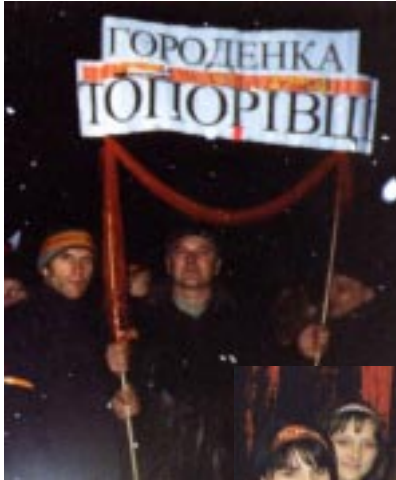

Дмитро МОХОРУК

СЕЛО МОЄ ТОПОРІВЦІ

ІСТОРИКО-КРАЄЗНАВЧИЙ ТА
ЕТНОГРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК

СЕПТЕМОЛОГІЯ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

моїм батькам —
Василині та Іванові
МОХОРУКАМ

*Ніхто не поставить вже нас на коліна
Ніхто не зітре у двобої...
Живе Україна, живе Україна,
Живуть українські герої.*

Мирослав Попадюк

Дмитро МОХОРУК

СЕЛО МОЄ ТОПОРІВЦІ

ЛІТОПИС СЕЛА
(1939-2000 р.р.)

ТОМ ЧЕТВЕРТИЙ

"Лисаний Камінь"

Косів
2007

ББК 63.3 (4УКР)
М 86

У четвертому томі історико-краєзнавчого та етнографічного збірника “Село моє Топорівці” автор продовжує скрупульозно і детально висвітлювати літопис, який розпочався з часу заснування села у 1240 році, і по 2000-й рік.

Читачі мали можливість познайомитися, як жило, розвивалося духовно, освітньо, і економічно село на протязі 760 років.

Як активісти села у різні роки займалися громадською, культурно-просвітницькою роботою в періоди різних окупаційних режимів, і вели за собою своїх односельців.

У цьому томі висвітлюються найжорстокіші, найкривавіші роки із життя топорівчан. Багато війн прийшлося їм пережити, але найкривавішими були Велика Вітчизняна і громадянська 1944-1952 роки. Рідко яку родину не зачепили події повстанського і владного терору, утвердження радянської влади на селі та встановлення колгоспного ладу. У книжці висвітлено і позитивні сторони радянського ладу. Для вчителів історії, учнів шкіл і студентів, літописців, краєзнавців, етнографів, односельчан і всіх, хто цікавиться історією рідного краю.

ISBN 978-966-8519-49-9

© Дмитро МОХОПУК, 2007

*Сумно гуде – голос чути
По всій Україні:
– Чи ви спите? Пробудіться,
Сини мої рідні!
Бо Вкраїна, рідна Мати,
Чевинна сумує,
За свободов, як голубка,
Гуде та воркує.*

Михайло Кузич

ЧАСТИНА ПЕРША

КНИГА ПАМ'ЯТІ

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЧИ ОКУПАЦІЯ?

ПРИХІД ВИЗВОЛИТЕЛІВ

17 *Вересня 1939 року.* В цей день по радіо пролунала промова Голови Ради Народних Комісарів СРСР тов.В. М. Молотова. (скорочено)

“Товариші! Громадяни і громадянки нашої великої Країни! Події викликані польсько-німецькою війною, показали внутрішню неспроможність і явну недієздатність польської держави. Польські правлячі кола збанкрутували. Все це сталося за найкоротший строк.

Минуло яких-небудь два тижні, а Польща вже втратила всі свої промислові райони, втратила більшу частину крупних міст і культурних центрів. Немає більше і Варшави, як столиці Польської держави. Ніхто не знає про місце перебування польського уряду. Населення Польщі покинуте його безталанними керівниками напризволяще. Польська держава та її уряд фактично перестали існувати...

Зважаючи на все це, уряд СРСР вручив сьогодні вранці ноту польському послові в Москві, в якій заявив, що радянський уряд дав розпорядження Головному командуванню Червоної Армії дати наказ військам перейти кордон і взяти під свій захист життя і майно населення Західної України та Західної Білорусії”¹.

18 вересня. Хоч у недільній промові тов. В. Молотов висловився, що ніхто не знає про місцеперебування польського уряду, та тут він злукавив. Радянська розвідка добре знала, що польський уряд перебуває у Західній Україні на Покутті — у Снятинському та Коломийському повітах. Причому має при собі золотий запас польської держави. Тому неспроста в понеділок, *18 вересня* передові моторизовані військові частини Червоної Армії вже були в Городенці, а ввечері у Снятині. Проте вони спізнилися.

Першу звістку, що в Городенці вже є совіти, приніс у село Сливчук Дмитро Онуфрійович. Того дня він був у Городенці і навіть вітався за руку з радянськими солдатами.

21 вересня. До Топорівців на Другу Пречисту приїхали на конях біля десяти людей у військовому і цивільному. Зупинилися біля церкви. Якраз тоді з церкви виходили жителі села. Гості з Городенки розмовляли з ними.

2 жовтня. В усіх газетах надрукували звернення Командувача Українським фронтом тов. С. Тимошенка про створення в містах

тимчасових управлінь, а в селах тимчасових селянських комітетів.²

3 жовтня. До Топорівців підводою приїхали представники радянської влади з Городенки на чолі з тов. Набокою. Тут же скликали у читальні збори і вибрали селянський комітет:

Мохорука	Івана	Ільковича	- голова
Федорука	Василя	Івановича	- заступник
Сливчука	Миколу	Дмитровича	- член комітету
Данильчука	Дмитра	Степанович	- член комітету
Мандрика	Семена	Петровича	- член комітету

4 жовтня. У газетах надрукували повідомлення німецького командування:

*“1 жовтня 1939 року німецькі війська вступили до Варшави”.*³

У Городенці прийняли постанову тимчасового управління міста про розпуск партій і товариств у Городенці та всьому повіті.

6 жовтня. У всіх районних та обласних газетах надрукували повідомлення, що 4 жовтня до Станіславівського, Тернопільського та Луцького тимчасових управлінь звернулося з відозвою Львівське Тимчасове Управління з організації виборів до Українських Народних Зборів.⁴

8 жовтня. У Топорівцях на Толічці організували мітинг з нагоди приходу визволителів. На мітингу виступив Мохорук Іван Ількович, голова селянського комітету. Після його виступу тов.Набоков дуже плескав у долоні. Люди ще такого не бачачи, здивовано дивилися на нього і собі плескали. На перших порах це їм навіть сподобалося. Потім виступив Деляр Іван Йосипович. За ним — представник району тов. Набоков, який приїхав із Городенки. Усі його звали товариш Набоков. Він довго говорив. Люди слухали і не все розуміли. Зрозуміли лише, що вони вільні, діти будуть безплатно вчитися в школах та інших навчальних закладах. Незабаром у селі буде створено колгосп і все буде усупільнено. Один із чоловіків кинув репліку, чи це правда, що буде усупільнено і жінок. Усі почали сміятися, а тов. Набоков це заперечив.

10 жовтня. Вийшла Постанова Військової Ради Українського фронту про проведення виборів до Українських Народних Зборів у неділю 22.10.1939 року, а Народні Збори Західної України скликати 26 жовтня 1939 року у Львові.

Цього ж дня прийнято постанову Військової Ради Українського фронту про затвердження обласної Тимчасової Управи по Станісла-

вівському воєводству в складі: Груленка М.В., Козенка М.М., Чучукало В.Д. і Савченка С.Р.⁵

14 жовтня. Почалися мітинги з приводу висунення делегатів на Народні Збори по возз'єднанню Західної України з УРСР і СРСР. Такий мітинг відбувся і в Топорівцях. Була створена виборча комісія по виборах делегата до Народних Зборів.

У Богородчанському повіті делегатом до Народних Зборів обраний уродженець Топорівців Стефанів Клим Петрович.

26 жовтня. Відбулися Народні Збори у Львові, які прийняли декларацію.

Її зачитав син Івана Франка — Петро:

“Виявляючи одностайну волю звільненого народу Західної України, ідучи за прикладом народів Радянського Союзу, Українські Народні Збори проголошують встановлення Радянської влади на всій території Західної України».

Народні Збори висловили прохання до Верховних рад СРСР та УРСР про прийняття Західноукраїнських земель до їхнього складу. Тоді ж прийняті документи про націоналізацію банків, поміщицьких і монастирських земель, приватних підприємств, великих будинків.⁶

У кінці жовтня всі повітові газети вмістили повідомлення про вибори до місцевих рад 24 грудня 1939 року. Почалася ідеологічна робота з підготовки до виборів до обласних, районних та сільських рад депутатів трудящих.⁷

24 грудня. У Топорівцях відбулися вибори до місцевих рад депутатів трудящих у читальні. Було обрано двадцять одного депутата до Топорівської сільської ради депутатів трудящих. Через тиждень відбулася перша організаційна сесія, де було обрано виконком із семи чоловік, а після — голову, заступника і секретаря.

Першим головою Топорівської сільської ради обрано Данильчука Дмитра Степановича, заступником — Стефанця Петра Юрійовича, секретарем — Волошина Петра Миколайовича.

З приходом нової влади в повіті розпочалися арешти прогресивних людей, які по-особливому тяжіли до самоутвердження української державності. До рук енкаведистів попали списки польських повітових тайних агентів. Їх також було заарештовано. Заарештували і уродженців Топорівців, видатних прогресивних активістів повіту, члена ОУН, директора “Українбанку” Миколу Угриня та городницького пароха о. Василя Поповича. Обидва пропали в Сибірі.

8 грудня 1939 року. Згідно з ухвалою бюро обкому партії ВКП (б) створений Городенський повітовий комітет ВКП (б) У.

У січні 1940 року вийшов Указ Президії Верховної ради УРСР про ліквідацію воєводств і повітів. Так були створені Станіславська область (замість Станіславівська) і Городенківський район (замість Городенський). Після введення в Станіславській області нового адміністративно-територіального поділу 14 січня 1940 року був затверджений склад Городенківського райкому ВКП (б) У з 9 осіб. Пізніше був створений райком ЛКСМУ.

Через деякий час було оприлюднено Указ про вибори до Верховної ради СРСР (Рада Національностей) та Верховної ради УРСР. Вибори призначалися на 24 березня 1940 року. Почався новий виток ідеологічної роботи.

Невдовзі вийшла Постанова Уряду про зміни в нарахуванні обов'язкових сільськогосподарських податків. Якщо до тих пір селянин сплачував податок відповідно до посівів, то надалі податок сплачувався із кількості моргів поля у вигляді: молока, м'яса, яєць, вовни. При неврожаях або відсутності худоби, птиці господар повинен був купити продукти на ринку, але обов'язково виконати податок. Тоді ж уперше був введений податок за бездітність, яким обкладали не тільки всіх хлопців від 18 років, але й дівчат.

Навесні 1940 року між селами Кулачківці, Зібранівка і Рожневі Поля Снятинського району почали будувати військовий аеродром. До будівництва залучили і жителів з нашого села. Переважно тих, хто мав коні:

Бадика Василя Йосиповича	Волошина Антона Михайловича
Грищука Василя Івановича	Грищука Федора Васильовича
Ковблюка Івана Дмитровича	Марковського Антона Михайловича
Мохорука Івана Петровича	Никифорука Федора Ільковича
Никифорука Андрія Івановича	Поповича Івана Михайловича
Пішака Григорія Васильовича	Сопотика Андрія Миколайовича
Сливчука Миколу Васильовича	Сопотика Михайла Миколайовича
Сливчука Танасія Васильовича	Угрин Івана Федоровича
Угрин Василя Степановича	Угрин Петра Івановича
Угрин Івана Васильовича	Угрин Михайла Васильовича
Тофана Андрія Васильовича	Федорука Івана Степановича
Угрин Дмитра Дмитровича	

Ці люди їхали в понеділок ранком і верталися додому в суботу надвечір. Працювали на своїх харчах. І так цілу весну, літо і аж до пізньої осені.

На початку червня 1940 року розпочалося будівництво військового аеродрому в Городенці. Надійшло розпорядження з Городенківського райвиконкому виділити додатково коні з підводами на будівництво ще й цього аеродрому. Тут працювали:

Василик Дмитро Григорович	Грищук Дмитро Михайлович
Грищук Михайло Іванович	Грищук Танасій Михайлович
Грищук Онуфрій Васильович	Грищук Онуфрій Іванович
Грищук Степан Іванович	Грищук Танасій Васильович
Грищук Олексій Танасійович	Мохорук Іван Дмитрович
Мохорук Василь Федорович	Мохорук Василь Григорович
Тофан Дмитро Васильович	Сливчук Василь Танасійович
Угрин Дмитро Іванович	

Військовий аеродром розпочали будувати і в Чернятині. До початку війни наближався до закінчення будівництва аеродром лише в Кулачківцях.

У січні 1940 року, згідно з договором Молотова-Рібентроппа, відбулася депортація німців з СРСР до Німеччини. З нашого села тоді депортовано останніх сільських німців брата і сестру Йоганнів. Він працював стельмахом, а сестра — кравчиною. В селі вони народилися, вирости і дуже з великим жалем покидали для них рідний край. Але їхньому горю ніхто не міг допомогти. Цією акцією керувало НКВД. Їх проводжало із церковною процесією майже все село, аж до Збродяного моста.

Ранньою весною 1940 року на Толічці розмістилося багато війська, більше десяти машин, гармати. Солдати жили в палатках. Чимало військових було і по інших селах. Радянський Союз готувався до війни з Румунією з метою визволення Північної Буковини і Бессарабії. Вздовж кордону з Румунією за наказом маршала тов. С. Тимошенка в п'ятсот-метровій зоні були виселені жителі зі своїх помешкань.

У березні 1940 року закрили сільську бібліотеку "Просвіти". Книжки вивезли до Городенки. Подальша їх доля — невідома.

У червні оприлюднили постанову радянського уряду про випуск державної позики третьої п'ятирічки. Для наших людей це було щось нове, як і багато всього іншого. Кожний житель села мусив підписатися на позику.¹²

1 липня. Всі газети оголосили, що радянські війська 15 червня вступили в Литву, 17 червня – в Латвію та Естонію. 28 червня зайняли Чернівці, Бельци, Кишинів (Бессарабію та Північну Буковину).¹³

Зауважемо, що до 1939 року в нашому селі ніхто не знав варити самогонку, лускати насіння соняшнику і лихословити. Ніхто ніколи не пив горілку стаканами, ще й після першої не закушуючи. Всього цього навчили військові, або, як вони себе називали, визволителі, які кілька місяців перебували на Толічці.

У жовтні органи НКВД заарештували: Марковського Івана Дмитровича, Угриня Миколу Дмитровича і Гузіїка Миколу Дмитровича. Микола Гузіїк повернувся з таборів після війни додому. Микола Угрин пропав безвісти, а Іван Марковський замордований у Станіславській тюрмі і, за всіма даними, похоронений у Дем'яновому Лазі недалеко від міста.

Із жовтня 1939 року і до початку війни читальня “Просвіти” називалася клубом. Завідуючим клубом став Сенюк Іван Миколайович.

Восени 1940 року в селі створилася комсомольська організація: Сенюк Іван Миколайович - секретар, Канюк Василь Іванович, Ковблюк Іван Миколайович, Ганага Віра Степанівна, Касіян Михайло Степанович, Зелізна Марія Іванівна.

10 листопада відбулися перші проводи в ряди Червоної Армії молодих хлопців 1918 року народження:

Баб'юка Антона Івановича, Букатовича Ігоря Миколайовича, Волошина Василя Миколайовича, Великочого Дмитра Петровича, Угриня Івана Васильовича, Сливчука Григорія Васильовича.

У партійному фондї Івано-Франківського обласного державного архіву знайдено додатково ряд цікавих, на нашу думку, документів, які в певній мірі мають пряме відношення і до Топорівців.

У районній газеті “Більшовицька праця” наводилися такі цифри:

– У 1939-1940 р.р. у районі було вироблено 76118 центнерів цукру. У торгівлі товарообіг у IV кварталі 1939 року складав 489691 крб., у 1 кварталі 1940 року 1239799 крб. Тільки по РССТ.

– У лікарні збільшено кількість ліжок з 25 до 65, організовано родильний будинок, організовано 7 дитячих ясел.

– У галузі сільського господарства організовано МТС, яка має 11 тракторів, 2 автомашини, один радгосп на площі 1140 га (тракторів має – 8, автомашин – 2), і три колгоспи на площі 755 га кількістю 755 дворів.

- У першу більшовицьку весну посіяно 21040 га.
- Районна комуністична партійна організація ВКП (б) У складається із 58 членів партії та 14 кандидатів у члени ВКП (б) У. Утворено 7 первинних парторганізацій, організовано райпарткабінет, районна комсомольська організація складається із 137 членів.
- До складу бюро райкому ВКП (б) У обрані такі товариші: Боруца Н.І., П'ятун І.Ф., Гнатенко О.С., Артемчук П.І., Свистун М.П., Бокаєв В.П., Попов Б.Н. Головою райвиконкому обраний тов. Артемчук П.І.

Нижче подаємо скорочено і в оригіналі кілька витягів із протоколів партійних зборів районної парторганізації, щоб читачі могли мати уяву, які проблеми поставали перед новою владою.

Протокол №8
загальних райпартзборів Городенківської райпарторганізації
від 4.10.1940 року.

Присутні — члени ВКП(б)У — 55 чол.
канд. у чл. ВКП(б)У — 10 чол.

Порядок денний:

1. Про стан партійно-масової роботи в районі.

(Доп. секретар РК ВКП(б)У тов. Боруца Н.І.)

Виступили: тов. Криц: “...Служителі культу сильно одурманюють наших дітей шкільного віку... Ворожі елементи серед педагогів намагаються ще вести свою мерзотну роботу серед дітей, перекручують викладання історії ВКП (б), історії народів СРСР, політику нашої партії і уряду. Педагоги свідомо неправильно ставлять оцінки учням про їхню успішність, деякі з них ще й знущаються з дітей, використовують учнів у своїх особистих інтересах”.

Тов. Панченко: “...Останній час по школах нашого району поживалась ворожа робота націоналістичних елементів, котрі намагаються своїм націоналістичним угаром одурманити нашу молодь. Вони перекручують викладання історії ВКП (б), історії народів СРСР та Конституцію серед учнів”.

У постановляючій частині партійні збори відзначили, що агітколлектив у Топорівцях не працює. (Відповідальний керівник тов. Набоков).

Протокол №9
райпартзборів від 6.12.1940 року.

Питання:

Про стан агітмасової роботи в районі по підготовці до виборів у місцеві ради депутатів трудящих.

(Доп. тов.Гнатенко О.С.)

В обговоренні доповіді взяли участь:

Тов.Набоков: "...я керую агітколективом у селі Топорівці. Як це було всім відомо, село Топорівці в останній час опинилося серед відстаючих сіл району, бо тут була занедбана масово-агітаційна робота з населенням. У той час, коли мене прикріпили до того села, то я теж спочатку не зміг як слід розгорнути роботу, і тільки після Пленуму РК ВКП(б)У, який вказав нам на недоліки в роботі, я посправжньому взявся за перебудову агітаційно-масової роботи

Перш за все я взявся за перевірку складу агітаторів, подивився, хто як працює, нездібних до цієї роботи звільнив від обов'язків агітаторів. На їх місце підібрав зі складу активу добрих товаришів, які показали себе на практичній роботі, як люди, що люблять більшовицьку агітацію та являються добрими організаторами мас.

По-друге. Я став регулярно проводити наради з агітколективом, а також перевіряти роботу агітаторів безпосередньо серед населення. Цим самим мені вдалось вивчити склад агітаторів, всі їх позитивні та негативні сторони. Наші агітатори під час висування кандидатів у депутати до місцевих рад провели в цьому напрямку велику роботу. Всі кандидати висунуті на загальних зборах селян є найкращими людьми. До виборів 15 грудня ми будемо готові".

А ось, як нова влада займалась підбором кадрів:

"Засідання бюро Городенківського РК ВКП(б)У від 13.01.1941 року:

— Про затвердження тов. Онищука Михайла Захаровича політінспектором при районному відділі народної освіти.

Народився 1905 року, член ВКП(б) У з 1929 року, українець, освіта нижча, соціальне походження - селянин, з травня 1940 року і до цього часу працює в райфінвідділі інспектором по податках".

Протокол №10
загальних районних партійних зборів Городенківської
райпарторганізації від 21.01.1941 року.

Присутні члени ВКП(б)У - 73 чол.

Присутні кандидати- 15 чол.

Порядок денний:

1. Підсумки рішення листопадового Пленуму ЦК ВКП(б) України.
(Доп. секретар РК ВКП(б) У тов Боруца Н.І.)

В обговоренні доповіді взяли участь:

Тов.Свистун: "...зобов'язати первинні парторганізації та окремих комуністів конкретно надавати допомогу первинним комсомольським організаціям. Ми знаємо, що тут було багато різних гуртків і різних партій, вони охоплювали молодь. Нам треба устократ поширити роботу серед молоді".

Тов. Семенчатенко: "Перед нами стоїть велике і почесне завдання — в кожному селі організувати колгосп. У цьому відношенні ми працюємо ще погано. Всі умови для колгоспного будівництва по селах є. Треба лише вперто працювати. Прикріплені комуністи повинні покласти всі сили на те, щоб в лютому місяці організувати в кожному селі колгосп".

Тов.Гнатенко: "...Рішення ЦК ВКП(б) У викрило цілий ряд недоліків в роботі партійних організацій Західних областей України в недостатній боротьбі з порушниками революційної законності".

Тов.Бокаєв: "...Начальник фінансів не виплачує місцевому населенню велику кількість грошей, чим викликає незадоволення людей, а сам говорить про порушення революційної законності".

Тов.Качура: "...Городенківський район по своєму складу населення дуже засмічений петлюрівцями, офіцерами польської армії і ін. Район пограничний — і треба працювати дуже багато. Треба рішуче боротися з поганим поведженням окремих товаришів, що приїхали зі Східних областей.

Протокол №11

загальних райпартзборів Городенківської райпарторганізації
від 6.02.1941 року.

Присутні: члени ВКП(б) У- 69 чол.

Кандидати в чл.ВКП(б) У - 20 чол.

Відсутні по поважних причинах:

члени ВКП(б) У - 11 чол.

канд. в чл.ВКП(б) - 3 чол.

Порядок денний:

1. Про підготовку до весняного сіву та стан колективізації в районі.
(Доп.секретар РК ВКП(б) У - тов. Боруца Н.І.)

В обговоренні доповіді взяли участь:

Тов.Страх: "...Зараз розгорнулась величезна робота по колективізації в нашому районі. Ми маємо наслідки ворожої роботи — куркуль намагається відтягнути селян від колгоспного будівництва. Є факти, коли окремі червоноармійці, морально розложившись, ходять до селян, п'ють горілку, а потім невитримано себе ведуть і роблять наклеп на колгоспи. Частина людей, яких ми посилали на Всесоюзну сільськогосподарську виставку, послідні подали заяви до колгоспу. Наша партійна організація повинна добре, з усією настирливістю працювати, щоб в день відкриття 18 партійної конференції в кожному селі був організований колгосп".

Тов.Сорока: "...Я хочу використати присутність секретаря обкому і сказати, як в селі Семаківці Чернелицького району уповноважений від Чернелицького РПК — старший агроном Кривда замість проведення роботи по колективізації пиячить, виходить на шлях, затримує проїжджих громадян, заставляє їх лягати на сніг, перевіряє в них документи. Так само поступив із нашим працівником, але він не лягав на сніг..."

Тов. Мірющенко: "...В 1940 році ми сіяли з трьома колгоспами, а тепер будемо мати в кожному селі колгосп..."

Тов. Олеховський (секретар обкому ВКП(б) У): "...У вас є прекрасні колгоспи в Чернятині і Ясенів-Пільному. Треба розширювати ці колгоспи, щоб не були маленькі. Треба удесятирити роботу, переконати бідняка і середняка в перевазі колгоспного будівництва».

Тов. Набоков: "...Я, товариші, хочу зупинитися на стані підготовки до посівної кампанії в селі Топорівці. Я не раз говорив, щоб когось послати з товаришів в село Топорівці, а я то хворів, а в селі ніхто не був і зараз буде тяжко організувати колгосп. Зараз потрібно багато працювати, бо ворожі люди, як Петро Стефанець, виступає відкрито проти радянської влади, особливо куркулі ведуть серед жінок проти колгоспну роботу. Треба мені допомогти людьми і колгосп в селі Топорівці буде організований".¹⁴

Справді, через місяць в селі був створений колгосп імені Лесі Українки. Перші члени колгоспу:

Мурмилик	Михайло	Семенович	— голова колгоспу
Федорук	Василь	Іванович	— заступник

Мандрик	Семен	Петрович	— голова ревізійної комісії
Сливчук	Микола	Дмитрович	— член правління і бригадир
Канюк	Іван	Васильович	— член правління
Сливчук	Василь	Романович	— член правління і бригадир
Мурмилик	Дмитро	Семенович	
Федорук	Микола	Андрійович	
Баб'юк	Іван		
Мохорук	Іван	Петрович	
Грищук	Степан	Миколайович	
Никифорук	Микола	Ількович	
Касіян	Василь	Степанович	
Гранішак	Степан	Федорович	
Великочий	Петро	Іванович	
Гультай	Василь	Семенович	

* * *

10 травня 1941 року відбувся весняний призов хлопців до Червоної Армії 1917-1921 р. р. народження.

Василик	Василь	Миколайович	— 1917 р. н.
Марковський	Петро	Миколайович	— 1917 р. н.
Мохорук	Василь	Миколайович	— 1917 р. н.
Пішак	Іван	Васильович	— 1917 р. н.
Мокрицький	Дмитро		— 1918 р. н.
Гордашко	Василь		— 1918 р. н.
Пішак	Дмитро	Григорович	— 1918 р. н.
Бадик	Іван	Дмитрович	— 1918 р. н.
Мельничук	Василь	Андрійович	— 1918 р. н.
Грищук	Іван	Дмитрович	— 1918 р. н.
Тимофійчук	Микола	Васильович	— 1918 р. н.
Василик	Іван	Васильович	— 1918 р. н.
Сливчук	Андрій	Іванович	— 1918 р. н.
Грищук	Дмитро	Іванович	— 1918 р. н.
Сопотик	Андрій	Васильович	— 1918 р. н.
Ковблюк	Прокіп	Маркович	— 1918 р. н.
Василик	Андрій	Юркович	— 1918 р. н.
Марковський	Григорій	Петрович	— 1919 р. н.
Никифорук	Андрій	Іванович	— 1919 р. н.
Мохорук	Михайло	Андрійович	— 1919 р. н.

Мохорук Юрій Петрович – 1919 р. н.
Луканюк Дмитро Іванович – 1919 р. н.

У цей день був мобілізований і резервіст Грищук Степан Миколайович, 1908 р. н.

12 травня 1940 року почалася мобілізація резервістів.

Макулович Іван Васильович – 1900 р. н.
Угрин Михайло Дмитрович – 1904 р. н.
Мельничук Іван Григорович – 1905 р. н.
Грищук Микола Іванович – 1906 р. н.
Никифоруک Дмитро Данилович – 1907 р. н.
Сливчук Іван Федорович – 1907 р. н.
Грищук Степан Миколайович – 1908 р. н.
Данильчук Іван Степанович – 1908 р. н.
Мохорук Микола Іванович – 1909 р. н.
Грищук Іван Дмитрович – 1910 р. н.
Матуцак Теодор Францович – 1912 р. н.
Мельничук Іван Григорович – 1905 р. н.

У селі заговорили про війну між СРСР і Німеччиною. Вже було забрано до Червоної Армії сорок одного чоловіка. До речі, резервісти до пункту призначення не дійшли. В дорозі їх наздогнали військові дії, і вони майже всі повернулися додому. З тих, хто призивався раніше, дехто потрапив до німецького полону і їх відпустили додому. У 1944 році призивалися вдруге.

ДУХОВНІСТЬ ПЕРЕД ВІЙНОЮ

У кінці серпня 1939 року в село прибув новий священик отець Теодор Олексіїв, великий патріот українського народу. Він і продовжив духовне життя, проваджене отцями Стрийським, Калитовським, Гамораком, Войнаровськими і Романчуком.

Через місяць прийшла радянська влада, яка відразу з недовірою поставилася до Греко-Католицької церкви та її проводиторів. Їхня неприязнь у першу чергу зачепила священичу сім'ю. Під керівництвом нової влади селянський комітет почав глумитися над отцем Олексіївим і його сім'єю. Дійшло до того, що отцеві перешкождали завезти паливо на зиму. Зима 1939-1940 років була холодною. Сім'я мерзла. Не витримавши холодів, отець Олексіїв звернувся у церкві з проханням до парохіян якось вирішити це питання. На це відгукнулися сільські жінки. Буквально на другий день зійшлися з пилами, соки-

рами і попилили старі верби, що росли вздовж над потоком, накололи дров. У такий спосіб питання опалення було вирішено.

Проте переслідування священичої сім'ї не припинялося. Весною 1940 року рішенням виконкому сільської ради священичу сім'ю виселено з резиденції, мотивуючи, що приміщення потрібне для навчання дітей.

Сім'ю отця тимчасово прийняла до себе Ганна Мохорук. Пізніше священик найняв помешкання у Бадик Олени Дмитрівни. Всі жителі села далі сповідували свої релігійні почуття і дотримувалися своїх традицій.

Весною 1941 року розпочався посів зернових уже на колгоспному полі. Воно ніби все і нормально, але вперше сіяли на свято, причому ще й на Благовіщення. Багато людей, вийшовши з церкви, пішли подивитися, як члени правління і комсомольці села в урочищі Сливкова сіяли ячмінь. Для людей це було диким і чимось новим.

Роль духовного розвитку в селі під тиском радянської влади вдруге в його історії почала зменшуватися. (Перший раз у часи польської колонізації 1349-1772 р.р. Див. том перший).

ОСВІТНІЙ РОЗВИТОК

16 вересня 1939 року навчання в школі пройшло, як завжди. Ніхто не передбачав різких перемін, хоча вчителі все-таки, як і всі люди в селі, відчували якусь невпевненість у завтрашньому дні. Неділя, 17 вересня, перевернула всі плани. Звичайно, радіо в той час слухали не всі, бо його майже не було. Але звістка від тих, хто це почув, що війська Червоної Армії перетнули кордон і наближаються до Покуття, миттєво рознеслася по селі. Одні вірили в це, інші — ні. Та коли принесли відомості з Городенки, що там уже є совіти і їх навіть бачили, сумнівів уже не було ні в кого.

У понеділок діти, як завжди, ранком прийшли до школи, але там уже було не до уроків. Перед обідом директор школи пан Шуль повідомив, що школа закривається на невизначений строк. Діти це повідомлення сприйняли з радістю.

Навчання відновилося приблизно з 2 жовтня. За цей час до школи прибули нові вчителі зі Східної України: Мертушко Іван Михайлович, Ганага Віра Степанівна, Зелізна Марія Іванівна. З других районів і областей Західної України — Букатович Ігор Миколайович. Залишились деякі вчителі-поляки, які раніше вчителювали в школі, і

з ними Букатович Людмила Василівна. З Городенки — Рубанович Роза. Директором призначили Мертушка Івана Михайловича, завпедом — Букатовича Ігоря Миколайовича.

Було проведено перші батьківські збори разом з учнями, де доведено до відома, що в школі навчання відновлюється, школа буде семирічною. Вводяться нові предмети. Учні 5-7 класів будуть вивчати: російську та одну із іноземних мов, алгебру, геометрію, історію ВКП(б), історію народів СРСР і Конституцію СРСР. Такий предмет, як релігія, викладатися не буде, що дуже здивувало батьків. Навчання буде проводитися у дві зміни, спілкування дітей і викладання предметів в основному буде українською мовою. Як показала практика, дітям дуже важко давалися такі предмети, як російська та німецька мови, алгебра і геометрія.

Усі вчителі були агітаторами, завжди були присутні на всіх зборах, які почали проводитися в селі з будь-якого приводу. Директор школи зобов'язаний був виступати на всіх зборах. Учителі були обрані депутатами сільської ради депутатів трудящих.

У 1940 році випуску в школі не було, бо учнів, які закінчували п'ятий клас, перевели в шостий клас. Шкільне життя за новою програмою поступово увійшло у звичайне русло.

Цей період навчання в школі проходив на більш вищому рівні в тому плані, що були наміри зробити однозмінне навчання. З цієї метою виконком сільської ради уклав договори на оренду приміщень у приватних житлових будинках. Діти почали навчатися у будинках господарів: Сливчука Івана Онуфрійовича, Никифорок Насті, Грищука Івана Івановича, Угриня Василя Івановича. Одна кімната в сільській раді теж була віддана для потреб школи з метою навчання дітей.

У зв'язку з тим, що в селі годинників майже не було, ранком знову, як і колись, почав дзвонити дзвін. Перший раз, щоб діти вставали, другий, щоб ішли до школи.

Проте 10 листопада 1940 року несподівано забрали до армії завпеда Букатовича Ігоря Миколайовича. З райвідділу народної освіти прислали другого завпеда — Кутового Івана Михайловича, але вже весною 1941 року його теж покликали до армії. А оскільки навчальний рік завершувався, то заміну так і не прислали. Вся шкільна робота припала на Мертушка Івана Михайловича, як директора, і на чотирьох молодих учительок.

НІМЕЦЬКА ОКУПАЦІЯ

ЖИТТЯ В СТРАХУ

Жад Європою котилося воєнне лихоліття. Всі відчували, що щось має змінитися. Але що? Окремі це розуміли по-своєму і прийшли до переконання: бути війні. По селах почали створюватися мережі ОУН. Ще в 1939 році пройшов розкол у Проводі Українських Націоналістів. Зі складу Проводу вийшла Галицька крайова організація ОУН на чолі зі Степаном Бандерою.

З того часу створилися два Проводи: ОУН-М під керівництвом Андрія Мельника. Люди, які залишилися з Мельником, були практичніші, поміркованіші, і ОУН-Р або ОУН-Б — (Р-революційна, Б-бандерівська), куди в основному ввійшли енергійні з гарячими головами молоді люди. Майже вся молодь Галичини підтримала в основному Степана Бандеру. Але на той час уже багато було мельниківців, особливо серед гімназійної та шкільної молоді. Доходило до того, що на перервах між уроками часто виникали бійки між мельниківцями і бандерівцями: летіли гудзики, тріщали сорочки на швах. Усе це було, було...

Не минули ці події і Топорівців. У 1938 році студент духовної семінарії Деляр Іван Йосипович організував у селі молодіжну мережу ОУН. З метою конспірації не всі тоді знали про це, але сьогодні нам відомо, що до складу цієї організації, крім Деляра, входили Степан Угрин, Степан Матушак і нині ще живий Василь Волошин.

Весною 1941 року вже не було ніякого сумніву, що війна між Німеччиною і СРСР — це питання найближчих місяців. Почали всі розуміти, що не тільки Україна, але й Покуття будуть тереном активних військових дій.

У Топорівцях одні журилися, що війна — це жорстокість, насилля, кров. Другі — потирали руки, коби скоріше, аби позбутися цих совітів, які почали заводити свої порядки.

У селі про початок війни вже знали в неділю 22 червня 1941 року. Хто вдосвіта встав випустити курей на подвір'я, хто вже не спав міцно, добре чули вибухи, від яких аж задеренчало в деяких вікнах скло. Всі занепокоїлись: “Що то може бути?” Були всякі здогадки, але ситуацію прояснили сільські робітники, які працювали кінями на аеродромі в Кулачківцях. Вони звечора затрималися і заночували. Вдосвіта, як тільки почало світати, поїхали до Топорівців. Вже, відїхав-

ши кілька кілометрів, побачили, як низько пролетіли в небі літаки з чорними хрестами. Незабаром почули вибухи в районі аеродрому. Спалахи від вибухів бомб їм було добре видно. “Це війна! Це війна!” — переконалися вони.

Через кілька днів Снятинщину окупували румуни, а Городенківщину — угорці. Останні приїхали до Топорівців другого липня¹. Це було — кілька людей на конях на чолі з офіцером, які і призначили війтом Угрину Василя Івановича. За рекомендацією вже нового війта для підтримки громадського порядку в селі призначили поліцейську службу в складі Сливчука Дмитра Онуфрійовича і Мохорука Михайла Івановича. Для послуху новій владі на Глинищі, приблизно, де тепер пам’ятник, закопали високий стовп наверху з перетинкою, на якій гойдалася шибениця.

Зразу нова команда поліцаїв зі своїми підручними Пішаком Іваном Петровичем, Василюком Миколою Григоровичем, Грищуком Дмитром Танасійовичем кинулися наводити порядок у селі. Перш за все побігли до голови сільської ради Дмитра Данильчука. Не застали вдома. Тоді побігли арештувати голову колгоспу Михайла Мурмилика. Того теж не знайшли. Тоді побігли до Василя Федорука. По дорозі до них пристав Василик Федір Григорович.

Увірвалися на подвір’я і побачили свою жертву. Накинулися на Федорука, повалили на землю і почали бити ногами. Потім зв’язали назад руки і з криками “На шибеницю! На шибеницю!” — повели до воріт. Але тут збіглися сусіди, родичі і цю галасливу компанію розігнали, присоромивши їх за те, що вони розпочали так “газдувати” в своєму селі.

8 серпня все Покуття зайняли німецькі війська. Це була так звана німецька ортскоманда.² У селі появилася оголошення українською, польською та німецькою мовами, в яких, зокрема, наголошувалося:

- негайно здати зброю, хто не здасть — розстріл
- додержуватися спокою і громадського порядку.

За порушення цих заходів — розстріл

Незабаром прийшла в район цивільна адміністрація. Першим старостою в Городенківському районі став крайсгаутман Вінклер. Комендантом гестапо оберштурмфюрер Доплер, якого супроводжувала і до усіх справ втручалася його “приятелька” фрау Нідерман.³

У Топорівцях призначили нового солтиса Никифорука Семена Михайловича. Угрину Василя Івановича перевели бургомістром до Обертина.

Село жило під постійним страхом від окупаційної влади. Особливо, коли всій худобі і свиням в особистих господарствах вдарили на вуха кульчики із номерами. Ніхто не мав права різати свині без дозволу влади. Якщо в господаря було дві свині, то одну повинен був здати Великій Німеччині, якщо одну, то половину. Всю худобу взяли на облік.

ДОЛЯ СІЛЬСЬКИХ ЖИДІВ

Ще люди не відійшли від перших ударів “нового життя” окупаційної влади, як новим ударом по спокою в селі було те, що всі жиди або, як називали їх німці, “юд”, мали покинути рідне село і зареєструватися в городенківському гетто на постійне проживання.

З історії знаємо, що жиди мали свою внутрішню організацію упродовж віків, яка вирішувала свої справи на підставі приписів жидівської віри та їх звичаїв. Вони були зорганізовані у своїх жидівських громадах і діяли в рамках даного державного устрою.

У селі проживало одинадцять жидівських родин. Але перед війною три родини Мендлера Абрамка, Блюта Лейзора і Гендлера Міця виїхали із села.

Зельцер Ізак мав хату довжиною 12м і шириною 8м під бляхою. В хаті тримав магазин. Зельцер із жінкою мали троє дітей. В тій хаті тепер живе Василь Плугаторик.

Фалик Ізак — Орун мав господарство: хату довжиною 12м, шириною 5м і стайню довжиною 8м, шириною 4м. Обидві будови під бляхою. Фалик займався торгівлею. Мав магазин з різними товарами, ще й використовував хату, як корчму. Мав дружину і сина Іцка. Коли відправляли жидів до Городенки, Фалик Ізак заховався і переховувався, то у своїй хаті, то в інших. Іван Сенюк не мав де жити і хотів заволодіти Ізаковою хатою. Впіймав його і на шнурку відвів до Городенки, де здав у гестапо. Сенюк перейшов жити туди із сім'єю, але з часом його звідти вигнали. Пізніше це господарство викупив Волошин Дмитро Миколайович.

Трайстер Куньо мав хату довжиною 12м і шириною 8м під бляхою. Тримав свій магазин. Мав дружину і трьох дітей. Після війни запустили хату, яку почали розтягати, сільська рада віддала Никифору Василію Михайловичу як інваліду Великої Вітчизняної війни.

Трайстер Дітля мала хату довжиною 10м і шириною 5м під соломою. Займалася особистим господарством. Мала сина. У тій хаті жив Угрин Петро Дмитрович.

Краузель Борух мав хату довжиною 12м і шириною 5м під соломою, стайню довжиною 6м, шириною 4м під бляхою. Латав кожухи. Мав дружину і двох синів. У тій хаті живе Марковський Олексій Антонович.

Мендлер Абрамко мав хату довжиною 18м і шириною 5м під бляхою, стайню і стодолу під бляхою. Займався сільським господарством і торгівлею. Мав жінку, сина з невісткою і двох онуків. Те господарство розібрали і матеріали використали під будівництво нової резиденції.

Через деякий час після приходу німців до Городенки на ринку було створено жидівське гетто, огорожене високим дерев'яним парканом і колючим дротом. Відразу на мурах міста і в селах появились оголошення, що всі жиди з Городенківського району повинні поселитися в цьому гетто.

У жовтні 1941 року більше двадцяти корінних жителів жидівської національності покинули навечно своє село. Тут вони народилися, тут ходили до школи, брали участь у громадському житті села. Особливо помітний вплив на сільський розвій мав Трайстер Куньо.

У середині того гетто жидам можна було вільно ходити, але вийти за його межі категорично заборонялося. Геттом керував створений німцями жидівський комітет "Юденрат". Усі жиди зобов'язані були носити нарукавну пов'язку, із зображенням шестикутної зірки.

У перших числах грудня, за розповідями очевидців, жидів почали розстрілювати недалеко від Дністра в лісі — між селами Семаківці і Михальче. Тих жидів, яких німці не встигли розстріляти, у жовтні 1942 року кудись вивезли.

Люди розуміли, що нова окупаційна влада знущається над ними, українцями, поляками, над іншими народностями, але щодо жидів — це один нарід запомігся знищити інший. І дуже жидам співчували. Кількох жидів під великим страхом у селі навіть переховували. Адже за це чекав розстріл усієї родини. Уже перед смертю моя мама розповіла, як у листопаді 1943 року мій тато Мохорук Іван Петрович, у скирточці змолочених снопів з-під пшениці зробив нішу і заявив їй, що тут мають жити люди. Одного вечора привів двох жидів, які назвалися братом і сестрою. Незважаючи на протести мами, тато поселив їх у тій ніші. За домовленістю кожного ранку туди подавав миску вареної картоплі в лущинні. Для мами і тата настали дні і ночі

постійного страху. Про те, що в нашій сім'ї потайки переховувалися жиди, не говорили нічого ні близьким сусідам, ні родичам. Проте це не так. Ще жива сьогодні сусідка Харук Марія Миколаївна якось заявила мені, що вони в себе про це знали, але мовчали. Виявляється, від сусідів не так легко щось приховати. Хто вони, чого тато їх переховував, ми так і не знаємо. З розповіді мами ще знаю, що тато їх від когось привів. Значить, їх хтось переховував до нас у селі. Коли стало чути гарматну канонаду із-за Дністра, вони запитали тата: “Що то чути?” “То вже близько наступають совіти”. На другий ранок тато в черговий раз приніс миску картоплі, та побачив порожню нішу. Пішли, не попрощавшись.

Про нелегку долю жидів під час німецької окупації написано багато. Але те, що я знаю з історії розстрілу жидів у Снятинському районі, хотів би розповісти, щоб наступне покоління мало бодай якесь уявлення про великі звірства щодо жидівського народу. Не менші звірства чинили і над нашим народом, але не такі.

Масові розстріли жидів проводили у Потічківській хашці. Ми часто їдемо по центральній трасі через Потічок у Снятин, і мало хто знає, що біля трьохсот метрів від колишнього панського млина у бік хашці відбувалися ці страшні події. Наведу кілька розповідей очевидців цих трагедій, які розігрувалися в хашці.

Ями перед розстрілом копали для себе самі приречені, деколи німці наймали потічківських чоловіків. Ями копали довжиною до 8-10м, шириною 2-3м і глибиною до 3-х метрів. Упоперек ями ставили грубу дошку, мовби кладку. Перед розстрілом усі чоловіки, жінки і діти роздягалися догола. По 5-6 людей ставали на дошку над ямою. Переважно розстріли проводили німці. Німець стріляв один раз, але так, щоб куля прошила всіх тих, хто стояв на дошці. Навіть куль жаліли на кожну людину. Чи куля прошила всіх, чи не прошила, всі мали падати в яму. Верхні накривали нижніх, і так аж до верха. Після трохи прикидали зверху землю. Земля над убитими деколи коливалася і на другий день. Найманим робітникам, які копали ями або прикидали вбитих, за словами самих очевидців, платили одежею вбитих. Під час розстрілу жидів чужих, як правило, відводили в бік.

Одного разу колону жидів на місце злочину вів один поліцай, який з карабіном ішов попереду колони. Це аж зі снятинського гетто. Один потіцький чоловік жив біля дороги, що веде до хашці, сховався, аби його ніхто не бачив, бо це “пахло” йому теж розстрілом, поражу-

вав колону. Всього було понад 700 чоловік. І жоден по дорозі не втік. За два кілометри від хашчі проходив кордон між німецьким рейхом і Румунією. Румуни ставилися до жидів гуманніше. Так що треба було, щоб скрутити руки одному поліцаєві і пробігти два кілометри. Але те, як жиদি вели себе по відношенню до наших людей, як вони міцно стояли раніше, і те, як з ними поводитися німці, напевно, їх шокувало.

Був ще такий випадок. Хоча подібних історій є багато. Під час розстрілу чергової партії жертв у групі жидів була дуже красива дівчина. Акцією керував молодий вродливий есесівець. Він помітив красуню і відізвав її в бік. Вони розмовляли, жартували, бо часто сміялися. Він тримав у руках чорні шкіряні рукавички. В одній руці тримав і весь час бив ними по долоні другої. За 20-30м відбувся розстріл невинних жертв. Присутні поліцаї, і ті, хто чекав закидати яму, з цікавістю спостерігали за цією сценою. Особливо їх цікавило, чим це все закінчиться. Сподівалися, що молодий есесівець, який так чемно фліртує з красунею, відпустить її на всі чотири сторони. Але глибоко помилилися. Вони не знали німецької педантичності.

Коли есесівець побачив на кладці останніх жертв, натягнув рукавички, повернувся і пішов до свого мотоцикла з коляскою. Два німці підбігли до красуні і безцеремонно потягнули до ями. Отака вона справжня історія.

СЛУЖБА У “БАВДІНСТІ”

У 1942 році німецька влада вважала, що вона вже міцно стоїть на ногах і далі продовжувала вести не тільки заготівлю продуктів від населення для своєї армії, але й почала відбудовувати дороги, фабрики, заводи, воєнні об'єкти. Все це робила німецька будівельна служба “Бавдінст”, в якій працювали переважно молоді хлопці віком від 18-20 років.

У березні вперше покликали всіх хлопців 1922 року народження. В селі з цього року було понад двадцять хлопців. На комісії відібрали лише одинадцять:

Василика	Ілька	Миколайовича
Грищука	Олексія	Івановича
Волошина	Василя	Івановича
Волошина	Дмитра	Михайловича
Ковблюка	Івана	Миколайовича
Ковблюка	Василя	Миколайовича

Деляра	Михайла	Івановича
Сливчука	Василя	Григоровича
Грищука	Дмитра	Михайловича
Сливчука	Дмитра	Івановича
Харука	Михайла	Антоновича

Усіх новобранців відправили до Львова. Там одягли в однострій з мішковини, на ноги дали черевики з дерев'яними підошвами.

Львів'яни знали наперед, що на роботу йде колона “бавдінстів” від стукоту дерев'яних підошв по бруківці. Хлопці молоді, енергійні, виконували дуже важку роботу: будували залізниці, бетонували аеродроми. Працювали цілий день без обіду.

Вставали о 5-й годині ранку. Перевірка, чи є всі, молитва і сніданок, який складався, як правило, із півкварті чорної гіркої кави і кусня хліба. На роботу йшли, співаючи під крок українські народні пісні. Це була чи не єдина розрада в тих важких умовах життя. Увечері давали півкварті напівсирої капусти або замість капусти столових буряків і знову кусник хліба.

Після вечері знову перекличка, молитва і сон у бараках на дерев'яних ліжках, наповнених соломкою та блохами:

А в “бавдінсті” всього много,
Є сто блох на одного,
На “бавдінста” молодого...

Так співали молоді хлопці по всіх усюдах, де працювали “Бавдінсти”. Таких порядків наші хлопці звичайно не витримували і час від часу проявляли спротив, втечею додому. Але й тут їм не давали спокою. Приходили з Городенки поліцаї і розшукували втікачів. Ті ховалися. Тоді поліцаї знайшли спосіб, як діяти на втікачів. Приходили додому до родичів і забирали кожухи. Поки втікачі не зголосяться самі, кожухи не віддавали. Тоді хлопців знову відправляли на попереднє місце роботи. Так це тягнулося до кінця року.

На наступний рік призвали хлопців 1923 року народження. Знову відібрали:

Анатійчука	Дмитра	Порфіровича
Матущака	Йосипа	Францовича
Волошина	Антон	Васильовича
Никифорука	Миколу	Васильовича

Грищука	Івана	Андрійовича
Никифорука	Дмитра	Петровича
Ковблюка	Михайла	Миколайовича
Никифорука	Івана	Григоровича
Мельничука	Миколу	Васильовича
Пішака	Василя	Михайловича
Марковського	Василя	Софійовича
Федорука	Івана	Петровича

Ці хлопці прокладали кабель у траншеях на відтинку Коломия – Снятин. Тоді вони не знали, що то за кабель. Це вже ми сьогодні знаємо, що кабель прокладався з Берліна до Бухареста і до ставки Гітлера у Вінницькій області.

Умови праці були також дуже важкими. Рік був дощовим, а робота не припинялася. Хлопці промокали до нитки, траншеї обвалювалися. Німець-наглядач “оберверкмайстер” не одну ручку від лопати поламав на плечах “винного”. Звідси втекти було легше, але й скоріше ловили втікачів і злісно карали.

У 1944 році до “Бавдінсту” не призивали, бо в кінці березня наблизився фронт, і німецьким окупантам було вже не до “Бавдінсту” на наших землях.

ВІДПРАВКА “ОСТЕРБАЙТЕРІВ”

У 1942 році німецькі регулярні війська пішли далі на Схід, але Червона Армія все сильніше чинила спротив, і багато німецьких солдатів загинули і потрапили в полон. У зв’язку з цим у Німеччині все частіше проводилася мобілізація німців різного віку в діючу армію. Натомість звільнювалися робочі місця. Щоб їх заповнити, німецька влада вирішила вивезти частину молодих людей зі східних окупованих ними країн. Так появилася нова назва “Остербайтери” – східні робітники.

Розпочалася відправка людей і з Топорівців:

1. АндріюкГанна Пет. - 1928 р.н. - 1942-1945р.р. - поверн додому
2. Бигарук Михайло Вас. - 1923 р.н. - 1942-1945 - поверн. додому
3. Гаврилюк Дмитров. - 1924 р. н. - 1942-1945 - опинив. в Арген.
4. ГавельЄвстахій Ів. - 1901 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
5. Дзівізінський Василь Фед - 1900 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
6. Деляр Петро Мик. - 1922 р. н.- 1942-1947 - поверн. додому
7. Великочий Танасій Пет. - 1906 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому

8. Великочий Микола Вас. - 1924 р. н. - 1942-.... - пропав у Німеч.
9. Великочий Петро Он. - 1903 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
10. Кантимир Іван Ол. - 1923 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
11. Ковблюк Василь Ів. - 1923 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
12. Ковблюк Григорій Мик. - 1902 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
13. Книгніцький Іван Анд. - 1905 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
14. Кривуцик Василь Ів. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
15. Луканюк Євген Ів. - 1922 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
16. Мохорук Ганна Ів. - 1920 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
17. Мохорук Василь Тан. - 1913 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
18. Мохорук Микола Тан. - 1913 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
19. Мохорук Параска Анд. - 1926 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
20. Мохорук Петро Ів. - 1910 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
21. Мохорук Іван Тан. - 1908 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
22. Мохорук Юрій Ів. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
23. Марковський Микола Пет. - 1925 р. н. - 1942-1945 - виїх. в Аргент.
24. Марковський Михайло Пет. - 1912 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
25. Марковська Олена - 1920 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
26. Мельничук Дмитро Вас. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
27. Мурмилик Василь Дан. - 1906 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
28. Никільчик Іван Пет. - 1927 р. н. - 1942 - проп. у Німеч.
29. Никифорок Михайло - 1923 р. н. - 1942 - проп. у Німеч.
30. Никифорок Петро Ів. - 1909 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
31. Никифорок Іван Пет. - 1908 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
32. Ольховий Степан Гр. - 1922 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
33. Павич Марія Вас. - 1925 р. н. - 1942 - проп. у Німеч.
34. Паштетник Антон Ст. - 1906 р. н. - 1942 - проп. у Німеч.
35. Сливчук Михайло Вас. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
36. Сливчук Марія Пет.- 1927 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
37. Сливчук Марія Мих.- 1927 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
38. Сливчук Іван Пет. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
39. Сливчук Петро Дм. - 1912 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
40. Сливчук Петро Вас. - 1923 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
41. Сливчук Іван Фед. - 1910 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
42. Сливчук Параска Ів. - 1923 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
43. Сенюк Роман Мик.- 1925 р. н. - 1942-1945 - проп. у Німеч.
44. Сметанюк Андрій - 1926 р. н. - 1942 - проп. у Німеч.
45. Угрин Марія Ів. - 1925 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому

46. Угрин Ольга Вас. - 1920 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
47. Угрин Микола Ів.- 1920 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому
48. Якуб'як Ганна Ст. - 1921 р. н. - 1942-1945 - поверн. додому

Страх гнав людей у невідомість. У цьому старався і сільський солтис Никифорок Семен Михайлович. Хотів догодити новій владі, але, побачивши, що апетит німців збільшується, не змігши дивитися на людські сльози і прокльони, від урядкування відмовився.

У кінці 1942 року призначають нового солтиса Грищука Дмитра Танасійовича. Уже по Різдвяних святах 1943 року почався новий набір робочої сили.

Знову Німеччина. На цей раз відправили:

1. Василика Михайла Ів. - 1914 р. н. - 1943-1944 р. р. - поверн. додому
2. Василика Івана Пет. - 1915 р. н. - 1943 1944 - поверн. додому
3. Василика Михайла Ів. - 1914 р. н. - 1943 1945 - поверн. додому
4. Гузіїка Дмитра Ів. - 1918 р. н. - 1943-1945 - поверн. додому
5. Грищука Василя Мик. - 1916 р. н. - 1943-1945 - поверн. додому
6. Грищук Ганну Он.- 1914 р. н.- 1943 1945 - поверн. додому
7. Ковблюка Петра Дм.- 1914 р. н.- 1943-1945 - поверн. додому
8. Лютака Дмитра Вас.- 1915 р. н.- 1943-1945 - поверн. додому
9. Мохорука Івана Дм. - 1914 р. н. - 1943-1945 - поверн. додому
10. Найкалик Марію - 1920 р. н. - 1943 - проп. у Німеч.
11. Никільчика Василя Пет. - 1914 р. н. 1943-1944- поверн. додому
12. Никифорука Василя Пет. - 1925 р. н. 1943-1946 - поверн. додому
13. Пішака Степана Мих. - 1916 р. н. - 1943-1944 - поверн. додому
14. Радомського Василя Вас. - 1915 р. н. - 1943-1944 - поверн. додому
15. Сливчука Дмитра Дм. - 1914 р. н. - 1943-1947 - поверн. додому
16. Угрин Андрія Мик. - 1914 р. н. - 1943-1944 - поверн. додому
17. Чупруна Михайла Фед. - 1915 р. н. - 1943-1944 - поверн. додому

Не витримує такого насильства новий солтис і залишає цю роботу. На його місце призначають солтисом Поповича Івана Михайловича. Після примусового набору людей до Німеччини солтис закрив їх у канцелярії в невеличку кімнатку, яка була ззаду і призначалася для тимчасового ув'язнення штрафників, а ввечері всіх випустив додому.

Вранці приїхали два німці на конях по людей. Попович розвів руками, мовляв, уночі втекли із ув'язнення. Що я зроблю? Німці солтиса вибили нагайками і призначили новим керівником громади Тофана Дмитра Васильовича, який був уже солтисом до кінця окупації. У 1944 році відправили ще в Німеччину Мурмилику Марію

Іванівну з 1923 року народження. Марія Мурмилик повернулася додому в 1945 році.

Усього за три роки з Топорівців відправлено на примусові роботи до Німеччини 66 чоловік.

КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА

По приході німців у серпні був створений у Городенці силами громадськості філіал Українського Допомогового Комітету (УДК), централа якого знаходилася у Львові. УДК ставив собі за мету:

- боронити права людей перед новою владою,
- відновити українське культурне життя шляхом створення на зразок колишньої “Просвіти” Українських Освітніх Товариств (УОТ) з філіями у кожному селі,
- відновити в селах довоєнне кооперативне життя.

До цього районного допомогового комітету увійшли з Топорівців учителька Людмила Букатович і отець Теодор Олексіїв. Вони ж створили і в селі Українське Освітнє Товариство. До нього увійшли всі вчителі, зав. читальнею Дмитро Сенюк, а також: Степан Матушак, Дмитро Тофан, Василина Марковська, Ганна Сливчук, Василина Ковблюк, Марія Василик, Ганна Грищук, Олена Сливчук, Василь Канюк, Іван Великолова, Михайло Марковський, Антон Марковський. Всього більше п'ятнадцяти чоловік.

З числа жінок, на зразок “Союзу Українок”, було створено товариство “Жіноча служба України”. Головою і цього товариства була Людмила Букатович, секретарем, нині ще жива Ганна Грищук.

Освітнє товариство відразу приступило до активної громадської роботи:

- З 15 вересня 1941 року відновилося навчання в школі. Всі вчителі зі східних областей з початком війни покинули село і виїхали у рідні місця. Директором школи німецька окупаційна влада призначила Юліана Морозевича, сина Михайла, уродженця села Чернятин, який був 1916 року народження, мав закінчену Городенську гімназію “Рідна Школа”, вчився в Станіславівській духовній семінарії, але не закінчив, перевівшись до Львівського університету на філологічні студії. Був членом ОУН з 1939 року, псевдо Ратай.

Він причетний до заснування і створення в селі організації ОУН та повстанчої станиці. За словами його товаришів по роботі, до нього часто приходив зі Снятина його сподвижник, майбутній полковник УПА Василь Андрусак, псевда Грегит, Різун.

У школі було лише кілька вчителів. Серед них: Людмила Букатович, Ганна Неміш, наша сільська вчителька Анастасія Гузіїк. Дітей ходило до школи дуже мало. Німцям не дуже хотілося навчати дітей на окупаційних теренах.

Під кінець німецької окупації німцям вдалося викрити підпільну оунівську діяльність Юліана Морозевича, і вони приїхали його заарештувати, але директорові школи дали знати друзі, і він зійшов у підпілля.

У читальні відкрили дитячий садок, керівником якого була учителька п. Білинська.

Зав. читальнею Дмитро Сенюк організував сільський драматичний гурток, куди ввійшли переважно хлопці та дівчата, а саме: Степан Угрин, Ярослав Сопотик, Михайло Марковський, Федір Никифорук, Дмитро Грищук, Іван Федорук, Василь Мохорук, Степан Матушак, Марія Марковська, Анастасія Гузіїк, Оксана і Ольга Олексіїви.

З 1941-1944р.р. драмгурток поставив п'єси в нашому селі і з виїздом у Красноставці, Підвисоке, Белелую, Торговицю, Устя. Ставили п'єси: "Мотря" – Богдана Лепкого, "Невольник" – Тараса Шевченка, "Лимерівна" – Карпенка-Карого, "Київ наш", "Про що тирса шелестіла" та інші.

Ставили п'єси, давали концерти і в нашій читальні драмгуртки та гуртки художньої самодіяльності з інших сіл. Проходив такий собі обмін. Наприклад, у 1942 році з концертом із села Устя приїхав духовий оркестр з великою концертною програмою. На сцені лунали маршові та народні мелодії. Це вперше в селі грав духовий оркестр. Для багатьох односельчан це було дивиною. Один із духовиків, нині

ще живий, Дмитро Боднарук з теплою в голосі згадує ці події. Глядачів була повна читальня і ще стільки надворі.

З початком війни отець Теодор Олексіїв із сім'єю знову поселився у резиденції. Пожвавилось духовне життя. Уже не чулося, як раніше, закликів на атеїстичні теми. Парохіяни своїми молитвами щоденно просили у Господа Бога, щоб захистив їхні оселі від засилля окупаційної влади.

Пізньої осені 1941 року отець Олексіїв, перебуваючи в Городенці в справах Українського Допомогового Комітету, в одного німця купив на свої гроші більше п'ятдесяти пар черевиків на дерев'яних підошвах, які роздав у селі найбіднішим сім'ям.

У січні 1942 року в Городенці відкрили Рільничу школу, в Снятині — Торгову, а в Коломиї — українську гімназію. У Городенці з приходом німецької окупаційної влади гімназію закрили.

До Снятинської торгової школи пішли вчитися: Никифір Ковблюк, Михайло Марковський. Анастасія Гузік — до Львівської торговельної школи.

До Коломийської гімназії пішли вчитися: Оксана й Ольга Олексіїви, Ярослав Сопотик, Федір Никифорук.

Завданням Городенківської рільничої школи була підготовка селянської молоді до праці у власному господарстві. Робилося це не тільки в самій школі, а й через сільські УОТ організовувалися різні курси по сільських школах. Наприклад, у Топорівцях, один із засновників сільського УОТ Дмитро Дорош створив курси городництва для молоді 1926-1928 років народження. Сам Дорош за польських часів працював у системі кооперативного руху. Цілу зиму 1941-1942 р.р. у читальні проводилися теоретичні навчання з городництва, а влітку учні проводили це все на практиці. На цвинтарі, де ще не було поховань, влаштували дослідні ділянки з вирощування кормових буряків. Кожний курсант мав свою невелику ділянку. Як він засвоїв пройдений матеріал, оцінкою був вирощений урожай.

У цей час у селі почали працювати підпільні організації ОУН-М і ОУН-Б. Додатково діяла юнацька мережа ОУН-Б. Поряд з цими організаціями, виникла і напіввійськова формація "Січ", у якій практично взяли участь усі дівчата і хлопці та багато молодих чоловіків із дружинами.

Під час першої світової війни на звалищах трьох імперій повстало кілька поневолених народів. Серед них і наша Українська держава. Хоч вона проіснувала недовго, але дух свободи залишився надов-

го у людських серцях. Уся пропагандистська робота, всі наступні змагання були спрямовані на відновлення своєї державності. Кругом існував воєнний стан, віроломний окупаційний режим, але, незважаючи на це, вся робота сільських патріотів була спрямована на співпрацю засадничих проблем громадського та просвітянського життя. Це складало одну мету — будову нашої культури. Люди мали явне переконання, що культура тягне за собою національну свідомість, поглиблює розуміння, що тільки виживе той народ, який сам керує своїм життям і сам несе за нього відповідальність.

Щоб не повторити помилок першої світової війни, передові люди України плекали надію, що червона і коричнева чуми у кровопролитній війні знесиляться і впадуть на коліна. Тоді, то буде мати можливість піднятися на ноги наша ненька-Україна. Тому то всі зусилля ОУН, усіх патріотів-українців, напіввійськової формації “Січ” і їм подібних були спрямовані на серйозну підготовку і готовність до цієї священної справи: будь-якою ціною здобути свою Українську Самостійну Соборну Державу.

З цією метою одні проходили вишкіл у горах, інші вчилися у старшинських школах, для третіх була створена саме така собі напіввійськова формація “Січ”. Сюди входило до сотні молодих людей.

Взимку 1942-1943 р.р., коли вже було менше робіт у господарствах, щодня в селі проводився вишкіл. Керував ним Гузіїк Дмитро Іванович. Сам Дмитро Гузіїк був покликаний до Червоної Армії 10 травня 1941 року. Там пройшов курс молодого бійця. У боях під Києвом трапив у полон. Як знаємо уже тепер з історії, багатьох військовополонених з-під Києва німці відпустили додому. Так вдома опинився Дмитро Гузіїк. Як найкращому знавцю військової справи на той час, йому і було доручено проводити вишкіл сільської молоді. І він до цієї справи поставився досить серйозно.

Кожного вечора, а в неділю чи святкові дні після обіду, всі мали бути біля читальні. Потім шикувалися в колони, вчилися виконувати військові накази, ходили по селі стройовим кроком. Колона марширувала по селі з піснями: “Гей, там на горі “Січ” іде!...”, “Ми гайдамаки, всі однакі”, “Чи то буря, чи то грім, що дзвенить у хмарах дзвін?...” Багато було гарних співаків, які завжди по черзі заспівували пісні, а решта їх спів підхоплювала. Заспівували, як правило, Мохорук Іван Васильович, Харук Михайло Антонович, Ковблюк Василь Миколайович, Ковблюк Михайло Миколайович.

Було кілька днів на тиждень, коли робили навчання з палицями. Кожної неділі і в свята після службової відправи в церкві, сходилися односельчани після обіду дивитися на вправи січовиків з маршовими та іншими патріотичними українськими піснями. Для січовиків це був ніби екзамен. Кожний старався виконувати команди, тому що всі були ніби під прицілом. Горе було тому січовикові, котрий щось змилив. Про це говорили усі в селі. Для такої родини це було великим соромом.

Перед цим у Карпати направили на курси бандерівських старшин: Грищука Дмитра Михайловича, Гранішака Михайла Степановича, Волошина Василя Івановича, Волошина Дмитра Михайловича, Мохорука Василя Івановича, Угрин Степана Васильовича, Угрин Михайла Дмитровича, Угрин Василя Михайловича.

Після закінчення цих курсів вишкіл у товаристві “Січ” з хлопцями уже проводили четарі Грищук Дмитро Михайлович, псевдо Борис і Угрин Степан Васильович, псевдо Тихий. З дівчатами вишкіл проводила четова Федорук Ганна Миколаївна, пізніше член ОУН, псевдо Біла. Тільки що вивчені старшини проводили вишкіл згідно з вимогами, які висувалися до майбутніх членів ОУН і воїнів УПА.

У 1942 році на Толічці було насипано могилу січовим стрільцям. Раніше це неможливо було зробити через заборону польської влади. Багато людей брало участь у насипанні цієї могили. Підводами возили глину, а вже на Толічці глину возили тачками, носили відрами, хто як міг. Могила була двоярусна.

Щоб вийти на самий верх, була протоптана стежка, яка звивалась довкруг могили спіраллю. На самому верху закопали великий березовий хрест, убраний у вінки з барвінку, прикрашені квітами. Напереді могили, нижче хреста, посадили із барвінку великий тризуб.

Відкриття могили провели 12 липня, на Петра. Після відправи службової Літургії в церкві майже усі жителі села пішли на Толічку. Весь час дзвонив церковний дзвін, що надавало цьому святу особливої урочистості. Із сусідніх сіл прийшли делегації з церковними процесіями.

На самому верху могили по чотирьох кутах стояла почесна варта із січовиків у стрілецькому однострої: Антон Марковський, Степан Матушак, Дмитро Грищук і Степан Угрин. Друга четвірка: Михайло Марковський, Василь Мохорук, Василь Канюк і Михайло Мохорук.

Почесна варта змінювалася кожні півгодини.

Мітинг з цієї нагоди відкрила і виступила з доповіддю Людмила Букатович. Після неї виступив Дмитро Сенюк. Після урочистої частини отець Теодор Олексіїв провів панахиду по загиблих топорівських січовиках і освятив могилу. Діти із дитячого садочка і школи поставили концерт. Сільський хор заспівав кілька народних стрілецьких пісень.

Із середини літа стали возити глину підводами на майдан, що біля церкви і школи. Почали насипати другу могилу, в якій ховали радянську владу. Відкрили і освятили могилу 14 жовтня на Покрову. Спершу отець Олексіїв відправив панахиду по радянській владі. На урочистому мітингу виступаючі вперше заговорили про створення Української Повстанчої Армії (УПА). Під час мітингу на могилі стояла почесна варта у повстанській формі. Хлопці тримали на плечах бойові карабіни, з яких опісля салютували бойовими патронами. На закінчення свята сільський і церковний хори співали багато пісень. Іван Василик декламував уривок з твору Т.Г.Шевченка «Розрита могила...».

Через рік, знову на Петра, освітнє товариство організувало фестин. На фестин запросили духовий оркестр із села Устя. Оркестрантів було 33. Вони приїхали фірами. Встали при в'їзді в село з боку Красноставців і заграли маршову пісню “Гей, там на горі “Січ” іде!...”, прямуючи до церкви. На цей час уже прибули запрошені делегації з сусідніх сіл: Підвисокого, Красноставців, Задубрівців, Торговиці, Глушкова і Чернятина.

Після відправи в церкві весь народ вийшов на дорогу перед церквою. Попереду Степан Матуцак високо держав синьо-жовтий прапор. За ним стали оркестранти, після вишикувалися делегації із сіл, за ними майже всі жителі села. Заграв оркестр маршову пісню “Ми гайдамаки, ми всі однакі”. Колона вирушила на Ставище, де була зроблена сцена. Свято відкрили невеликими промовама Людмила Букатович і Дмитро Сенюк. Степан Матуцак і Марія Богдан підняли на флагштоці синьо-жовтий прапор.

Після цього почергово виступили представники делегацій із сіл. Дівчата показували вправи з віночками з серпами на зразок колишніх січовиків і каменярів, а хлопці показували вправи з палицями.

Після цього розпочався великий концерт силами сільських аматорів. На сцені було багато учасників художньої самодіяльності, і від цього аж просів перед сцени в землю. Адже на Ставищі торфовище.

Поряд із культурно-масовою роботою освітнє товариство намагалось відновити довоєнну кооперативну роботу в селі. Але це було нелегко при таких законах окупаційної влади. Все це звелось лише до того, що організували молочарню, куди сільські жителі здавали молоко.

УЧАСТЬ ТОПОРІВЧАН У СТВОРЕННІ ДИВІЗІЇ СС “ГАЛИЧИНА”

Створенню військових формацій на території окупованих Східних земель дуже противився Гітлер. Хоч Німеччина явно програвала війну, але німецький фюрер, засліплений почуттям своєї вищості над іншими, все-таки продовжував вірити в чудо своїх військ і в перемогу. Та іншої думки були його підлеглі, які реально дивилися на життя. Маючи великі втрати, особливо на Східному фронті, вони, всупереч логіці їхнього біснுவатого фюрера, почали формувати військові підрозділи з українців для використання їх при охороні майна, у боротьбі з червоними партизанами. Навесні 1943 року було створено понад 170 батальйонів військових підрозділів, у яких українці склали 70%.

У квітні 1943 року Гімлер дав команду створити в складі “Ваффен-СС” однієї дивізії лише вихідців із Галичини. 28 квітня у Львові офіційно проголосили про створення галицької дивізії. Для цього була створена Вища Управа, яка ухвалила прийняти до бойового з’єднання колишніх українських офіцерів, які служили в австрійській армії і в УГА. Так було зараховано до дивізії СС “Галичина» топорівських старшин Української Галицької Армії Зенона і Тита Стефанівих. Обидвох призначили сотниками першої дивізії СС “Галичина”.

З перших днів створення дивізії виникло кілька суттєвих питань. Серед них: “Чому дивізія називається СС “Галичина”, а не “Українська дивізія”? Чому вояки носитимуть не власні національні, а німецькі уніформи без українських відзнак. Але це все було придушено ще в зародку. В скорому часі зголосилося служити десятки тисяч бажаючих. Серед них і добровольці з Топорівців: Ярослав Сопотик, Василь Никифорок, Василь Канюк, Степан Матушак, Федір Никифорок, Іван Угрин та Михайло Марковський. Хоча Гімлер заборонив приймати в ряди дивізії членів ОУН-М і членів ОУН-Б, усе-таки за рекомендацією місцевих органів ОУН у ряди дивізії СС “Галичина” із завданням пройти вишкіл у німецьких таборах пішли Степан Матушак, псевдо

Явір, Василь Канюк, псевдо Василько, і Іван Угрин, псевдо Іскра.

23 травня 1943 року в Коломиї відбулася маніфестація з нагоди закінчення набору до Галицької дивізії в Коломийській окрузі, куди входили: Городенка, Снятин, Косів, Коломия. Зголосилося всього 10200 хлопців, а набрали лише 3800.

Над Прутом о 8-й годині розпочалася служба Бога. Для цього був побудований польовий вівтар. На маніфестацію прибули високі гості зі Львова: губернатор Галичини Вехтер, доктор Бавер і полковник Альфред Бізанц.

Після відбувся похід новобранців у бік міста. Проходили відділ за відділом. Усі з синьо-жовтими прапорами. Завершив похід загін кінноти під командуванням полковника Гната Стефаніва.

У кінці липня більшість рекрутів попали у військову школу в Гайделягері (Польща). Деякі групи направили у військову школу, що в Торуні (Польща). Туди потрапив Іван Угрин. Через важкі умови життя в цих школах почалося дезертирство. Тоді німецьке командування перевело дивізію подалі від кордону з Україною на полігон у Нойгаммер. Тут проходили вишкіл до травня 1944 року. У травні прийняли присягу: Ярослав Сопотик, Степан Матушак, Василь Канюк, Федір Никифорок, Василь Никифорок Михайло Марковський. Іван Угрин до цього опинився дома. Невдовзі дивізію перекинули на фронт у районі м.Броди. 13 липня почався генеральний наступ Червоної Армії. Фронт на тому відтинку, де стояла дивізія СС “Галичина”, був прорваний. Багато вояків загинуло, велика кількість потрапила в полон, деякі вибралися з оточення. На полі бою залишився вбитим Василь Никифорок. Михайло Марковський опинився дома і був покликаний до лав Червоної Армії. Степан Матушак і Василь Канюк там, на Львівщині, зійшли в підпілля ОУН, де продовжили збройну боротьбу проти окупантів, і там загинули героїською смертю. Федора Никифорука сховали в монастирі, де він залишився живим. З прориву вийшли лише: Ярослав Сопотик і сотники Зенон і Тит Стефаніви. Незабаром дивізію було відновлено.

На початку 1945 року почала формуватися на базі дивізії СС “Галичина” Українська Національна Армія (УНА). Незабаром Ярослав Сопотик, Зенон Стефанів і Тит Стефанів прийняли нову присягу і стали членами УНА.

Проте на фронті події розвивалися не за розробленим сценарієм, і з часом вояки УНА склали зброю перед англо-американськими

наступаючими військами. Англійський уряд визнав вояків дивізії СС “Галичина” як таких, що станом на 1 вересня 1939 року мали громадянство Польщі, і дозволив їм проживати в Англії. Так там опинилися Тит Стефанів і Ярослав Сопотик. Зенон Стефанів склав зброю перед американськими військами і опинився у США.

Дитячий садок у 1942 році

Дитячий садок у 1943 році. Позаду вихователька п. Білинська

ТОВАРИСТВО «ЖІНОЧА СЛУЖБА УКРАЇНИ»

Зліва на право: Ганна Сливчук, Ганна Грищук, Ганна Мохорук,
Людмила Букатович, Параска Яценюк, Олена Попович,
Василина Ковблюк, Василина Марковська

Відкриття стрілецької могили

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ

СТАНОВЛЕННЯ ПІДПІЛЛЯ ОУН

У 1942 році до села приїхали кілька невідомих людей і почали проводити зустрічі, насамперед з учителями та прогресивними людьми села. Суть їхніх зустрічей полягала в тому, що вони почали розказувати про історію ОУН, як вона виникла, які її програмні цілі. Дотепер люди чули про таку організацію, але дуже мало, бо вона працювала у глибокому підпіллі. Була дуже законспірована. Як виявилось тепер, навіть у нашому селі були створені перші задатки юнацької мережі ОУН ще в 1938 році, але про це ніхто не знав. Може, й тому, що вона не дуже себе проявила. Але сьогодні дорікати нічого, бо польська влада щодо ОУН вела сильний терор. Навіть за неточним доносом щодо приналежності того чи іншого до ОУН, за ним відразу зачинялися двері Картузької в'язниці, яка була найсуворішою в тодішній Польщі.

А тепер люди почали прозрівати, дізнавшись, що собою являє ОУН, що вона бореться за Українську Соборну Самостійну Державу, бореться проти всіх окупантів і оголосила війну всім окупантам, аж поки Україна не стане вільною державою. Роз'яснювали, чому стався розкол у ОУН. Людей збирали групами по вулицях і вели роз'яснювальну роботу. Людям таке подобалося. Хто не хотів жити у своїй вільній, самостійній державі?...

Активістам ОУН-Б допомагав директор школи Юліан Морозевич, як виявилось пізніше, він уже був членом ОУН з 1939 року. Найбільшими прихильниками цих закликів і цих ідей стали вчителька Людмила Букатович, сільські жителі: Дмитро Сенюк, Дмитро Данильчук, Дмитро Тофан, Василь Федорук, Порфирій Анатійчук, Григорій Великочий. У тому ж році їх прийняли у члени ОУН-Б. Вони взяли собі псевда. Людмила Букатович — не відомо ще, Дмитро Сенюк — Перекотиполе, Дмитро Данильчук — Скала, Дмитро Тофан — Калістрат, Василь Федорук — Береза, Порфирій Анатійчук — Малинка, Григорій Великочий — Гандра. Так створилася підпільна організація ОУН-Б. Очолив її директор школи Юліан Морозевич, псевдо Ратай. Між членами розподілили обов'язки.

У селі були прихильники й Андрія Мельника, тобто мельниківці. У 1943 році у селі знаходився штаб Буковинського Куреня, який очолював обласний провідник, нині вже покійний, відомий учений-

фізик Корній Товстюк. Він і створив у селі організацію членів ОУН-М, фактично їх об'єднав. Це були:

Марковський Михайло Антонович, псевдо Іскра, Мохорук Василь Іванович, псевдо Луговий, Мохорук Михайло Дмитрович, псевдо Козак, Сопотик Ярослав Миколайович, Никифорук Федір Іванович, Пішак Семен Васильович, Олексіва Оксана Теодорівна.

Отже, у Топорівцях діяло дві первинні організації ОУН. Ворожечі між ними не існувало. Знаходили спільну мову і знали, що вони були першими, першими зробили крок уперед, щоб здобути перемогу над своїми заклятими поневолювачами і здобути свою державу — Самостійну Соборну Україну.

Вони, можливо, ще добре не усвідомили на що йдуть, яке місиво мають місити. І в це місиво буде втягнуто десятки тисяч людей, це місиво буде замішане на крові, прокляттях і сльозах. Вони добре розуміли: коли будуть вмирати, їм дзвони не будуть грати... Але вірили у свою перемогу.

Згідно з розпорядженням Крайового проводу ОУН-Б, для втілення в життя своїх цілей у Галичині, Волині, Буковині, Закарпатті, Закарпатті, Закерзонні були створені обласні проводи ОУН, окружні, надповітові, повітові. Всі села були поділені на повстанчі станиці. В кожній станиці був призначений станичний. Кожне село мало зв'язок, декотре навіть два. Було по кілька постійних кур'єрів, більше тимчасових. Були ланкові. Підпілля ОУН широко користувалося підпільною поштою. Припустимо, із Торговиці прийшов кур'єр, приніс пошту штафету. Він ішов зразу до зв'язкової, мав право йти тільки до неї. Зв'язок — це хата, в якій жила зв'язкова, призначена станичним. Зв'язкова мала знати в обличчя кур'єра. Той приніс штафету і пішов додому. Зв'язкова відразу відносила пошту станичному. Тільки йому.

У 1943 році почала кількісно збільшуватися УПА, створена Крайовим проводом ОУН-Б. Особливо збільшувалася УПА в Карпатах. Її потрібно було годувати, одягати. Ніякої підтримки із-за кордону вона не мала. Жила тільки за рахунок українського народу. І народ утримував її.

У топорівській повстанчій станиці заготовляли продукти: м'ясо, борошно, масло, яйця, олію. Хто мав можливість, ділився з одежею. Підпільники збирали, де могли, зброю.

Водночас підпілля працювало над зростанням своїх рядів. Проте у створених німцями школах, гімназіях ініціативу перехопили прово-

ди ОУН-М. Там були створені переважно мельниківські організації.

Усяка влада — насильницька, тим паче, коли вона сильніша, могутніша. Але мої односельчани вірили в перемогу. Вони хотіли волі і свободи. Більшість з них не могла зрозуміти, чому волю і свободу неможливо здобути мирним шляхом, так, як хоче цього народ. Чи обов'язково класти голови молодих хлопців і дівчат? Чи потрібно пролити море крові, сліз?

І село, як і тисячі інших, стало на тернистий шлях... Причому не за своєю волею... І вкотрий вже...

Наші нащадки повинні знати всіх, хто став на цю криваву стежу, жорстоку боротьбу за своє визволення.

МОБІЛІЗАЦІЯ НА ФРОНТ

У березні 1944 року в результаті Проскурівської операції радянські війська зробили пролом у німецькій лінії оборони, і фронт наближався до Дністра. У Городенці зробилася велика паніка, адже сюди вже раніше прибуло багато тих, які не бажали залишатися в Радянському Союзі.

Проте в кінці березня передові частини Червоної Армії успішно форсували Дністер і вже 29 березня Покуття і майже вся Чернівецька область були звільнені від німецьких окупантів. Поновилася робота місцевих органів влади. Дмитро Данильчук під час німецької окупації вступив у члени ОУН, псевдо Скала. Але незважаючи на те, що став до нової влади ворогом, продовжував виконувати свої обов'язки, як законно обраний голова сільської ради. Звичайно, це була ризикована справа, але підпілля ОУН потрібний був такий чоловік. Вони хотіли все знати, що буде робити нова влада.

Городенківський районний провід ОУН-Б приводив до порядку свої референтури, уточнював облік членів ОУН і УПА, проводив роз'яснюючу роботу і матеріальне забезпечення своїх людей для нелегальної боротьби з частинами НКВД, коли передові частини Червоної Армії підуть на Захід. Відправляли в Карпати продукти, одягу, зброю. Поповнювали головні бази Української Повстанської Армії.

Але фронт пройшов через Городенку і недалеко був зупинений німцями на кілька місяців. Постійної адміністративної влади поки що не було, та оскільки це була прифронтова зона, почала активно діяти армійська контррозвідка "Смерш". Районний провід ОУН був відрізаний від надрайонного і Коломийського окружного проводів. Склала-

ся для ОУН скрутна ситуація. Виникла загроза членам ОУН і їхнім симпатикам бути заарештованими.

В цей час почав працювати райвоєнкомат. Почалася підготовка з мобілізації на фронт усіх чоловіків і хлопців 1894–1926р.р. народження. А в середині квітня, в одну із неділь біля церкви виступив голова сільської ради Дмитро Данильчук і підтвердив, що ця категорія людей мобілізується на фронт. До того всього повідомив, хто чується не при здоров'ї, нехай уже йде до воєнкомату і зголоситься. В селі залишаються з чоловіків лише голова сільської ради, священник, дяк і один з ковалів. У кінці ще заявив:

— З початком травня біля сільської ради будуть вивішуватися графіки, в які дні буде призив. Хто коли має йти — списків не буде. В ті дні сім'ями чи родинами, групами збирайтеся кожного ранку на Городенку до воєнкомату. Не чекайте на останні дні. Починайте йти з перших днів.

Виступив представник воєнкомату, який розповів, що треба мати із собою, які документи, які речі, скільки їжі. Питань не було. Люди стояли і мовчали.

З початком травня 1944 року чоловіки групами, поодиноці вдосвіта йшли до Городенки з тайстрами на плечах. Майже в кожній хаті було чути плачі і стогони. Не один батько, чоловік, син, брат озиралися на свою хатину, на своє село з думкою: “А чи повернуся? Чи побачу своїх рідних, свою хатину, село...?”

Війна є війна. Одночасно з мобілізованими до лав Червоної Армії з села відходили і члени ОУН, їхні симпатики, а за селом повертали в бік Буковинських Карпат, де формувався новий курінь УПА з числа жителів двох районів: Городенківського і Снятинського. Це робилося, щоб не накликати підозру до їхніх сімей. Якщо хтось запитає де їхні чоловіки чи сини, то повинні казати, що пішли разом зі всіма на фронт.

Найбільше чоловіків пішло на фронт 13 травня — 185 чоловіків і 14 травня — 184 чоловіки. Йшли групами по 20, 10, 5 і по 2-3 чоловіки. Останніми, з різних причин, пішли у вересні. Для цього були створені призивні пункти: в Городенці, Ясенів-Пільному, Станіславі, Заліщиках і Бедриківцях Тернопільської області. Всі мобілізовані проходили навчання на військових базах. Потім опинилися на різних Українських фронтах. Основна частина мобілізованих односельчан служила в І-му Українському і 3-му Білоруському фронтах.

Найгірше потерпіла та частина односельчан-солдатів, котра служила на 3-му Білоруському фронті. Ці війська без досвіду, необстріляні, яких кинули на штурм добре укріпленої й озброєної до зубів найновішою зброєю фортецю Кенігсберг (тепер м. Калінінград, Росія). Там найбільше полягло наших односельчан.

Першими повістки про смерть у селі отримали Сливчук Василина Петрівна, що її чоловік 10.10 1944 року помер від ран у м. Новосибірськ і Маколович Параска, що її чоловік загинув у бою 10.10 1944 року під Кенігсбергом. Наступні повістки одержали Ковблюк Ганна Миколаївна, що її чоловік загинув у бою 18.10.1944 року і Кантимир Ганна Миколаївна, що її чоловік загинув у бою 18-10 1944 року. 23 жовтня повістку одержала Лесюк Євдокія Василівна... І пішло – поїхало...

МАРТИРОЛОГ УЧАСНИКІВ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ

1. Анатійчук Дмитро Порфирівич – 1923 року народження. Призався 6. 05. 1944 року із Бедриківців на Тернопільщині. Лейтенант Червоної Армії. Повернувся додому.

2. Андрейчук Федір Васильович – 1927 року народження. Призався 6. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

3. Баб'юк Федір Іванович – 1924 року народження. Призався 14.05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

4. Бадик Іван Дмитрович – 1918 року народження. Призався вдруге 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

5. Бадик Василь Йосипович – 1911 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 24. 05. 1945 року. Похований на станції Гада Читинської області. Росія.

6. Бадик Іван Йосипович – 1913 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 10. 11. 1944 року. Похований у м. Сальме. Естонія.

7. Баб'юк Антон Іванович – 1918 року народження. Призався 10. 11. 1940 року із Городенки. Рядовий. Пропав безвісти у грудні 1943 року.

8. Бадик Василь Іванович – 1909 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав на війні.

9. Бадик Василь Олексійович — 1901 року народження. Призивався 15. 05. 1944 року в Заліщиках. Рядовий. Повернувся додому.
10. Бадик Дмитро Юрійович — 1903 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.
11. Волошин Василь Михайлович — 1906 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.
12. Волошин Григорій Михайлович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року в Заліщиках. Рядовий. Повернувся додому.
13. Волошин Антон Михайлович — 1920 року народження. Призивався 14.05.1944 року в Заліщиках. Рядовий. Повернувся додому.
14. Волошин Дмитро Михайлович — 1922 року народження. Призивався 14.05.1944 року в Заліщиках. Рядовий. Повернувся додому.
15. Волошин Петро Миколайович — 1911 року народження. Призивався у вересні 1944 року із Станіслава. Рядовий. Повернувся додому.
16. Волошин Василь Миколайович — 1918 року народження. Призивався 10.11.1940 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.
17. Волошин Антон Іванович — 1926 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.
18. Волошин Василь Іванович — 1922 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.
19. Волошин Антон Васильович — 1923 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у березні 1945 року.
20. Волошин Іван Васильович — 1912 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року в Заліщиках. Рядовий. Пропав на війні.
21. Василик Дмитро Григорович — 1908 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у березні 1945 року.
22. Василик Іван Васильович — 1918 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав на війні.
23. Василик Іван Петрович — 1915 року народження. Призивався 29.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.
24. Василик Василь Тимофійович — 1908 року народження. Призивався 29. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому інвалідом і до місяця помер. Жінку зарахували солдатською вдовою.

25. Василик Андрій Юрійович — 1919 року народження. Призався 29. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

26. Василик Василь Іванович — 1905 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків Рядовий. Повернувся додому.

27. Василик Іван Миколайович — 1908 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

28. Василик Ілля Миколайович — 1922 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропає на війні.

29. Василик Дмитро Миколайович — 1911 року народження. Призався 13. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

30. Василик Василь Юрійович — 1914 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою в лютому 1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча, Нестеровського району, Калінінградської області. Росія.

31. Василик Степан Васильович — 1909 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропає безвісти у березні 1945 року в Литві.

32. Василик Михайло Степанович — 1912 року народження. Призався 14. 05. 1944 року в Заліщиках. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

33. Василик Микола Тимофійович — 1913 року народження. Призався 29. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 8. 04. 1945 року. Похований у м. Калінінград, Росія.

34. Василик Микола Степанович — 1911 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 23. 03. 1945 року. Похований у смт. П'ятидорожне Багратіоновського району Калінінградської області. Росія.

35. Василик Петро Тимофійович — 1921 року народження. Призався 10. 05. 1944 року із Городенки. Сержант. Загинув у бою 25. 10. 1944 року. Похований у м. Несторів Калінінградської області. Росія.

36. Василик Іван Васильович — 1900 року народження. Призався 13. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропає на війні.

37. Василишин Іван Юрійович — 1924 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

38. Великголова Іван Васильович — 1921 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

39. Великочий Василь Петрович — 1909 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у лютому 1945 року.

40. Великочий Григорій Петрович — 1914 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Повернувся додому.

41. Великочий Дмитро Петрович — 1918 року народження. Призався 10.11.1944 року із Городенки. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1945 року.

42. Великочий Степан Ількович — 1908 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 11.04.1945 року. Похований у смт. Переяславське Зеленоградського району Калінінградської області. Росія.

43. Великочий Микола Васильович — 1924 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 22.10.1944 року. Похований у м. Пільвішки. Литва.

44. Гафтоник Василь Матвійович — 1910 року народження. Призався 10.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у березні 1945 року.

45. Гордашко Михайло Петрович — 1916 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 26.01.1945 року. Похований у смт. Майське Гусівського району Калінінградської області. Росія.

46. Гордашко Василь Андрійович — 1918 року народження. Призався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав на війні.

47. Гранішак Степан Федорович — 1900 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

48. Гнидка Федір Іванович — 1900 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

49. Гнидка Михайло Іванович — 1904 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

50. Гнидка Андрій Іванович — 1908 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

51. Грищук Іван Дмитрович — 1918 року народження. Призався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Попав у полон і помер у німецькому концтаборі 28.08.1942 року.

52. Грищук Василь Михайлович — 1908 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

53. Грищук Іван Михайлович — 1913 року народження. Призався 13. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

54. Грищук Іван Миколайович — 1924 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 18.01.1945 року. Похований у м. Несторів Калінінградської області, Росія.

55. Грищук Михайло Іванович — 1905 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

56. Грищук Іван Михайлович — 1914 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

57. Грищук Василь Іванович — 1900 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців Рядовий. Повернувся додому.

58. Грищук Федір Васильович — 1916 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

59. Грищук Олексій Іванович — 1922 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

60. Грищук Михайло Михайлович — 1925 року народження. Призався 13. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

61. Грищук Антон Іванович — 1904 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

62. Грищук Дмитро Миколайович — 1915 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 27.01.1945 року. Похований у м. Оппельн. Німеччина.

63. Грищук Дмитро Михайлович — 1922 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

64. Грищук Михайло Іванович — 1909 року народження. Призався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

65. Грищук Григорій Танасійович — 1900 року народження. Призався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

66. Грищук Танасій Михайлович — 1914 року народження. Призався 13. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

67. Грищук Онуфрій Васильович — 1900 року народження. При-

зивався 10.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 1.02.1945 року. Похований у м.Советськ Правдинського району Калінінградської області, Росія.

68. Грищук Онуфрій Іванович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

69. Грищук Іван Іванович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

70. Грищук Танасій Васильович — 1907 року народження. Призивався у травні 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 24.01.1945 року. Похований у м.Глейвіц, Німеччина.

71. Грищук Михайло Андрійович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

72. Грищук Іван Андрійович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

73. Грищук Микола Іванович — 1902 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

74. Грищук Степан Васильович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

75. Грищук Степан Миколайович — 1908 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав. Доля невідома.

76. Грищук Роман Іванович — 1900 року народження. Призивався 13. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 22. 12. 1944 року. Похований у селі Семплукен. Литва.

77. Грищук Василь Михайлович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 6.12.1944 року. Похований у м. Кінгісепп. Естонія.

78. Грищук Дмитро Іванович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав на війні.

79. Грищук Іван Дмитрович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 1.03.1945 року. Похований у смт. Корнево Багратіонівського району Калінінградської області, Росія.

80. Гузік Семен Семенович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Єфрейтор. Загинув у бою 1.02.1945 року. Похований у м. Хаєнберг. Польща.

81. Гузік Дмитро Федорович — 1904 року народження. Призи-

вався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 18.10.1944 року. Похований у смт.Бабушкіно Нестеровського району Калінінградської області. Росія.

82. Гузіїк Дмитро Іванович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Під Києвом попав у німецький полон. Відпустили додому. У 1943 році відправили на роботи в Німеччину. Повернувся додому.

83. Гузіїк Василь Дмитрович — 1908 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

84. Гузіїк Микола Іванович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 11.10.1944 року. Похований у селі Рауганний. Литва.

85. Гузіїк Василь Іванович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у квітні 1945 року.

86. Гультай Василь Семенович — 1907 року народження. Призивався 13.05.1944 року. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

87. Данильчук Іван Степанович — 1908 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Загинув у бою 20.02.1945 року. Похований у смт. Корнево Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

88. Данильчук Василь Степанович — 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

89. Данильчук Іван Васильович — 1925 року народження. Призивався 14.05.1944 року. Рядовий. Загинув у бою 24.11.1944 року. Похований у м. Сальня. Естонія.

90. Данильчук Михайло Ількович — 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у жовтні 1944 року.

91. Дідушко Олексій Якимович — 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

92. Деляр Михайло Іванович — 1922 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 13.02.1945 року. Похований у смт. Корнево Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

93. Кантимир Василь Андрійович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

94. Кантимир Михайло Андрійович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

95. Кантимир Іван Андрійович — 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

96. Кантимир Петро Іванович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

97. Кантимир Василь Іванович — 1908 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає на війні.

98. Кантимир Василь Григорович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.10.1944 року Похований у смт. Бабушкіно, Несторівського району, Калінінградської Облaсті. Росія.

99. Кантимир Василь Григорович — 1905 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

100. Касіян Василь Степанович — 1894 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

101. Касіян Петро Степанович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

102. Касіян Степан Степанович — 1901 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 3.03.1945 року. Похований на ст.Германгуст. Німеччина.

103. Ковблюк Іван Дмитрович — 1914 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.10.1944 року в Литві.

104. Ковблюк Микола Михайлович — 1902 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

105. Ковблюк Михайло Миколайович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

106. Ковблюк Іван Михайлович — 1900 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

107. Ковблюк Григорій Миколайович — 1902 року народження.

Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

108. Ковблюк Петро Дмитрович — 1925 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

109. Ковблюк Микола Танасійович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

110. Ковблюк Іван Степанович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

111. Ковблюк Василь Дмитрович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

112. Ковблюк Микола Степанович — 1905 року народження. Призивався 3.06.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

113. Ковблюк Степан Дмитрович — 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

114. Ковблюк Іван Миколайович — 1922 року народження. Призивався 3.10.1944 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

115. Ковблюк Василь Дмитрович — 1912 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

116. Ковблюк Іван Андрійович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

117. Ковблюк Іван Танасійович — 1908 року народження. Призивався 10.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 14.02.1945 року. Похований у м. Багратіоновськ Калініградської області. Росія.

118. Ковблюк Дмитро Ількович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

119. Ковблюк Михайло Миколайович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у листопаді 1944 року.

120. Ковблюк Петро Дмитрович — 1915 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 31.01.1945 року. Похований у м.Правдинськ Калініградської області. Росія.

121. Ковблюк Онуфрій Васильович — 1902 року народження.

Призивався 13. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 13.02.1945 року. Похоронений у смт.Долгорукове Багратіонівського району Калінінградської області, Росія.

122. Ковблюк Микола Дмитрович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

123. Ковблюк Олексій Ількович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

124. Ковблюк Прокіп Маркович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року з Городенки. Рядовий. Пропав безвісти у вересні 1944 року.

125. Ковблюк Василь Михайлович — 1907 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

126. Ковблюк Петро Васильович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

127. Ковблюк Іван Олексійович — 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Повернувся додому.

128. Ковблюк Василь Миколайович — 1922 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий Повернувся додому.

129. Ковблюк Микола Степанович — 1907 року народження. Призивався 4.06.1944 року із Бедриківців. Молодший сержант. Загинув у бою 4.11.1944 року. Похоронений у селі Ченкас. Латвія.

130. Книгницький Василь Андрійович — 1920 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

131. Книгницький Петро Андрійович — 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1945 року.

132. Кривуцик Петро Андрійович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

133. Лесюк Степан Васильович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

134. Лесюк Дмитро Васильович— 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 23.10.1944 року. Похоронений у м.Несторів Калінінградської області. Росія.

135. Лесюк Микола Федорович — 1912 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

136. Лесюк Іван Михайлович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у грудні 1944 року.

137. Лесюк Іван Дмитрович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

138. Лютак Дмитро Васильович — 1915 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

139. Лютак Іван Васильович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

140. Лютак Дмитро Олексійович — 1900 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у жовтні 1944 року.

141. Луканюк Дмитро Іванович — 1918 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

142. Маколович Іван Васильович — 1900 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Загинув у бою 14.10.1944 року.

143. Марчук Федір Петрович — 1913 року народження. Призивався 10. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти 13.04.1945 року.

144. Матушак Діонізій Францович — 1922 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому. У 1946 році згідно операції “Вісла” виїхав із своїми родичами до Польщі.

145. Матушак Теодор Францович — 1912 року народження. Призивався 12. 05. 1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому. У 1946 році згідно операції “Вісла” виїхав із своїми родичами до Польщі.

146. Марковський Михайло Васильович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

147. Марковський Михайло Петрович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 24.02.1945 року. Похоронений у смт.Нівенське Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

148. Марковський Антон Петрович — 1907 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

149. Марковський Василь Іванович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

150. Марковський Антон Миколайович — 1924 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

151. Марковський Петро Миколайович — 1917 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

152. Марковський Григорій Петрович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Пропав безвісти у серпні 1944 року.

153. Марковський Іван Петрович — 1920 року народження. Призивався 15.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

154. Марковський Андрій Петрович — 1913 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

155. Марковський Теодор Петрович — 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

156. Марковський Василь Софієвич — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

157. Марковський Іван Антонович — 1896 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

158. Мельничук Іван Григорович — 1905 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1942 року.

159. Мельничук Дмитро Юрійович — 1904 року народження.

Призивався 19.05.1944 року із Городенки. Рядовий. Загинув у бою 22.03.1945 року. Похоронений у смт. П'ятидорожне, Багратіонівсько-го району Калінінградської області, Росія.

160. Мельничук Василь Андрійович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

161. Мельничук Микола Васильович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав безвісти у жовтні 1944 року.

162. Мельничук Василь Михайлович — 1903 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Загинув у бою 23.01.1945 року. Похоронений у селі Лойтедорф Познаньське воєводство, Польща.

163. Мельничук Ілько Михайлович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

164. Мельничук Іван Онуфрійович — 1911 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

165. Мельничук Іван Андрійович — 1911 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Повернувся додому.

166. Мельничук Іван Михайлович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

167. Мокрицький Дмитро — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Перейшов воювати у військо польське. Дальніша доля невідома.

168. Мохорук Іван Петрович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

169. Мохорук Микола Іванович — 1909 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Помер від ран 10.03.1945 року. Похоронений у м.Легін, Німеччина.

170. Мохорук Дмитро Іванович — 1925 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав безвісти у грудні 1944 року.

171. Мохорук Іван Софієвич — 1905 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

172. Мохорук Іван Петрович — 1912 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

173. Мохорук Василь Іванович — 1904 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

174. Мохорук Юрій Петрович — 1919 року народження. Призався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав безвісти 14.04.1944 року.

175. Мохорук Іван Петрович — 1914 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

176. Мохорук Микола Іванович — 1904 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

177. Мохорук Дмитро Іванович — 1906 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

178. Мохорук Іван Дмитрович — 1914 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 5.03.1945 року. Похоронений у смт.Корнево Багратіоновського району Калінінградської області. Росія.

179. Мохорук Василь Григорович — 1894 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

180. Мохорук Дмитро Іванович — 1911 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1945 року.

181. Мохорук Василь Федорович — 1904 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

182. Мохорук Микола Дмитрович — 1902 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 11.12.1944 року. Похоронений у м.Несторів Калінінградської області. Росія.

183. Мохорук Михайло Іванович — 1897 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

184. Мохорук Василь Іванович — 1910 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

185. Мохорук Петро Дмитрович — 1908 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

186. Мохорук Василь Дмитрович — 1900 року народження. При-

зивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

187. Мохорук Микола Федорович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

188. Мохорук Іван Миколайович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 27.10.1944 року. Похоронений у м. Нестерів Калінінградської області. Росія.

189. Мохорук Василь Дмитрович — 1914 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

190. Мохорук Петро Михайлович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

191. Мохорук Василь Васильович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 7.02.1945 року. Похоронений у селі Ной-Шалькендорф Опольське воєводство. Польща.

192. Мохорук Василь Миколайович — 1917 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Помер від ран 9.02.1945 року. Похоронений у смт. Чехово Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

193. Мохорук Андрій Миколайович — 1925 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

194. Мохорук Петро Іванович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

195. Мохорук Федір Іванович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у грудні 1944 року.

196. Мохорук Василь Іванович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

197. Мохорук Василь Миколайович — 1903 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

198. Мохорук Іван Васильович — 1925 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

199. Мохорук Степан Дмитрович — 1903 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

200. Мохорук Іван Дмитрович — 1907 року народження. Призивався 14.07.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.01.1945 року. Похований у смт.Ольховатка Гусівського району Калінінградської області. Росія.

201. Мохорук Михайло Андрійович — 1919 року народження. Призивався 14.07.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

202. Мохорук Петро Іванович — 1920 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

203. Мохорук Михайло Петрович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Молодший сержант. Помер від ран 28.01.1945 року. Похований у м. Писковіце Катовіцьке воєводство. Польща.

204. Мохорук Прокіп Михайлович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

205. Мохорук Михайло Юрійович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

206. Мохорук Михайло Петрович — 1901 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 26.01.1944 року. Похований у м. Глівіце. Польща.

207. Муринюк Микола Михайлович — 1920 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

208. Мурмилик Дмитро Юрійович — 1896 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

209. Мурмилик Василь Юрійович— 1905 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

210. Мурмилик Дмитро Семенович — 1903 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

211. Никільчик Василь Петрович — 1914 року народження. При-

зивався 12.05.1944 року із Городенки. Рядовий. Помер від ран 25.03.1945 року. Похоронений у селі Фалькенау Опольське воєводство. Польща.

212. Никифорук Федір Ількович — 1904 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 23.02.1945 року. Похований у смт. Корнево Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

213. Никифорук Василь Васильович — 1920 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

214. Никифорук Василь Григорович — 1926 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

215. Никифорук Андрій Іванович — 1914 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

216. Никифорук Іван Григорович — 1923 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

217. Никифорук Петро Федорович — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

218. Никифорук Дмитро Петрович — 1923 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

219. Никифорук Дмитро Данилович — 1907 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Помер у німецькому полоні 17.02.1942 року. Німеччина.

220. Никифорук Іван Федорович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

221. Никифорук Дмитро Іванович — 1914 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 13.02.1945 року. Похований у м.Бродниця. Польща.

222. Никифорук Дмитро Васильович— 1924 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

223. Никифорук Микола Іванович — 1913 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся до-

дому.

224. Никифорук Микола Васильович — 1923 року народження. Призивався 10.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

225. Никифорук Василь Михайлович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

226. Никифорук Василь Семенович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 24.03.1945 року. Похований у смт.Пограничний Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

227. Пішак Василь Григорович — 1913 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

228. Пішак Дмитро Григорович — 1918 року народження. Призивався 19.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

229. Пішак Григорій Васильович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

230. Пішак Михайло Васильович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у лютому 1945 року.

231. Пішак Танасій Васильович — 1921 народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

232. Пішак Андрій Іванович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

233. Пішак Степан Андрійович — 1913 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

234. Пішак Степан Михайлович — 1916 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Молодший сержант. Загинув у бою 1.03.1945 року. Похований у смт.Корнево Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

235. Пішак Василь Михайлович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 7.02.1945 року. Похований у м. Вангуров Вроцлавське воєводство. Польща.

236. Пішак Василь Андрійович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

237. Пішак Іван Петрович — 1900 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 2.11.1944 року. Похований у м. Гусев Калінінградської області, Росія.

238. Пішак Василь Петрович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому і помер від ран.

239. Пішак Семен Васильович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав на війні.

240. Пішак Іван Васильович — 1917 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропавав на війні.

241. Пішак Іван Федорович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав безвісти у листопаді 1944 року.

242. Пішак Василь Григорович — 1897 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

243. Пішак Дмитро Петрович — 1915 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав безвісти у листопаді 1944 року.

244. Пішак Дмитро Якимович — 1907 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

245. Пасічник Петро Григорович — 1899 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав безвісти у лютому 1945 року.

246. Пасічник Григорій Петрович — 1926 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер на фронті від хвороби 14.04.1945 року. Похований у м. Санкт-Петербург, Росія.

247. Павич Василь Ількович — 1901 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропавав на війні.

248. Плугаторик Олексій Григорович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Подальша доля невідома.

249. Попадюк Василь Семенович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

250. Попадюк Семен Васильович — 1925 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

251. Попович Степан Михайлович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

252. Попович Іван Михайлович — 1914 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає на війні.

253. Попович Степан Олексійович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Єфрейтор. Загинув у бою 15.01.1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча Несторівського району Калінінградської області. Росія.

254. Попович Василь Петрович — 1912 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Помер від ран 2.12.1944 року. Похований у м.Несторів Калінінградської області. Росія.

255. Попович Іван Васильович — 1924 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Єфрейтор. Загинув у бою 15.01.1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча Несторівського району Калінінградської області. Росія.

256. Попович Микола Олексійович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 14.02.1945 року. Похований у смт.Добровольськ Краснознаменного району Калінінградської області. Росія.

257. Радомський Василь Іванович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедраківців. Рядовий. Повернувся додому.

258. Радомський Василь Васильович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 11.03.1945 року. Похований у с.Кляйн-Руде Франкфуртська провінція. Німеччина.

259. Романюк Федір Миколайович — 1903 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедраківців. Рядовий. Повернувся додому.

260. Сенюк Іван Миколайович — 1905 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

261. Сенюк Дмитро Миколайович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому. Сенюк Степан Миколайович — 1921 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

262. Сенюк Іван Миколайович — 1920 року народження. Призи-

вався 13.05.1944 року із Бедриківців.Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

263. Сенюк Василь Миколайович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

264. Сенюк Дмитро Миколайович — 1903 року народження. Призивався 16.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

265. Семенюк Петро Софійович — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у листопаді 1944 року.

266. Семенюк Василь Андрійович — 1902 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

267. Семенюк Іван Олексійович — 1912 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

268. Синогубик Василь Онуфрійович— 1924 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

269. Синогубик Іван Васильович — 1920 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

270. Сливчук Василь Іванович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою. 20. 01. 1945 року. Похований у м.Ладушкін Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

271. Сливчук Василь Дмитрович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

272. Сливчук Михайло Дмитрович — 1924 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

273. Сливчук Дмитро Іванович — 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

274. Сливчук Іван Романович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

275. Сливчук Степан Миколайович — 1903 року народження.

Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

276. Сливчук Микола Степанович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

277. Сливчук Іван Іванович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

278. Сливчук Микола Васильович — 1908 року народження. Призивався 14.05.1955 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

279. Сливчук Григорій Васильович — 1919 року народження. Призивався 10.11.1940 року із Городенки. Рядовий. Подальша доля невідома.

280. Сливчук Микола Федорович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

281. Сливчук Дмитро Іванович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

282. Сливчук Іван Васильович — 1924 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

283. Сливчук Олексій Федорович — 1908 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

284. Сливчук Михайло Васильович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає на війні.

285. Сливчук Танасій Васильович — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

286. Сливчук Федір Онуфрійович — 1998 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

287. Сливчук Дмитро Васильович — 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає безвісти у грудні 1994 року.

288. Сливчук Василь Миколайович — 1911 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 20.02.1945 року. Похований у м. Черняхівськ Калінінградської області. Росія.

289. Сливчук Дмитро Юрійович— 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 1.02.1945 року. Похований у смт.Нівенське Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

290. Сливчук Олексій Петрович — 1924 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.02.1945 року. Похований у м. Кібартай. Литва.

291. Сливчук Дмитро Олексійович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

292. Сливчук Іван Петрович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

293. Сливчук Іван Семенович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

294. Сливчук Петро Семенович — 1922 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти 1 квітня 1945 року.

295. Сливчук Олексій Миколайович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

296. Сливчук Василь Іванович — 1905 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у березні 1945 року.

297. Сливчук Дмитро Іванович — 1922 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 31. 01. 1945 року. Похований у смт. Железнодорожний Правдинського району Калінінградської області. Росія.

298. Сливчук Михайло Іванович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 14.01.1945 року. Похований у смт. Ольховатка Гусівського району Калінінградської області. Росія.

299. Сливчук Іван Миколайович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

300. Сливчук Петро Онуфрійович — 1900 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

301. Сливчук Василь Романович — 1900 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

302. Сливчук Іван Васильович — 1894 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 22.10.1944 року. Похований у м.Несторов Калінінградської області. Росія.

303. Сливчук Василь Петрович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від хвороби 14.10.1944 року. Похований у м. Новосибірськ. Росія.

304. Сливчук Дмитро Петрович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 25.10.1944 року. Похований у м. Несторов Калінінградської області. Росія.

305. Сливчук Іван Андрійович— 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

306. Сливчук Василь Андрійович— 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 15.01.1945 року. Похований у м. Гусев Калінінградської області. Росія.

307. Сливчук Дмитро Онуфрійович — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

308. Сливчук Василь Ількович — 1905 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

309. Сливчук Іван Васильович — 1899 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

310. Сливчук Петро Іванович — 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

311. Сливчук Дмитро Васильович — 1902 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 1.02.1945 року. Похований у смт. Нівенське Багатіонівського району Калінінградської області. Росія.

312. Сливчук Григорій Васильович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

313. Сливчук Василь Григорович — 1922 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

314. Сливчук Григорій Васильович— 1903 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

315. Сливчук Петро Васильович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

316. Сливчук Андрій Іванович — 1918 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

317. Сливчук Дмитро Васильович — 1912 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

318. Сливчук Андрій Юрійович — 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

319. Сливчук Іван Федорович — 1907 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Загинув у бою 25.10.1944 року. Похований у м. Гусев Калінінградської області. Росія.

320. Скрипник Василь Тимофійович— 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 16.02.1945 року. Похований у смт. Корнево Багратіонівського району Калінінградської області. Росія.

321. Сопотик Михайло Миколайович— 1913 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

322. Сопотик Андрій Миколайович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

323. Сопотик Андрій Васильович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

324. Сопотик Василь Іванович — 1894 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

325. Сопотик Роман Іванович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

326. Сопотик Іван Васильович — 1921 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 19.04.1945 року. Похований у селі Берделішкен Східна Пруссія. Німеччина.

327. Сопотик Микола Іванович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

328. Стефанець Петро Юрійович — 1905 року народження. При-

зивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 22.01.1945 року. Похований у м. Гусев Калінінградської області. Росія. Сторощук Микола Васильович — 1926 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

329. Стрийський Степан Євгенович — 1912 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

330. Тимофійчук Микола Васильович — 1918 року народження. Призивався 10.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

331. Тимофійчук Микола Ількович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

332. Тимчук Іван Васильович — 1907 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

333. Тимофійчук Антон Васильович — 1915 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 13.03.1945 року. Похований у м. Багратіонівськ Калінінградської області. Росія.

334. Тофан Микола Іванович — 1915 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

335. Тофан Андрій Васильович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

336. Тофан Іван Михайлович — 1899 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 6.09.1945 року. Похований у м. Сизрань. Росія.

337. Тофан Василь Іванович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 15.01.1945 року. Похований у м. Несторів Калінінградської області. Росія.

338. Остап'юк Михайло — 1921 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

339. Угрин Василь Іванович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

340. Угрин Василь Степанович — 1913 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

341. Угрин Василь Миколайович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

342. Угрин Іван Дмитрович — 1906 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

343. Угрин Іван Васильович— 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

344. Угрин Григорій Дмитрович — 1925 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

345. Угрин Михайло Дмитрович — 1912 року народження. Призивався 1.08.1944 року із Ясенева-Пільного. Рядовий. Повернувся додому.

346. Угрин Петро Дмитрович— 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

347. Угрин Микола Миколайович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

348. Угрин Михайло Васильович — 1908 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 14.01.1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча Несторівського району Калінінградської області. Росія.

349. Угрин Іван Васильович — 1902 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 18.01.1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча Несторівського району Калінінградської області. Росія.

350. Угрин Іван Васильович — 1918 року народження. Призивався 10.11.1940 року із Городенки. Рядовий. Повернувся додому.

351. Угрин Григорій Юрійович — 1904 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 24.10.1944 року. Похований у м. Несторів Калінінградської області. Росія.

352. Угрин Петро Ількович — 1899 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 4.03.1945 року. Похований у селі Шилово Рязанської області. Росія.

353. Угрин Дмитро Іванович — 1913 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

354. Угрин Андрій Миколайович — 1914 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

355. Угрин Василь Михайлович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

356. Угрин Іван Васильович — 1908 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

357. Угрин Іван Миколайович — 1921 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

358. Угрин Іван Миколайович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

359. Угрин Іван Петрович — 1909 року народження. Призивався 14. 05. 1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

360. Угрин Дмитро Петрович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

361. Угрин Іван Васильович — 1909 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

362. Угрин Михайло Іванович — 1903 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 16.01.1945 року. Похований у м. Несторів Калінінградської області. Росія.

363. Угрин Петро Дмитрович — 1902 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

364. Угрин Іван Дмитрович — 1908 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

365. Угрин Микола Васильович — 1912 року народження. Призивався 10.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1945 року.

366. Угрин Іван Юрійович— 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

367. Угрин Василь Миколайович— 1908 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 20.10.1944 року. Похований у смт. Бабушкіно Нестерівського району Калінінградської області. Росія.

368. Угрин Іван Михайлович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

369. Угрин Петро Іванович— 1916 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

370. Угрин Василь Дмитрович— 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.01.1945 року. Похований у смт. Бабушкіно Нестерівського району Калінінградської області. Росія.

371. Угрин Микола Іванович — 1906 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

372. Угрин Федір Іванович — 1910 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 18.01.1945 року. Похований у смт. Ольховатка Гусевського району Калінінградської області. Росія.

373. Угрин Іван Дмитрович — 1912 року народження. Призивався 11. 05. 1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав безвісти у серпні 1944 року.

374. Угрин Михайло Дмитрович — 1904 року народження. Призивався 12.05.1941 року із Городенки. Рядовий. Пропав безвісти у 1941 році.

375. Угрин Петро Дмитрович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у січні 1945 року.

376. Угрин Петро Миколайович — 1903 року народження. Призивався 11.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Загинув у бою 13.01.1945 року.

Похований у смт. Завет Ілліча Нестерівського району Калінінградської області. Росія.

377. Угрин Іван Онуфрійович — 1907 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

378. Федорук Іван Степанович — 1914 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

379. Федорук Іван Петрович — 1923 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 5.12.1944 року. Похований у м. Таллін. Естонія.

380. Федорук Василь Андрійович — 1904 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у лютому 1945 року.

381. Федорук Василь Миколайович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся

додому інвалідом.

382. Федорук Андрій Іванович — 1902 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

383. Федорук Василь Степанович — 1910 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

384. Федорук Степан Іванович — 1911 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Молодший сержант. Загинув у бою 16.01.1945 року. Похований у смт. Завет Ілліча Несторівського району Калінінградської області. Росія.

385. Федорук Степан Андрійович — 1902 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

386. Федоришин Михайло — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає на війні.

387. Федорків Петро Іванович — 1900 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

388. Федорків Іван Михайлович — 1921 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає безвісти у лютому 1945 року.

389. Федорків Василь Миколайович — 1909 року народження. Призивався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропає безвісти 15.05.1945 року.

390. Федик Іван Онуфрійович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 9.12.1944 року. Похований у селі Персалу Нарвського району. Естонія.

391. Чупрун Михайло Федорович — 1915 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

392. Чупрун Іван Федорович — 1921 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Помер від ран 20.12.1944 року. Похований у м.Гусєв Калінінградської області. Росія.

393. Чупрун Василь Федорович — 1924 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 21.01.1945 року. Похований у смт. Добровольськ Краснознам'янського району Калінінградської області. Росія.

394. Чупрун Іван Миколайович — 1924 року народження. Призивався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

395. Харук Михайло Антонович — 1922 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

396. Харук Микола Васильович — 1907 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав на війні.

397. Харук Петро Андрійович — 1899 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

398. Харук Андрій Петрович — 1926 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

399. Шевчук Микола Степанович — 1904 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Пропав безвісти у серпні 1944 року.

400. Шевченко Іван Степанович — 1925 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

401. Цюпак Олексій Іванович — 1921 року народження. Призався 11.05.1944 року із Заліщиків. Рядовий. Пропав на війні.

402. Юрчук Василь Ількович — 1913 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Загинув у бою 14.03.1945 року.

Похований у м. Багратіоновськ Калінінградської області. Росія.

403. Юрійчук Василь Федорович — 1913 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому.

404. Ящук Дмитро Петрович — 1910 року народження. Призався 13.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому інвалідом.

405. Яценюк Микола — 1900 року народження. Призався 14.05.1944 року із Бедриківців. Рядовий. Повернувся додому. Хотілося би відмітити деякі історичні довідки для села:

— Тільки один житель села — Касіян Василь Степанович 1894 року народження був учасником першої і другої світових війн. Повернувся додому.

— Угрин Петро Ількович 1899 року народження був у галицьких стрільцях, брав участь у польсько—українській війні. З галицькими стрільцями перейшов р.Збруч і в складі військ УНР під проводом Симона Петлюри воював проти більшовиків, денікінців. Повернувшись додому у 1922 році був призваний до польської армії. Служив

у польській кавалерії. У 1944 році мобілізували на фронт і звідти не вернувся. Учасник трьох війн.

— Федорків Петро Ількович пройшов той самий шлях, лише повернувся із другої світової війни додому. Учасник трьох війн.

— Ковблюк Іван Михайлович. 1900 року народження. Теж галицький стрілець. Воював на польсько—українському фронті, служив у польській армії. Воював на польсько—німецькому фронті. У 1944 році мобілізували на Велику Вітчизну війну. Повернувся додому. Учасник трьох війн.

— Сливчук Василь Романович. 1900 року народження. Був галицьким стрільцем, брав участь у польсько—українській війні. У 1922 році був призваний до польського війська. У 1944 році мобілізували на Велику Вітчизняну війну. Повернувся додому.

— У Галицькій армії служили і воювали: Федорук Микола Андрійович, Федоришин Михайло Олексійович, Федорків Петро Іванович, Мохорук Василь Григорович, Павич Василь Ількович і всі вони були учасниками Великої Вітчизняної війни. Лише Федоришин і Павич загинули на фронті.

— Всього було мобілізовано з Топорівців на Велику Вітчизняну війну — 405 чоловіків і хлопців. З них повернулося додому — 239 чоловік, в тому числі 41 інвалідами.

Не повернулися, залишилися навечно лежати в чужих землях, зросивши їх своєю кров'ю — 166 наших односельчан. В тому числі: загинули в бою — 57 чол., померли від ран — 33, пропали безвісти — 39, пішли на війну і не повернулися — 35, два загинули у концтаборі. Скільки було проллято материнських, вдовиних та дівочих сліз. Це вже історія. Слава про впавших героїв буде вічно жити в серцях нащадків.

ЕХ—Х—Х—Х! ВИ ДОЛІ ЛЮДСЬКІ!!!

Ось який аналіз зробив Мохорук Михайло Степанович по окремих сім'ях:

Сім'я Грищука Миколи Степановича:

Син — Грищук Степан Мик. — 1908 р. н. — Пропав безвісти

Син — Грищук Дмитро Мик. — 1915 р. н. — Загинув у бою 27.01.1945 р.

Син — Грищук Іван Мик. — 1924 р. н. — Помер від ран 18.01.1945 р.

Зять — Кантимир Василь Гр.— 1910 р. н. — Загинув у бою 18.10.1944 р.

Зять — Мохорук Юрій Пет. — 1919 р. н. — Пропав безвісти

Зять — Никифорок Дмитро Іл. — 1921 р.н. — Помер у 1947 році з голоду.
Тато — Грищук Микола Ст. — 1880 р. н. — Помер у 1948 році.
Мама — ГрищукМарія Ів. — 1882 р. н. — Померла у 1947 році.

Сім'я Пішака Петра Романовича

Син — Пішак ІванПет. — 1900 р. н. — Помер від ран 2. 11. 1944 року.
Син — Пішак Дмитро Пет. — 1915 р. н. — Пропавав безвісти
Син — Пішак Василь Пет. — 1912 р. н. — Прийшовши з фронту помер від ран.
Зять — Тофан Іван Мих. — 1899 р. н. — Помер від ран 6.09.1945 року.
Зять — Ковблюк Іван Тан. — 1908 р. н. — Помер від ран 14.02.1945 року.

Сім'я Василика Тимофія Ільковича

Син — Василик Василь Тим. — 1908 р. н. — Повернувся додому і до місяця помер від поранень.
Син — Василик Микола Тим. — 1913 р. н. — Загинув у бою 8.04.1945 року.
Син — Василик Петро Тим. — 1921 р. н. — Загинув у бою 25.10.1944 року.

Сім'я Мохорука Івана — (Гуменний)

Син — Мохорук Василь Ів. — 1911 р. н. — Повернувся додому
Син — Мохорук Микола Ів. — 1909 р. н. — Помер від ран 10.03.1945 року.
Син — Мохорук Федір Ів. — 1921 р. н. — Пропавав безвісти у грудні 1944р.
Син — Мохорук Дмитро Ів. — 1925 р. н. — Пропавав безвісти у грудні 1944р.
Зять — Ковблюк Василь Дм. — 1909 р. н. — Повернувся додому інвалідом.
Зять — Грищук Іван Мих — 1913 р. н. — Повернувся додому.

Сім'я Сливчука Василя Танасійовича

Сливчук Танасій Васильович — 1900 р. н. — Повернувся додому
Сливчук Микола Васильович — 1908 р. н. — Повернувся додому
Сливчук Петро Васильович — 1910 р. н. — Повернувся додому
Сливчук Дмитро Васильович — 1912 р. н. — Повернувся додому
Сливчук Михайло Васильович — 1909 р. н. — Пропавав на війні
Сливчук Григорій Васильович — 1918 р. н. — Пропавав на війні

Сім'я Кантимира Андрія Івановича

Син — Кантимира ІванАнд. — 1905 р. н. — Повернувся додому

Син – Кантимир Михайло Анд. – 1910 р. н. – Повернувся додому
Син – Кантимир Василь Анд. – 1910 р. н. – Повернувся додому.

Сім'я Волошина Михайла

Син – Волошин Василь Мих. – 1906 р.н. – Повернувся додому
Син – Волошин Григорій Мих. – 1909 р. н. – Повернувся додому
Син – Волошин АнтонМих. – 1920 р.н. – Повернувся додому
Син – Волошин Дмитро Мих. – 1922 р.н. – Повернувся додому
Син – Волошин Петро Мих. – 1925 р. н. – Остербайтер. Повернувся
Додому
Син – Волошин Степан Мих. – 1928 р. н. – Був удома
Зять – Попович ВасильПет. – 1912 р.н. – Помер від ран 2.12.1944 р.

Сім'я Марковського Петра

Син – Антон – 1907 р. н. – Повернувся додому
Син – Михайло – 1912 р. н. – Загинув у бою 24.02.1945 року
Син – Андрій – 1913 р.н. – Повернувся додому
Син – Григорій – 1919 р. н. – Пропав безвісти у серпні 1944 року
Син – Степан – 1922 р.н. – Остарбайтер. Повернувся додому.

З однієї хати пішли на фронт...

Тато – Мохорук Микола Дм. – 1902 р. н. – Помер від ран 11.12.1944 року
Зять – Федорук Степан Ів. – 1911 р. н. – Загинув у бою 16.01.1945 р.

Тато – Данильчук ВасильСт. – 1903 р. н. – Повернувся додому
Син – Данильчук Іван Вас. – 1925 р. н. – Загинув у бою 24.11.1944 р.

Тато – УгринПетро Іл. – 1899 р. н. – Помер від ран 4.03.1945 р.
Зять – Муринюк Микола Мих. – 1920 р. н. – Повернувся додому
інвалідом

Тато – Пасічник Петро Гр. – 1899 р. н. – Пропав безвісти в лютому
1945 року
Син – Пасічник Григорій Пет. – 1926 р. н. – Помер від ран 14.04.1945 р.

Були у батьків лише ці сини...

Бадик Василь Йо. – 1911 р. н. – Помер від ран 24.12.1944 р.
Бадик Іван Йо. – 1913 р. н. – Помер від ран 10.11.1944 р.

Великочий Танасій Пет. — 1906 р. н. — Остербайтер. Повернувся додому.
Великочий Василь Пет. — 1909 р. н. — Пропав безвісти у лютому 1945 р.
Великочий Григорій Пет. — 1909 р. н. — Повернувся з війни додому
Великочий Дмитро Пет. — 1918 р. н. — Пропав безвісти у січні 1945 р.

Василик Степан Вас. — 1909 р. н. — Пропав безвісти у березні 1945 р.
Василик Іван Вас. — 1918 р. н. — Пропав на війні.

Гришук Роман Ів. — 1900 р. н. — Помер від ран 22.12.1944 р.
Гришук Микола Ів. — 1902 р. н. — Пропав на війні.

Мохорук Микола Ів. — 1904 р. н. — Пропав на війні
Мохорук Дмитро Ів. — 1911 р. н. — Пропав безвісти у січні 1945 р.

Пішак Степан Мих. — 1916 р. н. — Загинув у бою 1.03.1945 р.
Пішак Василь Мих. — 1923 р. н. — Загинув у бою 7.02.1945 р.

Пішак Григорій Вас. — 1906 р. н. — Пропав на війні
Пішак Михайло Вас. — 1910 р. н. — Пропав безвісти у лютому 1945 р.
Пішак Танасій Вас. — 1912 р. н. — Повернувся додому

Пішак Іван Вас. — 1917 р. н. — Пропав на війні
Пішак Семен Вас. — 1923 р. н. — Пропав на війні

Сливчук Василь Пет. — 1912 р. н. — Помер від ран 14.10.1944 р.
Сливчук Дмитро Пет. — 1921 р. н. — Загинув у бою 25.10.1944 р.

Угрин Іван Вас. — 1902 р. н. — Помер від ран 18.01.1945 р.
Угрин Михайло Вас. — 1908 р. н. — Загинув у бою 14.01.1945 р.

Федорук Іван Пет. — 1923 р. н. — Помер від ран 5.12.1944 р.
Федорук Василь Пет. — 1928 р. н. — Загинув в УПА

Чупрун Михайло Фед. — 1915 р. н. — Повернувся додому пораненим
Чупрун Іван Фед. — 1921 р. н. — Помер від ран 20.12.1944 р.
Чупрун Василь Фед. — 1924 р. н. — Загинув у бою 21.01.1945 р.

У кого є синів сім, то й доля усім, у кого один...

Одинаки...Єдині сини... Єдина надія...

Волошин Антон Вас. — 1923 р. н. — Пропав безвісти у березні 1945 р.

Грищук Іван Дм. — 1918 р. н. — Пропав безвісти

Данильчук Іван Вас. — 1925 р. н. — Загинув у бою 24.11.1944 р.

Деляр Михайло Ів. — 1922 р. н. — Загинув у бою 13.02.1945 р.

Мохорук Василь Ів. — 1910 р. н. — Пропав на війні

Пасічник Григорій Пет. — 1926 р. н. — Помер від ран 14.04.1945 р.

Федорків Іван Мих. — 1921 р. н. — Пропав безвісти у лютому 1945 р.

Молоді хлопці-фронтовики прийшли додому з війни і до кількох місяців померли на тиф:

Грищук Іван Андрійович — 1923 р. н.

Сливчук Михайло Дмитрович — 1925 р. н.

Сливчук Микола Степанович — 1921 р. н.

Перелік односельчан, які перебували у німецькому полоні:

Грищук Федір Вас. — 1939-1942 р. р. — Повернувся додому

Грищук Василь Мик. — 1939-1945 р.р. — Повернувся додому

Грищук Іван Дм. — 1941-1942 р. р. — Помер у концтаборі 28.08.1942 р.

Гузіїк Дмитро Ів. — 1941-1942 р. р. — Повернувся додому

Ковблюк Григорій Ник. — 1939-1945 р. р. — Повернувся додому

Марковський Юрій Вас. — 1939-1945 р. р. — Повернувся додому

Никифорук Андрій Ів. — 1939-1942 р. р. — Повернувся додому

Никифорук Дмитро Дан. — 1941-1942 р. р. — Помер у концтаборі 17.02.1942 р.

Сливчук Микола Пет. — 1939-1945 р. р. — Повернувся додому.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗДВИГ

Виникненню єдиної ОУН передувало створення в українській еміграції в Чехословаччині і Польщі в 1920 році Української військової організації (УВО) з числа офіцерів Австро-Угорської та Української Галицьких армій. Мета створення такої організації — звільнення українських земель від усякого роду окупантів і побудова Української Самостійної Соборної Держави.

Керівником УВО став Євген Коновалець. Членами УВО стали топорівчани — брати Стефаніви: Гнат, Клим, Тит, Зенон, Юліан, Грищук Микола Дмитрович.

У кінці 1920-х років до УВО вступив Волошин Іван Миколайович. На початку 1930-х років Євген Коновалець почав установлювати контакти з представниками Німеччини, тобто одвічними ворогами Польщі. Вважаючи УВО майбутнім України, він зв'язується з нелегальними молодіжними групами українців і в 1929 році у Відні засновує Організацію Українських Націоналістів (ОУН), яка по суті справи стає «підпільною армією», в якій суворо дотримуються військової дисципліни.

У цьому ж році Євгена Коновальця радянськими агентами було вбито. На його місце стає полковник УГА Андрій Мельник. Полковник вважав, що тільки політичним рішенням із Західними державами можна впровадити в життя Українську національну ідею. Особливо робив ставку на Німеччину, тоді вже основного ворога СРСР.

У серпні 1939 року Андрій Мельник скликав у Римі конференцію своїх прихильників, які оголосили його вождем нації.

У вересні 1939 року вийшов із тюрми Степан Бандера і теж скликав конференцію своїх прихильників у Кракові. Вони теж оголосили його своїм вождем нації. З того часу відбувся остаточний розкол в ОУН. Виникло два законні Проводи ОУН: ОУН-М (мельниківці), які проводили більш помірковану політику і ОУН-Б (бандерівці або ОУН-Р — революційна), яка виступала за революційний шлях здобуття Самостійної Соборної Української Держави.

Молодь в ОУН переважно була на боці Степана Бандери, який в її очах був бойовим вождем нації, виступаючи за збройну боротьбу під гаслом: “Здобудемо Самостійну Україну або загинемо за неї”. Так ОУН стає політичною партією. У 1942 році провід ОУН-Б створив у Рівненських лісах Українську Повстанську Армію (УПА). Спершу УПА воювала проти німецьких окупантів, а згодом — проти Червоної Армії.

Розпочалася громадянська війна на Західній Україні. Але ніщо не змогло зупинити національного здвигу за своє визволення. Це була кривава бойня. За весь період громадянської війни, яка тягнулася до 1955 року вбито:

— 25 тисяч солдатів, офіцерів і працівників органів державної безпеки.

— 60 тисяч членів ОУН і воїнів УПА

— 30 тисяч мирних жителів від владного і повстанського терору¹.

— сотні тисяч мирних жителів було засуджено і депортовано до

Сибіру у концентраційні табори. Дорого обійшлася СРСР громадянська війна на Західній Україні.

Ось вони, наші герої...Борці за волю України...

ЧЛЕНИ ОУН-Б

Присяга-декалог члена ОУН:

Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї.

Не дозволиш нікому сплямити ні слави, ні чести української нації.

Пам'ятай про великі дні наших змагань.

Будь гордий з того, що ти є спадкоємцем у боротьбі за славу Володимирівого Тризуба.

Пімсти смерть великих лицарів.

Про справу не говори з ким можна, лиш з ким треба.

Ненавистю та безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів своєї нації.

Не завагайся виконати якнайбільше щодо вимог добра справи.

Ані просьби, ні тортури, ні смерть не змусять тебе зрадити тайни.

Змагатимеш до посилення багатства, сили і слави Української Держави.

Усі члени ОУН зобов'язані були ще знати молитву Мащака, організаційне Приречення, 12-ть прикмет, 44 правила, марш Українських Націоналістів.

Організаційне Приречення:

Прирікаю і зобов'язуюся перед Богом, перед українським народом — перед власним сумлінням, як член Революційної ОУН — все і всюди працювати й боротися за Українську Самостійну Соборну Державу, за здійснення ідей і Програми ОУН, для добра й величі України, українського народу, людини, а через це — для добра людства.

Прирікаю в тій праці й боротьбі віддати свої сили для всього, що вона вимагає в кожную хвилину, і як треба, своє життя. Зобов'язуюся точно й совістно сповняти всі обов'язки члена ОУН та виконувати всі її накази й доручення. Так мені, Боже, допоможи.

Анатійчук Порфирій Петрович народився у 1894 році в родині сільських господарів. У 1901 році пішов у перший клас сільської

школи. Після закінчення працював у господарстві своїх батьків.

У 1915 році мобілізований до австро-угорської армії, брав участь у боях першої світової війни. Там же зголосився в ряди Українських Січових стрільців. (Усус). У 1918 році при листопадовому зриві перейшов на службу в УГА. За здібність і кмітливість призначили вістунном.

На початку 1920-х років Порфирій Анатійчук одружився. Зі своєю дружиною виховали трьох синів: Дмитра, Миколу і Петра. Крім того, що працював у своєму господарстві, брав активну участь у роботі товариства “Просвіта”, в сільських гуртках художньої самодіяльності. У 1923 році вступив ще до товариства “Народний Дім”, яке створилося з метою будівництва читальні для товариства “Просвіта” і кооперативи “Будучність”.

У кінці 1941 року став членом ОУН-Б, псевдо Малинка. У 1944 році при звільненні села від німецької окупації, пішов у підпілля і увійшов до резервного складу керівництва сільським підпіллям ОУН. Увійшов до складу господарсько-фінансового куща.

4.05. 1945 року в схроні у господарстві Угрин Ганни розривною гранатою, яку вкинули бійці районного відділу НКВД, убитий за волю України. Тіло убитого забрали із собою. Місце поховання — невідоме.

Великочий Григорій Петрович народився у 1914 році в родині сільських господарів. У 1925 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1932 році Григорій Великочий вступив до товариства “Місцевий Союз Української Поступової Молоді ім.М.Драгоманова “Каменярі”. Це товариство дуже сподобалося односельчанам, і батьки почали клопотатися, щоб при цих товариствах були створені юнацькі відділи “Каменярів”, куди би входили навіть школярі. Григорій Великочий, будучи активним членом товариства “Каменярі”, на прохання батьків був призначений зав. юнацьким відділом товариства. При цьому брав активну участь у товаристві “Просвіта”, особливо в гуртках художньої самодіяльності.

У 1941 році в числі перших вступив до ОУН-Б, псевдо Гандра. Відповідав за ділянку роботи з молоддю, особливо готував до вступу в члени ОУН, пізніше в УПА. У травні 1944 року мобілізується в ряди Червоної Армії і попадає на фронт. Після війни повертається додому, відновлює і поживляє роботу підпілля ОУН-УПА. У кінці

1940-х і на початку 1950-х років ще був станичним. Був одним із керівників сільського повстання проти радянської влади 15-17 березня 1949 року. Потім працював у колгоспі. Далі брав активну участь у художній самодіяльності села. Помер. Похований на сільському цвинтарі.

Гумінілович Степан Володимирович народився у 1917 році в родині сільського управителя школи. Закінчивши сільську школу, у 1928 році вступив до Коломийської гімназії. Після закінчення вступив на навчання до Львівського Вищого Музичного інституту ім. Миколи Лисенка. У 1939 році закінчив Львівську консерваторію ім. Миколи Лисенка у класі гри на скрипці. Ще у 1938 році вступив у члени ОУН-Б і був активним учасником підпільного руху.

З приходом радянської влади Степан Гумінілович утік на Захід і опинився в Берліні. Там працював на фабриці Шварцкопфа. Після окупації рідного краю німцями приїжджає до Коломиї і далі займається підпільним рухом ОУН. За це попадає до німців за ґрати. Лише з тим, що він дав згоду служити в дивізії СС “Галичина”, його відпустили з тюрми. Після прийняття присяги опинився на старшинських курсах. Учасні в боях під Бродами не брав.

Пізніше в ранзі хорунжого ввійшов до Першої Української дивізії УНА. Після війни опинився у м. Торонто. Канада. Батько трьох синів. Помер у 1985 році.

Грищук Дмитро Михайлович народився у 1924 році. У 1936 році закінчив сільську школу: Потім працював у господарстві своїх батьків. У кінці 1941 року вступив у члени ОУН, псевдо Борис, і його направляють на вишкіл у Карпати. Після вишколу повертається в село і призначається четарем з вишколу хлопців у напіввійськовому товаристві “Січ”. Кожний день працював з молоддю.

У 1944 році пішов воювати в Покутський курінь, що сформувався у Буковинських лісах. Після розформування куреня переходить у боївку СБ провідника Карпа. Потім переходить на теренову роботу. Призначений куцзовим провідником ОУН. Неодружений.

4 листопада 1945 року у селі Старий Гвіздець Гвіздецького району у нерівному бою загинув за волю України. Місце поховання — невідоме.

Дорош Степан Михайлович народився у 1918 році в селі Хвалибога Городенського повіту. Освіта незакінчена вища. Під час німець-

кої окупації разом із жінкою приїхав у село на вчительську роботу. Жінка була родом із Торговиці — Поливкан Марія Петрівна. Степан Дорош на той час уже був членом ОУН-Б. У 1944 році зійшов у підпілля. У квітні 1945 році у селі Вербівці у перестрілці з бійцями НКВД загинув за волю України. Вночі топорівськими жінками тіло Степана Дороша було перевезено у Топорівці і з почестями поховано на цвинтарі.

Марія Дорош із синочком Богданком переховувалася у Торговиці в своїх родичів. Але у квітні 1948 році їх разом із батьком Поливканом Петром Івановичем вивезли на спецпоселення у Хабаровський край. Подальша їхня доля невідома.

Данильчук Дмитро Степанович народився у 1905 році. Сільську школу закінчив у 1916 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1920-х роках одружився і займався особистим господарством. Мав трьох дітей: Василя, Параску і Марію.

У 1939 році обирається головою виконкому Топорівської сільської ради депутатів трудящих. Під час німецької окупації знаходився у підпіллі і вступив у члени ОУН-Б, псевдо Скала. З приходом радянської влади за завданням керівництва підпілля ОУН повертається на роботу головою сільської ради. Восени 1944 року за вказівкою підпільного керівництва сільською ОУН знову зійшов у підпілля. Вхід до господарсько-фінансового куща. За це жінку з дітьми вивезли до Сибіру.

1 червня 1945 року, стримуючи атакуючих солдатів військ НКВД, разом із побратимами Березою та Калістратом в урочищі Осоки загинув за волю України. Їхні симпатики-односельчани все зробили, щоб з почестями поховати на сільському цвинтарі.

Деляр Іван Йосипович народився у 1912 році. Закінчивши сільську школу, продовжив навчання у Коломийській гімназії. У 1926 році закінчив і вступив до Станіславівської духовної семінарії. Через брак коштів не висвячується і починає працювати в господарстві своїх батьків. Пізніше займається дрібним ремеслом. Приблизно у 1935 році вступив у члени ОУН. У 1938 році вперше у селі засновує першу ланку — трійку) юнацтва ОУН.

За словами родичів, першу половину 1939 року вдома не проживав, а перебував у горах. Є припущення, що він перебував на Закар-

патті і брав участь у Карпатській Січі з метою підтримки Закарпатської України.

Радо сприйняв звістку про прихід Червоної Армії та радянської влади. З нагоди цієї події у жовтні в селі було організовано мітинг, і він навіть там виступав.

Незабаром, за словами родичів, зійшов у підпілля. По приході німецької окупаційної влади був направлений ОУН для ведення підпільної роботи на Тернопільщину, де одночасно працював дяком в одній із парохій. При відступі німецьких військ пропав безвісти.

Ковблюк Никифір Григорович народився у 1926 році. Закінчив сільську школу і продовжив навчання у Городенській гімназії. Вступив до молодіжної мережі ОУН-Б і став членом юнацтва ОУН. У 1942 році вступив на навчання до Снятинської дворічної торгової школи. Вчився в одній групі з відомими потім людьми: Миколою Плав'юком, майбутнім Президентом Української Народної республіки в екзилі, Євгеном Грицяком, пізніше одним із керівників Норильського повстання, Володимиром Северином — письменником, Орестом Скорейком, Михайлом Марковським та ін.

Після закінчення торгової школи працює вчителем Торговицької сільської школи. У 1944 році під час формування Покутського куреня курінний Магістр переходить у Буковинські ліси і там бере участь у боях з енкаведистами в Карапчіво-Міліївських лісах. Там узяв псевдо Забіяка.

Після ліквідації Покутського куреня призначається референтом СБ Городенківського проводу ОУН, псевдо Щорс.

У кінці 1944 року призначається районним провідником СБ Городенківського районного проводу ОУН. Псевдо Левко. Неодружений. Один син у своїх батьків.

5 травня 1945 року поранений у схроні на подвір'ї Ганни Угрин розривною гранатою, яку вкинули енкаведисти. Пораненого витягнули зі схрону. Після страшних знущань і катувань під час перевезення на машині і потім у тюрмі помер за волю України. Місце поховання — невідоме.

Є припущення, що до нього застосовували спецпрепарат “Нептун-47”, від якого перших 5-6 хвилин людина нічого не відчувала, потім переставала володіти пальцями рук, і самі руки не мали чуття. Повністю відключалася свідомість. Що характерно, так це те, що

ходити могла, але без пам'яті. На дві години наступав глибокий сон із галюцинаціями. Потім людина пробуджувалася і протягом однієї години відчувала сильну спрагу. Саме в цей час проводили активний допит. Застосування цього препарату в МГБ тримали у великій таємниці².

Ольхова-Ковблюк Марія Миколаївна народилася у 1925 році. Закінчила 5 класів сільської школи і працювала в господарстві своїх батьків.

У 1944 році вступила у члени ОУН, псевдо Галина. Коломийським окружним проводом ОУН призначається міжрайонним спецкур'єром СБ.

У листопаді 1944 року призначається станичною Топорівської повстанчої станиці. У вересні 1945 року за доносом сексотів органи НКВД Марію Ольхову-Ковблюк заарештували. Після знущань та катувань у тюрмі 7.12.1947 року засуджена Військовим трибуналом за ст. 54-1а на 10 років позбавлення волі і 3 роки позбавлення прав з конфіскацією належного їй майна.

Звільнена з ув'язнення 6.10.1954 року. Реабілітована 13.03.1992 року. Заміжня за Ольховим Степаном Григоровичем. Теж засудженим. Їхній син — Ігор Ольховий служить полковником у внутрішніх військах України.

Попович Богдан Васильович народився у 1919 році в Коломиї. Його батько — Василь Попович, священик, уродженець села Топорівці. Богдан закінчив Городницьку сільську школу і продовжив навчання у Городенській гімназії. В 1937 році вступив до Львівського університету на правничі студії. Там же вступив у члени ОУН. За деякими даними, навіть входив до керівних структур крайової ОУН.

У 1939 році у зв'язку з приходом радянської влади навчання в університеті було перерване. НКВД вийшов на слід керівників крайової ОУН. Почалися арешти. Хто зміг врятуватися, негайно по команді залишили Львів. Так у кінці 1939 року Богдан Попович опинився в Городниці, де тоді його батько займав парохію. Працював у господарстві свого батька.

Через деякий час НКВД вийшло на його слід. Приїхали арештувати. Товариші по зв'язку попередили, і він вчасно встиг утекти. Що далі було, невідомо. Відомо лише, що в 1940 році при намірі перейти

радянсько-угорський кордон був убитий працівниками органів НКВД. Загинув за волю України. Де могила — невідомо.

Попович Орест Васильович народився у 1921 році в Городниці Городенського повіту. Закінчивши сільську школу, продовжив навчання у Городенській гімназії.

У 1939 році перейшов учитися у десятий клас Коломийської середньої школи №1. Активіст, громадсько-культурний діяч у селі Городниця і в Коломийській середній школі. В 1939 році вступив до ОУН. Коломийське відділення НКВД у 1941 році заарештувало Оresta Поповича, і військовий трибунал присудив його до розстрілу. В травні 1941 року для нього у Станіславській тюрмі ще приймали передачу. Подальша доля невідома. Існує припущення, що його перед війною розстріляли в Дем'яновому Лазі.

Сенюк Дмитро Миколайович народився у 1910 році. В 1921 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків

На початку 1930-х років одружився і обзавівся своїм господарством. Разом з дружиною мали одну дочку Олену. Дмитро Сенюк брав активну участь у товаристві “Каменярі” і в гуртках художньої самодіяльності. Був активним членом “Просвіти”. На зборах товариства “Просвіти” 3.01.1937 року його обрали головою сільського товариства “Просвіта.” На цій посаді перебував до приходу Радянської влади.

Під час німецької окупації перебував у підпіллі, а в кінці 1941 року вступив до ОУН, псевдо Перекотиполе. Дмитра Сенюка призначають станичним новоутвореної Топорівської повстанчої станиці.

У 1944 році призивається до лав Червоної Армії. На фронті дістав поранення і потрапляє до військового госпіталю. Після лікування втікає додому, сходить у підпілля і з часом знову призначається станичним.

У листопаді 1946 року в бою з солдатами НКВД важко поранений. Помер у криївці. Похований на сільському цвинтарі.

Сливчук Ганна Василівна народилася в 1925 році. У 1938 році закінчила 6 класів сільської школи і працювала у господарстві своїх батьків.

У 1944 році вступила в члени ОУН, псевдо Чорна. Призначається

сільським кур'єром на повстанчі станиці Городенківського проводу ОУН.

За доносом сексотів 27.09.1945 року Ганну Сливчук заарештували. Після тяжких катувань і знущань військовий трибунал військ НКВД Станіславської області 7.12.1945 року засудив її на 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Відсиділа в ув'язненні 10 років. Повернулася додому, але її не приписували. Змушена була виїхати на постійне проживання в сусідню Молдавію, де живе дотепер. Одружена. 13.03.1992 року реабілітована.

Угрин Микола Онуфрійович народився 1902 року. В 1913 році закінчив сільську школу і продовжив навчання в Коломийській гімназії. Вступив на правничі студії Краківського університету. Закінчивши університет, при захисті залишає і вступає до Львівської Торгової школи. Після закінчення приїжджає до Городенки і в спілці ще з двома приятелями засновують філію “Українбанку”.

З часу створення і до приходу радянської влади працював директором філії “Українбанку”. Одружений. Мав сина Ізяслава. Був активним меценатом городенської молодіжної команди копаного м'яча “Пробій”. У 1938 році вступив у члени ОУН.

У жовтні 1939 року органи НКВД заарештували і у Станіславі засудили. В 1941 році на р.Сир-Дар'ї розстріляний за велику любов до неньки—України. Де могила, невідомо.

Угрин Степан Васильович народився у 1924 році. Закінчив сільську школу в 1936 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1941 році вступив у члени ОУН, псевдо Тихий і був направлений на вишкіл у Карпати. Після вишколу повернувся в село і був призначений четарем з вишколу хлопців у напіввійськовому товаристві “Січ”. Кожний день працював із молоддю.

У 1944 році його направили в гори, в УПА, у сотню Орлика, курінний Скуба.

Неодружений. У Карпатах загинув у боях з військами НКВД за волю України. Де могила, невідомо.

Угрин Іван Миколайович народився 1921 року. У 1933 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. Вхід до юнацького відділу товариства “Каменярі”.

У 1942 році вступив у члени ОУН, псевдо Іскра. У 1943 році за завданням ОУН зголошується служити в дивізії СС “Галичина”. Вишкіл проходив у м. Торуні, Польща.

Навесні 1944 року прийшов додому відвідати родичів і в цей час Червона Армія прорвала лінію фронту на Дністрі і визволила Покуття. Іван Угрин у числі інших односельчан добирається у буковинські ліси. По дорозі їхній сотні енкаведисти нав’язують бій. Він є учасником бою в Трилісках. Вирвавшись з оточення, повертається додому і зразу йде на фронт.

У 1945 році повернувся додому і працював робочим на торфопідприємстві, потім начальником відділку. При ліквідації торфопідприємства працював у Городенківській заготконторі інспектором. Пенсіонер.

Угрин Степан Іванович народився у 1922 році. У 1934 році закінчив сільську школу, здав екзамени до Городенської гімназії “Рідна Школа”, але через сімейні обставини вчитися не пішов.

У 1938 році вступив до юнацької мережі ОУН. Пізніше вчився у Городенківській середній школі, далі продовжив навчання у Коломийській педшколі.

У 1941 році вступив до Городенківської військово-старшинської школи ім. М. Колодзінського. Навчання перервалося у зв’язку із закриттям цієї школи угорськими окупантами. Степан Угрин працює у Торговицькій сільській школі вчителем. Вступає до ОУН, псевдо Муха. З приходом радянської влади опиняється у Буковинських Карпатах у Покутському курені. Через захворювання повернувся додому. Після одужання легалізується, і його районний відділ народної освіти призначає директором Топорівської семирічної школи. Проте через деякий час Степана Угрин викривають, як пособника ОУН, і 6 листопада 1944 року заарештовують. 15 липня 1945 року військовий трибунал військ НКВД Станіславської області за ст.ст. 54-1а, 54-II КК УРСР, зрада Батьківщині присудив йому 10 років позбавлення волі з позбавленням прав на 5 років.

31 липня 1964 року ухвалою Івано-Франківського обласного суду Степана Угрин реабілітовано. Поселився він із сім’єю в Івано-Франківську.

15. 09. 1990 року Степан Угрин заснував Спілку політичних в’язнів на Івано-Франківщині. Помер у 2003 році. Похований в Івано-Франківську.

Федорук Василь Іванович народився у 1900 році. У 1911 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1918 році призивається в УГА і відразу потрапляє на українсько-польський фронт. У складі 40-тисячної армії і 18-ма односельчанами переходить р. Збруч і вливається в ряди армії УНР під керівництвом Симона Петлюри. Воював з більшовиками і денікінцями.

У 1920 році повернувся додому. Одружився. Мав двох синів і дочку. У кінці 1920-х років разом із Мурмиликом Михайлом Семеновичем вступають в ряди Української Радикальної партії і заснують у селі міцний осередок цієї партії. В 1932 році в хаті Василя Федорука були проведені збори топорівського осередку радикальної партії з підготовки до чергових виборів до польського сейму. На цих зборах був присутнім письменник Василь Стефаник зі своїм сином Юрком.

У 1941 році вступає в ряди ОУН, псевдо Береза. У 1944 році призначається керівником резервної підпільної ОУН на випадок провалу основного складу керівництва сільською ОУН (керівник Людмила Букатович), і тут же сходить у підпілля. Проте за допомогою сексотів резервний склад підпільної ОУН був викритий.

1 червня 1945 року, стримуючи атакуючих, солдатів військ НКВД, разом зі Скалою, Калістратом в урочищі Осоки загинув за волю України. Похований на сільському цвинтарі.

Федорук Іван Васильович народився у 1925 році. Закінчивши сільську школу, продовжив навчання у Городенській гімназії. У зв'язку із приходом Радянської влади на Західну Україну навчання у гімназії тимчасово перервалося. Іван Федорук працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступив в ряди ОУН, псевдо Юрась. Проїшов вишкіл при сільській УНС (Українська Національна Самооборона). При формуванні Покутського куреня опинився у Карапчієво-Міліївських лісах, курінний Магістр. Під час бойових дій призначається четарем СБ.

Після ліквідації Покутського куреня вливається у боївку СБ провідника Карпа. За словами очевидців, працював організаційним референтом Городенківського районного проводу ОУН.

13 березня 1946 року, знаходячись у Топорівцях, у схроні з Козаком, Гамалією і Юрчиком опинився в оточенні енкаведистів. При спробі вирватися з оточення був поранений і з часом помер за волю України. Похований на сільському цвинтарі.

Федорук Ганна Миколаївна народилася у 1924 році. Закінчила сільську школу і працювала в господарстві своїх батьків. Була сільською активісткою, виконувала різні громадські доручення. У 1943 році її призначено четарем у напіввійськовому товаристві “Січ” з вишколу дівчат.

У 1944 році вступила у ряди ОУН, псевдо Біла. З травня по вересень 1944 року працювала станичною Топорівської повстанчої станиці. 26. 09. 1945 року за доносом сексотів її заарештували. Сім'ю вивезли до Сибіру.

7.12.1945 року військовий трибунал НКВД Станіславської області засудив Ганну Федорук на 10 років позбавлення волі та 3 роки позбавлення прав з конфіскацією належного їй майна.

У 1950-х роках повернулася додому. Одружена. Часто хворіла. Померла на початку 1990-х років. Реабілітована 11.05.1992 року.

Тофан Дмитро Васильович народився у 1912 році. Закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. Потім одружився. Обзавівся своїм господарством. Мав двох синів — Василя й Андрія.

Був активним учасником художньої самодіяльності товариства “Просвіта”. На зборах “Просвіти” 3. 01. 1937 року його обрано секретарем товариства, і був ним до приходу радянської влади.

У 1941 році вступив у ряди ОУН, псевдо Калістрат. Районною господарсько-фінансовою референтурою ОУН був призначений господарсько-фінансовим кущовим. Відповідав за збір продуктів і теплих речей одягу для УПА Карпатського відтинку. Розповсюджував у селах оунівсько-повстанські гроші — бефони. За активну діяльність у підпіллі його сім'ю в числі перших вивезли до Сибіру. Там, у суворій тайзі навечно залишилась спочивати його дружина Настя.

1 червня 1945 року, стримуючи атакуючих їхній схрон солдатів військ НКВД в урочищі Осоки, загинув за волю України. Могила на сільському цвинтарі.

ЧЛЕНИ ОУН-М

Марковський Михайло Антонович народився у 1925 році. У 1938 році закінчив сільську школу і продовжив навчання у Городенській гімназії “Рідна Школа”. Але з приходом радянської влади навчання у гімназії перервалося.

У січні 1942 року вступив до Снятинської дворічної Торгової школи. Там вступив у ряди ОУН-М, псевдо Іскра. Після закінчення школи жив дома і працював у господарстві своїх батьків. У селі створився осередок ОУН-М, який скеровувався від штабу Буковинського куреня — керівник Корній Товстюк).

При наближенні фронту штаб Буковинського куреня передислоковується на територію Буковини, а більшість членів ОУН-М злилися з підпіллям ОУН-Б. Михайло Марковський працював слідчим СБ. Неодружений.

4.04.1945 року в селі Назірна Коломийського району загинув у нерівному бою за волю України. Похований у братській могилі в цьому ж селі. Вдячні жителі села Назірна насипали велику могилу, побудували величні пам'ятники на могилі героям-боївкарям СБ ОУН.

Мохорук Василь Іванович народився у 1925 році. У 1938 році закінчив сільську школу і продовжив навчання у Городенській гімназії «Рідна Школа». Після приходу радянської влади гімназію закрили, натомість відкрили середню школу. Василь Мохорук продовжив навчання у Городенківській середній школі № 1

У 1941 році угорська окупаційна влада закрила середню школу, і Василь Мохорук працював у господарстві своїх батьків, а потім пішов учитися в Городенківську сільськогосподарську школу. Під час навчання вступив у ряди ОУН-М, псевдо Орлик. Після закінчення сільськогосподарської школи працював учителем у Красноставській сільській школі.

У 1944 році добрався у Буковинські ліси і там вступив до Покутського куреня — курінний Магістр. Брав участь у боях з енкаведистами. Був призначений четарем. Після ліквідації Покутського куреня перейшов у боївку СБ провідника Карпа.

У 1945 році разом із Бистрим, перебуваючи у кривці Мохорука Василя Дмитровича, згідно з оголошеною радянською владою амністією, здався солдатам військ НКВД. Василь Мохорук працював у Городенці, там одружився і проживав до кінця своїх днів. Похований у Топорівцях.

Мохорук Михайло Дмитрович народився у 1924 році. У 1937 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступив в ряди ОУН-М, псевдо Козак, а в 1944 році вступає у Покутський курінь УПА, курінний Магістр. Воював у Карап-

чієво-Міліївських лісах на Буковині. Після ліквідації Покутського куреня переходить на роботу у боївку СБ провідника Карпа. В кінці 1945 року призначається заступником провідника Городенківського районного проводу ОУН.

13 березня 1946 року перебував у Топорівцях і опинився у схроні разом із Юрасем, Гамалією і Юрчиком. За доносом сексотів схрон оточили енкаведисти. Козак дав команду прориватися. Але їм не вдалося прорвати щільне кільце оточення. В нерівному бою всі загинули за волю України. Похований на сільському цвинтарі.

Никифорук Федір Іванович народився у 1925 році. У 1937 році закінчив сільську школу і продовжив навчання у Городенській гімназії “Рідна Школа”.

З приходом радянської влади на Покуття продовжив навчання у Городенківській середній школі №1. З приходом угорської окупації краю середню школу в Городенці закрили і Федір Никифорук продовжив навчання у Коломийській гімназії.

Там вступив у ряди ОУН-М. Псевдо невідоме. Мріючи стати військовиком, у 1943 році зголошується до служби в дивізію СС “Галичина”. Після того, як дивізія під Бродами зазнала поразки, Федір Никифорук опинився в одному із монастирів.

Потім з підробленим паспортом опинився у Станіславі і вступив до Станіславського медичного інституту. Після закінчення працював лікарем.

У 1960-х роках службою КГБ був викритий, але у зв’язку із давністю скоєного злочину до відповідальності не притягався. Помер у 2002 році. Похований в Івано-Франківську.

Олексіва Оксана Теодорівна народилася у 1927 році в селі Весічка Борщівського району Тернопільської області в сім’ї священника Теодора Олексіва. Закінчивши сільську школу, продовжила навчання у Борщівській гімназії.

У 1939 році отця Теодора Олексіва перевели на нову парохію у Топорівці.

З ним переїхала вся сім’я. Оксана Олексіва продовжила навчання у Городенківській середній школі №1, а під час угорської окупації – в Коломийській гімназії.

У 1943 році їй сповнилося 16 років, але за активне ведення громадської роботи в гімназії і за її межами, як виняток, її прийняли

у члени ОУН-М. Після закінчення гімназії вступила до Станіславського медичного інституту. Закінчивши інститут вийшла заміж за відомого вченого фізика Товстюка Корнія Денисовича, який у 1943-1944 р. р. проживав у Топорівцях і очолював штаб Буковинського куреня. Пенсіонер. Живе у Львові.

Пішак Семен Васильович народився в 1923 році. У 1935 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. Жив у сусідстві з Михайлом Мохоруком і разом товаришували. Тому у 1943 році товариші разом вступають у ряди ОУН-М.

У 1944 році Семена Пішака мобілізували на фронт. Там і пропав. Його доля невідома.

Сопотик Ярослав Миколайович народився у 1923 році. Закінчив сільську школу в 1935 році і продовжив навчання у Городенській гімназії “Рідна Школа”. З приходом радянської влади на наші терени продовжив навчання у Городенківській середній школі №1. У 1941 році продовжив навчання у Коломийській гімназії. Як і більшість гімназистів вступив у ряди ОУН-М.

Мріючи стати військовиком, у 1943 році Ярослав Сопотик зголошується до служби в дивізії СС “Галичина”.

Після того, як дивізія під Бродами була розбита, опиняється на території Німеччини, де вступає в УНА (Українську Національну армію). При наближенні союзницьких англо—американських військ у числі інших добровільно склав зброю. Пізніше опинився в Англії, де проживав і в кінці 1990—х років помер. Там і похований.

ВОЇНИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ (УПА)

Кожний чесний українець, вступаючи до лав УПА, приймав присягу воїна УПА.

— Я, воїн Української Повстанської Армії, взявши в руки зброю, урочисто клянусь своєю честю і совістю перед великим Народом Українським, перед Святою землею Українською, перед пролитою кров'ю усіх Найкращих Синів України та перед Найвищим Політичним Проводом Народу Українського:

Боротись за повне визволення всіх українських земель і українського народу від загарбників та здобути Українську Самостійну Соборну Державу. В цій боротьбі не пожалію ні крові, ні життя і

буду битись до останнього віддиху і остаточної перемоги над усіма ворогами України.

Буду мужнім, відважним і хоробрим у бою та нещадним до ворогів землі української.

Буду чесним, дисциплінованим і революційно-пильним воїном.

Буду виконувати всі накази зверхників.

Суворо зберігатиму військову і державну таємницю.

Буду гідним побратимом у бою та в бойовому житті всім своїм товаришам по зброї.

Коли я порушу або відступлю від цієї присяги, то нехай мене покарає суворий закон Української Національної Революції і спаде на мене зневага Українського народу.

Вранці повстанці після сну робили руханку-зарядку. Після руханки прибирання лежанок, миття, потім молитва. Крім “Отчешашу” і “Богородице Діво” ще промовляли молитву Мацака:

“Україно, свята Мати Героїв, зійди до серця мого, прилинь бурею вітрів кавказьких та шумом карпатських ручаїв, боїв славного Завойовника батька Хмеля, тріумфом і гуком гармат революції, радісним гомоном Софійських дзвонів, нехай душа моя в Тобі відродиться, славою Твоєю опроміниться, бо Ти, Пресвята, — все життя моє, бо Ти — все щастя має. Задзвони мені брязкотом кайданів, скрипінням шибениць. У понурі ранки принеси мені зойки катованих у льохах, і тюрмах і на засланнях. Щоб віра моя була гранітом, щоб зросла завзяттям міць, щоб сміло йшов я в бій, так, як ішли герої за Тебе, Свята, за Твою славу, за Твої святі ідеї, щоб пімстити ганьбу неволі, стоптану честь, глум катів Твоїх, невинну кров помордованих під Базаром, Крутами, геройську смерть Вождя Української Нації, Української Національної Революції — Полковника Євгена Коновальця, Бесарабової, Головінського, Голояда, славу смерть Данилишина і Біласа та тисяч незнаних нам, що їх кості порозкидані або тайком погребані. Спали вогнем животворним в серці моєму кволість, нехай не знаю я, що то вагання. Скріпи мій дух, загартуй волю, у серці замешкай моєму.

В тюрмах і в тяжких хвиликах нелегального життя зрости мене до ясних чинів. Для Тебе в чинах тих хай знайду смерть, солодку смерть у муках за Тебе, і хай розплинеться в Тобі та вічно житиму в Тобі, Відвічна Україно, Свята, Могутня і Соборна”.

Василишин Микола Юрійович народився у 1927 році. В 1939 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. У 1943 році вступив в УПА, псевдо Гордий. Вишкіл проходив у Карпатах. Там же прийняв присягу воїна УПА. Після входив у боївку СБ провідника Карпа.

14.02.1946 року був затриманий у схроні Ковблюка Миколи Танасійовича солдатами НКВД і засуджений військовим трибуналом 11.05.1946 року за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР на 15 років каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення 31.12.1955 року. Одружений. Після звільнення переїхав жити в м. Кривий Ріг. Живе там дотепер. Реабілітований 19.05.1992 року.

Волошин Василь Іванович народився у 1922 році. Закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. У 1942 році під час німецької окупації був мобілізований у будівельну службу “Бавдінст”.

У 1943 році вступив до УПА і був направлений у Карпати на курси бандерівських старшин. Там прийняв присягу воїна УПА. Після закінчення курсів у 1944 році був мобілізований до лав Червоної Армії. Воював на фронті. У 1945 році повернувся додому. Одружився. Співпрацював із підпіллям ОУН-УПА.

У 1947 році разом зі своїм товаришем Великоголовою Іваном Васильовичем, теж фронтовиком, разом із дружинами поїхали у сусіднє село Підвисоку на храмове свято, на Покрову. Біля церкви навпроти тодішньої сільської ради розвертався кіньми. Неподалік стояв енкаведист з автоматом. Василь Волошин зупинив коні, скочив з підводи і направився до солдата. Напевно, хотів щось запитати. Але той без жодного слова оклику пустив чергу з автомата. Чоловік упав намертво. Похований на сільському цвинтарі.

Волошин Дмитро Михайлович народився в 1922 році. Закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. У 1942 році був мобілізований німецькою владою у будівельну службу “Бавдінст”.

У 1943 році вступив до УПА і був направлений у Карпати на курси бандерівських старшин. Там прийняв присягу воїна УПА.

Після повернення з курсів у 1944 році був мобілізований на фронт. В 1945 році повернувся додому. Одружився. Працював у колгоспі. Помер у 1970-х роках.

Гузійк Василь Федорович народився в 1927 році. У 1939 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році був покликаний до лав УПА, псевдо Нечай. Був на вишколі у Карпатах, прийняв присягу воїна УПА і повернувся додому до особливого розпорядження. В 1949 році був покликаний до лав Радянської армії.

Після закінчення служби у армії працював у колгоспі. Одружений. Пенсіонер.

Гранішак Михайло Степанович народився в 1926 році. У 1938 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступив до УПА, псевдо Бистрий. Був направлений у Карпати на курси бандерівських старшин. Там прийняв присягу воїна УПА. У 1944 році сходить у підпілля і входить у боївку СБ провідника Карпа. В 1945 році, перебуваючи у криївці Мохорука Василя Дмитровича, згідно з амністією оголошеною радянською владою, здався солдатам НКВД. Працював у Городенці, після його покликали до лав Радянської армії. Служив у Сибіру. Там і залишився жити, забрав туди свою маму. Одружився. Подальша доля невідома.

Ковблюк Василь Миколайович народився в 1922 році. Закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. У 1942 році німецька влада мобілізувала його у будівельну службу “Бавдінст”.

У 1944 році мобілізують до лав Червоної Армії і на фронт. Проте до армії не пішов, а вступив до лав УПА, псевдо Карий. Прийняв присягу воїна УПА. Тут же сходить у підпілля. Його зарохують у спецбоївку, провідник Карпо. Неодружений.

У 1945 році в Топорівцях попав у засідку гарнізону і загинув за волю України. Тіло вбитого боївкря забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Ковблюк Дмитро Михайлович народився у 1927 році. В 1940 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році керівництвом підпілля ОУН був покликаний до лав УПА, псевдо Козак. В той час до станиці приїхав сотенний Палій за наказом курінного Скуби набрати сотню молодих хлопців для поповнення куреня свіжими силами. Курінь щодня вів кровопролитні бої з військами НКВД — червонопогонниками і зазнавав великих втрат у

живій силі. Сільське керівництво підпіллям ОУН оголосило притримувати хлопців 1927-1928 р. р. до УПА. Їм усім були вручені на руки повістки. Після проводів сотенний Палій повів їх у Карпати на вишкіл у сотню Білого, курінний Скуба. Там усі прийняли присягу воїна УПА. Після вишколу Дмитра Ковблюка та інших воїнів УПА відпустили додому до особливого розпорядження. Потім він пішов на роботу у Карпати на лісорозробку. Пізніше переїхав жити у Рівненську область. У 1987 році вийшов на пенсію.

Канюк Василь Іванович народився у 1921 році. В 1932 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. Брав активну участь у художній самодіяльності села, як музикант. У 1943 році вступив до УПА, псевдо Василько.

За завданням станичного Перекотиполе зголошується до служби в дивізії СС “Галичина”. Вишкіл проходив у Гайделягері, а після в Нойгаммері (Польща). Неодружений. У 1944 році дивізія СС “Галичина” під Бродами була розбита. Василь Канюк разом зі Степаном Матушаком опиняються в лавах боївки СБ у селі Коропуж Городоцького району Львівської області. Провідник Борис.

Василь Канюк був особистим охоронцем і помічником провідника боївки СБ Бориса. В одному з боїв 1. 08. 1946 року вони вдвох загинули за волю України. За їхні героїські вчинки і героїську смерть жителі села Коропуж склали пісню і співають її до тепер:

У Коропужі, коло штрики, Нечай і Борис вибігають
Сталася дивна новина: В хаті лиш вбитий Василько,
Там через зрадника народу Борис поволі відбивався,
Упало наших два друзя. Хотів прорватися в село.

Пополудню в другій годині В кінці набоїв йому не стало
Почався із катами бій, Кати близенько вже були,
Друзі боролися завзято Він з револьвера сам убився
За український нарід свій. І впав на землю ще живий.

До зброї, браття! — крикнув Борис, — Не плач, стара мати, за сином,
Нема рятунку та вже нам, Що він так чесно воював,
Будем боротись до загину — Бо він боровсь проти комуни —
Живі не здаймося катам! Свій рідний нарід захищав.

І вмить ту ж посипались кулі, Та кров, що текла по долині,
В цю хату, де друзі були, Викличе пімству на катів.
Василько ранений ще крикнув: Вічна пам'ять, вам герої,
— Добийте ви мене, брати! Ви чесно в бою полягли.

Луканюк Ольга Іванівна народилася в 1927 році. Закінчила сільську школу у 1939 році і працювала в господарстві своєї матері.

У березні 1944 року у Тишківцях з кількома дівчатами прийняла присягу воїна УПА, псевдо Степова. Працювала спецкур'єром Бюджака Тараса Федоровича, псевдо Сталевий, надрайонного провідника СБ ОУН Городенківського надрайону, до якого входили Чернелицький, Городенківський, Гвіздецький, Заболотівський та Снятинський райони. Сталевий входив до складу Коломийського окружного проводу ОУН. Одним із завдань Ольги Луканюк було викопати схрон, в якому часто перебував Сталевий. Потім Сталевий перейшов на теренову роботу у Карпати, де й загинув у Яблунові.

Мацько Василь Миколайович народився у 1928 році в сусідньому селі Підвисоке Снятинського району. Сільську школу закінчив і 1940 році. У 1941 році найнявся на роботу до одноосібників у Топорівцях. У 1944 році, як і всі сільські хлопці, призивається в лав УПА, псевдо Луговий. Був направлений на вишкіл у Карпати в сотню Білого, курінний Скуба.

Повернувся з вишколу до особливого розпорядження і працював у господарстві своїх батьків. Пізніше працював у колгоспі їздовим аж до виходу на пенсію. Помер.

Марковський Михайло Андрійович народився в 1927 році. В 1939 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році його покликали до лав УПА, псевдо Ворон. Проходив вишкіл у карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу повернувся додому до особливого розпорядження і працював у господарстві своїх батьків.

Потім працював у колгоспі їздовим аж до виходу на пенсію.

Марковський Антон Васильович народився в 1927 році. В 1939 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році вступив до лав УПА, псевдо Чумак. Зразу працював у боївці СБ провідника Карпа, пізніше направили у Карпати на вишкіл, але з дороги знову повернули на роботу в боївку СБ.

У 1948 році покликали до лав Радянської Армії. Після демобілізації працював у колгоспі на різних роботах. Одружений. Батько двох дітей. В 1987 році вийшов на пенсію.

Матушак Степан Йосипович народився в 1927 році. В 1932 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків. Брав активну участь у громадсько-культурному житті села: входив до юнацького відділу “Каменярів”, упродовж кількох років був незмінним капітаном сільської команди копаного м'яча. На змагання їздили фірами аж до Обертина.

У 1938 році в числі перших у селі вступив до юнацтва ОУН. У 1943 році вступив до лав УПА, псевдо Явір. Неодружений. За завданням станичного Перекотиполе зголосився до служби в дивізії СС “Галичина”. Вишкіл проходив у Гайделягері, а потім у Нойгаммері (Польща).

У 1944 році в бою під Бродами дивізія СС “Галичина” зазнала поразки. Степан Матушак лише чудом залишився живим і разом з Василем Канюком, псевдо Василько переходять у місцеву боївку СБ на Львівщині. Подальша його доля невідома, але є всі підстави вважати, що він, як і інші герої повстанського руху, загинув за волю України.

Михнюк Олексій Іванович народився в 1927 році в селі Рожневі Поля Снятинського району. У 1935 році закінчив сільську школу і пішов працювати до одноосібників у Топорівцях.

У 1944 році був покликаний на службу в лави УПА, псевдо Скорий. У Карпатах пройшов вишкіл у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу працював у боївці СБ провідника Карпа. В 1946 році був затриманий в схроні Ковблюка Миколи Танасійовича солдатами НКВД разом із Васишишим Миколою Юрійовичем, псевдо Гордий. Подальша доля невідома.

Мохорук Василь Васильович народився в 1921 році. У 1933 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступив до УПА і був відправлений у Карпати на

курси бандерівських старшин. Там брав участь у боях з військами НКВД. Після повернення додому був мобілізований до лав Червоної Армії на фронт. Воював на першому Українському фронті. 7. 02. 1945 року помер від ран. Похований у селі Ной-Шалькендорф, Опольське воєводство. Польща.

Мохорук Степан Іванович народився у 1925 році. В 1938 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році був покликаний до лав УПА псевдо Крук. Проходив вишкіл у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу його залишили в сотні брати участь у військових діях. Воював з військами НКВД,

7.08.1946 року в одному із боїв попав у полон до солдатів НКВД. 2.10.1946 року був засуджений військовим трибуналом військ НКВД у Станіславській області на 10 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав за ст.ст.54-1а, 54-11 КК УРСР і з конфіскацією майна.

Відбував покарання в таборах ГУЛАГу. Після ув'язнення одружився і залишився там жити. Реабілітований 24.09.1993 року.

Мохорук Михайло Степанович народився в 1928 році. У 1944 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році був покликаний до лав УПА, псевдо Чумак. Проходив вишкіл у Карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу його відпускають додому до особливого розпорядження. Дома підтримував зв'язок з підпіллям ОУН-УПА. Через це на нього донесли і органи НКВД заарештували. Через відсутність доказів вдалося вирватися на волю. Працював далі в господарстві своїх батьків. Одружився. У 1950 році його покликали до армії вдруге, але Радянської. Після демобілізації повернувся до сім'ї і почав працювати у колгоспі: спершу обліковцем, завфермою, бригадиром. Працював добре, але весь час відчував якусь підозру з боку працівників КГБ, які часто чогось навідувалися до колгоспу. Щоб уникнути цієї свого роду недовіри, дехто з товаришів порадив вступити в члени КПРС. Але Михайло Мохорук довго вагався, відмовлявся. Проте в 1967 році дав згоду. З часом підозра до нього відпала.

У 1982 році перейшов на роботу в апарат Торговицької сільської ради, а з 1988 року вийшов на пенсію.

Никифорук Юрій Федорович народився в 1926 році. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році вступив до УПА, псевдо Сокіл. Вишкіл проходив у Карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу відправили додому до особливого розпорядження. В селі за завданням боївки СБ вступив у сільські “ястребки”. Неодружений. У 1946 році в урочищі Крайняки через непорозуміння виник бій між “ястребками” й енкаведистами. В результаті цього бою Юрій Никифорук був убитий. Похований на сільському цвинтарі.

Пішак Василь Степанович народився у 1902 році. Закінчив сільську школу в 1913 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1920-х роках одружився. Разом з дружиною завели свою господарку. У 1944 році вступив до УПА, псевдо Чорноус і зійшов у підпілля. Працював у господарсько-фінансовому кущі. В 1945 році згідно з амністією здався органам влади і працював у своєму господарстві. При створенні колгоспу працював сторожем. Помер у 1980-х роках.

Попович Дмитро Васильович народився у 1922 році. Закінчив сільську школу в 1934 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1942 році його вивезли до Німеччини на примусові роботи. Після закінчення війни опинився у таборі переміщених осіб №300 (м.Санкт-Валентин, Австрія). Поки готували документи на відправку в СРСР, як репатріантів, він утік з табору і опинився на Дрогобиччині в УПА, псевдо Орел. 25.12.1946 року Дмитро Попович потрапив до рук енкаведистам. Його заарештували і висунули звинувачення: ухилення від репатріації. Військовим трибуналом 95-1 СД 20.02.1947 року засудили на 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна. У 1956 році повернувся додому. Одружився. Помер у 1970-х роках. Реабілітований 30.12.1993 року.

Радомський Іван Михайлович народився в 1924 році. Закінчив сільську школу в 1936 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1944 році вступив до лав УПА, псевдо Соловейко. На вишколі не був, але зразу був зарахований до складу боївки СБ. У цьому ж році зійшов у підпілля. Працював у боївці СБ провідника Карпа. Разом із побратимом Василем Сливчуком, псевдо Прут, був на спеціальних курсах у Чорному лісі. Після прибуття додому обидва прийшли в

сусіднє село Підвисоке на зустріч із районним провідником СБ Снятинського проводу ОУН, уродженцем села Стецева Петром Личуком, псевдо Львівський. Вони мали передати йому спецдонесення із Чорного лісу. Боїварі не знали Львівського, але добре знали боїваря із Підвисокої, Семена Скрипника, псевдо Когут, який добре знав Львівського. Когут організував цю зустріч у Підвисокій, але про це все повідомив у Снятинський відділ МГБ.

Соловейко і Прут взяли ще з собою Бурлаку. Коли отець Теодор Олексійв приїхав у село на новопризначену парохію, з його сім'єю приїхав наймит Микола, який працював у його господарстві. Прізвища його ніхто в селі не знав. Усі звали Миколою. Під час повстанського здвигу Микола вступив до лав УПА, псевдо Бурлака, і зійшов у підпілля.

До Підвисокої прибув великий гарнізон солдат-енкаведистів, які “підковою” оточили зв'язкову хату. На кінцях “підкови” з двох сторін чекали кулеметники. Енкаведисти хотіли всіх узяти живими, але, про всяк випадок, якщо ті будуть утікати, то мали перестріляти, як зайців. Зав'язалася велика перестрілка. Було це 26.10.1946 року. Когут вибіг з хати, тримаючи високо над собою палицю, на кінці якої тріпотів шматок білої тканини, і почав кричати, щоб не стріляли, що він свій. Але з хати навздогін по зраднику була кинута граната.

Бачачи, що їм не вирватися з цієї пастки, боїварі почали співати “Ще не вмерла Україна”.

Через деякий час з хати пролунало чотири вистріли. Львівський, як старший, спершу вистрілив у своїх побратимів, а потім у себе, але невдачно. Вистрілом зняв праву частину черепа. Коли енкаведисти повитягали їх з хати, то він ще жив. Убитих привезли до клубу і там, недалеко, на могилі розставили для опізнання. Львівський незабаром помер. Тіла викинули на машину і повезли у Красноставці. Там, не зрозуміло чому, їх усіх п'ятьох скинули на землю. Вдячні жителі Красноставців до ранку поховали їх на сільському цвинтарі, незважаючи, що між ними був зрадник.

Львівський, Соловейко, Прут і Бурлака загинули за волю України.

Сливчук Василь Іванович народився в 1925 році. Закінчив сільську школу в 1937 році і, як і всі його ровесники, працював у господарстві своїх батьків. Читачі можуть дивуватися, як такі по суті справи діти могли працювати у господарстві своїх батьків. Дуже просто. Всі вони пасли худобу.

У 1944 році Василь Сливчук вступив до лав УПА, псевдо Прут, але на вишколі не був, бо зразу зарахували до складу боївки СБ. Жив легально. Це було в той час, коли радянські війська прорвали фронт у районі Дністра і відкинули німців на лінію Кути-Коломия—Тлумач. Отже, Городенківщина і Снятинщина були відрізані від Карпат. Василь Сливчук у числі інших, які мали загрозу від радянської влади, пішов у Буковинські ліси, де створювався Покутський курінь, курінний Магістр. Після ліквідації Покутського куреня Прут знову опинився у Топорівцях у боївці СБ, провідник Карпо. Потім обидва із Соловейком пішли на спецкурси у Чорний ліс. Далі все вже описано.

Сливчук Іван Миколайович народився в 1927 році. Закінчив сільську школу в 1939 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році призивається в УПА, псевдо Дуб. Вишкіл проходив у Карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу, як здібного кулеметника залишають у сотні Білого. В одному із боїв з кулемета вбив, за словами очевидців, 12 солдатів-червонопогонників. За сміливість і кмітливість Івана Сливчука направляють у квітні 1948 року на теренову роботу помічником районного провідника СБ Городенківського проводу ОУН.

8.10.1948 року на полі біля села Белелуя попав у засідку з Потурченком і Максимом. У жорстокому і нерівному бою був важко поранений і помер за волю України. Де могила, невідомо.

Сливчук Григорій Онуфрійович народився 1911 року. Закінчив сільську школу в 1922 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1933 році одружився в сусідньому селі Красноставці. Почав обзаводитись своїм господарством.

У 1944 році вступив до лав УПА, псевдо Довбуш. Після вишколу, який проходив у Карпатах, переходить у Буковинські ліси і вступає в новосформований Покутський курінь, курінний Магістр. Воював у Карапчіїво-Міліївських лісах. За активну позицію в окремих боях з енкаведистами його призначають ройовим СБ.

Після ліквідації Покутського куреня перейшов у боївку СБ провідника Карпа.

6.01.1948 року за дорученням провідника Карпа пішов на зв'язок у сусіднє село Ясенів-Пільний з надрайонним провідником Васи-

лем Горуком, псевдо Едвард і районним організаційним референтом Корнієм. Хтось із сексотів дізнався про цю зустріч і видав органам МГБ. Якраз на Святий Вечір схрон, у якому проводили нараду три побратими, обскочило кілька десятків енкаведистів. Нерівний бій тривав біля години. Григорій Сливчук був важко поранений і, спливаючи кров'ю, не виявив бажання попадати живим у руки катам. Перебуваючи при повній пам'яті, застрелився. Всі три побратими загинули героїською смертю за волю України. Де могили, невідомо.

Сливчук Василь Петрович народився в 1927 році. Закінчив сільську школу в 1940 році. Після закінчення працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році призивається до лав УПА, псевдо Богун. Направляється підпіллям ОУН у Карпати на вишкіл у сотню Білого, курінний Скуба. Після вишколу перевели у сотню Орлика цього ж куреня. Учасник багатьох боїв з військами НКВД за волю України. У 1945 році керівники НКВД доповідали у вищестоящі партійні та радянські органи, що з УПА в Карпатах покінчено. Це стало відомо зверхникам УПА. Було вирішено провести бойовий рейд однієї сотні із Карпат аж до Дністра. При можливості навіть переправитися на Тернопілля. Цю бойову операцію було доручено сотні Орлика, в якій воював Василь Сливчук.

Так Василь Сливчук в складі сотні Орлика опинився на Городенківщині. Велику силу кинули енкаведисти, щоб знищити бойову сотню. Повстанці таки дійшли до Дністра. І хоча сотня втратила більшість своїх вояків, але довела партійним і радянським органам, що УПА ще має грізну силу.

У районі села Тишківці після важкого бою сотня припинила своє існування.

У кінці 1945 року Василь Сливчук легалізувався й одружився. Пізніше вступив у члени колгоспу ім. Лесі Українки і став бригадиром першої польової бригади. Працював добре, але за ним постійно слідувала агентурна сітка КГБ.

Прикладом цього є в Івано-Франківському обласному державному архіві у партійному фонді – Ф.12-П, оп.1, спр.177) доповідна записка начальника Городенківського РВ МГБ майора Антонова до бюро РК КП-б)У:

“В колгоспі ім.Лесі Українки бригадиром першої польової брига-

ди працює Сливчук Василь Петрович, 1928 року народження, українець, безпартійний.

У 1945 році знаходився в банді ОУН, в цьому ж році легалізувався і став проживати в селі. Батько його жінки в період окупації був старостою села. До роботи Сливчук відноситься недобросовісно, кінське поголів'я його бригади дуже худе і на межі загибелі. Сливчук узятий нами в активну розробку, і ми можемо вже його заарештувати. Просимо дати нам на це дозвіл”.

Але, напевно, такого дозволу не отримав. Василь Сливчук продовжував працювати і керувати. Проте його з поля зору не випускали. Щоб уникнути цієї недовіри надалі, за словами самого Василя Сливчука, йому товариші теж порадили вступити в члени КППС. Що він і зробив, але аж у 1967 році.

У 1927 році Сливчук Василь Петрович вийшов на пенсію.

Сливчук Іван Васильович народився в 1928 році. Закінчив сільську школу в 1944 році і працював у господарстві своїх батьків.

У цьому ж році вступив до УПА, псевдо Богдан, і пішов у підпілля. Входив до фінансово-господарського куща зі збору продуктів для УПА. Особливої активності в підпіллі не проявляв. Але продержався з усіх топорівських повстанців і членів ОУН найдовше. Неодружений. Щоб повністю ліквідувати оунівське підпілля, яке ще діяло в селах Топорівці, Красноставці, Стецівка, досвідчені спеціалісти районного відділу МГБ розробили спеціальну операцію. Звичайно, не обійшлося без місцевих сексотів, які зуміли переконати повстанців, що до них на зв'язок прийшов представник від зверхників ОУН. Так, роблячи засідки, майже в одному місці урочищі Колопнище між селами Топорівці і Красноставці, майже в один час у 1951-1952 роках енкаведисти вбили Сливчука Івана Васильовича, псевдо Богдан, Ватаманюка Івана Васильовича, псевдо Повстанець, родом із Підвисокої, Симотюка Василя Івановича, псевдо Василько, родом зі Стецівки, Парашука Івана Федоровича родом із Чернятина.

З убивством Івана Сливчука закінчився повстанський рух у Топорівцях.

Стрийський Микола Євгенович з 1928 року народження. Закінчив сільську школу в 1940 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році призивається в лави УПА, псевдо Запорожець. Направляється зі всіма товаришами на вишкіл у Карпати. Але при проходженні медогляду лікарі виявили короткозорість, і його повернули додому. Легалізувався. Пізніше працював у колгоспі на різних роботах. У 1988 році вийшов на пенсію.

Сопотик Степан Васильович народився в 1925 році. У 1937 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році призався до УПА, псевдо Степовий. У горах пройшов вишкіл і його зарахували до сотні Орлика, курінний Скуба. Брав участь у боях з військами НКВД. Потім захворів. Армійська медслужба його комісувала, і він повернувся додому на лікування. Легалізувався. Працював у господарстві своїх батьків. Восени 1945 року призивався повторно до УПА, повторно пройшов вишкіл і повернувся додому до особливого розпорядження. В 1948 році втретє дістав повістку, але до лав Радянської Армії. Після демобілізації працював у колгоспі. Помер у 1984 році.

Угрин Михайло Дмитрович народився в 1925 році. Закінчив сільську школу в 1937 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступив в УПА, псевдо Дунай. Підпіллям ОУН направляється в Карпати для вишколу на курси бандерівських старшин. Після закінчення курсів направляється в сотню Орлика, курінний Скуба. Неодружений. Був ройовим. Загинув у Карпатах у боях з військами НКВД за волю України.

Угрин Юрій Григорович народився в 1926 році. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році покликаний у лави УПА, псевдо Малина. Пройшов вишкіл у Карпатах в сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу повертався додому, але 6.08.1945 року по дорозі був захоплений і заарештований енкаведистами. Сидів у Коломийській тюрмі. 27.10.1945 року засуджений військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області за ст.ст.54-1а, 54-11 КК УРСР на 15 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав. Сидів у Курильських таборах до 1956 року. Учасник Норильського повстання. В 1957 році одружився, але з села вижили органи КГБ. Був ще раз висланий на спецпоселення в Омську область. Повернувся в село в 1960—х роках. Працював

у колгоспі. У 1986 році вийшов на пенсію. Реабілітований 18.11.1991 року.

Угрин Михайло Онуфрійович народився в 1904 році. Закінчив сільську школу в 1915 році і працював у господарстві своїх батьків. На початку 1920-х років служив у польському війську. Після служби одружився. Жив разом з батьками. В 1930-х роках у Городенці закінчив ветеринарні курси і займався в селі ветеринарною допомогою. У 1944 році вступив до лав УПА, псевдо Бандура. Направили в гори на вишкіл. Прийшовши додому, сходить у підпілля. Працює в господарсько-фінансовому кущі по збору продуктів для УПА. В 1945 році, згідно з амністією, оголошеною радянським урядом, здався органам влади і працював у своєму господарстві. Після працював у колгоспі ветсанітаром. Помер в 1980-х роках.

Угрин Василь Михайлович народився в 1923 році. Закінчив сільську школу в 1935 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1943 році вступає до УПА і сільським підпіллям ОУН направляється в Карпати на курси бандерівських старшин. Після повернення з курсів 13.05.1944 року мобілізується в Червону Армію на фронт. Повернувся додому. Працював у господарстві своїх батьків і продовжував тримати зв'язок з підпіллям. Одружився.

У 1950 році обирається головою Топорівської сільської ради депутатів трудящих. У 1955 році вступив у члени КПРС. У 1953 році працює бригадиром польової бригади. У 1957 році знову обирається головою сільської ради. Після об'єднання сільських рад у 1959 році йде працювати завсвинофермою. Пізніше працював на різних роботах. У 1983 році вийшов на пенсію. Помер у 1980-х роках.

Угрин Степан Петрович народився в 1926 році. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році вступив до УПА, псевдо Кулак. Сільським підпіллям ОУН направляється в боївку СБ провідника Карпа. Неодружений.

У 1947 році переводиться на роботу до міжрайонного куща в Снятинському районі, провідник Кармелюк. Через рік призначається заступником кущового провідника в Городенківському проводі ОУН і одночасно станичним повстанчої станиці Топорівці.

28.07.1948 року перебуваючи в Торговиці Кулак чистив пістолет.

Через необережність пістолет вистрілив. Степан Угрин був смертельно поранений у живіт і помер за волю України. Поховали на цвинтарі у Торговиці. Але про це донесли сексоти. Енкаведисти відкопали трупу і забрали. Де похований, невідомо.

Угрин Федір Михайлович народився в 1926 році. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році взяли на роботу у боївку СБ провідника Карпа. Псевдо Ведмідь. Пізніше був покликаний до УПА і направлений на вишкіл у Карпати. Але з дороги був повернутий для служби в боївці СБ. 10.08.1947 року заарештований органами НКВД. Батька і сестер вивезли до Сибіру. Після проведеного слідства звинуватили: сприяв УПА в здійсненні теракту. Військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області 20.09.1947 року засуджений за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР на 10 років позбавлення волі і 5 років пораження в правах з конфіскацією майна.

Покарання відбував у Комі АРСР. Там одружився. Працював і жив до виходу на пенсію. Тепер з дружиною живе в дочки в Калінінградській області. Росія.

Реабілітований 5.08.1993 року.

Угрин Михайло Іванович народився в 1927 році. Сільську школу закінчив в 1939 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році був покликаний до лав УПА, псевдо Славко. Вишкіл проходив у Карпатах в сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу відправили додому до особливого призначення. В 1945 році заарештований органами НКВД. Після катувань, через відсутності доказів, відпустили додому.

У 1946 році покликаний до Радянської Армії. Під час проходження служби здобув спеціальність шофера, що на той час було рідкістю. Після демобілізації працював у колгоспі, переважно шофером. Одружений. У 1987 році вийшов на пенсію. Помер у 2007 році.

Федорук Михайло Васильович народився в 1926 році. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1944 році вступив до лав УПА, псевдо Запорожець. На вишкілі не був. Зразу зарахували до боївки СБ, провідник Карпо. Неодружений.

У 1946 році боївка СБ проводила мітинг у селі Ясенів-Пільний. Хтось з інформаторів устиг повідомити про це в райвідділ МДБ. Звідти приїхало кілька машин солдатів. Сили були досить нерівними, і боївки, відстрілюючись, почали відступати в бік Топорівців. В урочищі Козинець Запорожець, маючи кулемет, прийняв рішення прикрити відступаючих. Побратими по боївці врятувалися, а Запорожець у нерівному бою був тяжко поранений, вбивши з кулеметних черг кілька енкаведистів. Солдати забрали вбитих і пораненого. Зі злості через втрати жорстоко катували Запорожця. Старожили подекують, що ходили чутки, нібито йому живцем на спині вирізали тризуб. У тяжких муках віддав своє життя за волю України. Де могила, невідомо.

Федорук Василь Петрович народився в 1928 році. Закінчив сільську школу в 1941 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році покликаний до лав УПА, псевдо Довбуш. Вишкіл проходить в Карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Неодружений. Після вишколу направляють служити в одну із боївок СБ Городенківського проводу ОУН.

20.07.1945 року, перебуваючи в складі боївки СБ по виконанню спецзавдання в Коломийському районі, боївка попала в засідку енкаведистів. Під час бою Василь Федорук загинув за волю України. Де могила, невідомо.

Федорук Андрій Миколайович народився в 1927 році. В 1939 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1945 році покликаний до лав УПА, псевдо Смілий. Вишкіл проходив у Карпатах в сотні Білого, курінний Скуба. Після вишколу воював у сотні Білого. Після участі в боях з військами НКВД таємно дібрався додому і легалізувався. Але органам НКВД стало про це відомо. Перед цим заарештували сестру Ганну, яка була членом ОУН і станичною, псевдо Біла. Андрія Федорука разом із родиною вивезли до Сибіру. Там він і помер.

СИМПАТИКИ ОУН-УПА

Великочий Степан Танасійович народився в 1929 році. Закінчив сільську школу в 1944 році і працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Допомогає підпіллю ОУН і станичному села.

Був кур'єром на села Городенківського району. Одружений. Жив у Городенці. Там же похований.

Великголова Іван Васильович народився в 1921 році. Закінчив сільську школу в 1933 році і працював у господарстві своїх батьків.

13.05. 1944 року був мобілізований на Велику Вітчизняну війну. Повернувся додому. Одружився. Симпатик ОУН-УПА. Допомагав підпіллю продуктами харчування.

14 жовтня 1947 року разом із Волошином Василем Івановичем, теж учасником Великої Вітчизняної війни, з молодими жінками поїхали на храмове свято Покрову у село Підвисоке. Коли Василя Волошина енкаведист полоснув з автомата, що було вище описано, Іван Великголова теж скочив з фіри і хотів підійти до вбитого побратима. Солдат полоснув з автомата і по ньому. Отак фронтовики “повеселилися” на храму. В один момент, ні з того ні з цього, дві молоді жінки стали вдовами.

Великголова Марія Василівна народилася в 1924 році. Закінчила сільську школу в 1936 році і працювала в господарстві своїх батьків.

Симпатик ОУН-УПА. Псевдо Радоя. Районовий кур'єр. Її 16 лютого 1945 року заарештували органи МДБ за те, що «...в 1943 році вступила в ОУН, брала участь в боях проти радянських партизан, поширювала антирадянські чутки, закликала до боротьби проти радянської влади». Звинуватили за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР.

20.03.1946 року засуджена військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області на 15 років позбавлення волі. Звільнена з ув'язнення 25.03.1955 року. У Топорівцях жити не дозволили працівники КГБ. Змушена була виїхати в сусідню Молдавію, де живе дотепер. Одружена. У 1979 році вийшла на пенсію. Реабілітована 13.07.1991 року.

Василишин Марія Юріївна народилася в 1926 році. Закінчила сільську школу в 1939 році і працювала в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. У 1944 році призначається кур'єром на станиці Городенківського проводу ОУН. У 1946 році за доносом інформаторів її заарештували і дуже катували. По-перше, нікого не видала, по-друге, своєї вини не визнала. Через відсутність доказів Марію

Василишин відпустили додому. Проте після цього виїхала з села й осіла жити в Делятині, де живе і дотепер. Одружена.

Гришук Іван Антонович народився в 1925 році. Сільську школу закінчив у 1938 році і працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. У 1943 році був призначений кур'єром на станіці Городенківського проводу ОУН.

9.07.1944 року за доносом інформаторів його заарештує СМЕРШ. Військовий трибунал 4-ої танкової армії 2.06.1945 року за ст.ст.54-1а 54-11 КК УРСР засудив на 8 років позбавлення волі. Після відбуття покарання виїхав у Донбас, де живе і дотепер. Одружений. У 1985 році вийшов на пенсію. Реабілітований 23.03.1993 року.

Гузіїк Іван Дмитрович народився в 1892 році. Закінчив сільську школу в 1903 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1920 році одружився. Жінка із Красноставців. Мали двох синів. Симпатик ОУН-УПА.

У 1945 році Івана Гузіїка вивезли на Сибір за молодшого сина Петра, який нібито пішов у підпілля. Як пізніше насправді виявилось, внаслідок повстанського і владного терору Петро Гузіїк був страчений боївцями СБ. Так що батько постраждав намарне. Не витримавши жорстокості і наруги в таборах, Іван Гузіїк там помер.

Данильчук Ганна Юріївна народилася в 1907 році. Закінчила сільську школу в 1918 році і працювала в господарстві своїх батьків. Приблизно в 1930 році одружується із Дмитром Данильчуком. Мали сина Василя і двох дочок: Параску і Марію. Симпатик ОУН-УПА.

Чоловік — голова Топорівської сільської ради Дмитро Данильчук восени 1944 року зійшов у підпілля. Жінка з дітьми переховувалася в селі в родичів, бо знала чим це закінчиться. Але їх вистежили і 29.12.1945 року вивезли до Сибіру на спецпоселення в Комі АРСР. Звільнена із спецпоселення 22.07.1958 року. Померла дома.

Данильчук Василь Дмитрович народився в 1933 році. Сільську школу не закінчив, бо його разом із мамою і сестрою 29. 12. 1945 року вивезли на спецпоселення в Комі АРСР через батька, члена ОУН псевдо Скала. Василько Данильчук симпатик ОУН-УПА. Зі

спецпоселення його забрали в один із таборів, де він і пропав безвісти.

Данильчук Параска Дмитрівна народилася в 1937 році. Навчалася в четвертому класі, коли її разом із мамою та братом Васильком 29.12.1945 року вивезли на спецпоселення в Комі АРСР. Симпатик ОУН-УПА. Звільнена зі спецпоселення 16.05.1958 року. Залишилася жити там, бо вийшла заміж. Уже померла.

Ковблюк Микола Танасійович народився в 1910 році. Закінчив сільську школу в 1921 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1931 році покликали на службу до польського війська. Після демобілізації одружився з Оленою. Мали доньку. 14.05.1944 року мобілізували до лав Червоної Армії. Учасник Великої Вітчизняної війни. Симпатик ОУН-УПА.

У 1946 році на його подвір'ю була викрита криївка. В ній захопили двох воїнів УПА — Гордого і Скорого. За це Миколу Ковблюка заарештували і висунули звинувачення: переховував бандитів, постачав їм продукти й інформацію. Військовий трибунал військ НКВД Станіславської області 11.05.1946 року за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР засудив на 10 років позбавлення волі. Проте Миколу Ковблюка у тюрмі замордували. Де могила, невідомо.

Ковблюк Ганна Миколаївна народилася в 1927 році. Закінчила сільську школу приблизно в 1941 році і працювала разом із сестрою Параскою в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Виконувала деякі доручення підпілля ОУН-УПА. Разом із сестрою переховувала у себе дома і в сусідів боївкарів під час облав гарнізонників. Трохи працювала кур'єром. За доносом сексотів уже 6.10.1952 року разом з Параскою заарештовані органами НКВД.

27. 11. 1952 року засуджена військовим трибуналом військ МДБ Станіславської області за ст.54-1а КК УРСР на 25 років позбавлення волі з конфіскацією належного їй майна. Звільнена з ув'язнення 26.05.1956 року. Працювала в колгоспі. У 1982 році вийшла на пенсію. Пізніше померла. Реабілітована 23.02.1992 року.

Лютак Олена Олексіївна народилася в 1922 році. Закінчила сільську школу в 1934 році і працювала в господарстві своїх батьків.

Симпатик ОУН-УПА. У її хаті часто перебували члени ОУН, боївкарі СБ і воїни УПА. Це була зв'язкова квартира безпосередньо для членів ОУН, боївкарів СБ і вояків УПА.

25. 05. 1950 року, якраз на Вознесіння, в хаті Олени Лютак були вбиті провідник куща Гузіїк Микола Михайлович, псевдо Кармелюк, його помічник Свищук Іван Миколайович, обидва з Красноставців.

Убитих забрали до Городенки. Де їхні могили, невідомо. Олену Лютак заарештували. 10.10.1950 року військовий трибунал військ НКВД Станіславської області за ст.ст. 54-1а КК УРСР засудив її на 25 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла в 1990 році. Реабілітована посмертно 8.04.1992 року.

Мандрик Олена Петрівна народилася в 1900 році. Закінчила сільську школу в 1911 році. У 1922 року вийшла заміж за Семена Мандрика. Працювала в своєму господарстві.

Семен Мандрик у 1944 році працював заступником голови сільської ради. Восени 1944 року разом із головою сільської ради Дмитром Данильчуком і секретарем сільської ради Миколою Сливчуком зійшли у підпілля. За це Олену Мандрик вивезли до Сибіру. Симпатик ОУН-УПА. Потім повернулася додому. Працювала в кол-госпі. Пенсіонерка. Померла в 1980-х роках.

Марковський Микола Йосипович народився в 1890 році. Закінчив сільську школу в 1901 році. Далі працював у господарстві своїх батьків. У 1924 році одружився. Завів свою господарку. Мав одного сина. Жили, як усі люди. З добром і злом. Перебули польську і німецьку окупації.

Восени 1945 року зв'язкова привела на нічліг воїна УПА. Хтось з інформаторів це бачив і доніс енкаведистам, які вночі появилися в селі. Зразу хату Марковських обскочили солдати гарнізону зі своїм оперуповноваженим тов. Отлівановим. У двері постукав сам командир гарнізону. Микола Марковський по команді вояка пішов відкривати двері. Повстанець сховався біля плити.

У хату ввірвався Отліванов і одержав смертельну чергу з автомата повстанця. Вояк УПА, псевдо Сокіл, вискочив у сні. Навколо хати строчили автомати. Сокіл кинув надвір в різні боки кілька гранат, пустив кілька черг з автомата, вискочив на вулицю і в темноті скрився. Не знав він тоді, що ще поранив двох бійців гарнізону.

Вранці енкаведисти забрали Миколу Марковського із собою до Городенки. Цілу дорогу били. Всю вину за свої втрати поклали на бідного Миколу. В Городенківській тюрмі НКВД його домордували. Де могила, невідомо.

Мік Микола Іванович народився у 1929 році у селі Арламова Воля Мостиського району Львівської області. Сільську школу закінчив у 1942 році і працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Працював кур'єром. У 1945 році ніс до сусіднього села штафету. По дорозі попав у руки енкаведистам. Дуже били. Потім військовий трибунал військ НКВД Львівської області засудив його на 10 років позбавлення волі з конфіскацією належного йому майна. Відбував ув'язнення в Караганді. Там познайомився із Ковблюк Параскою Миколаївною. Одружився. Після відбуття покарання сім'єю приїхали до Топорівців. Микола Мік працював у колгоспі механізатором. У 1986 році помер.

Мік-Ковблюк Параска Миколаївна народилася в 1928 році. Закінчила сільську школу приблизно в 1942 році і працювала в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Виконувала окремі доручення підпілля ОУН-УПА. Працювала кур'єром.

6.10.1952 року, коли вже повністю було ліквідоване сільське підпілля ОУН-УПА, заарештували її органи НКВД. 27.11.1952 року засуджена військовим трибуналом військ МДБ Станіславської області за ст. 54-1а КК УРСР на 25 років позбавлення волі та 5 років пораження в правах з конфіскацією майна. Звільнена 26.05.1956 року. В тюрмі народила сина Тараса. Реабілітована 14.01.1993 року.

Мохорук Олена Іванівна народилася в 1900 році. Закінчила сільську школу в 1911 році і, як всі її ровесники, працювала в господарстві своїх батьків. У 1922 році вийшла заміж за Івана Мохорука. Мали своє господарство.

Іван Мохорук воював на фронті і 26.01.1944 року загинув. Олена симпатик ОУН-УПА. Допомогала повстанцям продуктами харчування та оджею

У 1946 році вивезли до Сибіру з дочкою Марією за їхнього сина і брата Степана Мохорука, псевдо Крук. Подальша доля невідома.

Мохорук Марія Іванівна народилася в 1932 році. Закінчила сільську школу в 1945 році. Працювала в господарстві у себе дома. Симпатик ОУН-УПА. Допомогала зв'язковій. У 1946 році разом із мамою Оленою Мохорук за свого брата воїна УПА, псевдо Крук, вивезли до Сибіру. Подальша доля невідома.

Муринюк Параска Петрівна народилася в 1923 році. Закінчила сільську школу в 1935 році. Працювала у господарстві своїх батьків. Була активним членом кооперативи “Будучність”. Входила до Круга “Сільський Господар”.

Перед війною одружилася. Чоловік її Муринюк Микола Михайлович, учасник Великої Вітчизняної війни. Прийшов додому інвалідом.

Параска Муринюк симпатик ОУН-УПА, псевдо Травичка. В їхній хаті в сухому підвалі знаходилася повстанська аптека. Там зберігалися ліки і лікувальні висушені трави, які літом збирали і сушили сільські дівчата симпатики ОУН-УПА.

Травичка була завідуючою аптекою, виконувала деколи функції зв'язкової і кур'єра. На всі ліки і лікувальні трави виписувала квитанції на клаптиках паперу. Вела точний облік витрачання дефіцитних ліків. Кожного місяця здавала звіт станичному.

За доносом інформаторів була заарештована. Врятувало її від суду те, що при обшуку не знайшли законспірованої аптеки у підвалі. На те, що на столі лежали клаптики паперу-квитанції не звернули увагу. Травичку через відсутність доказів відпустили додому.

Потім працювала в колгоспі. У 1978 році вийшла на пенсію. Померла.

Никифорок Василь Іванович народився в 1908 році. Закінчив сільську школу в 1919 році. Працював у господарстві своїх батьків. У 1930 році одружився. Симпатик ОУН-УПА. За завданням підпілля ОУН зголосився до служби в дивізії СС “Галичина”. Вишкіл проходив у Гайделягері, потім Нойгаммері (Польща).

У бою під Бродами загинув. Подружжя Никифороків мало двох синів: Дмитра і Івана. Дмитро помер під час служби у Радянській Армії. Іван помер дома.

Никифорок-Федорук Ганна Василівна народилася в 1928 році. Сільську школу закінчила в 1941 році. Працювала в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА, псевдо Одарка. Працювала міжрайонним кур'єром СБ. Перед арештом працювала кур'єром на станиці Снятинського району.

6. 05. 1945 року заарештували органи НКВД, а 26.07.1945 року засуджена військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР на 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Сиділа в таборах Воркути. Звільнена з ув'язнення 28. 07. 1954 року. Повернулася в село. Після її арешту, тата – Василя Федорука, псевдо Береза, керівника сільського підпілля ОУН убили. Брата Івана Федорука, псевдо Юрась, організаційного референта районного проводу ОУН теж убили.

У 1957 році одружилася. Має двоє дітей. У 1983 році вийшла на пенсію. Реабілітована 4. 08. 1992 року.

Олексіїв Марія Антонівна (з Казньовських) на парохії в селі Весічка Борщівського району Тернопільської області опанувала знаннями медсестри по наданню першої медичної допомоги. Їмось Марія Олексіїв, або, як її ніжно називали поранені повстанці і боївкарі, “Мама Марія” часто надавала їм медичну допомогу. Її викликали до поранених навіть опівночі за десятки кілометрів. І ніколи не відмовила. Про неї ходила легенда, що в неї “легка рука”. Після її допомоги швидко заживали рани.

В урочищі За потоком, у Топорівцях час від часу працював підпільний госпіталь. Сюди привозили поранених повстанців навіть з Карпат. І цьому всьому давала лад “Мама Марія”.

Одного разу прямо до резиденції привели пораненого боївкаря. Але тут прийшло повідомлення, що в селі облава. Але “Мама Марія” без паніки, спокійно пінцетом, без наркозу витягнула кулю зі стегна. В цей час повідомили, що енкаведисти вже на вулиці. Їмось миттєво наказала боївкарям покласти пораненого на ліжко, накрила ковдрою, застелила ліжко, збила подушки. Боївкарів заховала в другому покою. На дверях сів отець Олексіїв і розгорнув Євангеліє. Їмось тут же розлила миску води на підлогу і почала мити. В дверях показалися солдати.

– Здесь моють пол – мовив один із них. Повернулися і вийшли.

У повстанській станиці Топорівці поряд із господарсько-фінансо-

вим кущем, діяв за всіма даними, ще кущ Червоного Українського хреста. Є така думка, що якраз кущовою і була пані Марія Олексіїва.

Ольховий Степан Григорович народився в 1922 році в селі Кадлабійське Зборівського району Львівської області. Закінчив початкову школу в 1931 році і працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Помагав підпіллю.

20.02.1948 року за зв'язок із підпіллям був заарештований органами НКВД.

12.04.1948 року засуджений військовим трибуналом військ НКВД Львівської області за ст. 20-54-1а КК УРСР на 10 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

Звільнений з ув'язнення 29.03.1955 року. В таборі одружився із Ковблюк Марією Миколаївною, уродженкою Топорівців. Приїхали у село сім'єю. Помер 7.07.1997 року. Реабілітований 4.11.1992 року.

Попович Василь Олексійович народився в 1880 році. Закінчив сільську школу в 1891 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1893 році на прохання свого товариша Володимира Стефаніва разом вступають до Коломийської гімназії. Потім обидва вступили до Львівської духовної семінарії. Після закінчення семінарії обидва одружуються з сестрами і дочками отця Макогонського, пароха із села Поточище і декана Городенського деканату.

За особистим направленням Станиславівського єпископа Григорія Хомишина, як зразкового і відмінного студента Василя Поповича призначають сотрудником першої категорії на парохії в м.Коломия. Тут у подружжя Поповичів народжуються Ірина, Теодозія, Стефан, Віра і Богдан.

У зв'язку з погіршенням стану здоров'я отець Попович у 1920 році попросився на парохію в село Городниця Городенського деканату, яка на той час звільнилася.

У Городниці у подружжя Поповичів ще народжуються Орест, Святослав, Роман і Зеновія. В 1936 році помирає дружина, і всі сімейні клопоти лягають на плечі дочки Віри.

Отець Василь був дуже великим українським патріотом і громадським діячем в Городниці. Весь час очолював товариство "Прогресивіта". Симпатик ОУН. Після смерті двох синів — Богдана і Ореста, причетних до ОУН, отця Василя Поповича із дітьми: Вірою, Святосла-

вом та Романом 22. 05. 1941 року вивезли до Сибіру.

31.03.1944 року отець Василь Попович помер у Тунгусці Нижній серед німецьких колоністів, вивезених з Поволжя. Там і спочивають його тлінні останки.

Попович Віра Василівна народилася в 1917 році в Коломиї. Закінчила Городницьку сільську школу і продовжила навчання в Городенській гімназії, де провчилася до 1935 року. Після смерті матері перебрала на себе виховання молодших братів і сестру. Симпатик ОУН-УПА.

У 1941 році разом із батьком була вивезена до Сибіру. В 1946 році після реабілітації разом із братом Святославом повернулася додому і проживала у сестри Теодозії в Косові. Потім вступила до Станіславського педінституту і в 1959 році закінчила. Працювала вчителем у Косові. Вийшла на пенсію. У 2003 році померла.

Попович Святослав Васильович народився в 1923 році в селі Городниця. У 1934 році закінчив сільську школу і продовжив навчання в Городенській гімназії. По приході радянської влади перейшов учитися до Коломийської середньої школи №1.

У 1941 році його разом із сім'єю вивезли до Сибіру. Симпатик ОУН-УПА. Після реабілітації в 1946 році приїхав жити до сестри в Косів і вступив вчитися до Станіславського медінституту. Після закінчення працював у Львові лікарем-рентгенологом. Помер у 2000 році.

Попович Роман Васильович народився в 1926 році в селі Городниця. Вчився у сільській школі. В 1941 році разом із сім'єю його вивезли до Сибіру. Симпатик ОУН-УПА. В 1944 році з поселення забрали до армії. Спершу служив у робочому батальйоні, потім відправили на фронт. У Нойгаммері (Польща) в бою був тяжко поранений і лікувався в госпіталі. По закінченні війни ще служив у армії. Після демобілізації поселився в Станіславі у сестри Теодозії, яка на той час уже жила там. Працював слюсарем на заводі. Помер у 1988 році.

Попович Василь Семенович народився в 1898 році. Закінчив сільську школу в 1909 році і працював у господарстві своїх батьків. Воїн-стрілець УГА. Одружений. Займався своїм господарством. Жив, як усі люди. Симпатик ОУН-УПА.

У 1945 році в нього заночувало шість воїнів УПА. Хтось із сексотів доніс військовому гарнізону, який таємно появився в селі. Енкаведисти оточили обійстя Василя Поповича. Вартовому повстанцю вдалося втекти. Сплячих повстанців перебили. Це була бойня живих людей у хаті. Потім солдати підпалили обійстя. Від великого полум'я загорілися надвірні споруди у сусідів.

Жінка Василя Поповича важкопоранена на руках встигла доповісти до сусідів і врятувалася. Сам Василь Попович із дочкою Парасею сховалися в погребі. Веселі енкаведисти від вдалої операції вкинули в погріб гранату. Погріб рознесло. Поповича розкидало на шматки, бо він прикрив своїм тілом неповнолітню доньку. Параска залишилася живою, але з перебитими ногами і без ока.

Радомська Марія Миколаївна народилася в 1921 році. Закінчила сільську школу і працювала в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. В неї з подвір'я у стайні був схрон, де переховувалися повстанці і боївки. Коли викрили схрон, Марію Радомську 30. 02. 1952 року заарештували. Після слідства військовий трибунал військ НКВД Станіславської області 25.12.1952 року за ст.54-1а КК УРСР засудив її на 25 років позбавлення волі та 5 років поражання в правах з конфіскацією майна. Ув'язнення відбувала у Воркуті. Реабілітована 17. 08. 1956 року. Повернулася додому. Працювала в колгоспі. У 1976 році вийшла на пенсію. Померла в 1991 році.

Сенюк Степан Миколайович народився у 1921 році. Закінчив сільську школу в 1934 році і працював у господарстві своїх батьків. Одружений з Ганною. 14.05.1944 року його мобілізували на фронт. Повернувся додому. Симпатик ОУН-УПА. В сусіда виявили криївку і вбили чотирьох боївкарів СБ: Козака, Гамалію, Юрчика і Юрася. Криївка ще мала вихід на город Степана Сенюка. За це його 13. 03. 1946 року заарештували. Засудив військовий трибунал військ НКВД Станіславської області за ст.54-11 КК УРСР на три роки позбавлення волі. У таборах пропав безвісти. Реабілітований посмертно 3. 03. 1992 року.

Сенюк Палагна Дмитрівна народилася в 1926 році. Закінчила сільську школу в 1938 році і працювала в господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Деколи виконувала доручення як кур'єр, збира-

ла продукти для потреб УПА. Дуже скромна дівчина. Просто виконувала свій громадянський обов'язок. За доносом сексотів її 14. 03. 1946 року заарештували енкаведисти. Після катувань і знущань військовий трибунал військ НКВД Станіславської області за ст.ст.54-1а, 54-11 КК УРСР засудив її на 10 років позбавлення волі. Відбувала покарання у таборі Миунджа Магаданської області. Працювала у руднику. Там стала інвалідом. Звільнена з ув'язнення 6. 07. 1954 року. Після звільнення закінчила вечірню СШ і працювала в колгоспі бухгалтером. У 1981 році вийшла на пенсію. Реабілітована 2.12.1992 року.

Сливчук Микола Васильович народився у 1933 році. Закінчив сільську школу в 1947 році. Працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА. Як тільки вбили його брата Івана, псевдо Богдан, органи НКВД 12.09.1952 року заарештували Миколу Сливчука, звинувачуючи його в сприянні перебування брата у підпіллі, що він носив їсти, діставав для нього розвіддані, інформатор УПА. 29.10.1952 року засуджений військовим трибуналом військ МДБ Станіславської області за ст. 20-54-1а КК УРСР на 25 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення 24.08.1956 року. Реабілітований 13.03.1993 року.

Сливчук Іван Іванович народився в 1914 році. Закінчив сільську школу в 1925 році і працював, як і всі його ровесники, в господарстві своїх батьків. Одружився. Мав доньку Марію. Жінка померла. Від другого шлюбу мав доньку Параску.

14.05.1944 року був мобілізований на фронт. Повернувся додому і став симпатиком ОУН-УПА. Працював кур'єром на повстанчі станиці Городенківського проводу ОУН. Під час виконання одного із завдань у кінці 1948 року затриманий енкаведистською засідкою. Мав при собі тисячу листівок антирадянського характеру і вісім сьомо-жовтих прапорів.

Військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області 17. 02. 1949 року за ст.54-1а КК УРСР засуджений на 25 років позбавлення волі та 5 років позбавлення прав з конфіскацією майна. У 1955 році прийшов з ув'язнення додому. Потім поїхав на заробітки у східні області і там загадково помер. Реабілітований посмертно 16. 08. 1991 року.

Сливчук Ганна Федорівна народилася в 1904 році. Закінчила сільську школу в 1915 році і працювала в господарстві своїх батьків. У кінці 1920-х років вийшла заміж за Миколу Сливчука. Мали двох дочок. Симпатик ОУН-УПА.

Восени 1944 року Микола Сливчук, будучи секретарем сільської ради, зійшов у підпілля. За це його жінку Ганну Сливчук, вивезли до Сибіру на спецпоселення. Через півроку Микола Сливчук, згідно з амністією, здався органам влади, і його призначили головою сільської ради, а жінку повернули додому.

Тофан Анастасія Василівна народилася в 1914 році. Закінчила сільську школу в 1925 році і працювала в господарстві своїх батьків. У 1932 році одружилася з Тофаном Дмитром Васильовичем, який пізніше був активним членом ОУН, псевдо Калістрат. Анастасія Тофан симпатик ОУН-УПА.

Коли Калістрата вбили, хтось із сексотів доповів, хто він був насправді. Тоді Анастасію Тофан зі старшим сином Василем вивезли до Сибіру у селище Канін біля Печори Комі АРСР. Молодший син Андрій 1941 року народження жив тоді біля діда і баби, тому залишився дома. Анастасія працювала на лісоповалі. Від тяжкої праці в 1948 році померла, де у вічній мерзлоті й похована.

Тофан Василь Дмитрович народився в 1933 році. Сільську школу не встиг закінчити тому, що його разом із мамою 8. 12. 1945 року вивезли до Сибіру в Комі АРСР, близько Печори, у селище Канін.

У травні 1947 року Василю вдалося втекти і з великими труднощами добратися додому. Жив біля діда й баби. Почав далі вчитися в школі. Але енкаведисти 10.06.1948 року заарештували його. Сидів у тюрмі в Городенці, Коломиї та Станіславі. Потім звільнили, як малолітнього. Симпатик ОУН-УПА.

У 1950 році одружився, а в 1952 році був покликаний до лав Радянської Армії. Служив у морфлоті в м. Лієпая. Після працював у колгоспі на різних роботах.

У 1993 році вийшов на пенсію. Помер.

Угрин Михайло Федорович народився в 1900 році. Працював змалку в одноосібників. Одружився приблизно в 1925 році. У подружжя Угринів був син Дмитро і чотири доньки. В 1940 році дружина

померла на тиф. Михайло Угрин залишився вдівцем. Симпатик ОУН-УПА. Через сина, що був воїном УПА, псевдо Ведмідь, його разом із доньками вивезли до Сибіру.

По дорозі до Сибіру не витримав таких важких умов, того встиду, що йому довелося пережити у товарному вагоні від дітей, та ще й лютих сибірських морозів. Михайло Угрин помер ще в дорозі, не доїхавши до місця постійного поселення. Де могила, ніхто не знає.

Угрин Марія Михайлівна народилася в 1929 році. Закінчила сільську школу. Після смерті матері змушена була перебрати на себе всі хатні турботи. Симпатик ОУН-УПА. Серед зими 1946 року її з татом і сестрами вивезли до Сибіру. Там продовжила навчання і здобула вищу освіту. Одружилася. Там і живе.

Угрин Олена Михайлівна народилася в 1931 році. Закінчила сільську семирічну школу. Симпатик ОУН-УПА. Разом із татом і сестрами її вивезли до Сибіру. Там продовжила навчання і здобула вищу освіту. Одружилася. Там і живе.

Угрин Параска Михайлівна народилася в 1934 році. Вчилася в шостому класі, як її разом із татом і сестрами вивезли до Сибіру. Симпатик ОУН-УПА. В Сибіру опинилася в дитячому будинку. Закінчила школу і продовжила навчання в інституті. Здобула вищу освіту. Одружилася. Там і живе.

Угрин Василина Михайлівна народилася в 1938 році. Вчилася в другому класі Топорівської семирічної школи. Разом із татом і сестрами теж вивезена до Сибіру. Симпатик ОУН-УПА. Опинилася в дитячому будинку. Вчилася добре. Здобула вищу освіту. Одружилася. Живе там і досі.

Угрин-Попович Параска Василівна народилася в 1932 році. Закінчила семирічну школу в 1946 році і працювала в господарстві своїх батьків.

У 1945 році до них додому зв'язкова привела на відпочинок з далекої дороги шість воїнів УПА. Коли зв'язкова їх вела, то в селі вже був гарнізон і все те бачив. Вони вислідили, куди йдуть по-встанці, трохи почекали, щоб ті послули, й оточили обійстя Попо-

вичів. Вартовий встиг утекти. Решту сонних перебили. В цей час тато із дочкою Параскою забіг у погріб. Енкаведист побачив і кинув гранату. Погріб рознесло. Василь Попович прикрив тіло дочки. Сам загинув. Параска чудом вціліла, але залишилася з перебитими ногами і без ока. Вийшла заміж за Миколу Угрину. Народила сина. Завжди вважала себе симпатиком ОУН-УПА. Померла в 1980-х роках.

Угрин Михайло Дмитрович народився в 1912 році. Закінчив сільську школу в 1923 році і продовжив навчання у Городенській гімназії “Рідна Школа”. Після закінчення гімназії вступив до Львівської ветеринарної академії. Після закінчення працював ветлікарем у Чернелиці.

У 1944 році мобілізували до Червоної армії. Воював на фронті. Служив рядовим 225-го СП 78-ої СД. Симпстик ОУН-УПА. 21.01.1949 року заарештували. Звинувачення: проводив серед військовослужбовців антирадянську агітацію.

Військовим трибуналом 78-ої СД 24.05.1945 року згідно зі ст. 54-1а КК УРСР засудили на 5 років позбавлення волі та 3 роки пораження в правах із конфіскацією належного йому майна. Після звільнення з ув'язнення жив і працював у Городенці. Помер 19. 05. 1989 року. Реабілітований посмертно 27. 08. 1996 року.

Угрин-Мохорук Параска Михайлівна народилася в 1928 році. Закінчила сільську школу в 1942 році і працювала в господарстві своїх батьків.

У 1943 році стала симпатиком ОУН-УПА, псевдо Орися. Зв'язкова на станиці Городенківського проводу ОУН. Як зв'язковій їй передали шість воїнів УПА. Вони настільки були втомлені, що насилу держалися на ногах, і попросили знайти їм пристановище, щоб відпочити.

Згідно зі своїм обов'язком відвела на відпочинок до Василя Поповича. Не знали ні зв'язкова, ні повстанці, що за ними в недобудованій на горі хаті зловтішно усміхаючись, спостерігали енкаведисти. Коли Параска Мохорук поверталася, її затримали, все вивідали. Потім заарештували: били, катували, але вона ні в чому більше не зізналася. Довго знаходилася у внутрішній тюрмі МДБ у м. Станіславі. Згідно з рішенням військового трибуналу військ МДБ у Станіславській області від 7. 12. 1945 року — оправдана. Померла.

Угрин Дмитро Дмитрович народився в 1904 році. Закінчив сільську школу в 1915 році і працював у господарстві своїх батьків. Одружився. Батько 4-х дітей. Симпатик ОУН-УПА. За щиросердечні погляди і негативні висловлювання серед знайомих на адресу радянської влади 12.11.1944 року за доносом сексотів органи НКВД його заарештували. Сидів у Станіславській тюрмі. Але нічого не добилися.

Постановою від 7.04.1945 року слідство припинили, оскільки злочинна діяльність слідством не доведена. Звільнений 8. 04. 1945 року. Помер у 1950-х роках.

Федорук Василина Михайлівна народилася в 1906 році. Закінчила сільську школу в 1917 році і працювала в господарстві своїх батьків.

У 1925 році одружилася із Василем Федоруком. Завели своє господарство. Мали троє дітей: Михайла, Андрія й Олену. Симпатики ОУН-УПА.

14.05.1944 року Василь Федорук пішов на фронт і в лютому 1945 року пропав безвісти. Син Михайло вступив до УПА, псевдо Запорожець. У 1946 році Михайло попав пораненим до рук енкаведистів в урочищі Козинець. Його в Городенці замордували. Василину Федорук за це разом із дітьми вивезли до Сибіру. Там вони залишилися жити після заслання.

Федорук Андрій Васильович народився в 1933 році. Закінчив семирічну школу в 1946 році. Разом із мамою Василюю Федорук і сестрою Оленкою вивезений до Сибіру за брата Михайла псевдо Запорожець. Симпатик ОУН-УПА. Там в Сибіру Андрій Федорук виріс, змужнів. Одружився і живе до тепер. В 1993 році вийшов на пенсію.

Федорук Олена Василівна народилася в 1935 році. Вчилася у п'ятому класі, коли її разом з мамою Василюю Федорук і братом Андрієм вивезли до Сибіру на спецпоселення. Симпатик ОУН-УПА. Там, у Сибіру, закінчила школу, одружилася. Створила сім'ю. У 1990 році вийшла на пенсію.

Федорків Григорій Григорович народився в 1928 році. Закінчив сільську школу в 1940 році і працював у господарстві своїх батьків. Симпатик ОУН-УПА.

При виникненні вогню на подвір'ї у Василя Поповича після кривавої бойні, боївки СБ, які перебували в одній із криївок, післили Григорія Федорківа в розвідку дізнатися, що там сталося. Григорій ішов вільно, бо це подвір'я було його рідної тети. Але це нічого не дало. При наближенні до місця злочину старший опергрупи зупинив його і наказав повернутися до нього спиною. Нічого не віщувало біди. В цей момент енкаведист ззаду із пістолета вистрілив Григорію в голову. Очевидці бачили через вікна, як у Григорія Федорківа вилетіло око з кров'ю і він упав мертвим.

Федорук Микола Андрійович народився в 1900 році. Закінчив сільську школу в 1911 році і працював у господарстві своїх батьків. На початку 1920-х років одружився із Настею. Мали свою господарку. Народилися діти: Ганна і Андрій. У сім'ї були прогресивні національні настрої. Це добре видно з того, що дочка Ганна стала членом ОУН, псевдо Біла, і працювала деякий час станичною, а син Андрій у 1945 році вступив до УПА, псевдо Смілий. Микола Федорук симпатик ОУН-УПА.

У 1949 році Андрій прибув з Карпат додому, де брав активну участь у боях з військами НКВД і легалізувався. Коли заарештували сестру Ганну і засудили, родичів не тривожили, але коли дізналися, що Андрій воював у Карпатах із енкаведистами, то відразу Миколу Федорука із жінкою, та сином вивезли до Сибіру. На початку 1950-х років повернувся додому. Потім помер.

Федорук Анастасія Іванівна народилася в 1900 році. Закінчила сільську школу в 1911 році і працювала в господарстві своїх батьків. На початку 1920-х років одружилася з Миколою Федоруком. Мали свою господарку. Мали двоє дітей: Ганну і Андрія. Симпатик ОУН-УПА.

У 1949 році разом із чоловіком і сином Андрієм вивезли до Сибіру за сина, що воював в УПА. Там втратила свого Андрійка через хворобу. На початку 1950-х років разом із чоловіком повернулася додому. Померла.

Ящук Дмитро Петрович народився в 1910 році. Закінчив сільську школу в 1921 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1930—х роках одружився. Завів свою господарку. Мали одну донечку Ганнусю. Учасник Великої Вітчизняної війни. Прийшов додому інвалідом. Симпатик ОУН-УПА. Псевдо Прокіп. 6. 08. 1947 року заарештували за зв'язок з ОУН-УПА. 8. 10. 1947 року військовим трибуналом військ НКВД Станіславської області засуджений за ст.ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР на 10 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення 2.08.1955 року. Повернувся додому. Працював у сільській крамниці продавцем. У 1970 році вийшов на пенсію. Помер у 1970-х роках.

Ящук Палагна Яхтемівна народилася в 1888 році. До школи не ходила. Працювала у господарстві своїх батьків. Одружена. Мала одного сина. Симпатик ОУН-УПА.

У 1947 році вивезли до Сибіру за сина Дмитра Ящука в Омську область. Втікала додому. У дорозі спіймали і повернули назад. Потім втекла другий раз і навіть добралася додому. У 1948 році Палагну Ящук знову сміймали і втретє відправили до Омської області. У 1955 році прийшла додому уже разом із сином Дмитром. Потім померла.

Ящук Марія Онуфріївна народилася в 1914 році. Закінчила сільську школу в 1925 році і працювала в господарстві своїх батьків. У 1930-х роках одружилася з Дмитром Ящуком. Симпатик ОУН-УПА.

У 1947 році вивезли до Сибіру за чоловіка, який нібито підтримував зв'язок з підпіллям ОУН-УПА. Через деякий час утекла додому і весь час переховувалася в родичів. Померла в 1980-х роках

Ящук Ганна Дмитрівна народилася в 1940 році. У 1947 році пішла до першого класу Топорівської семирічної школи, а в жовтні разом із мамою і бабкою її вивезли до Сибіру в Омську область. Потім мама втекла додому, а Ганнуся залишилася з бабкою. Пізніше втекла бабка з Ганнусею. В селі разом з мамою переховувалася в родичів. Але дуже хотіла вчитися. Пішла до школи. Та сексоти не спали. Одного разу до школи приїхали енкаведисти, щоб її заарештувати. Добра вчителька попередила, Ганнуся втекла й сховалася. Потім директор школи Василь Боюк записав її під другим прізвищем, і так вона закінчила школу. Одружена. У 1995 році вийшла на пенсію.

ВИВЕЗЕНІ ДО СИБІРУ, ЯК КУРКУЛІ.

Грищук Олексій Танасійович народився у 1896 році у заможній сім'ї. Вчився у школі, яку закінчив у 1907 році і працював у господарстві своїх батьків. Потім одружився, разом із жінкою придбали міцну господарку. Мали біля десяти гектарів поля, кілька корів, коней, свиней, іншої худоби та безліч птиці.

У 1947 році рішенням Городенківського райвиконкому визнано куркулем. Засудили на 10 років. Усе майно конфіскували. Жінку із дочкою вигнали з хати.

Грищук Ганна — Канадничка народилася у 1904 році у заможній сім'ї. Сільську школу закінчила під час Першої світової війни. Працювала у господарстві своїх батьків.

Пригадувала біля семи гектарів поля, кілька корів, коней, свиней, іншої худоби та птиці. Мала свою олійницю. Засудили на 10 років. Усе майно конфіскували.

НА ТЕРИТОРІЇ СЕЛА ЗААРЕШТУВАЛИ

Букатович Людмила Василівну, яка народилася в 1912 році в селі Сороки Городенського повіту в сім'ї сільських учителів. Тато був управителем (директором) школи в Сороках, а потім у Балинцях Снятинського району. В 1928 році, коли Людмила була ще малолітньою, померла мама.

Василь Букатович одружується вдруге у Топорівцях з учителькою Стефанів Ганною Матвіївною, племінницею генерал—хорунжого Гната Стефаніва.

Людмила Букатович закінчила Коломийську вчительську семінарію. Але роботи їй не давали, бо у документах скрізь писала, що вона українка. Працювала в Коломії нодомницею швеєю. В 1938 вступила до ОУН. І в цьому році нарешті добилася роботи по спеціальності. Працювала вчителькою в Топорівській сільській школі.

У 1939 році прибув на роботу завпедом до школи її двоюрідний брат Ігор Букатович. Вони побралися. Дітей не було. 10 листопада 1940 року Ігоря Букатовича покликали до Червоної Армії. Подальша доля невідома.

Під час німецької окупації Людмила Букатович разом із отцем Теодором Олексіївим входили до Городенківського Українського

Допомогового Комітету (УДК). У селі створили сільське Українське Освітнє Товариство (УОТ). Сюди входили Жіноча служба України та напіввійськове молодіжне товариство “Січ”.

У напіввійськовому товаристві “Січ” молодь села проходила вишкіл на випадок бойових дій з окупантами. Людмила Букатович у кінці 1941 року, як член повітового проводу ОУН, засновує в Топорівцях разом із директором школи Юліаном Морозевичем, псевдо Ратай, ОУН-Б. Одночасно від районних референтур повітового проводу ОУН-Б створюються три кущі: Українського Червоного Хреста (кущова Марія Олексіїв), господарсько-фінансовий – кущовий Дмитро Тофан, псевдо Калістрат, і боївка СБ (кущова). Кущі працювали майже до 1946 року.

9 липня 1944 року Людмилу Букатович за доносом сексотів заарештували органи МДБ. За участь в ОУН військовий трибунал 4-ї танкової армії засудив її на 10 років позбавлення волі та 5 років позбавлення прав за ст.ст. 54-1а, 54–2 КК УРСР. В ув’язненні перебувала в Комі АРСР. Спочатку в Печорських таборах, потім у таборі Абезь у відділенні Інтинського табору Мінлагу.

У 1954 році звільнилася з ув’язнення, але ще залишилася на спецпоселенні в Абезі та в Інті. Тільки в 1956 році повернулася на Україну. Приїхала на постійне проживання в село Топорівці, але її не прописали. Тоді влаштувалася на роботу на пошті, а потім у санаторії в м. Яремче.

У 1967 році виходить на пенсію і проживає біля своєї мачухи Ганни Букатович-Стефанів у селі Яблунька Богородчанського району в будинку Кліма Стефаніва, який уже на той час помер. З часом Ганна Букатович-Стефанів переїжджає жити до доньки у США. Перед від’їздом продає будинок. Людмила Букатович приїжджає жити в Топорівці, де має багато знайомих, особливо учнів. Але їй все-таки не дають прописки, і райвідділ КДБ просто виганяє з села.

Більше року поневірянь, а потім з 13 лютого 1986 року влаштувалася в Коломийський будинок–інтернат для інвалідів і перестарілих. Там жила до останніх днів свого життя 9 лютого 1997 року.

Березовського Федора Іванович, який народився в 1921 році в селі Вікно Городенського повіту. Закінчив сільську школу в 1933 році і продовжив навчання в Городенській гімназії “Рідна Школа”.

У 1942 році вступив до ОУН і відбув у Карпати на вишкіл. У 1944 році легалізувався і дістав направлення на роботу в Топорівці директором школи, а його жінка — вчителькою.

У 1946 році Федора Березовського за зв'язок з ОУН-УПА органи НКВД заарештували і засудили. При арешті чоловіка жінка втекла з хати, а після і з села. Подальша їхня доля невідома.

Гуцула Василя Дмитровича, який народився в 1921 році в селі Глушків Городенського повіту. Закінчив сільську школу і продовжив навчання в Городенській гімназії “Рідна Школа”. Ще навчаючись у гімназії в 1937 році, вступив до ОУН псевдо Могила. В 1938 році закінчив гімназію і працював у господарстві своїх батьків. Займається підпільною діяльністю ОУН.

У 1941-1942 р. р. учителював, а потім працював директором школи в селі Уніж. З 1942 по 1944 р. р. — директор школи Торговицької сільської школи. У 1943 році пройшов вишкіл у Карпатах. У 1944 році сходить у підпілля. Надрайонний провідник СБ. У 1944 році в Топорівцях його заарештувала військова розвідка СМЕРШ. Сидів у Чортківській тюрмі НКВД. Засуджений на 10 років каторжних робіт з подальшим позбавленням прав. Під час етапу до Сибіру в дорозі замордували. Де могила, невідомо. В Топорівцях залишилися його жінка і донька.

Кушнірука Івана Васильовича. який народився у 1913 році у селі Торговиця Городенського повіту. Закінчив сільську школу у 1922 році і працював у господарстві своїх батьків. Приблизно у 1930-х роках одружився і разом з жінкою займалися своїм господарством. Симпатик ОУН-УПА. У квітні 1944 року пішов захищати свою землю до Покутського куреня у сотню Кармелюка, курінний Магістр. Займався вишколом молодих стрільців у Міліво-Карапчівських лісах на Буковині.

13 червня 1944 року добирався додому і в Топорівцях попав під облаву. Заарештували. Звинувачення: “Проживав нелегально у Топорівцях, ухилився від мобілізації до Червоної армії”. Пізніше засудили. 19. 06. 1946 року направили у спецтабір НКВД. Звільнений 22. 11. 1947 року. Дружину вивезли на спецпоселення в Сибір 21. 11. 1945 року. Реабілітований 13. 04. 1993 року.

Липчука Івана Петровича, який народився у 1914 році в селі Торговиця Городенського повіту. Закінчив сільську школу у 1923 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1930-х роках одружився. Симпатик ОУН-УПА. У травні 1944 року пройшов вишкіл у Покутському курені в сотні Кармелюка, курінний Магістр. Воював у Мілієво-Карапчіївських лісах на Буковині.

13 червня 1944 року разом з Іваном Кушніруком поверталися додому і в Топорівцях попав під облаву. Заарештували. Після слідства звинуватили: "Проживав нелегально у Топорівцях, ухилився від мобілізації до Червоної армії". 19.06.1946 року направлений у спецтабір НКВД.

Реабілітований 30. 11. 1993 року.

Панас (Неміш) Ганну Іванівну, яка народилася 28 грудня 1924 року в селі Чернятин Городенського повіту. Закінчила сільську школу і вчилася у приватній українській гімназії. Потім продовжила навчання у Коломийському вчительському інституті. У 1942 році почала вчителювати у Топорівській сільській школі.

За активну співпрацю з підпіллям села Ганну Неміш 19 січня 1945 року заарештували. Потім засудили. Покарання відбувала в Сибірських таборах. Після звільнення її не допустили до вчительської роботи, тому змушена була міняти професію. Одружилася зі своїм побратимом по боротьбі за волю України Іваном Панасом. Закінчивши фармацевтичне училище, більше сорока років працювала в Городенківській аптеці. Живе подружжя Ганни та Івана Панасів у Городенці. Вийшовши на пенсію, Ганна Панас зайнялася поезією. Її тематика присвячена боротьбі українських патріотів за волю України. Адже знає це не з переказів, а з власного досвіду. З-під її пера вийшло дві збірки віршів.

Шевченка Івана Степановича, який народився в 1925 році в селі Петраківка Катеринопільського району Черкаської області. Українець, освіта незакінчена середня. Коли прийшла окупаційна німецька влада, йому було 16 років.

Коли почали вивозити молодь до Німеччини, він зголосився везти кіньми начальника районної поліції при умові, що з Петраківки не будуть забирати молодь до Німеччини. Так урятував своїх сестер і десятки молодих людей свого села від рабської неволі.

Коли почався наступ радянських військ, Іван Шевченко відступав

разом зі своїм начальником та його сім'єю. Так, помало відступаючи разом із фронтом, опинилися у Городенці. Тут його начальник чудом разом із сім'єю сів у поїзд, а Іван з кіньми і тачанкою опинився в Топорівцях. Тут одружився із Євгенією Матуцка. Симпатик ОУН-УПА.

У 1944 році його мобілізували на фронт. Учасник Великої Вітчизняної війни. Повернувшись додому, працював учителем фізкультури у Топорівській семирічній школі. Але 15. 11. 1949 року Івана Шевченка заарештували. Звинувачення: Під час німецької окупації служив в українській поліції, а після війни постачав продукти і гроші для підпілля ОУН-УПА. Особливою нарадою при МДБ СРСР 10.06.1950 року засудили на 10 років позбавлення волі. Покарання відбував у Сибіру. Там одружився вдруге. Живе дотепер. Реабілітований 7.09.1994 року.

НА ТЕРИТОРІЇ СЕЛА ЗАГИНУЛИ

Ватаманюк Іван Васильович народився у 1930 році в селі Підвисоке Снятинського повіту. Закінчив сільську школу у 1945 році і працював у господарстві своїх батьків. У 1946 році вступив до лав УПА, псевдо Олег, пізніше — Повстанець. Вишкіл проходив у Карпатах в сотні Білого, курінний Скуба. За завданням СБ повертається додому, сходить у підпілля і працює зв'язковим між місцевими провідниками кушців ОУН і УПА в Карпатах. Одночасно був стрільцем боївки СБ.

25 травня 1950 року зв'язковий не з'явився, і він прийшов у Топорівці на зв'язкову квартиру повідомити про це кущового провідника Кармелюка. Прийшов із Васильком. У цей час попав під облогу. Щоб відволікти увагу гарнізонників, Кармелюк зі своїм помічником вискочили на подвір'я, а Повстанець і Василько через вікно на вулицю і залишилися живими. Лише Василька поранили в ногу.

20.11.1951 року Іван Ватаманюк увечері йшов на зустріч із зв'язковим польовими стежками в луки на Осоках. В урочищі Колопнище попав у засідку. Здатися на вимогу ворогів відмовився. Співаючи "Ще не вмерла Україна...", почав відстрілюватися і загинув за волю України. Тіло загиблого забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Гузіїк Микола Михайлович народився у 1927 році в селі Красноставці Снятинського повіту. Закінчив сільську школу в 1938 році і працював у господарстві своїх батьків. Батько Михайло Гузіїк уродженець Топорівців.

У 1944 році Микола Гузіїк вступив до лав ОУН, псевдо Кармелюк і пішов на вишкіл у Карпати до сотні Білого, курінний Скуба. Звідти повернувся додому і був призначений кущовим провідником Снятинського проводу ОУН.

25 травня 1950 року, якраз на Вознесіння Господнє, разом зі своїм помічником Іваном Свищуком прийшов на зв'язкову квартиру у Топорівці до Олени Лютак. Зв'язкового мав привести Повстанець, який прибув із побратимом зі Стецівки Васильком без зв'язкового.

У селі перебував гарнізон енкаведистів з дільничним Паначевським. До них надійшов донос від сусіда Олени Лютак про перебування там повстанців.

Енкаведисти зразу прибули, оточили подвір'я і почали кричати, щоб ті здавалися. Кармелюк на правах старшого наказав Повстанцеві і Васильку прориватися через передні двері і бігти на дорогу, а він із Іваном Свищуком через задні двері на подвір'я, приймуть бій і відволікнуть увагу енкаведистів. Вискочивши на подвір'я, Кармелюк кинув у бік енкаведистів гранату, а сам із Іваном Свищуком кинулися бігти вглиб подвір'я, щоб знайти якесь місце і там залягти. Але на бігу обидва були скошені пострілами і загинули за волю України. Повстанець і Василько втекли. Лише Василько був поранений у ногу. Тіла загиблих забрали до Городенки. Де могили, невідомо. Про цю подію жителі села склали пісню:

Ой, у селі Топорівцях сталася новина —
Пішла чутка по всім селі: Кармелюка вбили.
В четвер, якось по полудні — уже сонце низько —
Заглянули у віконце, а вороги близько.

Порадь мені друг Повстанець, що маєм робити?
Як утекти ми не зможем, мусим си забити.
Вибіг Кармелюк в задні двері, гранату кидає,
Паначевський з автомата в плечі попадає.

Впав Кармелюк на грядочці в цибулі дрібненькій —
Він не має ні дєдика, ні рідної неньки.
Сусід недалеко нічо не думає
Лиш за душу Кармелюка тисячі збиває.

Дебрій Петро Михайлович народився в 1928 році в селі Корнів Городенського повіту в сім'ї одноосібників. У 1935 році пішов до школи, яку закінчив у 1943 році. Пізніше вступив до УПА, псевдо Бурс, пізніше Юрчик. Був на вишколі в Карпатах у сотні Білого, курінний Скуба. Після повернення працював підрайоновим провідником юнацтва. Одночасно виконував обов'язки районного провідника ОУН.

13 березня 1946 року, перебуваючи у Топорівцях зі спецзавданням, був заскочений у криївці разом зі своїми побратимами Гамалією, Юрасем і Козаком. На вимогу енкаведистів здатися відмовилися, і в бою всі загинули за волю України. Поховані на сільському цвинтарі.

Одинський Василь Іванович народився в селі Белелуя Снятинського повіту в сім'ї одноосібників. Після закінчення сільської школи працював у господарстві своїх батьків.

У 1942 році вступив до ОУН, потім до УПА, псевдо Сокіл. У лютому 1946 року, виконуючи бойове завдання, добрався додому, але пізно ввечері добрався лише до Топорівців. Зв'язкова відвела на нічліг до Марковського Миколи Йосиповича. Хтось із сексотів це бачив і доніс енкаведистам, які вночі появилися в селі. Солдати оточили хату. В двері постукали. Микола Марковський пішов відкривати двері, а Сокіл став біля плити. В хату увірвався командир опергрупи Отліванов і був убитий наповал сміливим повстанцем.

Сокіл вискочив у сіни і кинув у різні боки кілька гранат, поранивши ще двох солдатів. Від розриву однієї з гранат сам одержав серйозне поранення в живіт. Вискочивши на вулицю, скрився у темноті. З кишками в руках побіг у Крайняки. В одній із вуличок забіг до Пішака Степана Васильовича у сіни і впав непритомний. Якраз там перебував станичний Кулак. Разом зі Степаном Пішаком і Дмитром Сливчуком віднесли непритомного Сокола у крайню хату від поля, в якій ніхто не жив. Удосвіта по кривавих слідах прибігли енкаведисти і доби́ли повстанця, який був ще живий. Василь Одинський загинув за волю України. Тіло забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Хату, де лежав поранений повстанець, солдати підпалили. Це було 10.02.1946 року. Дув сильний вітер. Полум'я з цієї хати перекинулося на інші господарства. Всі стріхи були солом'яні. І стало горіти все довкола. Серед лютої зими за кілька хвилин уже горіли господарства:

Грищука Івана Танасійовича	Ковблюка Григорія Миколайовича
Угрини Миколи Івановича	Поповича Василя Семеновича
Угрини Івана Петровича	Поповича Михайла Олексійовича
Никифорука Миколи Івановича	Пішака Михайла Івановича
Сливчука Василя Романовича	Чупруна Івана Миколайовича
Пішака Степана Андрійовича	Угрини Івана Васильовича
Сливчука Петра Онуфрійовича	

Що енкаведистам було до такого великого горя скількох господарств. Скільки горя, скільки було пролито сліз, прокльонів на голови тих, через кого люди так постраждали.

Парашук Василь Федорович народився у 1934 році в Чернятині Городенського повіту. У 1941 році пішов у перший клас сільської школи, потім продовжив навчання у Городенківській середній школі № 1. З дев'ятого класу зійшов у підпілля ОУН-УПА. Восени 1951 року йшов на зустріч із зв'язковим в лугах на Осоці. Не доходючи до урочища Колопнище, попав у засідку, організовану енкаведистами. Здатися відмовився. При спробі втекти загинув за волю України. Тіло забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Пеца-Довбуш Ганна Миколаївна народилася в 1923 році в селі Тишківці Городенського повіту в сім'ї сільських господарів. Закінчила сільську школу в 1939 році і працювала у господарстві своїх батьків. Брала активну участь у культурно-громадському житті села.

У 1942 році вступила до ОУН. У 1944 році призначається спекур'єром в Городенківському районаному проводі ОУН між підпільним ОУН і УПА. Неодружена. Восени 1944 року йшла в напрямку криївки в урочищі Тополівка зі спецдонесенням. Попала в засідку. При спробі втекти загинула за волю України. Похована на сільському цвинтарі.

Свіщовський Юліан Миколайович народився в 1921 році у селі Глушків Городенського повіту. Сільську школу закінчив у 1933 році і працював у господарстві своїх батьків. Брав активну участь у культурно-громадському житті села. Неодружений. У 1939 році вступив до ОУН, псевдо Сурмач. Пізніше пройшов вишкіл при УНС. Весною 1944 року зійшов у підпілля і був призначений кущовим про-

відником. Потім районним господарсько-фінансовим референтом.

У січні 1945 року Сурмач, Вітер і Щорс (Ковблюк Никифір Григорович) ночували у батьків Никифора Ковблюка. Хлопці звечора поголилися, помилися, повечеряли і в спокійній домашній обстановці, втрапивши пильність, полягали спати. Тим паче, що надворі розгулялася сильна хуртовина з великим снігопадом. Проте не спали сексоти.

Вдосвіта мама Никифора вийшла надвір і почала промітати доріжки від снігу.

Раптом помітила, як енкаведисти оточують хату. Від подиву скрикнула. Цього було досить, щоб хлопці вже були на ногах. Щорс приказав Сурмачеві охороняти передні двері і вікна, а сам з Вітром пішов охороняти задні двері. Але енкаведисти не спішили. Вони надійно оточили будинок “підковою”. Спершу підпалили будинок і чекали. Вогонь уже був на задніх дверях. Щорс і Вітер вискочили надвір і щезли в снігах.

Сурмач почув запах диму і кинувся до задніх дверей. Двері уже горіли. Побратимів не було, і він теж кинувся надвір. Але його помітили і почали стріляти. Сурмач почав відстрілюватися і відступати в бік урочища Стігло. Проте енкаведистам вдалося в цьому нерівному поєдинку поранити Сурмача і по слідах крові на снігу взялися переслідувати. Наздогнавши знесиленого в стайні Грищука Василя Івановича, його добили. Так загинув Сурмач за волю України. Похоронений на сільському цвинтарі.

Свищук Іван Миколайович народився в 1929 році в селі Красноставці Снятинського повіту. Закінчив сільську школу в 1942 році і працював у господарстві своїх батьків.

У 1948 році зійшов у підпілля ОУН-УПА і був помічником у кущового провідника Гузіїка Миколи Михайловича, псевдо Кармелюк.

25 травня 1950 року на Вознесіння Господнє разом із Кармелюком, Повстанцем і Васильком знаходилися у зв'язковій хаті Олени Лютак. Під час оточення хати солдатами НКВД Іван Свищук кинувся за Кармелюком у задні двері, щоб прорватися з оточення. Але їх обох у бою вбили. В такий спосіб Іван Свищук загинув за волю України. Тіло забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Скорейко Орест Теодорович народився в 1924 році в селі Стецівка на тодішньому хуторі Поле Снятинського повіту. В 1936 році

закінчив Стецівську сільську школу і продовжив навчання в Снятинській гімназії.

У 1942-1943 р. р. навчався у Снятинській Торговій школі в одній групі з Никифором Ковблюком, Антоном Марковським, Євгеном Грицяком, Миколою Плав'юком і Володимиром Северином. Під час навчання вступив до лав ОУН-М, псевдо Гамалія. Після закінчення Торгової школи зголосився служити в дивізії СС "Галичина". Вишкіл проходив у Нойгаммері (Польща). Звідти втік додому і допомагав батькові у господарстві.

У 1944 році Ореста Скорейка заарештували енкаведисти із сільськими "ястребками" і повели на розстріл. По дорозі Орест із батьком втекли і зійшли у підпілля. Опинився у Топорівцях і ввійшов до складу боївки СБ провідника Карпа. Потім працював організаційним референтом і кушовим провідником Снятинського районного проводу ОУН.

13 березня 1946 року знаходячись у Топорівцях в криївці з Юрчиком — виконуючим обов'язки Городенківського районного провідника ОУН,

Козаком — заступником провідника Городенківського районного проводу ОУН і Юрасем — організаційним референтом районного проводу ОУН був заскочений енкаведистами і загинув за волю України. Похований на сільському цвинтарі у Топорівцях.

Скорейко Теодор Михайлович народився в 1899 році в селі Борівці Кіцманського повіту на Буковині в родині заможних селян. У 1910 році закінчив сільську школу і працював у господарстві своїх батьків.

У 1918 році пішов служити в УГА. На початку 1920-х років не захотів служити в румунській армії і опинився в Стецівці. Там одружився з дочкою досить заможного селянина і оселився на хуторі Поле між Стецівкою і Стецевою. На цьому хуторі жили найзаможніші селяни зі Стецівки та Стецеви.

Мав двох дітей: Ореста й Оленку. В кінці 1941 року Теодор Скорейко вступив до лав ОУН-М, псевдо Батько. У 1943 році померла дружина. У зв'язку з сімейними обставинами особливої діяльності в ОУН не проявляв.

У 1944 році прийшли до нього додому енкаведисти із сільськими "ястребками" і заарештували Теодора Скорейка, сина Ореста і

повели на розстріл. По дорозі обом Скорейкам вдалося втекти, і вони зійшли у підпілля.

Невдовзі Батька призначили кущовим провідником Снятинського районного проводу ОУН. Проте це йому не заважало часто бувати у Топорівцях.

Одного серпневого надвечір'я 1948 року Теодор Скорейко з двома боївкарями пішов з села в напрямку Стецівки. В цей час у Топорівцях був розквартирований у хаті Угриня Василя Івановича — Федьового) загін енкаведистів на чолі з оперуповноваженим Даниленком. У якійсь потребі Даниленко на той час послав своїх вісім бійців підводою в сусіднє село Ясенів-Пільний.

Група боївкарів почула, що ззаду їде підвода. Вони заховалися рядом у посівах кукурудзи і стали чекати на підводу, щоб підїхати. При наближенні підводи, не побачивши нічого підозрілого, оскільки вже темніло і добре й не було видно, Скорейко вийшов із кукурудзи і підійшов до підводи. Впізнавши їздового і його коней, запитав:

— Це ви, вуйку Стрийський?

У цей момент з підводи почали зіскакувати енкаведисти. Скорейко миттю опинився за канавою і вздовж канави, відстрілюючись, почав відступати в бік Топорівців. Але в нього було націлено вісім автоматів. Відступивши ще кілька кроків, повалився на землю. Загинув за волю України. Двом іншим боївкарям вдалося непомітно відійти подалі від дороги. Ще біля півгодини енкаведисти строчили з автоматів по посівах кукурудзи. Заходити побоялися.

Тіло Теодора Скорейка привезли до Топорівців, а потім доправили до Городенки. Де могила, невідомо.

Симотюк Василь Іванович народився у 1934 році в селі Стецівка Снятинського повіту. У 1945 році закінчив сільську початкову школу і працював у господарстві своїх батьків. У 1949 році хтось у Стецівці підпалив приміщення сільської ради. Енкаведисти з цієї нагоди зібрали всю сільську молодь і почали кожного допитувати. Василеві Симотюку вдалося втекти, і він зійшов у підпілля ставши в такий спосіб повстанцем. Псевдо Василько. Ходив разом з Іваном Ватаманюком, псевдо Повстанець.

У 1950 році був на зв'язковій квартирі у Топорівцях в Олені Лютак. Залишився живим, але поранений у ногу. Перев'язку йому зробила нині жива Марія Харук.

22.11.1951 року ввечері йшов польовими стежками на зустріч із тією ж “зв’язковою”, що й два дні тому Іван Ватаманюк. В урочищі Колопнище попав у засідку. Здаватися відмовився і прийняв бій. Але сили були нерівними. Загинув за волю України. Тіло забрали до Городенки. Де могила, невідомо.

Угрин Іван Михайлович народився у 1928 році в селі Красноставці Снятинського повіту. Закінчив сільську школу в 1942 році і працював у господарстві своїх батьків

У 1946 році вступив до УПА, псевдо Любий, Левко. Зразу зійшов у підпілля. Часто перебував у Топорівцях. У серпні 1948 року нічної пори в урочищі Могилки на кукурудзяному полі зустрівся зі своєю сестрою Параскою зв’язковою ОУН-УПА, псевдо Мірта. Групу повстанців перепроваджував кудись Грищук Микола Степанович, він же на прохання Любого організував йому зустріч із сестрою. Інші повстанці недалеко чекали.

Під час цієї зустрічі Іван Угрин через необережність запалив сірник, щоб прикурити. В цей момент недалеко проходив гарнізон енкаведистів і хтось з них помітив спалах вогню у темноті.

Підозріле місце оточили. Іван Угрин почав відстрілюватися, давши можливість утекти повстанцям, сестрі та Миколі Грищуку, якого поранили в руку. Після нерівного бою загинув за волю України. Тіло забрали до Городенки. Де могила, невідомо. Степан Грищук жив і помер у Кіровоградській області.

У Івано-Франківському обласному архіві в партійному фонді є звіт Городенківського відділу МГБ станом на 12.05.1949 року:

— З 3-4 серпня 1944 року в Топорівцях були вбиті кущовий Левко і Марійка — машиністка надрайонного проводу. 11-12-13 серпня 1944 року проведена операція між селами Топорівці і Торговиця. Були вбиті керівник районного проводу Гвіздеччини Максим, кущевий Черник і один рядовий, псевдо Чабан.

ПЕРЕЛІК ЖИТЕЛІВ СЕЛА,

які, жертвуючи своїм спокоєм, а деколи життям і здоров'ям, завжди були під загрозою вивезення із сім'єю до Сибіру, зберігали, як могли, криївки — схрони, бункери, в яких переховувалися члени ОУН, повстанці та боївкарі.

Ковблюка Миколи Танасійовича — у столі. При обшуку бійці НКВД знайшли криївку і в ній застали двох боївкарів — Васишлишиного Миколу Юрійовича, псевдо Гордий, і Михнюка Олексія Івановича, псевдо Скорий. Миколу Васишлишиного засудили, а Олексій Михнюк після затримання пропав. Господаря заарештували і замордували. Криївку засипали.

Луканюк Розалії Матвіївни — у сінях. Криївку викопали за завданням надрайонного провідника Сталевого. Коли дізналися, що його вбили у Карпатах, криївку засипали.

Мохорука Дмитра Михайловича — на городі. У криївці зберігали зброю. Коли про це стало відомо органам НКВД, зброю перенесли, а криївку засипали.

Мохорука Михайла Степановича — у березі над потоком. Засипали у 1945 році.

Мохорука Івана Михайловича — у стайні. Засипали у 1945 році.

Мохорука Василя Дмитровича — у стайні. У 1945 році в криївці перебували Василь Мохорук, псевдо Орлик, і Михайло Гранішак, псевдо Бистрий. Згідно з амністією здалися добровільно бійцям НКВД. Після цього криївку засипали.

Мохорука Миколи Федоровича — у прибудові. Криївку здали сексоти.

Там перебували керівники сільського підпілля — Федорук Василь Іванович, псевдо Береза, Тофан Дмитро Васильович, псевдо Калістрат, і Данильчук Дмитро Степанович, псевдо Скала. Стримуючи наступаючих бійців НКВД, які оточили їх "підковою", всі три загинули геройською смертю за волю України.

Пішака Василя Степановича — у березі на городі. Засипали у 1945 році.

Радомської Марії Миколаївни — у стайні. Засипали у 1948 році.

Сенюка Степана Миколайовича — на городі. Криївку здали сексоти, коли там перебували Петро Дебрій, псевдо Юрчик, Михайло Мохорук, псевдо Козак, Орест Скорейко, псевдо Гамалія, та Іван Федорук, псевдо Юрась. Всі чотири загинули геройською смертю за

волю України. Поховані на сільському цвинтарі. Господаря заарештували і замордували.

Сливчука Михайла (Огородніччин.) — у прибудові. Там переховувався поранений у бою станичний Дмитро Сенюк, псевдо Перекотиполе. Там же і помер. Після криївку засипали.

Сливчука Івана Романовича — у прибудові. Засипали у 1945 році. Угрин Ганни Гаврилівни — на городі під грушкою. Там переховувалися один із керівників сільського підпілля — Порфирій Анатійчук, псевдо Малинка, і провідник СБ Городенківського проводу ОУН — Никифір Ковблюк псевда: Забіяка, Щорс і Левко). Під час чергової облави гарнізонники виявили криївку і без попередження вкинули у середину розривну гранату. Криївку рознесло. Рознесло і тіло Малинки. Левка витягнули важко пораненим. Мордували цілу дорогу. В тюрмі докатували. Господині не було нічого.

Угрин Михайла Івановича на горищі була ще одна перегородка. В 1945 році розібрали.

В отця Теодора Олексієва — в березі над потоком. У 1945 році засипали.

В урочищах: у Лупанці, в Солонцях і в Тополівці. Коли почали розорювати межі полів, ці криївки теж засипали.

СПИСОК СТАНИЧНИХ

Сенюк Дмитро Миколайович — член ОУН, псевдо Перекотиполе
Федорук Ганна Миколаївна — член ОУН, псевдо Біла
Великголова Марія Василівна — симпатик ОУН-УПА, псевдо Радоя
Ковблюк Марія Миколаївна — член ОУН, псевдо Галина
Угрин Степан Петрович — воїн УПА, псевдо Кулак
Великочий Григорій Петрович — член ОУН, псевдо Гандра

СПИСОК

зв'язкових і постійних кур'єрів

Мохорук Параска Михайлівна — симпатик ОУН-УПА, псевдо Одарка, зв'язкова на повстанчі станиці Городенківського проводу ОУН

Никифоруک Василина Якимівна — симпатик ОУН-УПА, зв'язкова на повстанчі станиці Снятинського проводу ОУН

Муринюк Параска Петрівна — симпатик ОУН-УПА, псевдо Травичка. Працювала зв'язковою після Одарки

Ковблюк Марія Миколаївна — член ОУН, псевдо Галина, спец-кур'єр СБ Коломийського окружного проводу ОУН. — До часу роботи станичною у Топорівцях).

Сливчук Ганна Василівна — симпатик ОУН-УПА, постійний кур'єр на повстанчі станиці Городенківського проводу ОУН.

Федорук Ганна Василівна — симпатик ОУН-УПА, псевдо Калина, постійний кур'єр на повстанчі станиці Снятинського проводу ОУН

Великголова Марія Василівна — симпатик ОУН-УПА, псевдо Радя, районний кур'єр Городенківського проводу ОУН.

ЖЕРТВИ

владного і повстанського терору

Анатійчук	Дмитро	Порфирович	— лейтенант Червоної Армії
Василик	Микола	Григорович	
Василик	Ганна	Миколаївна	
Великголова	Марія	Іванівна	
Грушинський	Кароль		
Гузійк	Ганна	Василівна	
Гузійк	Василь	Дмитрович	
Гузійк	Петро	Іванович	
Касіян	Михайло	Степанович	
Мохорук	Євдокія	Федорівна	
Мандрик	Семен	Петрович	
Мандрик	Іван	Семенович	
Никільчик	Василина	Петрівна	
Перегінський	Василь	Олексійович	
Сахненко	Марія	Павлівна	— вчителька
Скрипник	Марія	Василівна	
Сливчук	Петро	Іванович	
Сьомка	Іван	Данилович	— директор Топорівської семирічної школи
Сьомка	Параска		— його дружина, вчителька
Черешнюк	Микола	Петрович	

ЖЕРТВИ

владного терору в тюрмах, сибірських таборах і спецпоселеннях

Гузійк	Іван	Дмитрович
Данильчук	Василь	Дмитрович

Ковблюк	Микола	Танасійович
Марковський	Іван	Дмитрович
Марковський	Микола	Йосипович
Мохорук	Ганна	
Попович	Василь	Олексійович
Сенюк	Степан	Миколайович
Тофан	Анастасія	Василівна
Угрин	Микола	Онуфрійович
Угрин	Михайло	Федорович
Угрин	Микола	Дмитрович
Угрин	Олена	Михайлівна.

ВІЧНА ЇМ СЛАВА!!!

ВОНИ Є ВСІ НАШІ ОДНОСЕЛЬЧАНИ, КИМИ Б ВОНИ НЕ БУЛИ.

Сидять: (зліва направо) Василь Сенечко, Микола Плав'юк, учитель Л.Каплун, Орест Скорейко, Степан Никифорчин
Стоять: Іван Курилюк, Никифір Ковблюк, Євген Грицяк, Михайло Марковський.

На передньому плані сидить Володимир Северин. Снятин, 1942

Члени ОУН, воїни УПА і симпатички ОУН-УПА

Сидять: Василь Волошин – випускник школи бандерівських старшин,
Дмитро Тофан, псевдо Калістрат – кущовий провідник,
Дмитро Грищук – псевдо Борис – кущовий провідник,
Стоять: Дмитро Никифорук, Іван Грищук, Степан Угрин, псевдо
Тихий, Михайло Сливчук, Невідомий, Михайло Гранішак, псевдо
Бистрий

Степан Угрин, псевдо Муха, Юрій Свіщовський, псевдо Сурмач,
Василь Гуцул, псевдо Могила, Невідомий (з Чернелицької зони),
Михайло Регуш (дяк)

Никифір Ковблюк, псевдо
Забіяка, Щорс, Левко
Провідник СБ Городенківського
проводу ОУН

Людмила Букатович –
керівник діючого сільського
підпілля ОУН

Василь Федорук, псевдо
Береза, керівник резервного
сільського підпілля ОУН

Григорій Сливчук,
псевдо Довбуш,
член ОУН

Василь Гришук,
псевдо Борис

Михайло Марковський, псевдо
Іскра, член ОУН-м, слідчий СБ

ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ

ПЕРШІ ВЛАДНІ КРОКИ

РОЛЬ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

Як нам відомо з попередніх розділів у кінці березня 1944 року звільнено Покуття від німецько-фашистських загарбників, у тому числі і Топорівці.

30 березня 1944 року до Городенки приїхало нове керівництво. Поки що це були тимчасово виконувачі обов'язків:

Голова Городенківського райвиконкому — Кузьменко

Перший секретар РК ВКП(б)— Нестеренко

Були призначені: начальник РВ НКВД — Черевко

начальник РВ НКДБ — Захаров

Почали з'їжджатися представники із Росії та Східних областей України. Під осінь уже було в районі 43 члени ВКП(б)У та 5 кандидатів у члени ВКП(б)У

Зразу до роботи приступив виконком Топорівської сільської ради, обраний напередодні війни, і його голова Данильчук Дмитро Степанович, який на той час уже був членом ОУН-Б, псевдо Скала.

Так само нам відомо, що в Топорівцях була створена повстанча станиця. Її станичним був Сенюк Дмитро Миколайович, псевдо Перекотиполе. Отже, в селі діяло двовладдя. Вдень з Городенки приїжджав військовий гарнізон, а з ним представники радянської влади зі своїми вимогами щодо встановлення і зміцнення радянської влади на селі. Надвечір усі забиралися до Городенки, натомість починав керувати станичний і боївкарі СБ ОУН. Тому ще й досі дехто сміється, що вдень на сільській раді майорів червоний прапор, як символ нового радянського ладу, а в кабінеті голови сільської ради височів на стіні портрет Йосипа Сталіна. Вечором — красувався синьо-жовтий прапор. А в кабінеті голови сільської ради сидів станичний, а над головою на стіні красувався тризуб. Можливо, це жарт, а, можливо, і правда.

Так це було чи ні, але повним ходом ішла громадянська війна на землях Західної України. Одних вважали завойовниками, інші на своїй землі хотіли Соборної Самостійної Української Держави, але їх називали бандитами. А для жителів села це було пекло. Адже над ними тяжів владний і повстанчий терор. Від установлен-

ня радянської влади лилася кров, і від встановлення української народної влади — теж.

Восени 1944 року голова сільської ради Дмитро Данильчук, його заступник Микола Сливчук і секретар Семен Мандрик зійшли у підпілля. Новим головою сільської ради під тиском, що всю сім'ю вивезуть до Сибіру, без виборів, призначили Миколу Сопотика. За те, що актив сільської ради зійшов у підпілля, майже всіх членів їхніх сімей вивезли до Сибіру.

У листопаді 1944 року в сільському клубі провели збори селян і вибрали делегатів на районний з'їзд селян.

23 грудня відбувся районний з'їзд селян у Городенці з питання:

— Завдання рад у відбудові народного господарства, зруйнованого німецько-фашистськими загарбниками.

За цей час Микола Сливчук, згідно з амністією, здався органам радянської влади. Представники районної влади роботою Миколи Сопотика не дуже були задоволені, і тому зразу запропонували цю посаду Миколі Сливчуку. Той висунув вимогу: він буде працювати головою, але лише тоді, коли із Сибіру повернуть додому його жінку. Щоб вийти зі складної ситуації, Ганну Сливчук було повернуто додому. Отже, з початку 1946 року сільська рада запрацювала, але знову ж таки, поки що тільки вдень. Хоча повстанський здвиг під ударами переважаючої сили бійців НКВД, МГБ, створених спеціалізованих управлінь, новостворених інститутів сексотів і “ястребків”(Истребительные батальионы) почав підупадати.

Двом владам на селі було працювати дуже важко. Особливо повстанському здвигові. Якщо сільська рада діставала допомогу з боку держави, то підпільна влада мала допомогу тільки з боку жителів, і то в основному продуктами. В той час представники радянської влади уже не відчували дошкульного терору з боку підпілля, а терор проти підпілля все посилювався. І все було спрямовано на знищення підпільного повстанського руху як такого.

1.02.1945 року в Городенці відбулися перші післявоєнні партійні збори¹. Присутніх тоді було 56 комуністів. Був створений Городенківський райком ВКП (б) України і обрано бюро в складі: Нестеренка, Мартинова, Голева, Захарова, Черевка, Цепенка і Матусяка.

У протоколі цих зборів зазначалося, що із присутніх 56 комуністів 22 мали нижчу освіту.

Одночасно на зборах слухали питання: “Про рішення бюро Станіславського ОК КП(б)У від 23. 02. 1945 року “Про провокаційне вбивство громадян у Снятинському районі та факти грубого порушення революційної законності”

Усі промовці констатували, що працівники НКВС, НКДБ і червоноармійці, приїжджаючи в села, перше, що роблять, це шукають горілки, напиваються, а після займаються мародерством, чим дискредитують наших доблестних бійців Червоної Армії. Грабують фінагентів. Так було звільнено начальника РВ НКВС Черевка та старшого оперуповноваженого Котова за співучасть у грабжах і присвоєнні награбованого майна. Замість Черевка мусили призначити Тарана.

Ці факти настільки були частими, що 4. 04. 1945 року на чергових партійних зборах знову обговорювалося питання про рішення ЦК КП(б)У від 21. 03. 1945 року “Про факти грубого порушення Радянської законності в Західних областях УРСР”.

Наприклад, Голєв сказав: “...наші уповноважені по приїзді в село в першу чергу займаються п’янкою, а потім як нап’ються до безсвідомості, приступають до виконання своїх обов’язків... Проте більшість із них безпідставно проводять обшуки в громадян, забирають майно, яке їм подобається, а потім ділять між собою і т.д....”

А Маслов сказав: “...Взяти, наприклад, справу Колеснікова, уповнаркомзага, і його замісника тов. Коваліва, які займаються явним грабежом... Колесніков зняв шинель в громадянки, син, якої служить в армії, а велосипедів настигував додому півдесятка”.

15 лютого 1945 року відбулося засідання райвиконкому, на якому розглядалося питання “Про затвердження списків відрізу лишків землі в окремих господарствах вище встановленої норми 7 га”². По Топорівцях під цю статтю попали чотири господарства:

			Всього в т. ч. Скільки Підлягає землі орної утриманців відрізу			
Ковблюк	Дмитро	Мик.	— 7.66	7.66	5	0.66
Василик	Микола	Гр.	— 7.16	7.16	4	0.16
Сливчук	Дмитро	Мих.	— 10.22	10.22	4	3.22
Грищук	Василь	Тан.	— 9.52	9.52	1	2.5

Бюджет Топорівської сільської ради на 1946 рік — 34.5 тис.крб.
Видатки по бюджету — 47.0 тис.крб.

Наявність худоби у Топорівцях станом на 1. 01. 1946 року (голів)³.
(Згідно даних поданих сільською радою). Усього дворів — 557.

Корів - 253.	Свиноматок - 2.	Матки та ярки - 102.	Жеребців - 10.
Нетелів - 9.	Поросят до 4м. — 29.	Барани - 9.	Кобили ст. Зр. - 135.
Телиць — 84.	Поросят ст.4м.— 6.	Ягнята до 1 р.- 6.	Лошата до 1р. - 22.
Биків-4.			Коні ст. 1 року — 42.
Теличок — 69.			В т. ч. робочих — 187.
Всього: — 419	37	117	209
Кози — 4 гол.			

Усього по району: Худоби — 7085 гол. У т.ч. корів — 5651 гол.
Нетелів — 313 гол.
Свиней — 1843 гол. У т.ч.свином. — 347 гол.
Овець — 2589 гол.
Кіз — 520 гол.
Коней — 6030 гол. У т.ч. робочих — 5170 гол.

Посівна площа в селі станом 10.04.1946 р.(в га)⁴

План Факт.

Яра пшениця — 10 — 10.	Гречка - 10 - 0.	Однорічні трави — 32—32.
Ячмінь — 130 — 140.	Просо - 10 - 0.	Багаторічні тр. — 10— 7.
Овес — 25 — 18.	Цук. бур. - 30 -20.	
Вика — 8 — 8.	Коноплі - 5 - 0.	
Бобові — 10 — 10.	Льон - 1 - 0.	
Соняшник — 15 — 15.	Корм.бур. - 1 - 2.	

* * *

У 1946 році в Городенці почали продавати хліб без карток.

Доведені плани для села на перший квартал 1947 року: продати молока — 45 цнт., м'яса — 45 цнт., продати облігації другого державного займу — 75 тис. крб.

РОЛЬ РАЙОННОЇ ПРЕСИ

Газета “За більшовицьку працю” від 3.04.1947 року писала:

— “Настали теплі весняні дні. Грунт підсихає і селяни села Топорівець почали вибіркові польові роботи. Там, де земля вже підсохла, селяни сіють ранні культури.

Вже 31 березня селяни посіяли 12.5 га ранніх зернових. З них 1.8 га ярої пшениці, 2.7 га ячменю, 1.2 га вівса, 1.85 га соняшника та інші. В цей же день селяни посадили в городах 2.05 га картоплі та посіяли 2.97 га конюшини.

Дбаючи за наступний урожай, першими в селі розпочали весняно-польові роботи Марковський А., Попович Ст., Шевчук А., Мохорук М. та інші.”

План посадки тютюну на 1947 рік становив 3 га, продаж державі 15 цнт.⁵

Газета “Сталінська правда” Снятинського району від 6. 04. 1947 року писала в статті “Борімось за першість у соціалістично-му змаганні з Городенківським районом!

На полях

Снятинського району

Трудящі Снятинського району розгорнули боротьбу за завоювання високого врожаю всіх культур в ц. р.

В усіх колгоспах і селах весняна сімба набрала широкого розмаху.

Колгосп ім. Хрущова повністю завершив сімбу ранніх зернових та технічних культур, і приступив до посадки городини.

По району план посіву зернових культур виконаний на 27.2%, технічних культур посіяно 210 га, посаджено городини 120 га.

Під ярі культури вивезено 14979 тонн гною. Виорано під посів ярих 848 га.

Передові села району Драгасимів, Залуче Долішнє, Княже, Прутівка і Видинів зразково і організовано проводять весняну сімбу.

Але 1947 рік видався досить посушливим роком і неврожайним. Особливо не вродила картопля, яка була основним продуктом харчування. Межи людьми пішла поголоска: “Буде голод” Цих два слова наводили страх на людей.

Проте державних замовлень на хлібоздачу ніхто не скасовував. План мав бути виконаним. Бюро Городенківського РК КП(б)

На полях

Городенківського району

На полях Городенківського району розпочалися весняно-польові роботи Відчувається напруження сил колгоспників і селян вчасно і якісно закінчити сімбу, щоб завоювати високий урожай всіх культур.

Колгоспи ім.17 вересня і “Більшовик” закінчили посів ранніх зернових.

План посіву зернових культур по району виконаний на 32.1%, технічних культур посіяно 13 га.

Під ярі культури вивезено 11930т гною.

Виорано під посів ярих 232 га.

Передові села району Топорівці і Родниківка закінчили посів ранніх зернових культур.

навіть закріпило за кожним селом своїх уповноважених для контролю по хлібоздачі хліба державі.

Районна газета “За більшовицьку працю” 10. 08. 1947 року почала висвітлювати це все на своїх сторінках.

Місце сіл району
по виконанню плану хлібоздачі державі
станом на 8.08.1947 року

Назва села	Прізвище голови сільськ. ради	Відповідальний уповноважений
Вербівці	Ключівський	Лянный
Олієво-Королівка	Баранецький	Троян
Рашків	Мадрига	Красніков
Топорівці	Сливчук	Сальков
Город-місто	Федик	Малигіна
Тишківці	Вівчарук	Кондрат
Монкут	Драбик	Казанцев
Вікно	Білоус	Мирошніченко
Родниківка	Гавриш	Бондар
Котиківка	Проців	Закора
Чернятин	Потішко	Ковалів
Серафинці	Дідич	Кузьменко
Олієво-Корнів	Кобилянський	Чапала
Передіванє	Блажків	Кармазін
Ясенів-Пільний	Бойчук	Шиття
Глушків	Косик	Шарай
Пробабин	Штельмах	Григолінський
Торговиця	Герман	Літвіненко
Стрільче	Боберський	Прокопенко
Городниця	Дубник	Підвербецький

Районна газета від 14.08.1947 року писала:

— Актив села по-справжньому працює, наслідуючи приклад передовиків.

Селяни села Топорівці, обговорюючи звернення полтавчан, взяли зобов'язання до 30 серпня виконати річний план хлібоздачі. Їх слова не розходяться з ділом.

Десяток Угриня Петра уже виконав річний план хлібопоставок на 85%, Великочий Танасій на 80%. Передові селяни села уже по-

вністю виконали план, як Ковблюк Іван, Угрин Дмитро — інвалід II групи Великої Вітчизняної війни, Ковблюк Іван Миколайович і ряд других.

Взяте зобов'язання селяни села Топорівців виконають з честю.

Як зрозумів читач, що усе те, що вище писалось в газеті і тепер — брехливі пропагандистські трюки. Ніхто добровільно не здавав хліб, бо його просто не було. Але можновладці просто вимітали рештки зерна. Ніхто тоді не думав, як мають вижити люди, адже голод дивився кожному сільському жителю у вічі.

11 вересня цього ж року районка знову брехала на своїх сторінках:

— Багато селян села Топорівці звільнені від обов'язкової поставки хліба державі. Але вони також беруть участь у хлібозаготівлі. Селяни, звільнені від хлібопоставки, розгорнули за прикладом коршівського селянина Василя Штимлера масовий продаж хліба державі з своїх запасів.

Першими в селі продали хліб державі родини воїнів Радянської Армії, що загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни:

— Хай і наш хліб іде на зміцнення Батьківщини, — заявили вони перед своїми односельчанами. Попович Євдокія продала державі 1.29 цнт. хліба, Грищук Євдокія — 91 кг, Великоча Параска — 48 кг. Наслідуючи їх приклад, Мохорук Іван Андрійович відвіз на приймальний пункт 225 кг зерна, а Никифорук Степан — 62 кг.

Продаж хліба державі триває.

Але ніде не згадується, що за цим приховується насильство над людьми, брязкання зброєю, загроза вивозу цілих сімей до Сибіру. Чи може теперішнє покоління зрозуміти, як це віддати від хати останні кілограми зерна...

А на печі сиділи без хліба діточки і голодні дід з бабою. Господарі, зціпивши від безсилля зуби, ходили чорними від горя: як прожити цілий рік? Треба і з підпільниками поділитися. Якби не вони, то хто зна, що б творили з ними визволителі. Якщо в білий день грабували, то що б творилося ввечері?

Деколи вривалися до хати п'яні гарнізонники із криками: “Хазяїн! Давай кушати!” Не питаючи, чи ти маєш що дати, чи ні? Чи твої діточки сьогодні їли, чи ні?

* * *

21 грудня 1947 року відбулися вибори до місцевих рад. Щодо виборів депутатів до районної ради у Топорівцях було створено два виборчі округи: 20-й і 21-й. По 20-у виборчому округу балотувався прокурор району Брацюк П.Є., а по 21-у округу балотувалася наша односельчанка Марковська Параска Онуфріївна.

2 березня 1948 року уповноважений району Сафронов, будучи в нетверезому стані, провів незаконний обшук у жителя нашого села Івана Чупруна, знайшов і забрав собі велику канадську хустину. Як бачимо, грабували село і представники радянської влади — наші визволителі.

Районна газета від 1. 05. 1948 року надрукувала на першій сторінці:

Як сади цвітуть вишневі,
Так життя для нас цвіте,
І за це шлемо вождеві
Ми спасибі золоте.

У цьому ж році була знищена пам'ятна могила біля школи і церкви, в якій було поховано радянську владу під час німецької окупації. Такі могили були висипані в десятих селах району.

В Івано-Франківському державному архіві вдалося знайти досить цікавий документ від 2. 07. 1948 року⁶:

Цілком секретно

Секретарю Станіславського ОК КП(б) У

тов. Слоню

Особлива папка

Спецдонесення

“Про політично-моральний стан і політичний настрій населення в Городенківському районі” (Скорочено)

Політично-моральний стан населення здоровий, основна частина населення нашого району вся, без виключення, біднота зрозуміла, що радянський лад для бідняцького населення — це лад, який захищає інтереси бідного населення і веде боротьбу проти куркулів.

Основна маса трудящого населення району перестала вірити в проводиму оунівським підпіллям агітацію про створення націоналістичної самостійної держави на Україні, а навпаки, говорять про те, що оунівське підпілля в найближчий час перестане існувати, оскільки населення не буде їх підтримувати — забезпечувати продуктами хар-

чування і забезпечувати місцями укриття.

Оунівське підпілля посилено проводить як усно, а також шляхом розповсюдження листівок агітацію про те, що скоро буде війна між СРСР з однієї сторони, Англії й Америки — з другої. Цю оунівську агітацію використовують куркулі і проводять антирадянську агітацію серед населення.

Про те, що скоро буде війна і що СРСР одержить поразку від англійських і американських сил, і радянська влада вже не буде збирати цьогорічний урожай.

Підпілля і куркулі на початку року розповсюджували слухи серед місцевого населення про те, що війна буде в квітні-травні, а тепер розповсюджують слухи, що війна буде під час збирання врожаю.

Під час розповсюдження державних облігацій 3-х процентної позики оунівське підпілля і куркулі також проводили антирадянську агітацію. Зміст цієї агітації був такий: “СРСР збирає гроші лише тому, що скоро буде війна з Англією і Америкою”.

В селі Топорівцях антирадянською агітацією займаються окремі люди, які серед населення заявляють: “Що в Палестині йде війна, і як тільки там знищать євреїв, то зразу приступлять до ліквідації радянської влади”.

Секретар

Городенківського РК КП(б)У:.....Дубина

* * *

21 листопада 1950 року головою сільської ради обрали Угрину Василя Михайловича. Але вже 24. 12. 1950 року на його місце прислали жителя села Стрільче Дідича Іллю Івановича, який попрацював головою сільської ради до 1953 року. Його змінив учитель сільської школи Капшій Василь Іванович. Потім недовго працював головою сільської ради Мохорук Петро Іванович.

У 1956 році Угрину Василя Михайловича обрали вдруге головою Топорівської сільської ради. Працював до 1959 року, часу приєднання до Торговицької сільської ради.

КОЛЕКТИВІЗАЦІЯ

СТВОРЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ГРОМАД

По селах району почалася агітація за відновлення створених до війни колгоспів, яких було 22, до них входило 1909 господарств, площею 6673 га. Та оскільки ця справа була дуже складною, бо проти створення колгоспів різко виступало підпілля ОУН, тодішнє районне керівництво розпочало роботу по селах за створення земельних громад, як провісників колгоспного будівництва.

У районній газеті “За більшовицьку правду” з цього приводу була надрукована стаття “Що таке земельна громада?”

Земельна громада — перший ступінь на шляху до колективного господарювання. Їх завдання — допомагати в господарському і культурно-політичному зростанні селян.

Тут вперше зливаються інтереси окремих селян в загальний, громадський інтерес. Створення супряг, допомога безкінним, спільна молотьба на громадських токах. Ведення земельних книг. Є статут земгромади. Де вказується, що земельні громади встановлюють порядок використання угідь, які не розподілені між окремими дворами, розв’язує питання землекористування, утворює парувальні пункти, хати-лабораторії, організовує дослідні ділянки і т. ін. Земельними громадами керує районна землевпорядна служба.

В дійсності, чи лише на папері, бо в селі ніхто такого не пам’ятає, було створено три земельні громади: ім. Шевченка (гол. Стрийський), ім. Червоної Зірки (гол. Радомський) і ім. Сталіна (гол. Великочий).

ВЕСЕЛА ПРИДИБАНКА

Бувальщина

І

Після створення земельних громад “на папері” в районній пресі розпочала нагнітатися ситуація з приводу створення колгоспу у Топорівцях, Тобто розкручувалася чергова брехня, на яку були здатні тільки відповідальні партійні та радянські працівники.

Так районна газета від 16.12.1948 року в статті “На колгоспний шлях” писала:

За прикладом городницьких селян ідуть топорівські хлібороби.

14 грудня тут створено ініціативну групу по організації колгоспу. Бідняки і середняки масово стають на шлях колективного господарювання. Вже подано понад 30 заяв.

Активно працюють сільські активісти. Вони розбивають ворожі наклепи, спрямовані на зрив колективізації. Селяни сміливо йдуть до кращого життя. Незабаром в селі Топорівцях буде організовано колгосп, вісімнадцятий в районі.

І в село ринули: гарнізонники, фінагенти, уповмінзагами, пожежники, “ястребки” з інших сіл. І почалося чергове насильство. На кожній вулиці працювала група непроханих гостей. Надворі зима. Втекти з дому не було куди. А вже літом це не робили, бо можна було пересидіти в полі, в кукурудзах, у лугах. А зимою куди дінешся? Крутили руки, погрожували, що заберуть кожухи. Дуже впертих тягнули до канцелярії сільської ради. Там били, застосовували окремі прийоми катувань. І це до тих пір, поки не підпишеш уже зазделегідь написану заяву.

Через десять днів у районній газеті написали: “За останні 10 днів швидко зросла ініціативна група по створенню колгоспу в селі Топорівцях. 25 грудня в ній налічувалося вже 120 членів. З кожним днем кількість заяв збільшується. Днями тут буде відновлено існувавший до війни колгосп”.

II

Здавалось би, проведена велика робота по створенню колгоспу у Топорівцях. Районні керівники від задоволення потирали руки. На 25 грудня 1948 року запланували провести перші колгоспні збори. Днем наперед у селі появилися листівки підпільного ОУН: “Нікому не приходити на збори. Всім сидіти вдома”.

25 грудня після обіду мали розпочатися колгоспні збори. В обласному архіві зберігся цікавий документ. (Копія)¹

Протокол № 1

Загальних зборів колгоспників колгоспу ім. Лесі Українки село Топорівці, що відбулися 25 грудня 1948 року. Було присутніх 288 чоловік.

Голова зборів – Никифорук Петро Федорович
Секретар – Марковський Василь Іванович
Повістка дня:

1. Прийом статуту сільськогосподарської артілі

2. Вибори правління колгоспу і ревізійної комісії колгоспу.

Слухали: Інформацію голови райвиконкому тов. Рябченко про обрання членів правління і ревізійної комісії колгоспу ім. Лесі Українки.

Ухвалили склад правління колгоспу в кількості 7 чоловік: Никифорука Петра Федоровича, Марковського Василя Софійовича, Василика Івана Петровича, Сливчука Василя Романовича, Поповича Івана Олексійовича, Стрийського Євгена Миколайовича, Марковського Василя Івановича

Головою колгоспу обрати тов. Никифорука П.Ф.

Заступником голови колгоспу тов. Марковського В.С.

Рахівником колгоспу тов. Василика І.П.

Членами ревізійної комісії обрати: тов. Волошина Петра Миколайовича, Мохорука Івана Михайловича, Сливчука Івана Петровича.

Головою ревізійної комісії обрати тов. Волошина П.М.

Слухали: Прийом статуту сільськогосподарської артілі. (В порядку читки).

Ухвалили статут сільськогосподарської артілі. Прийнятий повністю.

Просити виконком Городенківської районної ради зареєструвати колгосп ім. Лесі Українки.

Голова зборів — + + +

Секретар — підпис

III

Рішення виконкому Городенківської районної ради депутатів трудящих від 29 грудня 1948 року

“Про реєстрацію статуту сільськогосподарської артілі ім. Лесі Українки село Топорівці”.

Виконком райради депутатів трудящих ухвалив:

1. Зареєструвати статут сільськогосподарської артілі ім. Лесі Українки села Топорівці, який затверджений загальними зборами колгоспників від 25.12.1948 року.

2. Затвердити головою колгоспу ім. Лесі Українки тов. Никифорука П.Ф. обраного загальними зборами колгоспників 25.12.1948 року.

3. Затвердити головою ревізійної комісії колгоспу ім. Лесі Українки тов. Волошина П.М., обраного загальними зборами колгоспників колгоспу ім. Лесі Українки 25.12.1948 року.

Голова виконкому

Городенківської райради
депутатів трудящих: (Рябченко)
Секретар виконкому: (Марковський)

Та зовсім не так воно було, як написано.

По-перше: У призначений день до села нагрянув великий гарнізон червонопогонників.(Щоб захистити мирне населення від нападу “бандитов”, а скоріше всього, представників районної влади). На збори ніхто із жителів не прийшов. Збори не відбулися. Але преса про збори уже широко висвітлила матеріал. Після цього треба доповідати на бюро РК ВКП (б) У, звітувати в область. Що робити?

Тоді й було прийнято рішення все це написати на папері і відзвітувати. Папір ще й не таке витримає.

По-друге: Новопризначений голова колгоспу Никифорук П.Ф.(по сільському мав прізвисько “Дихтерик”) нікому нічого не винний, чергував біля церкви. У 1950-х роках випасав людську худобу на пасовиську. Оті хрестики, що на протоколі, може, і його. Закликали в сільську раду і голова попросив покласти їх. А може поставили і самі. Голова райвиконкому, напевно, відзвітувався про виконану роботу і за топорівський “колгосп” на певний період забули. Не те що забули, просто дехто знав правду, що його не існує, але мовчав.

Районна газета від 23.02.1949 року писала:

— Цього року в колгоспах нашого району буде вперше посіяно кок-сагіз. Культура ця нова для колгоспників. В зимові дні люди наполегливо вивчають агротехніку обробітку кок-сагізу і заделегідь підготовляються до весняної сівби.

Весною історія зі створенням колгоспу дістала продовження.

Згідно із планом заходів, складеним бюро Городенківського РК ВКП (б) У, почалася підготовка до весняно-польових робіт у новостворених колгоспах району. Найголовніше, що треба було зробити, — це заготовити насіння для посіву. А звідки взяти насіння? Забрати його у членів новостворених колгоспів.

БАБ'ЯЧИЙ БУНТ ЧИ ПОВСТАННЯ

Бувальщина

15 березня 1949 року до Топорівців направили групу радянсько-партійного активу на чолі із заввідділом сільського господарства райвиконкому тов. Доровеєвим Миколою Івановичем і заввідділом кол-

госпного і сільського будівництва апарату РК ВКП (б) У тов. Прокопенком Іваном Феоктистовим.

До груп входили й інші працівники райкому партії, райкому комсомолу, райвиконкому і група солдатів із військової частини, дислокованої у Городенці. Вся ця група виїхала з Городенки через село Ясенів-Пільний. По дорозі забрали із собою групу ясенівських “ястребків”. Так, що група налічувала вже до сорока чоловік. Ще далеко було до полудня, як вони прибули в село і до сільської ради. Запитали про голову колгоспу, та дізнавшись, що такого як колгосп не існує, дуже здивувалися. Та голова сільської ради Микола Сливчук, оцінивши ситуацію із своїх міркувань, вирішив організувати їм обід, випивку, щоб ті з Богом забиралися з села. Але ті ситно пообідали, добре випили, приступили до своєї роботи. Почали забирати насіння у господарствах з Крайняків. Оскільки ніхто не був членом колгоспу, то добровільно ніхто не хотів віддавати зерно. Люди почали зачиняти хати і втікати з дому. Ті почали виламувати двері і самовільно шукати зерно. Крім того, забирали продукти харчування: солонину, цукор. “Ястребки” з Ясенова-Пільного забирали хустки, відрізи матерії та інші цінні речі. Почався грабіж і без того бідних людей. Люди, побачивши таке, стали повертатися додому і боронити своє добро. Розлучені п’яні керівники — Дорофеев і Прокопенко взяли в руки палиці і почали бити всіх підряд. Солдати стояли збоку і в цьому участі не брали. В їхніх поглядах можна було прочитати співчуття від побаченого, коли били вдів, чоловіки яких загинули на фронті. Так тягнулося до вечора. Всі думали, що надвечір гості заберуться. Але ті майже цілу ніч пиячили, ранком встали і знову за своє. Та поки ті вночі випивали, сільський станичний Григорій Великочий та голова сільської ради Микола Сливчук зібрали поважних сільських господарів, щоб обговорити, що робити далі. Розумніші порадили в цю справу чоловікам не втручатися. Нехай це питання вирішують жінки. В них солдати і “ястребки” стріляти не будуть.

Після наради Григорій Великочий пішов до Олени Попович і вговорив її зібрати бойових жінок, обійти все село і вранці зробити свою справу.

Помало-помало навколо городенківських “розбійників” почали збиратися жінки, а потім уздовж дороги, аж до сільської ради. В руках кожна мала або лопату, що всувати хліб у піч, або кочергу, дехто мав жердку, а дехто пательню з колотачем. Коли Дорофеев і

Прокопенко зі своїми підручними перебували на обійстю Никифорук Параски і почали її бити, навколо жінки підняли крик, почали бити колотачами в пательні. Від такого шуму гості розгубилися. Дали команду солдатам стріляти вгору для попередження. Але ті відмовилися. Так криками, вересками жінки вигнали всіх на вулицю. Під такі верески і крики гостей погнали по живому коридору, створеному жінками, аж до сільської ради. Бачачи свою безпомічність і ситуацію, в якій вони опинилися, з непроханих гостей враз злетіла пихатість, зверхність, хміль з голів повилітав. Вони йшли, як мокрі кури, похнюплені, ніколи не сподівалися такого зухвальства і сміливості з боку тих, над якими відчували свою явну зверхність.

Дійшовши до сільської ради, непрохані гості побачили і там навколо масу жінок. Їм залишалося лише зайти до сільської ради. Жінки поставили в сніи два відра і знадвору закрили двері. Ті сподівалися, що зараз подзвонять до райвідділу міліції чи МГБ і все стане на місце. Винні в організації цього повстання будуть покарані. Але телефон не працював. Ще напередодні станичний Григорій Великочий розпорядився, щоб дроти за селом обірвали.

Аж над ранок, коли в районі нагадали, що з Топорівців відсутні телефонні дзвінки і з селом немає зв'язку, секретар райкому ВКП (б) У тов.Брезіцький прискакав на коні і побачив масу жінок навколо сільської ради. Тут же жінки накинулись на нього і почали жалітися. Так стихійно виник мітинг. Помало почали сходитися чоловіки. Йому показували жінок, у яких розкровавлені обличчя, знаки від ударів. Окремі голосили, особливо вдови-фронтівички, в яких забрали останнє зерно, друга розказала, що вкрали з-під подушки пенсію, яку бере на діти по втраті чоловіка на фронті, третя розказала за хустку, матерію...

Брезіцький зразу зрозумів, що це серйозна справа і почав усіх заспокоювати. Тут підїхали працівники міліції. Зробили обшук у тих, що сиділи в сільській раді. Знайшли вкрадені гроші, хустку, матерію. Зараз-таки приїхав прокурор району тов. Брацук, який був обраний депутатом до районної ради від Топорівців. Звільнили всіх бранців, і ті пішим ходом колоною направилися до Городенки. Після обїду в село приїхало майже все районне керівництво. Зібрали людей у клубі і вибачалися перед ними. Всі жителі села раділи в душі зі своєї невеликої перемоги.

На другий день приїхала делегація із області на чолі з секрета-

рем обкому ВКП (б) У тов.Дяченком, який усе домагався від людей запевнень, що вони не виступали проти радянської влади і проти колгоспів, а лише проти порушників радянського законодавства. На це люди мовчали.

27 березня 1949 року на районних партійних зборах Миколу Дорофєєва та Івана Прокопенка виключили з партії і віддали під суд².

29 квітня 1949 року Станіславський обласний суд засудив Миколу Дорофєєва до восьми років позбавлення волі, а Івана Прокопенка — до п'яти.

Ось так несподівано закінчилася весела придибанка.

СТВОРЕННЯ КОЛГОСПУ

Колгосп усе-таки заснували 11. 08. 1949 року, обравши головою колгоспу Василя Сливчука.

Почали усуспільнювати худобу, коні, сільськогосподарський інвентар. Худобу й коні утримували в стайнях деяких господарів. Центром нового колгоспного двору стало господарство біля резиденції, яке утримували священники.

Але 2 жовтня цього ж року Василя Сливчука зняли з посади, бо він, по суті, майже не приступав до своїх обов'язків, відмовляючись категорично від цієї роботи. Тоді знову провели збори колгоспників і головою колгоспу обрали голову сільської ради Миколу Сливчука, який погодився працювати і головою колгоспу, але недовго, тобто працював на двох посадах.

Районна газета від 6. 10. 1949 року писала:

— Зростає артіль ім. Лесі Українки (Топорівці). Недавно прийняті до колгоспу бідняк Андрій Пішак, середняки Михайло Гришук і Степан Пішак добре працюють на польових роботах. Днями правління розглянуло ще вісім заяв селян про вступ до колгоспу.

Районна газета “За більшовицьку працю” від 8.12.1949 року писала:

— ...Тільки за один день до колгоспу ім. Лесі Українки, село Топорівці, надійшло 29 заяв про вступ до артілі...

На звітно-виборних партійних зборах району від 22.01.1950 року³ виступав заступник голови райвиконкому тов.Кондрат, який сказав:

— Районна партійна організація не зуміла добитись закінчення колективізації в селі Топорівці, хоча по колективізації в цьому селі бюро РК ВКП (б) У були намічені заходи, які так і залишилися неви-

конаними, а бюро РК ВКП (б) У не зреагувало.

У постановляючій частині постанови звітно-виборних партійних зборів відзначено:

— До цього часу не створена комсомольська організація в колгоспі ім. Лесі Українки.

У постанові наступних районних партійних зборів від 25. 03.1950 року відзначено:

— В районі процент колективізації складає 88.6%, в той час загальний процент по області складає 95%. Такі села, як: Топорівці, Торговиця — колективізовані лише на 30-40%. До сьогоднішнього дня слабо підготовляються до весняної посівної кампанії, а в колгоспах ім. Лесі Українки та Леся Мартовича ще не усупільнена робоча худоба.

18 квітня 1950 року була заснована газета “По шляху до комунізму” — орган політвідділу Городенківської МТС, яка 28. 04. Писала:

— Змагаючись за якнайскоріше завершення весняної сівби, колгоспники артілі ім. Лесі Українки посилили темпи своєї роботи. Так, на оранці під цукровий буряк колгоспники Василь Угрин, Михайло Сопотик виорюють по 0.80 га площі, виконуючи по дві виробничі норми. Добре також працює на оранці пенсіонер Іван Мохорук.

28.04.1950 року умовили й обрали головою колгоспу Поповича Івана Олексійовича. Микола Сливчук залишився працювати головою сільської ради. Проте Миколі Сливчуку районна влада це не простила, що він категорично відмовився від колгоспного головування. І вже в листопаді цього ж року замінили на Угрин Василя Михайловича.

30.10.1952 році головою колгоспу обрали Волошина Петра Миколайовича, який до цього працював секретарем сільської ради.

Станом на 1.01.1950 року⁴ в колгоспі ім. Лесі Українки комсомольська організація складалася із трьох членів. Секретарем обрали вчительку Косокову Марію Василівну.

До 1 березня комсомольська організація зросла до восьми чоловік:

вчителів — 5

медпрацівників — 2

колгоспників — 1

Станом на 18 квітня 1950 року були проведені звітно-виборні комсомольські збори. На обліку було 11 членів комсомолу.

На перше квітня 1958 року в колгоспі ім. Лесі Українки вже була створена партійна організація із шести осіб: 3 члени КПРС і 3 кандидати у члени КПРС. Секретарем партійної організації був обраний учитель школи Липчук Микола Федорович⁵.

ОБ'ЄДНАННЯ КОЛГОСПІВ

У 1959 році колгосп ім.Лесі Українки (село Топорівці), колгосп ім. Леся Мартовича (село Торговиця), колгосп ім. Василя Стефаника (село Вербівці) об'єднали і створили великий колгосп ім. Леся Мартовича з центром у Торговиці. Петро Волошин був обраний головою об'єднаної Торговицької сільської ради депутатів трудящих.

Топорівці зробилися комплексною бригадою колгоспу ім. Леся Мартовича.

Коли колгосп об'єднали, головою колгоспу працював Хілевич Іван Іванович. Потім: Гринюк Василь Федорович, Симотюк Василь Васильович, Грицюк Іван Іванович, Грицюк Василь Васильович, Гранішак Михайло Іванович.

Коли працював головою колгоспу Петро Волошин, то основна увага була звернута на будівництво громадського господарства: молочно-товарної ферми, свиноферми, конюшні, зернового току, та інших громадських приміщень зовсім на новому місці. Решта голів колгоспів так вели будівництво, що розширювали саме господарство за рахунок розширення побудованих раніше і будували нові приміщення.

У 1954 році в село провели радіо. У перший день, як заграло радіо, на radoщах ніхто не лягав спати до опівночі. Ми, діти, були цим заморожені.

У районній газеті “Комунар” від 17. 05. 1959 року в статті: “Загорілись лампочки Ілліча” писалося:

— З великим нетерпінням чекали трудящі села Топорівці того часу, коли в їх хатах і на вулицях села засяють лампочки Ілліча.

І ось цей день настав! Понад тисячу топорівчан зібралися 9 травня біля приміщення новозбудованої електростанції..... З цієї нагоди виступили: голова колгоспу Іван Хілевич, директор школи Петро Прокопенко, бригадир будівельної бригади Василь Данильчук, завідувачий млином Федір Гнидка. Вони говорили, що за радянської влади докорінно змінилося обличчя села. Тут же було нагороджено преміями колгоспників, які відзначилися на будівництві електростанції:

Василя Маколовича, Василя Гузіїка, Дмитра Никифорука та Василя Никифорука.

Гринюк Василь Федорович повів трохи іншу політику в цьому питанні. Він почав будувати культурно-побутові приміщення в селі: середню школу за типовим проектом на 500 учнів, медамбулаторію, цегельний завод на 5 млн.штук цегли, сільський торговий комплекс, покритив сільські вулиці твердим покриттям. Побудував нову дорогу між Топорівцями і Торговицею, а також зробив тверде покриття, що дало можливість зробити автобусне сполучення між Снятином і Городенкою. Було реконструйовано і побудовано ряд тваринницьких приміщень і побудовано багато дечого іншого. За господарювання Михайла Гранішака було заасфальтовано центральну дорогу, розпочато будівництво будинку культури, побудовано млин із олійницею.

НЕЛЕГКА НОША

У різні часи колгоспного виробництва велику ношу несли на собі окремі активісти села, працюючи на різних ділянках, серед них:

БРИГАДИРИ

Сливчук	Микола	Дмитрович
Сливчук	Василь	Романович
Тофан	Андрій	Васильович
Угрин	Дмитро	Дмитрович
Харук	Михайло	Антонович
Сливчук	Микола	Петрович
Угрин	Іван	Васильович
Сливчук	Василь	Петрович
Угрин	Василь	Михайлович
Марковський	Дмитро	Іванович
Грищук	Микола	Григорович
Мохорук	Дмитро	Юрійович
Грищук	Федір	Васильович
Великочий	Григорій	Петрович
Марковський	Михайло	Іванович
Угрин	Дмитро	Іванович
Мохорук	Михайло	Степанович
Мельничук	Степан	Іванович

Сливчук	Василь	Дмитрович
Волошин	Дмитро	Михайлович
Мохорук	Василь	Федорович
Волошин	Микола	Дмитрович
Волошин	Дмитро	Антонович
Данильчук	Василь	Степанович
Бадик	Іван	Дмитрович
Сенюк	Іван	Миколайович
Сопотик	Іван	Романович
Марковський	Антон	Миколайович
Томашук	Іван	Миколайович
Андрейчук	Василь	Васильович
Лесюк	Іван	Михайлович
Рогулька	Іван	Степанович
Перегінський	Василь	
Угрин	Василь	Петрович
Никифорук	Петро	Іванович
Шологон	Іван	
Мохорук	Степан	Васильович

ЗАВІДУЮЧІ ФЕРМАМИ

Угрин	Іван	Васильович
Гайдич	Микола	
Василик	Іван	Петрович
Ковблюк	Олексій	Ількович
Никифорук	Дмитро	Петрович
Марковський	Дмитро	Іванович
Сливчук	Василь	Петрович
Угрин	Василь	Михайлович
Мохорук	Михайло	Степанович
Василик	Василь	Михайлович
Грищук	Василь	Онуфрійович
Гнидка	Іван	Андрійович

ЛАНКОВІ

Синогубик	Ганна	
Никифорук	Марія	Миколаївна

Богдан	Марія	
Макулович	Параска	Петрівна
Мохорук	Ганна	Петрівна
Мохорук	Марія	Іванівна
Касяян	Василина	Василівна
Семенюк	Олена	Тимофіївна
Марковська	Ганна	Семенівна
Грищук	Ганна	Миколаївна
Василик	Параска	Петрівна
Мохорук	Євдокія	Андріївна
Ковблюк	Олена	Михайлівна
Угрин	Олена	Михайлівна
Никифоруk	Олена	Семенівна
Мурмилик	Василина	
Мохорук	Параска	Григорівна
Угрин	Ганна	Іванівна.

ФРАГМЕНТИ КОЛГОСПНОГО ЖИТТЯ

ШКІЛЬНИЦТВО ТА УСПІХИ В ОСВІТІ

ПЕРШІ КРОКИ. КОМПЛЕКТАЦІЯ КАДРАМИ

Хоч як важко було післявоєнній радянській країні, але треба віддати їй належне, що з перших днів відновлення радянської влади на Покутті, почали працювати школи: початкові, семирічні та середні. Не кажучи вже про вищі навчальні заклади. Кування національних кадрів стояло на одному із перших місць у державі.

Поряд із ремонтом шкільних приміщень завозились нові парти, шкільне обладнання, паливо. Почали надсилати вчительські кадри зі Східної України. Були взяті на облік усі діти. Навчання всіх дітей стало обов'язковим. Навіть ті діти, які були переростками з різних на те причин і не мали закінченої відповідної освіти, зобов'язані були примусово її здобути. Тому не дивина у післявоєнні роки, коли за однією партою сиділи семи- та дванадцятирічні діти. Пізніше цього не було.

Першим директором школи з нового начального 1944 року призначили, як уже писалося в третьому томі цього збірника, нашого односельчанина Угриня Степана Івановича.

До школи почали присилати вчителів зі Східної України. Уже в жовтні прийшли: Савенко Надія Омелянівна, Воловик Марія Михайлівна, Водянка Ганна Іванівна. На початку листопада: Вишинська Параска Пилипівна, Мавська Надія Омелянівна, Ребей Стефанія і Ємець Віра Михайлівна. Прислали і місцевих учителів: Липчука Миколу Васильовича, Неміш Ганну Іванівну, Лучицького Василя Івановича.

Проте 6 листопада 1944 року директора школи заарештували за зв'язок із підпіллям ОУН-УПА. Незабаром прислали нового директора зі Східної України — Сьомку Івана Даниловича з дружиною, теж учителькою. Підпільний сільський осередок ОУН у роботу вчителів не вмішувався. Але той терор супроти місцевого населення, облави, нічні перестрілки, вбиті повстанці й енкаведисти — все це навіювало страх на новоприбулу інтелігенцію. Закінчився навчальний рік. Більшість учителів по різних протекціях виїхали із села. Хто в інші, більш благополучні села, поближче до районних центрів, хто примістився в районному центрі, де було спокійніше.

Перед новим навчальним 1945-1946 роком почалися нові призначення вчителів: Рашковецького Василя Миколайовича, Бабинську Марію Дмитрівну, Івасюк Марію Григорівну, Маценко Лідію Миколаївну, Сахненко Марію Павлівну. Призначили місцевих вчителів: Гузіїк

Анастасію Василівну, Бісковського Євгена Михайловича, Шевченка Івана Степановича.

Але директор школи Сьомка Іван Данилович потрапив під підозріння СБ районного проводу ОУН в сексотстві на користь районного відділу МДБ. Його попередили письмово про недопустимість такого ганебного явища. Проте він і далі доповідав про все побачене і почуте в селі. Тоді підпільна ОУН вдруге попередили в усній формі, щоб він перестав займатися сексотством. Але повідомлення про сексотство Сьомки все ще надходили до СБ районного проводу ОУН.

У кінці 1945 року відбувся суд СБ районного проводу ОУН у Топорівцях. Іван Данилович на суд не з'явився. Тоді ухвалили вирок про його страту. На другий день вирок суду було виконано. При цьому загинула невинно і його дружина Параска. Пізніше за сексотство було засуджено до страти і виконано вирок відносно вчительки Сахненко Марії Павлівни.

Звичайно, такі радикальні заходи з боку підпільного осередку ОУН негативно впливали не тільки на психологічний клімат у педагогічному колективі, але й на виховний процес у школі.

Наказом Городенківського райВНО від 24. 01. 1946 року було призначено директором Березовського Івана Миколайовича. Його дружина, уродженка сусіднього села Торговиця, теж учителька. Навесні Іван Миколайович розпочав ремонт основного шкільного будинку. Майже власноручно перекрив верх школи гонтами. Перед новим навчальним роком прийшли нові вчителі: Грицай, Козлова Марія Василівна, Міненко Євдокія Григорівна.

У кінці 1947 року Івана Березовського заарештували органи НКВД за співпрацю із підпіллям ОУН. Дружина з дитиною під час арешту втекла із села.

На початку 1948 року директором школи призначили Боюка Василя Миколайовича, який народився 27 листопада 1925 року в селі Серафінці. Закінчив Чернівецький учительський інститут, а згодом заочно Станіславський педінститут. За фахом — учитель математики і фізики.

На той час трохи знизився тиск владного і повстанського терору. В педагогічному ко-

лективі стало трохи спокійніше. Новий директор почав вимагати від батьків регулярного відвідування учнями уроків. Це дало свої наслідки. В школі поліпшилося відвідування уроків і сам навчальний процес.

У 1948 році до школи прийшло поповнення: Ліпенко Євдокія Григорівна, вчителька російської мови і літератури, та Гранд Володимир Петрович — піонервожатий. Почалося створення піонерської організації. Ліпенко Є.Г. довго не попрацювала, бо вступила до Станіславського педагогічного інституту.

З перших днів січня 1949 році в школу прийшли працювати подружжя Павликівських — Микола Миколайович і Марія Миколаївна. Микола Миколайович був призначений завпедом. Але, надивившись на сільське повстання проти радянської влади, яке тривало 15 — 17 березня, подружжя 25 березня втекло із села. 26 березня райВНО на підставі указу Президії Верховної Ради СРСР від 26 липня 1940 року по II частині передало їх справу до суду. Чим закінчилася ця історія, встановити не вдалося.

З 1 квітня призначили нового завпеда — викладача хімії та природознавства — Мичко Валентину Іванівну, але і вона довго не попрацювала. В цьому ж році прибули нові вчителі: Вахняк, Мороз В.О., Зіновій Карась, Кругляков П.І. і Мацкевич С. П.

У 1952 році директора школи Боюка Василя Миколайовича перевели інспектором Городенківського районного відділу народної освіти. На його місце прислали нового директора школи — Оверчикову Ларису Данилівну, яка очолювала педколектив Топорівської семирічної школи до 1954 року.

Її перевели на роботу вчителем математики у Торговицьку середню школу. Після недовго очолювала педколектив Косогова Марія Василівна, яка раніше працювала вчителькою.

У 1955 році прислали Прокопенка Петра Івановича, який попрацював директором школи до 1959 року, а потім його перевели директором Торговицької середньої школи.

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ.

Після нього працював директором школи Возняк Леонід Йосипович.

Під час його керівництва семирічна школа в 1960 році перейшла на восьмирічне навчання. В 1964 році прийшов працювати директором Топорівської восьмирічної школи Радевич Юліан Миколайович, який народився 5 червня 1931 року в м. Снятин. У 1953 році закінчив Чернівецький державний учительський інститут, а в 1960 році — Івано-Франківський державний педагогічний інститут. До того,

як прийшов працювати директором Топорівської восьмирічної школи, працював директором ряду шкіл у Чернівецькій області: Рідківської, Карапчів-Бабинської.

За час його роботи правлінням колгоспу імені Леся Мартовича було побудоване нове велике шкільне приміщення, за типовим проектом.

У 1989 році Топорівська восьмирічна школа була реорганізована у дев'ятирічку, а 13 вересня 1990 року, згідно з рішенням Городенківського райвиконкому за №173, реорганізована у середню школу.

За період з 1952 року в Топорівській семирічній, а потім восьмирічній, у різні часи працювали не тільки вчителі зі східних областей, але й вже вчителі-вихідці сусідніх сіл і районів, які здобули педагогічну освіту. Почала робитися ставка на місцеві кадри.

Аксанюк	Марія	Василівна
Атаманюк	Ольга	Михайлівна
Батюк	Марія	Михайлівна
Бачинський	Богдан	Миколайович
Бицкало	Марія	Миколаївна
Боюк	Василь	Миколайович
Бучовська	Ганна	Василівна
Вінтонишин	Люба	Михайлівна

Вечірко	Петро	Євдокимович	
Войчишин	Василь	Йосипович	
Возняк	Леонід	Йосипович	
Воронова	Ганна	Матвіївна	
Ворошук	Василина	Василівна	
Гаврилова	Людмила	Дем'янівна	
Гамрецька			
Горбачова	Зоя	Михайлівна	
Григорців	М.	П.	
Гулин	Ореста	Василівна	
Данилишин	Михайло	Миколайович	
Дідух	Марія	Андріївна	
Жмайло	Тетяна	Михайлівна	
Захарук	Орися	Миколаївна	
Зозуля	Катерина	Лук'янівна	
Ідзьо	Раїса	Олексіївна	
Капшій	Марія	Іванівна	
Капшій	Василь	Іванович	
Карась	Зіновій		
Кириленко	Раїса	Олексіївна	— завуч
Ковтун	М.	А.	— завуч
Конюк	Мирослава	Іванівна	
Косогова	Марія	Василівна	
Корчинська	Стефанія	Семенівна	
Козаченко			
Книгиницька	Марія	Ярославівна	
Кузик	Люба	Михайлівна	
Левицька	Ганна	Миколаївна	
Левіна	Н.	М.	
Липчук	Микола	Федорович	
Мадрига	Дмитро	Романович	
Маковійчук	Дмитро	Іванович	
Мандич	Людмила	Євдокимівна	
Марусик	Дмитро	Миколайович	
Матійчик	Михайлина	Василівна	
Мацькевич	С.	П.	
Мисик	Богдан	Андрійович	
Міненко	Євдокія	Григорівна	
Оверчикова	Лариса	Данилівна	
Остащук	Василина	Василівна	
Павлюк	Микола	Миколайович	

Павчик	Марія	Василівна
Паращук	Богдан	Петрович
Паращук	Василь	Іванович
Притоцька	Тамара	Михайлівна
Прокопенко	Петро	Іванович
П'ясецька	Олександра	Іванівна
Радевич	Юліан	Миколайович
Радевич	Ігор	Миколайович
Смоловик	Надія	Іванівна
Снаговська	Ніна	Захарівна
Стефанюк	Марія	Василівна
Сусак	Мирослав	Іванович
Табачик	Юліан	Миколайович
Федорів	Марія	Василівна
Філіпчук	Надія	Миколаївна
Хруник	Іван	Михайлович
Цибуляк	Михайло	Васильович
Чубата	Марія	Дмитрівна
Шлемкевич	Ірина	Миколаївна
Штогрин	Ольга	Миколаївна
Штогрин	Володимир	Михайлович
Юрійчук	Микола	Миколайович
Яцишин	Микола	Григорович
Яшан	Ольга	Миколаївна

Працювали в нас завідуючими фельдшерсько-акушерськими пунктами, поки вивчилися наші кадри:

Кульчинський	Дмитро	Васильович
Бучовський	Степан	Андрійович
Липко	Надія	
Шарікова	Віра	Андріївна
Малярчук	Орися	Михайлівна
Макулович	Марія	Василівна
Романиця	Світлана	Орестівна

У клубі та бібліотеці:

Кухта	Іван	
Лукавецький	Роман	Іванович
Вечірко	Марія	Василівна
Сидорак	Ганна	
Комар	Ганна	
Кухта	Віра	Дмитрівна

Багато років пройшло з того часу, як після війни були направлені до нас на роботу зі східних областей молоді вчителі. Багатьом з них не було й 20, а декому й 18 років. То були тяжкі роки. Мало того, що їх переслідували владний і повстанський терор, село було без електрики, без радіо, хати покриті соломою, не було доріг із твердим покриттям. Скільки приходилося місити болото. Зимомо жили в одній хаті з господарями: терпіли, звикали, з'єднувалися із долею людей, але будували нове життя, навчали нас. Дехто з них знайшов свою долю у наших краях і залишився тут назавжди. Наш край став для них другою батьківщиною.

Дорогі наші Вчителі, медичні та культурно-освітні працівники!

Навчаючи нас, лікуючи, Ви виховували в нас почуття честі, гідності, великої любові до людей, до рідного краю. Ви були агітаторами, організовували художню самодіяльність — концерти, вистави. Це неможливо забути.

Ми, колишні учні, жителі села, збережемо тільки добру пам'ять, на яку Ви у нас заслуговуєте. Можливо Ви, не всі вже живі на сьогодні, і ми не знаємо де Ваші могили, але віримо, що на них племінують квіти. Нехай цих кілька вдячних рядків, коротеньких спогадів про Вас учителі, клубні працівники, бібліотекарі, медичні працівники, з днів нашого дитинства, буде в'язанкою живих квітів на ваших могилах. А хто ще нині з Вас живе, то бажаємо міцного здоров'я, мирного неба, радості від дітей, а ще більшої від онуків.

Хочеться закінчити поетичними рядками:

Ви душу в нас свою вкладали
Ви нам в життя дорогу дали...
То ж вам за це:
Хай Вас Господь благословляє
Українським духом надихає,
На многії літа...

ДОСЯГНЕННЯ ШКОЛИ

У 1959 році вчитель української мови і літератури та музики і співів Богдан Миколайович Бачинський організував з числа учнів старших класів танцювальний колектив, який зі своїм найкращим танцем "Коломийка" виступив на районній сцені під час огляду художньої самодіяльності.

З цього приводу районна газета “Комунар” №40 від 3 квітня 1959 року в статті “Огляд юних талантів” писала:

— “Три дні проходив у Городенці огляд художньої самодіяльності шкіл району... Цікавою була програма виступів учнів Городенківської і Родниківської семирічних шкіл. Ці два здібні колективи поділили між собою перше місце. Друге місце зайняли учні Топорівець, третє — учні Стрільча”.

Всі дивувалися, як це Топорівська семирічна школа зайняла друге місце?

Учнівський танцювальний колектив виступав на заключній олімпіаді в Коломиї. Школа отримала велику грошову винагороду, за рахунок якої зміцнила свою матеріальну базу.

З 1952 по 2000 роки Топорівської семирічну, восьмирічну та середню школу закінчили біля півтора тисячі учнів. Багато з них пішли у світ широкий, здобули вищу і середньо-спеціальну освіту, роз'їхались по колишньому Радянському Союзові, і важко сьогодні навіть установити, скільки випускників мають вищу і середньо-спеціальну освіту. Одне ясно, майже всі вчителі у школі місцеві, і то переважно з вищою освітою. А скільки їх працює в інших місцевостях. Більше двох десятків лікарів працюють по всій Україні.

Хотілось би згадати тих, хто закінчив школу з похвальними листами, медалями. Бо це — наша гордість!

Лесюк	Василь	Дмитрович	— 1952 р.
Угрин	Михайло	Іванович	— 1953 р.
Мохорук	Степан	Михайлович	— 1969 р.
Шологон	Ганна	Михайлівна	— 1969 р.
Василик	Марія	Михайлівна	— 1970 р.
Пішак	Марія	Іванівна	— 1970 р.
Вуйців	Ганна	Михайлівна	— 1970 р.
Мохорук	Марія	Андріївна	— 1970 р.
Романюк	Марія	Іванівна	— 1970 р.
Угрин	Ганна	Василівна	— 1970 р.
Ковблюк	Наталія	Дмитрівна	— 1971 р.
Гузиск	Наталія	Дмитрівна	— 1974 р.
Марковська	Ганна	Михайлівна	— 1974 р.
Грищук	Галина	Михайлівна	— 1977 р.
Никифорук	Ганна	Михайлівна	— 1977 р.
Грищук	Ганна	Іванівна	— 1980 р.
Грищук	Іван	Васильович	— 1981 р.
Мохорук	Василь	Іванович	— 1981 р.
Сопотик	Ганна	Андріївна	— 1981 р.
Тофан	Василь	Андрійович	— 1981 р.
Ковблюк	Мирослава	Петрівна	— 1982 р.
Пішак	Марія	Степанівна	— 1983 р.
Сопотик	Галина	Ярославівна	— 1983 р.
Федорук	Дмитро	Ярославович	— 1983 р.
Мохорук	Ганна	Іванівна	— 1984 р.
Мохорук	Марія	Дмитрівна	— 1984 р.
Никифорук	Олександра	Андріївна	— 1984 р.
Мік	Ганна	Миколаївна	— 1986 р.

Мельничук	Василь	Іванович	— 1986 р.
Сливчук	Марія	Ярославівна	— 1986 р.
Сопотик	Марія	Андріївна	— 1986 р.
Сопотик	Марія	Ярославівна	— 1986 р.
Федорук	Марія	Ярославівна	— 1986 р.
Кшивак	Ігор	Романович	— 1987 р.
Пасенюк	Микола	Романович	— 1987 р.
Гринюк	Ганна	Василівна	— 1988 р.
Кіндратчук	Марія	Михайлівна	— 1988 р.
Марковська	Марія	Миколаївна	— 1988 р.
Сливчук	Ольга	Іванівна	— 1988 р.
Сопотик	Наталія	Андріївна	— 1988 р.
Угрин	Марія	Михайлівна	— 1988 р.
Мохорук	Наталія	Іванівна	— 1989 р.
Поповкіна	Олександра	Вікторівна	— 1989 р.
Сливчук	Марія	Миколаївна	— 1989 р.
Угрин	Марія	Василівна	— 1989 р.
Шевчук	Марія	Миколаївна	— 1989 р.
Ковблюк	Василь	Петрович	— 1990 р.
Никифоруk	Олександра	Іванівна	— 1990 р.
Сенюк	Василина	Іванівна	— 1990 р.
Сливчук	Марія	Василівна	— 1990 р.
Шологон	Наталія	Іванівна	— 1990 р.
Марковська	Марія	Миколаївна	— 1991 р.
Андріюк	Мирослава	Дмитрівна	— 1991 р.
Василик	Галина	Петрівна	— 1991 р.
Грищук	Михайло	Степанович	— 1991 р.
Муринюк	Олександра	Михайлівна	— 1991 р.
Попович	Марія	Михайлівна	— 1991 р.
Сливчук	Марія	Іванівна	— 1991 р.
Сопотик	Михайло	Ярославович	— 1991 р.
Сопотик	Олександра	Василівна	— 1991 р.
Угрин	Ганна	Василівна	— 1991 р.
Андріюк	Ярослава	Дмитрівна	— 1993 р.
Марковська	Марія	Миколаївна	— 1993 р.
Сопотик	Михайло	Ярославович	— 1993 р.
Марковська	Світлана	Миколаївна	— 1994 р.
Никифоруk	Галина	Іванівна	— 1994 р.

ФОТОФРАГМЕНТИ ІЗ ШКІЛЬНОГО ЖИТТЯ

Шкільний хор. 1958 рік. Художній керівник - Бачинський Богдан Миколайович

РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ І ПОБУТУ

ВІДНОВЛЕННЯ РОБОТИ СІЛЬСЬКОГО КЛУБУ

Зразу після війни основним осередком культури стала колишня читальня “Просвіти”. Її так і називали — читальня. Але у зв’язку із повстанським і владним терором читальня майже не працювала. Багато проливалось крові, скрізь панували сльози і прокляття оуні-вське підпілля порекомендувало не проводити розважальні заходи в читальні, наприклад, забави, ставити концерти, навіть весілля проводили без музик.

У районній газеті “За більшовицьку працю” від 3. 11. 1946 року в статті “Сільським клубам — належну увагу” було піддано нищівній критиці голову сільської ради.

— Голова сільської ради села Топорівці тов. Сливчук не розуміє, яке велике значення має клуб. Адже коли працює в селі клуб, легше організувати молодь, яка, безумовно, допомогла б сільській раді у виконанні всіх державних заходів.

Тов. Сливчук то призначає, то заміняє завідуючих клубів. Так, на сьогодні в селі ще немає зав. клуба, а через це і ніякої роботи в ньому не проводиться.

Необхідно негайно організувати ремонт приміщення клубу та підготовку до Жовтневих свят”. Районне керівництво було далеко від сільського життя. Микола Сливчук добре усе розумів і не міняв зав. клубами. Їх просто не було. Аж у 1948 році погодився працювати зав. клубом Марковський Василь Андрійович, і то довго не попрацював. Після нього почав працювати зав. клубом Волошин Василь Миколайович. Він за допомогою сільської ради провів ремонт клубного приміщення, зробив на сцені художні декорації. Над сценою намалював портрети найвідоміших українських письменників: Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка.

Незабаром районка писала:

— Не так давно зав. сільським клубом у селі Топорівці став працювати тов. Волошин Василь. Тепер клуб у Топорівцях дійсно центр культурно-масової роботи.

Щовечора сюди приходять колгоспники та інтелігенція села пограти в доміно, шахи, почитати газету. Працює клубна бібліотека, щодень збільшується кількість читачів. Організували і драмгурток, яким керує тов. Василик. Днями була поставлена для колгоспників

п'єса “Наймичка”...

В кінці 1940-х років почали демонструвати в клубі кінокартини. Це був великий ефект у розвитку свідомості селян і дітей. Білет у кіно тоді коштував п'ять копійок.

Дуже похвально, що у 1951 році районка писала:

— Закінчився районний огляд художньої самодіяльності, в якому взяли участь 23 самодіяльні колективи із 13 сіл району. Серед драматичних гуртків перше місце присуджено гуртківцям села Топорівці за виконання першої дії п'єси

О. Корнійчука “Партизани в степах України”.

Від Василя Волошина клубні справи перебрав Гузіїк Іван Васильович, який працював до 1958 року. Від нього перебрав Іван Кухта, потім Роман Лукавецький, потім Петро Бадик, Марія Грицюк, Михайло Мохорук, Дмитро Ковблюк, Василь Гузіїк, Марія Лукавецька, Василь Сливчук, Галина Никифорук...

СІЛЬСЬКА БІБЛІОТЕКА

При клубі працювала клубна бібліотека. Завідували клубною бібліотекою Євстахій Вуйців і Василь Волошин. Рішенням виконкому Городенківської районної ради депутатів трудящих за №808 від 19.04.1954 року у Топорівцях відкрили сільську бібліотеку. Першою завідувачкою бібліотеки працювала новоприбула Марія Вечірко. Книжковий фонд довела до 4500 книжок. Від неї перебрала Ганна Сидорак, потім Ганна Комар, Віра Кухта, Параска Гультай, Марія Лукавецька. Найдовше попрацювала завідуючою бібліотекою Марія Лукавецька — 36 років. Під час роботи Параски Гультай бібліотеці було присвоєно звання “Бібліотека відмінної роботи”.

У травні 1982 року читальню-клуб розібрали і почали будувати майже на тому самому місці будинок культури. Читальня “Просвіти” прослужила людям 57 років. У 1977 році кількість жителів села перевищила дві тисячі, тому, згідно з нормою, було відкрито ще одну сільську бібліотеку, якою завідувала Люба Ткачук, після неї працювала Євдокія Балкова, Марія Грицюк, Марія Макулович.

У грудні 1989 року відкрито новозбудований Будинок культури. В ньому розмістили ще й сільську бібліотеку, сільську раду та різні товариства. Дві бібліотеки із книжковим фондом 16 тисяч примірників книжок об'єднали в одну.

ЩО НАМ ДАЛА РАДЯНСЬКА ВЛАДА?

Яке б сьогодні не було ставлення до радянської влади, але вона дала нам: новий Будинок культури, сільську бібліотеку із великим книжковим фондом, кіно, радіо, електрику, телевізію, побутові прилади. Вищу, середньо-спеціальну, середню, незакінчену середню освіти. В селі красуються нова середня школа, торговий комплекс, цегельний завод, інші важливі споруди. Дороги із твердим покриттям, автобусне сполучення, легкові автомобілі, мотоцикли з колясками, без колясок. Зникли солом'яні стріхи з будівель, огорожі із вербового пруття, соняшничиння, тютюниння. Основним паливом стало кам'яне вугілля. Причому це все за доступними цінами.

Ціни на основні продукти харчування та промислові товари:

Молоко (літр)	— 0.20 крб.	Бензин (літр)	— 0.07 крб.
Масло кор.(кг)	— 3.50 крб.	Дизпаливо (літр)	— 0.045крб.
Ковбаса (кг)	— 1.60 крб.	Костюм чол.	— 90-100 крб.
Борошно (кг)	— 0.42 крб.	Костюм жін.	— 90 крб.
М'ясо св. (кг)	— 3.80 крб.	Пальто жін	— 130 крб.
М'ясо ял. (кг)	— 2.50 крб.	Холодильник	— 250 крб.
Хліб (бух.)	— 0.16 крб.	Телевізор	— 220 крб.
Олія (літр)	— 1.60 крб.	Пральна машина	— 140 крб.
Яйця (шт)	— 0.05 крб.	Легкова машина	— 4500 крб.
Цукор (кг)	— 0.78 крб.	Корова	— 500 крб.
Картопля (кг)	— 0.09 крб.	Кефір (0.5л)	— 0.08 крб.

Аматорський колектив

Урочистості з нагоди відкриття пам'ятника
Тарасу Григоровичу Шевченкові

ЦЕРКВА І РЕЛІГІЯ

ЛІКВІДАЦІЯ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Закінчувалася друга світова війна. З весною 1944 року до Топорівців прийшло визволення від німецьких окупантів. Одні втікали, інші наступали, треті рятувалися, як могли. Це був хаос. Більше чотирьох років крутилися свого роду “жорна” і все жорнили й жорнили людськими долями.

— О Господи! Коли це скінчиться? — лунало в кожній хаті мого села. Не відали вони, що ці біди тільки добре починаються. В кожній хаті планували по-своєму, як вийти на краще.

Проте політики вирішували людські долі по-своєму. Йосиф Сталін і його оточення не могли миритися з тим, що громадянська війна з Радянською владою, яка ширилася на Західній Україні, має неабияку підтримку з боку Греко-Католицької церкви¹.

Розуміючи стан, у якому опинилася Церква, Галицький Митрополит о.Андрій Шептицький намагався зробити все, щоб налагодити нормальні стосунки з радянською владою.

З цією метою мав намір післати делегацію ГКЦ до Москви, щоб привітати Йосифа Сталіна та радянське керівництво й обговорити питання, пов'язані з ГКЦ у Галичині. Проте делегація відбула вже після смерті Митрополита о.Андрія 21 грудня 1944 року. Делегацію очолив рідний брат покійного митрополита — о.Климент Шептицький.

Делегація була прийнята у РСРН при РНК СРСР, передала лист Сталіну і грошову допомогу СРСР у фонд Червоного Хреста в розмірі 100 тис. крб. Але радянському керівництву не це було потрібне.

Після повернення з Москви між членами делегації відбувся розкол. Член делегації о.доктор Гавриїл Костельник об'явив, що він стає на шлях возз'єднання ГКЦ з Російською Православною Церквою (РКЦ). Отець Климентій Шептицький заявив, що він не покине греко-католицьку церкву.

У зв'язку з цим, при активному сприянні органів нової влади, була створена Ініціативна група, яка наполягала на поверненні греко-католиків до їхньої давньої віри — Православ'я. Очолив ініціативну групу о.д. Гавриїл Костельник. До Ініціативної групи ще ввійшли декан Гусятинський, настоятель церкви в Копичинцях о.Антоній Пель-

вецький та настоятель церкви у Нижанковичах о. Михаїл Мельник.

Як тільки ініціативну групу зареєстрували, в ніч на 12 квітня 1945 року було заарештовано всю вищу ієрархію ГКЦ: митрополита Йосифа Сліпого, єпископів Миколая Чернецького (до речі, наш земляк, уродженець села Семаківці), Миколая Будку, Григорія Хомишина та його помічника Івана Лятишевського. На другий день ініціативній групі були надані права керувати справами ГКЦ. Проте не так усе було просто.

Аж 28 травня Ініціативна група виступила зі Зверненням до всього духовенства Галичини підтримати їх, щоб ліквідувати ГКЦ і приєднатися до РПЦ.

Справами ліквідації ГКЦ і приєднання її до РПЦ у Станіславській єпархії займався член ініціативної групи о. Антоній Пельвецький. У всіх цих справах він мав велику підтримку з боку Косівського декана о. Зеновія.

Уже в кінці липня був складений графік уповноваженого у справах релігії в Станіславській області тов. Сердюченком, згідно з яким викликалися декан і всі отці деканату протягом 9-14 серпня особисто для проведення співбесід.

Наш отець Теодор Олексіїв, згідно з архівними даними, мав пройти таку співбесіду 13 серпня. 5 жовтня 1945 року адміністрація Станіславської єпархії подає дані, що приєднаних до Ініціативної групи по возз'єднанню греко-католицької церкви з РПЦ уже є 132 священики і дяки. По Городенці ще даних немає, оскільки збори мають відбутися 16 жовтня 1945 року.

Як розвивалися далі ці події, можемо судити з таких документів, які зберігаються в обласному архіві:

02-336 Копія:

6.10.1945 р. Таємно. Дуже негайно.

Голові Виконавчого Комітету

Городенської Районної Ради

Депутатів трудящих

16 жовтня 1945 року в м.Городенко о 12-й годині дня скликається нарада всіх священиків греко-католицької Церкви Городенського деканата.

Ця нарада скликається членом ініціативної групи по возз'єднанню з православною о.Пильвецьким і деканом.

На прохання Пильвецького про допомогу скликати нараду, і в зв'язку з обмеженим часом, Виконавчий Комітет Обласної Ради депутатів трудящих ПРОПОНУЄ Вам негайно надати допомогу в частині проведення наради.

Повідомте всіх священиків греко-католицької церкви, котрі мешкають у вашому районі про явку на нараду в м.Городенко 16 жовтня о 12 годині дня в помешкані дома пароха греко-католицької церкви.

Заступник Голови Виконавчого Комітету
Обласної Ради депутатів трудящих: (Бондаренко)

Уповноважений Ради в справах релігійних
Культів при РНК СРСР по Станіславській
області (Сердюченко)

З канцелярії адміністрації Станіславської єпархії:

17 жовтня надійшли дані про результати зборів у Городенці 16 жовтня. Серед священиків, які дали згоду на возз'єднання, в списку о. Олексієва немає. Отже, він не дав згоди.

Із 23 священиків у Городенківському деканаті на збори не з'явилися 11.

У зв'язку з цим було прийнято рішення зібрати всіх ще раз 26 жовтня, але вже у Станіславській єпархії. Стало відомо, що з 12 священиків присутніх на зборах до ініціативної групи приєдналося лише п'ять.

Копія:

02 — 358 Дуже негайно. Таємно.
20.10.1945 р. Голові Виконавчого Комітету
Городенської Районної Ради
депутатів трудящих

В зв'язку з тим, що конференція священиків в м. Городенка 16 жовтня ц.р. не відбулася за неявкою половини священиків Городенського деканату — на другий раз ця конференція скликається в м. Станіславі 26.10.1945 року о 12-ій год. Дня.

Вам належить своїм священикам греко-католицької церкви, які мешкають в Вашому районі, повідомити своєчасно про явку їх на конференцію в м. Станіслав 26. 10. ц.р. котра буде проводитися в домі адміністрації єпархії по Червоноармійській вулиці №14.

Видайте командировочне посвідчення кожному священику до Станіслава та прослідкуйте за виїздом.

Уповноважений Ради
в справах релігійних культів при
РНК СРСР по Станіславській області:(Сердюченко)

Крім того, пішли погрози в адресу священників, якщо хтось з них не прийме православ'я, то вся сім'я буде вивезена до Сибіру.

У сім'ї о. Олексієва народилася донечка. Самому о.Олексієву, їмості Марії та двом старшим донькам — Оксані й Ользі Сибір був нестрашний. Але всі пройнялися почуттям тривоги за новонароджену.

І коли з району передали відрядне посвідчення про явку на конференцію до Станіслава та ще вкотре пригрозили о. Олексієву, щоб він добре подумав, бо зі Станіслава вже може не вернутися, нерви не витримали

23 жовтня о. Олексієв поїхав до Городенки і офіційно приєднався до ініціативної групи по воз'єднанню до РПЦ, але до Станіслава їхати категорично відмовився.

Копія:

02 — 390Негайно. Таємно.

12.11.1945 р. Голові Виконавчого Комітету

Городенської районної Ради

депутатів трудящих

Особисто:

1945 року 27 листопада в м. Станіславі о 12-ій годині дня скликається конференція священників греко-католицької церкви Городенського деканату.

Виконавчий Комітет обласної Ради депутатів трудящих пропонує Вам забезпечити явку всіх священників греко-католицької церкви Вашого району на цю конференцію.

В зв'язку з тим, що конференція скликається ініціативною групою другий раз, бо 26 жовтня ц.р. більше половини священників не з'явилося — Вам належить прослідкувати за виїздом кожного священника.

Конференція проводиться в домі адміністрації епархії по Червоноармійській вулиці № 14.

Заступник голови виконкому
обласної Ради депутатів трудящих(Глушченко)

Уповноважений Ради в справах
релігійних культів при РНК СРСР по
Станіславській області (Сердюченко)

У перших числах березня 1946 року в газеті “Правда України” появилася стаття “Від прокурора УРСР”, в якій йшла мова про звинувачення керівництва Греко-Католицької Церкви — особливо о.Йосипа Сліпого. В останньому абзаці статті писалося:” ...Діло по звинуваченню Сліпого Й.А., Чарнецького М.А, Будки М.М.,Хомишина Г.Л. і Лятишевського І.Ю. в злочинах, передбачених ст.ст. 54-1-а і 54 —11 КК УРСР, слідство закінчено і направлено на розгляд Військового Трибуналу”.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКОВНА ГРОМАДА

У 1946 році в Топорівській парохії працювали²:

Священик — о.Олексіїв Теодор

Дяк —ШевчукМихайло

Паламар—Бадик Федір

У цьому ж фондї зберігаються ще такі документи: (Копії)

1. До Уповноваженого Ради по справах
православної церкви по Станіславській області

Прошу о зареєстрування церкви Успення Пречистої Діви Марії в
селі Топорівці район Городенка.

Церковна старшина

1. Угрин Михайло с. Юрка

2. Мохорук Іванс. Василя

3. СливчукПетро с. Онуфрія

Контрольна комісія

1. ГрищукВасиль с. Танасія

2. Попович Іван с. Олексі

3. Федорук Петро с. Івана

Топорівці, дня 16. 12. 1946 року

о.Олексіїв Теодор

настоятель парохії

2. Довідка про реєстрування приходської громади православної
церкви від 31.12.1946 року під №80. Пізніше приходська громада
православної церкви в Топорівцях була зареєстрована під №420.

3. Довідка про реєстрування церковної ради в складі:

Угрин	Михайло	Юркович	— старший брат
Мохорук	Іван	Васильович	— старший брат
Сливчук	Петро	Онуфрійович	— старший брат

4. Довідка про реєстрування контрольної комісії приходської громади в складі:

Грищук	Василь	Танасійович
Попович	Іван	Олексійович
Федорук	Петро	Іванович

5. Анкетні дані на членів церковної ради і членів ревізійної комісії:

На початку 1946 року із топорівської парафії було вилучено село Підвисоке, оскільки там створилася вже своя парафія і належала до Снятинського деканату. Натомість до топорівської парафії прилучили село Торговицю.

У 1948 році о.Теодор Олексіїв із сім'єю виїхав із села і осів недалеко м.Яремча. Перед цим Торговиця відокремилася від Топорівців і створила свою парафію.

10.09.1948 року в Торговицю прибув священник Микола Федасюк. Він провадив службові відправи і в Топорівцях до 1952 року. Тоді прибув священник на топорівську парафію Анатолій Карпович, 1923 року народження. Переобравши церковний уряд, церковна громада пройшла нову переєстрацію.

1.03.1954 року справа під №420 на церковну громаду була закрита і було складено типову угоду “Про передачу в користування громади РПЦ церковної будівлі і культового майна”. Це було зроблено зі всіма церквами. Від Городенківського райвиконкому цю угоду підписав їхній представник, від топорівської сільської громади — о.Анатолій Карпович і всі члени церковного комітету та ревізійної комісії.

Через кілька місяців отець Анатолій Карпович виїхав із села. На його місце прибув інший священник. За цей час було переобрано деяких членів церковного комітету і членів ревізійної комісії.

Проте у 1956 році о.Анатолій Карпович знову повертається на топорівську парафію. Він домагається від громади повернення тих членів церковного комітету і ревізійної комісії, що були обрані при ньому. Це йому вдається.

І церковна релігійна громада вкотре пройшла переєстрацію.

У 1958 році в село прийшов новий священник Сас Олександр Михайлович, 1902 року народження. Церковне життя в селі проходило нормально.

НОВЕ НАСИЛЬСТВО НАД ЦЕРКОВНОЮ РЕЛІГІЙНОЮ ГРОМАДОЮ

16 березня 1961 року Рада Міністрів СРСР прийняла постанову³ “Про посилення контролю за виконанням законодавства про культури”. З цього випливає, що Рада Міністрів СРСР все зробила для народу, залишилося лише вирішити питання про культури.

ЦК КП України відреагував на вищестоящий орган і на своєму засіданні 1 квітня 1961 року прийняв власну постанову: “Про радянське законодавство про культури”, в якій червоною ниткою проходило:

“...Для нас дорога кожна людина, і якщо вона виховується в душі релігійної ідеології, рабської покірності, індивідуалізму, ворожого ставлення до науки, відмови від радості в житті, сподівання на царство небесне, — то ми повинні все зробити, щоб допомогти такій людині вирватися із релігійної трясовини, перевиховати її в душі високої ідейності, колективізму, дружби, гуманності, глибокої переконаності в перевазі великої справи комунізму”.

Напевно, згідно з постановою ЦК КП України, відповідні партійні і радянські органи на місцях мали б розпочати проводити роз'яснюючу роботу з трудящими про радянське законодавство про культури.

Проте виконком Городенківської ради депутатів трудящих на чолі зі своїм “бойовим” головою Ізотом Григоренком почав дуже активно вирішувати цю постанову в районі з іншого боку — виривати трудящих району із релігійної трясовини, почав перевиховувати всіх у душі високої ідейності, колективізму, дружби, гуманності, глибокої переконаності в перевазі великої справи комунізму. Все робилося так, як сказано у відповідній постанові.

Навіть наші сусіди дещо врахували із цієї постанови: “...колективізм, дружба, гуманність...”, бо тут же появився протокол зборів уповноважених сіл Топорівці, Торговиця і Вербівці про те, що всі три релігійні громади дуже “активно” об'єдналися в одну релігійну громаду і зареєструвалися, взявши в користування церковне приміщення в селі Торговиця, а від двох церков — у Топорівцях і Вербівцях відмовилися. Та коли ми спробували розпитати у кількох десятків жителів села про такі збори уповноважених, то з'ясувалося, що ніхто ніколи такого не чув. “Що таке друзі народу і як з ними боротися?”

— писав класик Комуністичної партії. Звичайно, все це робилося тодішнім виконкомом Торговицької сільської ради і правлінням колгоспу ім. Леся Мартовича. Це лежить на їхній совісті.

Коли тов. Григоренко одержав такий протокол, то аж за голову взявся: “ На що тільки здатні вірні бійці Комуністичної партії і їхні прислужники-яничари! Могли рішити долю будь-якого колективу, навіть не спитавши на це згоди. За ради чого? Заради втриматися біля корита.

Хіба Росія, одержавши силою зверхність над Україною, колись питала думку українського народу? ”

Тов. Григоренко довго думав, що робити з двома церквами. Не пропадати ж добру. І придумав! Виніс свою думку на виконком районної ради: Топорівську церкву, велику споруду, накриту бляхою, всередині обладнану і розмальовану, віддати під зерносклад колгоспу ім Леся Мартовича, а церкву у селі Вербівці передати восьмирічній школі під спортзал⁴. З цього приводу було прийнято рішення виконкому районної ради депутатів трудящих за №51 від 28. 02. 1962 року.

Проте церковна громада працювала, жителі села й далі ходили до церкви. Отець Олександр відправляв служби Божі, проводив релігійні обряди і в Топорівцях, і в Торговиці.. А павутину брехні, підлості, зради навколо топорівської церкви наші недруги і сусіди плели далі.

Через місяць появляється висновок уповноваженого Ради по справах РПЦ при Раді Міністрів СРСР по Станіславській області тов Атаманюка: (Копія)

“Про зняття з реєстрації релігійної громади села Топорівці, Городенківського району, Станіслав. обл.”

Виконком Городенківської районної Ради депутатів трудящих 28 лютого 1962 року прийняв рішення №51 про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці і передачу недіючої церковної споруди колгоспу ім.Леся Мартовича під зерносклад.

Вивчаючи це питання на місці було встановлено, що в селі Топорівці, Городенківського району в 1946 році створилася і була зареєстрована православна релігійна громада, яка із-за текучості її складу перереєструвалася в 1948, 1951, 1952 і в 1956 році.

Ця громада користувалась типовою дерев'яною церковною спорудою, побудованою в 1912 році, займає площу 162м², архітектур-

ним пам'ятником не є, реєстраційна карточка №420.

До червня 1961 року у вищеназваній церкві релігійні служби відправлялись один раз в місяць священником, який доїжджав із села Торговиця, Городенківського району. (Авт. Брехня! Бо священник із Топорівців доїжджав до Торговиці). З червня 1961 року релігійні служби із-за відсутності священника перестали проводитись і віруючі для задоволення своїх почуттів відвідують церкву в селі Торговиця, яка знаходиться в 3-х кілометрах від села Топорівці.

Із кількості перереєстрованих в 1956 році релігійної громади в даний час залишилось 6 чоловік, решта вибули в зв'язку зі смертю або виїхали із села. Громада маленька і утримувати самим церкву і постійного священника не може.

В результаті проведеної роз'яснюючої роботи серед віруючих і членів релігійних громад села Топорівці і села Торговиця вони за згодою Городенківського райвиконкому об'єдналися в одну релігійну громаду, яка перереєстрована і членам виконавчих органів вручені реєстраційні довідки.

Об'єднана релігійна громада відповідно поданої в райвиконком заяви одержала в користування церковну споруду в селі Торговиця, Городенківського району, найняла постійного священника і віруючі села Топорівці відвідують цю церкву.

Через вказані села проходить автомобільна дорога і є в наявності автобусне сполучення.

На основі викладеного вважаю, рішення виконкому Городенківської районної ради депутатів трудящих №51 від 28. 02. 1962 року про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці, Городенківського району і передачі недіючої церкви в цьому селі колгоспу ім. Леся Мартовича під зерносклад є правильним і підлягає затвердженню.

30. 03. 1962 року

м. Станіслав.

З цього приводу на засіданні виконкому Станіславської обласної Ради депутатів трудящих від 10. 04. 1962 року №228-7 було прийнято

Рішення

Про зняття з реєстрації релігійної громади
в селі Топорівці, Городенківського району
Розглянувши рішення виконкому Городенківського райвиконко-

му депутатів трудящих №51 від 28. 02. 1962 року і заключення уповноваженого Ради по справах РПЦ при Раді Міністрів СРСР по Станіславській області від 30. 03. 1962 року про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці, Городенківського району, виконком обласної Ради депутатів трудящих

Вирішив:

1. Затвердити рішення виконкому Городенківської районної Ради депутатів трудящих №51 від 28. 02. 1962 року про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці, Городенківського району, які об'єдналися з другою діючою релігійною громадою.

2. Просити Раду по справах РПЦ при Раді Міністрів СРСР погодитися з прийнятим рішенням.

Голова виконкому
обласної Ради депутатів трудящих(П. Кайкан)
Секретар виконкому(П. Котов)
Через кілька днів із Станіслава пішов лист до Києва: (Копія)
Уповноваженому Ради по справам
РПЦ при Раді Міністрів УРСР
тов. Пінчуку Г.П.
м. Київ

При цьому направляю на Ваш розгляд рішення Городенківського райвиконкому, Станіславського облвиконкому і висновок уповноваженого Ради по справам РПЦ при Раді Міністрів УРСР по Станіславській області про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці, Городенківського району, Станіславської області.

Додаток: на 8 сторінках
Уповноважений Ради
по Станіславській області (А.Атаманюк)
13. 04. 1962р.
№17-92
м. Станіслав
(Копія)
25. 04. 1962 р. Голові Ради по справам
№538РПЦ при Раді Міністрів СРСР
м. Київтов. Куроєдову В.А.
Копія: Уповноваженому Ради по справам

РПЦ при Раді Міністрів СРСР по
Станіславській області
Тов. Атаманюку А.П.

Направляю на розгляд Ради рішення виконкому Станіславської обласної Ради депутатів трудящих № 228-7 від 10. 04. 1962 року і висновок Уповноваженого Ради по Станіславській області тов Атаманюка А.П. про зняття з реєстрації релігійної громади в селі Топорівці, Городенківського району, які об'єдналися з другою релігійною громадою. (Облікова картка №420).

Рішення виконкому Станіславської обласної Ради депутатів трудящих вважаю обґрунтованим і підтримую.

Додаток — на 4 сторінках тільки Раді.
Уповноважений Ради по УРСР(Г.Пінчук)

Витяг

із протоколу №10 засідання Ради по справам Російської
православної церкви при Раді Міністрів СРСР
10 травня 1962 року.Москва

Слухали: Постановили:

31. Рішення виконкому Станіславської Погодитися з рішенням виконкому обласної Ради депутатів трудящих від Станіславської обласної Ради 10.04.1962 р. №228 про зняття з депутатів трудящих про зняття з реєстрації релігійної громади в селі реєстрації релігійної громади в селі Топорівці Городенківського району, як Топорівці Городенківського району, таку, що припинила свою діяльність.

Доповідав ст.інспектор Ради тов.Пашкін А.М.
Виписка вірна: член Ради (А.Шиков)

Офіційна дата зняття з реєстрації Топорівської релігійної громади 10.05.1962 року №10.

Наводимо ці документи для того, щоб наступне покоління не сумнівалося, що питанням кожного села, де його жителям молитися, вирішувала Москва, тобто Комуністична партія Радянського Союзу. Причому, ця ж партія проголошувала: рівність, свободу, братерство. Напевно, не було такого населеного пункту, де б на видному місці не видніло гасло: “Народ і партія — єдині”. Яке фарисейство. Так Комуністична партія Радянського Союзу виховувала свій народ у дусі високої ідейності, колективізму, дружби, гуманності, витягала його з релігійної трясовини, болота, та так витягала, що сама, сарака, туди

попала. Ще й від шлюбу Радянського Союзу із Комуністичною партією залишила нам у спадок, ох, яких недбайливих своїх діток — Комуністичну партію України, соціалістів і прогресистів...

Звичайно, якщо уже про це зайшлося, то сьогодні одна категорія людей згадує добрим словом Радянський Союз, а інша — поганим. Звісно, Радянський Союз і Комуністична партія — одне і те ж саме. Але Комуністичній партії ціни не було б, якби вона вирішила кілька питань:

- не забирати у людей віру
- не годувати задарма півсвіту, а більше думати про свій народ.
- менше русифікувати наш народ.

І було би все прекрасно. А як уже прийшло до розпаду СРСР, то чому б Комуністичній партії України з таким економічним, технічним, кадровим потенціалом не підняти прапор побудови незалежної України. Всі підтримали б таку партію, і сьогодні ми мали б набагато ліпші результати господарювання.

Або ще таке: Весь час проповідували нам про п'ятнадцять сестер, як потім виявилось, фактично було чотирнадцять, найстарша сестра, як співається у тій пісні, бодай не зросла, перекинулася у старшого брата. З того всього і пішло. Але за те ми маємо свою державу — Україну.

Після цих ризень, у червні 1962 року, прибула відповідна команда з Городенки і частину церковного майна, обладнання понищила, повантажили на машини і вивезли в невідомому напрямку. Жителі села в цей день не вийшли на роботу, але це нічого не дало. Проти такої кількості міліціонерів, які з'їхалися до села, годі було щось творити. Через кілька днів до церкви завезли з десяток мішків зерна. Це робили не з Городенки, а свої, які, можливо, тепер припадають на колінцях перед образом Матері Божої у церкві. Але ще не покаялися вголос, можливо, в душі.

Вночі кілька смільчаків половину цих мішків занесли на подвір'я бригадира комплексної бригади, а половину — на подвір'я голови колгоспу. На цім трохи все затихло. Люди далі ходили до церкви, молилися. Службову відправу проводив сільський дяк Михайло Шевчук. Для проведення релігійних обрядів приходив священник із Торговиці. Дехто з людей ходили до церков у Торговицю, Задубрівці, Красноставці та Підвисоке.

ВІДНОВЛЕННЯ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЛІГІЙНОЇ ГРОМАДИ

Жителі села на перших порах примирилися із такою ситуацією. Пройшло більше десяти років. Згідно з архівними даними у 1977 році⁴ — 11 разів письмово і 8 разів усно зареєстровано заяв у вищестоящі інстанції від жителів села про реєстрацію релігійної громади і відкриття церкви. Першими за цю справу взялися інваліди Великої Вітчизняної війни: Никифорок Василь Петрович, Лютак Дмитро Васильович і Пішак Дмитро Якимович. Вони поїхали до Москви і розпочали цю роботу із московських інстанцій. Потім їздила ще більша делегація з числа інвалідів та учасників Великої Вітчизняної війни.

З приводу цих заяв уповноважений Ради у справах релігії в Івано-Франківській області Василь Ліченко дав відповідь: (Копія)

Довідка

про те, що в селах області, документи, яких направлені у Раду Союзу, відмовляють у реєстрації релігійних громад.

В селі Топорівці Торговицької сільської Ради Городенківського району населення 1947 чоловік. В наявності є 20 членів КПРС, 42 члени ВЛКСМ. В селі є клуб, 3 бібліотеки, ФАП, торговий комплекс, 8-річна школа (286 учнів). Віруючих в селі біля 160 чоловік.

Раніше в селі була релігійна громада РПЦ але перестала існувати, так як віруючі стали відвідувати церкви сіл Торговиця і Підвисоке віддалені від Топорівців на 2,5 — 3км.

У 1962 році релігійна община була знята з реєстрації. Церква закрита. У 1977 році частина віруючих стала добиватися відкриття церкви під натиском фанатиків.

У 1978 році з села у вищі інстанції було направлено 5 письмових заяв і три рази делегації були на прийомі із зверненням про відкриття церкви у Топорівцях. Найбільше до цієї справи приклалися жителі села Андрій Никифорок та Дмитро Грищук.

На протязі 7-10 серпня 1978 року написана довідка⁶ старшим інспектором

В.І. Гончаровим про наслідки перевірки роботи комісії сприяння законів про культу:

“Комісія сприяння Торговицького сільвиконкому поверхово аналізує релігійну обрядність в селах, тому не має даних про релігійну обрядність в селі Топорівці, де відмічається складна релігійна ситуація. Комісія мало вділяє уваги роз'ясненню віруючим громадянам села Топорівці положень Конституції СРСР про свободу совісті”.

21.08.1979 року Топорівська релігійна громада в черговий раз звернулася із заявою про відкриття церков.

У наступній довідці уповноважений Ради у справах релігії в Івано-Франківській області Василь Ліченко змушений був констатувати:

— Таким чином в 1976 році поступили заяви про відкриття закритих церков із 20 населених пунктів області, в 1977 році із 32, в 1978 році — 32 населених пунктів.

З цих даних можна судити, як піднялася свідомість наших громадян в області. Люди не схотіли миритися із діями влади. А до 1990 року ще було далеко. Хвиля людського незадоволення зростала.

У 1978 році в селі була створена релігійна громада РПЦ, а аж у квітні 1981 році взята на облік як фактично діюча. Проте влада не збиралася здавати своїх позицій. Їй не до вподоби було, щоб громада добилася свого і відчула владу у своїх руках.

У квітні 1983 року ключі від церкви влада забрала силоміць, а все церковне майно, яке ще було і яке закупили за цей час, вдруге пограбували і забрали буцімто на районний склад. Виконком Городенківської районної ради прийняв рішення про створення у церковній споруді історично-краєзнавчого музею. Провести оздобувальні роботи всередині приміщення і виготовлення експонатів зобов'язали правління колгоспу ім.Леся Мартовича. На щастя, голова колгоспу Михайло Гранішак з виконанням цього рішення не дуже поспішав.

У листі за №540 від 26. 12. 1984 року за підписом голови Городенківського райвиконкому Андрія Пивовара написано:

— Виконком районної ради депутатів трудящих повідомляє, що в 1984 році освоєно 5 культурних приміщень у селах: Топорівці, Колінки, Михальче під історично-краєзнавчі музеї, в селі Слобідка під склад колгоспу ім. Леся Мартовича, в селі Малий Гвіздець — будинок трауру.

Після всіх цих негараздів релігійну громаду все-таки зареєстрували. Створили церковний комітет із двадцяти чоловік на чолі із Дмитром Грищуком, ревізійну комісію. Завдяки наполегливій праці церковного комітету, церкву відремонтували, помалювали, виготовили десятки образів, убрали, і в 1989 році відкрили. На парафію віруючі запросили односельчанина отця Михайла Никифорука, який до

цього часу служити на благо свого народу. Це була велика перемога жителів села.

Спочатку церква належала до Української Автокефальної церкви, а коли створили Українську Православну церкву Київського патріархату, віруючі вирішили перейти до цієї церкви.

РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН-БАПТИСТІВ

У Топорівцях, крім православної релігійної громади, ще є невелика релігійна громада євангельських християн-баптистів зі своїм добротним молитовним будинком. І було б несправедливо обминати цей факт, який є наяву. Щоб добре зрозуміти, що привело до створення цієї громади, треба вдатися трохи до історії.

За довгі роки свого існування християнська релігія дала велику кількість гілок, які церква старалася відрізати, відкинути, як непотрібне нікому гілля, називаючи їх єресями і навіть сектами.

Перші гоніння іновірців, перші виступи проти них церковники приписують Ісусу Христу в Євангелії від св. Івана (гл. 15, ст. 1-6)

— Я правдива Виноградина, а Отець Мій — Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила.

Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті. Перебувайте в Мені, а Я у вас!. Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як у Мені перебувати не будете.

Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви. Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, — і згорять.

Так говориться в Євангелії, так було і в житті. Тих, хто відходив від церкви, “відкидали геть” і “кидали в огонь”, і вони “згорали”.

Як не боролась церква проти таких людей, їх кількість усе збільшувалася і збільшувалася.

Найбільше у світі серед віруючих баптистів. Зауважемо, що є окремо баптисти й окремо — євангелісти. Тільки в колишній Росії за царизму, а потім і в СРСР, пройшло об'єднання баптистів з євангелістами, і вони стали називатися євангельські християни-баптисти. Ця назва передалася, можна сказати, по спадковості і незалежній Україні. У світі є президент союзу баптистів, який має чотириох заступ-

ників — віце-президентів. До розпаду СРСР, одним із віце-президентів був голова Всесоюзної ради євангельських християн-баптистів СРСР.

Баптисти у світі діляться на кілька напрямків: анабаптисти, баптисти-суботники, євангельські християни-баптисти, стародавні баптисти (древні), баптисти свободної волі, новобаптисти, ініціативники, баптисти-кальвіністи, баптисти-армініани, англійські баптисти, американські баптисти, німецькі баптисти (штундисти), баптисти-реформісти, з'єднані, окремі, загальні, сухі, мокрі, правильні, чисті і інші.

Сама назва релігійної общини походить від грецького слова “баптизен” — хрещення через занурення у воду. Перші баптисти у світі виникли в 1611 році в Лондоні. Першу общину заснували німці, які втекли до Англії з Німеччини.

У 1639 році друга община баптистів організувалася в Північній Америці. Звідти баптизм поширився по всьому світі. Для координації дій баптизму у 1905 році був створений «Всесвітній союз баптистів”.

У царській Росії перша община баптистів створилася 1 вересня 1867 року в Тифлісі (Тбілісі). Але ще раніше баптисти появились на півдні України, яких привезли із собою німці-колоністи. Перша баптистська община виникла на Херсонщині у 1858 році, друга — в 1869 році. Пізніше на Київщині. Перші організатори баптизму на Україні: Юхим Цимбал, Іван Рябошапка і Михайло Ратушний.

У 1884 році в Херсонській губернії відбувся перший з'їзд баптистів, на якому було створено “Російський баптистський союз”. В цей період у Росії почав розвиватися євангелізм. Назва походить від грецького слова “євангеліст — благовісник”. Євангелізм уперше виник у Петербурзі серед дворянства. Перші проповіді проводив англієць Редсток. Пізніше керівником євангелізму в Росії став поміщик Пашков. В обох общинах віровчення було однаковим. І тому у 1905 році обидві общини об'єдналися і створили Союз євангельських християн-баптистів.

Проте через політичні розбіжності та інші причини цей Союз вийшов нетривким і в 1908 році між ними стався розкол. Знову утворилися два союзи: Союз російських баптистів і Всеросійський союз євангельських християн.

Прихід Радянської влади в 1917 році обидва Союзи сприйняли вороже. Аж у 1926 році баптистський з'їзд заявив про лояльне ставлення до нової влади. Баптистам було дозволено служити в

Червоної Армії. У 1920-х роках, коли бурхливо почав розвиватися комсомол, на протигагу комсомолу бурно став розвиватися бапсомол. Були місцевості, де бапсомольців було більше, ніж комсомольців.

У 1930-х роках внаслідок великої атеїстичної роботи з боку влади та ведення неправильної політики з боку керівників баптизму почався великий відплив віруючих. Через це у 1935 році “Союз баптистів Росії” саморозпустився.

Після розколу у 1908 році між баптистами і євангелістами настала велика ворожнеча. Євангелісти так само вороже зустріли прихід Радянської влади.

У 1923 році визнали нову владу й обов'язкове проходження служби в Червоній Армії молодими євангелістами.

Проте в 1930-х роках євангелізм у СРСР теж почав занепадати. Щоб підняти роль баптизму і євангелізму, після довгих суперечок, аж у 1944 році пройшов з'їзд представників баптистів і євангелістів, на якому відбулося знову об'єднання і створення єдиного керівного органу — Всесоюзної ради євангельських християн-баптистів, який діяв до розпаду СРСР.

У 1925 році до євангельських християн-баптистів приєдналися “п'ятидесятники (трясуни)”, в 1947 році “Вільні християни Закарпаття”, в 1963 році — меноніти.

На Покутті євангелізм почав розвиватися в 1925 році. Його розпочали кілька осіб, що надзвичайно різнилися своїм походженням і соціальним станом. Першим з них був адвокат з Городенки д-р Роман Морозевич, якому вже довгий час, ще з університетських часів імпонувала євангеліцька церква. Другим був греко-католицький священник Володимир Федів, парох з Малих Кам'янок Коломийського деканату.

Отець Володимир Федів — зять управителя Топорівської сільської школи Петра Стефаніва. Після закінчення Станіславівської духовної семінарії першу свою Службову відправу провів у топорівській церкві під керівництвом

о. Юліана Войнаровського. Отець Володимир Федів і д-р Роман Морозевич зв'язалися з українським євангеліцьким об'єднанням у Північній Америці, де були згуртовані різні українські євангеліцькі громади, зв'язані з просвітерськими церквами Америки і Канади. Українське євангеліцьке об'єднання в Північній Америці підтримало

ініціативу о.Федіва і д-ра Морозевича і почали в Коломиї підтримувати український церковно-реформаторський рух, що потім оформився в українську євангелицько-реформаторську церкву.

Крім того, ще була створена одна церква в Станіславові в 1932 році німцем-євангелистом Ціммерманом. Обидві ці церкви певний час протистояли одна одній.

У 1927 році на Снятинщину з місіонерською місією прибув Микола Лютий, який до цього закінчив євангелицькі курси у Львові. У своїх пошуках він знайшов однодумця у Підвисокому Івана Романюка, який уже був знайомий з ідеями баптизму (штундизму) з часів перебування в німецькому полоні у роки Першої світової війни. Микола Лютий навіть оселився в оселі Івана Романюка.

Там, у Підвисокій, потім у Стецеві Лютий і розпочав свою місіонерську діяльність. На той час у німецьких колоніях — Рудольсдорф (Стецівка) і Августдорф (Снятин) діяли дві потужні баптистські общини. З ними і підтримував тісний зв'язок Микола Лютий.

У 1928 році вперше на Снятинщині серед українців на р. Прут відбулося показове хрещення нових євангелистів. Через деякий час була заснована євангелицька громада. Першим рукоприкладним проповідником і пресвітером євангелицької громади став Іван Романюк.

У 1930-х роках німці-баптисти на Августдорфі побудували молитовний будинок. На відкриття приїхав голова німецького баптистського об'єднання А.Венске з Лодзі. Там були присутні і всі члени євангелицької громади з Підвисокої. Свою місіонерську діяльність Микола Лютий поширив і в Надвірнянському та Товмацькому повітах.

Уже за часів радянської влади віруючі почали називатися євангельськими християнами-баптистами. Центр їхньої діяльності перемістився до Стечеви.

В кінці 1950-х років знову повернувся до Підвисокої.

Вчення євангельських християн-баптистів сприйняв наш односельчанин Волошин Антон Іванович. З часом став проповідником і проповідував слово Боже серед жителів нашого села. Через якийсь час знайшов своїх однодумців. Поступово почала збільшуватися і формуватися в Топорівцях ще одна релігійна громада — євангельські християни-баптисти. Все це закінчилося тим, що в

жовтні 1991 року було зареєстровано статут уже сформованої релігійної громади — Євангельських християн-баптистів з центром у Топорівцях. Проповідник Антон Волошин став рукоприкладованим і був призначений пресвітером релігійної громади. Релігійна громада своїми силами побудувала на околиці села гарний молитовний будинок.

Водне хрещення, — по канолах ЄХБ, — може прийняти будь-який громадянин нашої держави, якому сповнилося вісімнадцять років. Тобто, коли людина свідомо сповідує свою вірність Ісусові Христу. Проте цю роботу віруючі розпочинають ще в дитячому віці:

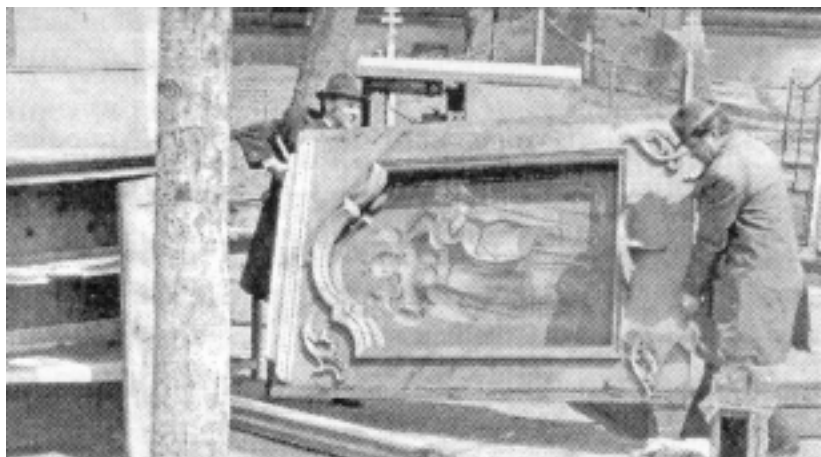
Дитяче серце — нива безкрайня
Сіяти там треба ранньою весною,
Сіяти треба дбайливо, ласкаво і ніжно,
Щоб не залишилось бороздки пустої.

ЦЕРКОВНИЙ ХОР

РУЙНУВАННЯ ДУХОВНОЇ СВЯТИНИ

Ось вони «герої», які керували
руйнуванням церкви

Охорона руйнівників

Відновлена церква

ВІЗИТАЦІЯ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ І ВСІЄЇ РУСИ – ФІЛАРЕТА

Вітання на топорівській землі

Відправа у церкві

НАСЕЛЕННЯ ТА ЙОГО СКЛАД

СІЛЬСЬКІ РОДИНИ

У першому томі цього збірника описані сільські родини, які проживали в селі до 1939 року. З того часу і по сьогоднішній день в селі появилось багато нових родин. Зв'язано це з тим, що в радянські часи відбувалася велика міграція населення. Багато людей виїжджало на заробітки у Східні області, особливо молодь. Багато хлопців побудували там свої сім'ї і там живуть. Багато дівчат поодружувалися за тамтешніх хлопців. Деякі залишилися там жити, а деякі привели своїх чоловіків у Топорівці, і вони стали постійними жителями села.

Друга причина, яка посприяла виїзду корінної молоді із села і прибуття нових людей — це навчання у вищих, спеціальних учбових закладах та у профтех училищах. Багато молоді із різних спеціальностей після закінчення вузів діставали направлення на роботу у різні куточки Радянського Союзу. Більшість із них теж там і осіла, а дехто повернувся додому але в парі. Отож наші нові сільські родини і прізвища:

— Андріюки, Андрейчуки.

Андрейчук Василь Васильович працював бригадиром тракторної бригади, а після об'єднання колгоспів, довгий час працював бригадиром комплексної бригади (Топорівців).

Абрамики.

— Бабухи, Бажани, Балайчуки, Бигарі, Бирзули, Боднарчуки, Боднарюки, Бойки, Бойківці, Борисовці, Бориси, Бужори.

— Вагілі, Василюки, Варемчуки, Ватаманюки, Вербіцькі, Вержаки, Візінські, Ворсуляки, Врубелі.

— Гавелі, Гаврилюки, Гаврюки, Гавучаки, Герасимові, Головацькі, Голоти, Грейчаки, Григорчуки, Грицоки, Грицяки, Грушинські, Гуцуляки.

Гринюки. Гринюк Василь Федорович — голова об'єданого колгоспу ім.Леся Мартовича. Багато зробив для Топорівців в питаннях розбудови господарства в бригаді, в селі. Ще більше зробив для розбудови села, очолюючи топорівський колгосп "Маяк", який від'єднався від колгоспу ім. Леся Мартовича в 1987 році. Під його безпосереднім керівництвом закінчено будівництво будинку культури, побудовано середню школу на 500 учнів, торговий комплекс, медамбулаторію, цегельний завод на 5 млн.штук цегли в рік, забій-

ний пункт із ковбасним цехом, пекарню, пилораму, тютюносушарку, і багато інших об'єктів дуже необхідних для села.

— Дирби, Дички, Дідухи, Домброві, Драгани.

— Єремчуки.

— Захарії.

— Карпушенки, Кисилиці, Кіндрачуки, Кнігніцькі, Кнігніцькі, Костюки, Кречуни, Крижанівські, Кудрянові, Курилюки, Кушніруки, Кшиваки.

— Леньки.

Лукавецькі. Лукавецький Роман довгі роки працював завідуючим сільським клубом. Лукавецька Марія Танасіївна працювала завідуючою сільською бібліотекою (1965-2001р.р.).

— Маланчуки, Малиновські, Мандзюки, Мацьки, Маротчаки, Мартинюки, Матієки, Матовичі, Медвійчуки, Михайлюки, Мішкові, Міки, Мокрицькі, Молочки.

— Натальські, Неп'юки.

— Ольхові, Онищуки, Осипенки.

— Пасенюки, Пасічники, Парховські, Паюки, Патрани, Полянські, Покотиленки, Поповкіни, Процики, Процюки.

— Рибчинські, Рогульки, Романишині.

— Сивківі, Скотаренки, Стефанюки, Стефанці, Стефураки, Сульженки, Сухолитки.

— Табачнюки, Теремчуки, Томенчуки.

— Франтики.

— Холівчуки.

— Цвілінюки.

— Чижевські.

— Шилани, Широкоступенки, Шпуганики.

— Юрійчуки.

— Яремієки.

МЕТРИКАЛЬНА КНИГА НАРОДЖЕНЬ

(Згідно господарських книг 2000-ого року)

1. Стефанюк Дмитро Петрович — 21. 06. 1943 року народ.
2. Стефанюк Марія Федорівна — 23. 04. 1952 р. н.
3. Стефанюк Василь Дмитрович — 28. 01. 1979 р. н.
4. Стефанюк Володимир Дмитрович — 02. 01. 1982 р. н.
5. Шологон Іван Михайлович — 03. 03. 1949 р. н.

6. Шологон Параска Михайлівна — 28. 06. 1953 р. н.
7. Шологон Михайло Іванович — 16. 01. 1975 р. н.
8. Шологон Микола Іванович — 16. 10. 1980 р. н.
9. Шологон Віталій Іванович — 17. 04. 1985 р. н.
10. Шологон Галина Василівна — 30. 10. 1974 р. н.
11. Шологон Надія Михайлівна — 04. 08. 1996 р. н.
12. Шологон Олександр Михайлович — 20. 08. 1998 р. н.
13. Сенюк Ярослав Миколайович — 25. 01. 1965 р. н.
14. Сенюк Світлана Олександрівна — 15. 07. 1976 р. н.
15. Сенюк Дана Ярославівна — 16. 05. 1996 р. н.
16. Ковблюк Ганна Миколаївна — 06. 02. 1921 р. н.
17. Ковблюк Дмитро Іванович — 14. 01. 1944 р. н.
18. Угрин Ганна Дмитрівна — 08. 05. 1970 р. н.
19. Угрин Дмитро Іванович — 01. 01. 1963 р. н.
20. Угрин Марія Дмитрівна — 27. 08. 1990 р. н.
21. Угрин Ольга Дмитрівна — 09. 06. 1992 р. н.
22. Гринюк Василь Федорович — 16. 01. 1936 р. н.
23. Гринюк Ганна Миколаївна — 25. 07. 1940 р. н.
24. Угрин Степан Петрович — 10. 11. 1950 р. н.
25. Угрин Марія Василівна — 24. 02. 1957 р. н.
26. Угрин Петро Степанович — 06. 09. 1978 р. н.
27. Угрин Мирослава Степанівна — 07. 01. 1981 р. н.
28. Стефанюк Ганна Михайлівна — 03. 02. 1954 р. н.
29. Стефанюк Михайло Васильович — 29. 10. 1977 р. н.
30. Стефанюк Микола Васильович — 27. 04. 1983 р. н.
31. Федорук Іван Степанович — 08. 12. 1914 р. н.
32. Василик Петро Васильович — 18. 04. 1948 р. н.
33. Василик Наталія Дмитрівна — 09. 04. 1956 р. н.
34. Василик Марія Петрівна — 24. 04. 1987 р. н.
35. Ковблюк Євдокія Антонівна — 10. 06. 1923 р. н.
36. Мохорук Степан Михайлович — 10. 06. 1923 р. н.
37. Мохорук Ганна Михайлівна — 20. 04. 1959 р. н.
38. Мохорук Галина Степанівна — 21. 07. 1981 р. н.
39. Мохорук Марія Степанівна — 16. 12. 1987 р. н.
40. Лютак Василь Дмитрович — 30. 10. 1939 р. н.
41. Лютак Параска Федорівна — 03. 02. 1939 р. н.
42. Стрийський Василь Миколайович — 26. 01. 1967 р. н.
43. Стрийська Галина Василівна — 21. 09. 1974 р. н.

44. Стрийський Микола Васильович – 23. 12. 1993 р. н.
45. Стрийська Христина Василівна – 23. 05. 1997 р. н.
46. Лесюк Іван Михайлович – 25. 09. 1939 р. н.
47. Лесюк Параска Василівна – 30. 05. 1941 р. н.
48. Лесюк Марія Іванівна – 09. 05. 1965 р. н.
49. Мурмилик Галина Дмитрівна – 18. 11. 1988 р. н.
50. Сопотик Михайло Миколайович – 06. 09. 1913 р. н.
51. Сопотик Ярослав Михайлович – 19. 11. 1944 р. н.
52. Сопотик Оксана Володимирівна – 08. 01. 1949 р. н.
53. Сопотик Михайло Ярославович – 22. 11. 1976 р. н.
54. Сопотик Оксана Ярославівна – 12. 08. 1978 р. н.
55. Попович Дмитро Степанович – 15. 07. 1949 р. н.
56. Попович Ганна Романівна – 03. 03. 1955 р. н.
57. Попович Леся Дмитрівна – 10. 11. 1986 р. н.
58. Сливчук Ярослав Васильович – 02. 04. 1943 р. н.
59. Сливчук Василь Ярославович – 18. 10. 1967 р. н.
60. Сливчук Марія Василівна – 17. 06. 1968 р. н.
61. Попович Михайло Іванович – 08. 03. 1934 р. н.
62. Попович Ганна Дмитрівна – 14. 10. 1943 р. н.
63. Попович Василь Михайлович – 14. 02. 1968 р. н.
64. Попович Надія Дмитрівна – 14. 05. 1972 р. н.
65. Попович Оксана Василівна – 16. 06. 1992 р. н.
66. Попович Михайло Васильович – 28. 11. 1994 р. н.
67. Бадик Василь Дмитрович – 29. 01. 1972 р. н.
68. Бадик Марія Василівна – 15. 12. 1974 р. н.
69. Бадик Василь Васильович – 25. 01. 1998 р. н.
70. Бадик Дмитро Іванович – 12. 07. 1942 р. н.
71. Бадик Євдокія Василівна – 08. 06. 1942 р. н.
72. Сенюк Михайло Михайлович – 10. 05. 1970 р. н.
73. Сенюк Марія Олексіївна – 09. 05. 1973 р. н.
74. Сенюк Галина Михайлівна – 14. 12. 1990 р. н.
75. Сенюк Олексій Михайлович – 08. 10. 1992 р. н.
76. Сенюк Вікторія Михайлівна – 28. 07. 2000 р. н.
77. Грищук Михайло Михайлович – 12. 02. 1925 р. н.
78. Грищук Ганна Василівна – 13. 05. 1923 р. н.
79. Грищук Іван Миколайович – 21. 03. 1933 р. н.
80. Грищук Наталія Федорівна – 26. 10. 1936 р. н.
81. Никифорок Антон Іванович – 15. 10. 1929 р. н.

82. Никифоруk Параска Іванівна — 10. 09. 1931 р. н.
83. Марковська Анастасія Антонівна — 08. 01. 1970 р. н.
84. Марковський Василь Михайлович — 21. 05. 1964 р. н.
85. Марковська Марія Василівна — 25. 08. 1992 р. н.
86. Марковська Надія Василівна — 22. 08. 1993 р. н.
87. Марковський Михайло Васильович — 28. 10. 1996 р. н.
88. Никифоруk Михайло Дмитрович — 07. 06. 1938 р. н.
89. Никифоруk Василина Миколаївна — 04. 01. 1951 р. н.
90. Пішак Іван Миколайович — 26. 09. 1973 р. н.
91. Грищук Ганна Іванівна — 22. 04. 1929 р. н.
92. Угрин Ганна Іванівна — 14. 02. 1969 р. н.
93. Угрин Микола Степанович — 18. 03. 1964 р. н.
94. Угрин Галина Миколаївна — 21. 03. 1988 р. н.
95. Никифоруk Андрій Іванович — 17. 01. 1915 р. н.
96. Никифоруk Марія Миколаївна — 27. 08. 1929 р. н.
97. Сливчук Параска Василівна — 25. 10. 1927 р. н.
98. Мурмилик Марія Миколаївна — 16. 04. 1974 р. н.
99. Мурмилик Василь Васильович — 23. 09. 1965 р. н.
100. Мурмилик Ольга Василівна — 29. 01. 1996 р. н.
101. Мурмилик Микола Васильович — 12. 12. 1997 р. н.
102. Угрин Василь Степанович — 26. 08. 1960 р. н.
103. Угрин Параска Василівна — 22. 11. 1965 р. н.
104. Угрин Галина Василівна — 02. 11. 1995 р. н.
105. Ковблюк Іван Олександрович — 24. 08. 1958 р. н.
106. Ковблюк Галина Семенівна — 09. 06. 1967 р. н.
107. Касіян Наталія Іванівна — 29. 09. 1985 р. н.
108. Ковблюк Іван Іванович — 29. 12. 1986 р. н.
109. Паюк Іван Іванович — 24. 09. 1973 р. н.
110. Паюк Ганна Андріївна — 12. 07. 1974 р. н.
111. Паюк Микола Іванович — 16. 05. 1995 р. н.
112. Паюк Марія Іванівна — 25. 08. 1997 р. н.
113. Попович Ольга Дмитрівна — 08. 02. 1975 р. н.
114. Федоруk Марія Степанівна — 09. 03. 1992 р. н.
115. Маротчак Дмитро Михайлович — 16. 10. 2000 р. н.
116. Маротчак Михайло Михайлович — 03. 06. 1970 р. н.
117. Ковблюк Петро Дмитрович — 02. 04. 1925 р. н.
118. Ковблюк Василина Семенівна — 23. 03. 1933 р. н.

119. Волошин Параска Миколаївна — 10. 01. 1929 р. н.
120. Волошин Дмитро Миколайович — 02. 02. 1991 р. н.
121. Волошин Микола Дмитрович — 23. 03. 1950 р. н.
122. Грищук Ганна Миколаївна — 16. 12. 1972 р. н.
123. Грищук Микола Степанович — 03. 01. 1993 р. н.
124. Волошин Дмитро Миколайович — 02. 02. 1991 р. н.
125. Грищук Степан Васильович — 15. 09. 1970 р. н.
126. Перегінська Марія Петрівна — 02. 08. 1921 р. н.
127. Полянський Василь Васильович — 29. 09. 1980 р. н.
128. Полянський Василь Вікторович — 30. 10. 1956 р. н.
129. Полянська Ганна Василівна — 02. 12. 1955 р. н.
130. Полянська Галина Василівна — 05. 06. 1991 р. н.
131. Книгиницька Євдокія Андріївна — 10. 02. 1936 р. н.
132. Сливчук Василь Миколайович — 11. 02. 1964 р. н.
133. Сливчук Марія Степанівна — 19. 07. 1967 р. н.
134. Макулович Олександра Василівна — 19. 08. 1985 р. н.
135. Сливчук Іван Васильович — 07. 07. 1987 р. н.
136. Деляр Михайло Петрович — 17. 06. 1930 р. н.
137. Деляр Євдокія Василівна — 10. 02. 1933 р. н.
138. Вуйців Марія Михайлівна — 10. 04. 1963 р. н.
139. Мурмилик Михайло Іванович — 07. 11. 1928 р. н.
140. Мурмилик Іван Михайлович — 26. 04. 1959 р. н.
141. Мурмилик Галина Іванівна — 08. 11. 1964 р. н.
142. Мурмилик Марія Іванівна — 10. 01. 1987 р. н.
143. Мурмилик Наталія Іванівна — 28. 02. 1991 р. н.
144. Пługаторик Ганна Іванівна — 12. 10. 1930 р. н.
145. Пługаторик Василь Олексійович — 16. 06. 1935 р. н.
146. Пługаторик Галина Василівна — 31. 10. 1963 р. н.
147. Грищук Степан Васильович — 14. 06. 1963 р. н.
148. Грищук Марія Степанівна — 26. 04. 1990 р. н.
149. Грищук Галина Степанівна — 08. 10. 1994 р. н.
150. Непўюк Марія Іванівна — 18. 05. 1928 р. н.
151. Анатійчук Мирослав Миколайович — 10. 11. 1958 р. н.
152. Анатійчук Марія Василівна — 20. 08. 1960 р. н.
153. Анатійчук Василь Мирославович — 17. 07. 1979 р. н.
154. Анатійчук Микола Мирославович — 13. 03. 1985 р. н.
155. Пішак Олена Миколаївна — 06. 02. 1921 р. н.

156. Федорук Дмитро Ярославович – 13. 11. 1968 р. н.
157. Федорук Марія Петрівна – 27. 01. 1974 р. н.
158. Федорук Василь Дмитрович – 11. 01. 1995 р.н.
159. Федорук Мар'яна Дмитрівна – 23. 10. 1998 р. н.
160. Федорук Ганна Дмитрівна – 01. 05. 1947 р. н.
161. Гришук Дмитро Васильович – 18. 11. 1933 р. н.
162. Пішак Дмитро Михайлович – 06. 06. 1983 р. н.
163. Никифорук Василь Федорович – 29. 11. 1934 р. н.
164. Никифорук Марія Михайлівна – 19. 03. 1940 р. н.
165. Никифорук Михайло Васильович – 08. 09. 1961 р. н.
166. Никифорук Любов Несторівна – 16. 08. 1976 р. н.
167. Никифорук Ігор Михайлович – 21. 06. 1998 р. н.
168. Никифорук Ілля Михайлович – 09. 01. 2001 р. н.
169. Гришук Іван Васильович – 06. 04. 1959 р. н.
170. Гришук Марія Іванівна – 25. 06. 1961 р. н.
171. Гришук Надія Іванівна – 22. 12. 1989 р. н.
172. Гришук Роман Іванович – 09. 06. 1991 р. н.
173. Гришук Василь Іванович – 12. 07. 1934 р. н.
174. Гуцуляк Ганна Василівна – 14. 09. 1964 р. н.
175. Гузіїк Василь Миколайович – 06. 01. 1984 р. н.
176. Гузіїк Марія Миколаївна – 14. 08. 1987 р. н.
177. Гуцуляк Віктор Васильович – 03. 10. 1995 р. н.
178. Федорук Василь Ярославович – 08. 08. 1965 р. н.
179. Федорук Василина Іванівна – 01. 01. 1969 р. н.
180. Федорук Ярослав Васильович – 04. 10. 1989 р. н.
181. Федорук Іван Васильович – 05. 10. 1994 р. н.
182. Бадик Іван Дмитрович – 27. 02. 1968 р. н.
183. Бадик Галина Василівна – 14. 06. 1975 р. н.
184. Бадик Дмитро Іванович – 09. 05. 1992 р. н.
185. Бадик Марія Іванівна – 20. 07. 1999 р. н.
186. Сливчук Василь Олексійович – 04. 01. 1935 р. н.
187. Сливчук Ганна Михайлівна – 10. 01. 1948 р. н.
188. Угрин Василь Дмитрович – 01. 01. 1947 р. н.
189. Угрин Василь Васильович – 01. 01. 1978 р. н.
190. Угрин Марія Василівна – 08. 06. 1979 р. н.
191. Угрин Руслана Василівна – 02. 06. 1981 р. н.
192. Угрин Мирослав Васильович – 02. 01. 1990 р. н.

193. Угрин Марія Федорівна — 29. 01. 1928 р. н.
194. Юрійчук Василь Андрійович — 11. 05. 1930 р. н.
195. Юрійчук Ганна Дмитрівна — 01. 01. 1931 р. н.
196. Юрійчук Ярослав Васильович — 26. 05. 1967 р. н.
197. Юрійчук Галина Іванівна — 16. 04. 1975 р. н.
198. Юрійчук Ярослав Ярославович — 13. 07. 1997 р. н.
199. Юрійчук Любомир Ярославович — 24. 10. 1998 р. н.
200. Угрин Іван Михайлович — 24. 08. 1949 р. н.
201. Угрин Марія Володимирівна — 20. 08. 1950 р. н.
202. Угрин Михайло Іванович — 30. 08. 1972 р. н.
203. Угрин Галина Степанівна — 07. 11. 1974 р. н.
204. Угрин Марина Михайлівна — 26. 10. 1993 р. н.
205. Угрин Іван Михайлович — 30. 01. 1997 р. н.
206. Сливчук Марія Дмитрівна — 08. 11. 1933 р. н.
207. Сливчук Роман Іванович — 25. 07. 1930 р. н.
208. Сливчук Емілія Іванівна — 20. 11. 1938 р. н.
209. Стрийський Степан Євгенович — 03. 01. 1958 р. н.
210. Стрийська Марія Романівна — 11. 02. 1960 р. н.
211. Стрийський Роман Степанович — 17. 11. 1982 р. н.
212. Стрийська Галина Степанівна — 10. 11. 1988 р. н.
213. Сливчук Марія Дмитрівна — 01. 02. 1931 р. н.
214. Гавучак Іван Михайлович — 11. 05. 1962 р. н.
215. Гавучак Галина Михайлівна — 07. 03. 1965 р. н.
216. Попович Ганна Іванівна — 02. 02. 1965 р. н.
217. Грицьак Олег Ігорович — 26. 03. 1991 р. н.
218. Попович Ярослав Степанович — 17. 07. 1997 р. н.
219. Грищук Іван Васильович — 06. 01 1931 р. н.
220. Головацька Олександра Андріївна — 09. 03. 1975 р. н.
221. Романишин Петро Васильович — 04. 09. 1976 р. н.
222. Ковблюк Дмитро Степанович — 26. 01. 1953 р. н.
223. Ковблюк Ганна Василівна — 09. 06. 1961 р. н.
224. Сливчук Михайло Дмитрович — 25. 03. 1954 р. н.
225. Сливчук Параска Іванівна — 19. 11. 1960 р. н.
226. Сливчук Ігор Михайлович — 11. 03. 1980 р. н.
227. Сливчук Сергій Михайлович — 25. 07. 1983 р. н.
228. Мельничук Ганна Михайлівна — 01. 02. 1931 р. н.
229. Грицьок Василь Іванович — 26. 02. 1955 р. н.

230. Грицок Марія Михайлівна — 01. 09. 1959 р. н.
231. Грицок Любомир Васильович — 20. 08. 1980 р. н.
232. Бужор Олександра Василівна — 01. 06. 1978 р. н.
233. Сливчук Іван Іванович — 19. 01. 1994 р. н.
234. Волошин Ганна Іванівна — 14. 04. 1963 р. н.
235. Волошин Анатолій Степанович — 26. 08. 1980 р. н.
236. Волошин Марія Степанівна — 10. 11. 1983 р. н.
237. Угрин Василь Михайлович — 16. 03. 1962 р. н.
238. Угрин Надія Миколаївна — 12. 03. 1970 р. н.
239. Угрин Микола Васильович — 20. 06. 1989 р. н.
240. Угрин Марія Василівна — 07. 03. 1991 р. н.
241. Кіндрачук Ганна Степанівна — 29. 05. 1935 р. н.
242. Ковблюк Ганна Миколаївна — 10. 08. 1931 р. н.
243. Баб'юк Іван Михайлович — 12. 02. 1977 р. н.
244. Баб'юк Ольга Дмитрівна — 09. 01. 1981 р. н.
245. Баб'юк Наталія Іванівна — 20. 08. 2000 р. н.
246. Ковблюк Іван Танасійович — 06. 03. 1959 р. н.
247. Великочий Василь Степанович — 07. 08. 1931 р. н.
248. Великоча Марія Іванівна — 21. 06. 1936 р. н.
249. Великочий Василь Іванович — 15. 10. 1987 р. н.
250. Великочий Іван Васильович — 30. 11. 1958 р. н.
251. Великоча Марія Андріївна — 06. 01. 1967 р. н.
252. Великоча Мар'яна Іванівна — 05. 11. 1985 р. н.
253. Тофан Іван Миколайович — 29. 01. 1955 р. н.
254. Тофан Ганна Василівна — 08. 06. 1959 р. н.
255. Тофан Микола Іванович — 14. 04. 1987 р. н.
256. Тофан Марія Іванівна — 28. 09. 1988 р. н.
257. Тофан Іванна Іванівна — 22. 09. 1992 р. н.
258. Тофан Ганна Іванівна — 22. 09. 1992 р. н.
259. Синогубик Марія Василівна — 23. 02. 1940 р. н.
260. Синогубик Наталія Михайлівна — 07. 01. 1976 р. н.
261. Синогубик Василь Ярославович — 26. 12. 1999 р. н.
262. Синогубик Ярослав Михайлович — 23. 11. 1969 р. н.
263. Никифорок Ганна Дмитрівна — 07. 09. 1932 р. н.
264. Никифорок Ярослав Миколайович — 29. 01. 1967 р. н.
265. Никифорок Лариса Дмитрівна — 27. 05. 1974 р. н.
266. Никифорок Наталія Ярославівна — 25. 03. 1991 р. н.

267. Никифорук Михайло Ярославович — 06. 08. 1998 р. н.
268. Никифорук Дмитро Ярославович — 10. 10. 1999 р. н.
269. Попович Галина Юрїївна — 06. 11. 1966 р. н.
270. Попович Мирослава Степанівна — 27. 05. 1986 р. н.
271. Кантимир Іван Михайлович — 15. 05. 1952 р. н.
272. Кантимир Марія Миколаївна — 16. 02. 1960 р. н.
273. Кантимир Микола Іванович — 26. 11. 1979 р. н.
274. Кантимир Михайло Іванович — 02. 11. 1982 р. н.
275. Кантимир Іван Іванович — 16. 07. 1984 р. н.
276. Ковблюк Параска Іванівна — 03. 03. 1935 р. н.
277. Ковблюк Василь Танасійович — 06. 03. 1959 р. н.
278. Грищук Наталія Василівна — 31. 01. 1959 р. н.
279. Попович Ганна Степанівна — 19. 12. 1928 р. н.
280. Попович Степан Михайлович — 02. 01. 1960 р. н.
281. Луканюк Роман Дмитрович — 01. 01. 1952 р. н.
282. Луканюк Ганна Григорівна — 10. 03. 1957 р. н.
283. Матович Ганна Романівна — 10. 06. 1978 р. н.
284. Луканюк Дмитро Романович — 07. 05. 1980 р. н.
285. Візінський Михайло Романович — 14. 06. 1996 р. н.
286. Василичин Микола Іванович — 09. 09. 1947 р. н.
287. Василичин Марія Василівна — 15. 10. 1940 р. н.
288. Василичин Іван Миколайович — 27. 11. 1979 р. н.
289. Василичин Наталія Іванівна — 21. 05. 1984 р. н.
290. Сливчук Микола Іванович — 01. 05. 1933 р. н.
291. Сливчук Марія Миколаївна — 18. 02. 1939 р. н.
292. Сливчук Іван Миколайович — 18. 02. 1964 р. н.
293. Сливчук Катерина Василівна — 11. 11. 1968 р. н.
294. Сливчук Наталія Іванівна — 29. 10. 1989 р. н.
295. Сливчук Марія Іванівна — 07. 04. 1993 р. н.
296. Мохорук Степан Іванович — 18. 09. 1948 р. н.
297. Мохорук Ганна Михайлівна — 07. 09. 1958 р. н.
298. Угрин Галина Степанівна — 12. 06. 1979 р. н.
299. Мохорук Михайло Степанович — 30. 12. 1980 р. н.
300. Мохорук Іван Степанович — 27. 03. 1992 р. н.
301. Угрин Ганна Іванівна — 21. 01. 1996 р. н.
302. Угрин Інна Іванівна — 04. 02. 1998 р. н.
303. Угрин Іван Васильович — 08. 03. 1974 р. н.

304. Мохорук Марія Дмитрівна — 22. 08. 1923 р. н.
305. Мохорук Марія Петрівна — 12.02. 1942 р. н.
306. Дідушко Олександра Андріївна — 24. 09. 1973 р. н.
307. Дідушко Микола Васильович — 05. 02. 1970 р. н.
308. Дідушко Марія Миколаївна — 09. 09. 1992 р. н.
309. Дідушко Василь Миколайович — 05. 10. 1994 р. н.
310. Дідушко Андрій Миколайович — 26. 01. 1998 р. н.
311. Костюк Олена Андріївна — 10. 02. 1927 р. н.
312. Костюк Ганна Федорівна — 19. 09. 1958 р. н.
313. Томенчук Мирослав Миколайович — 29. 10. 1988 р. н.
314. Мохорук Дмитро Іванович — 14. 07. 1927 р. н.
315. Бадик Дмитро Васильович — 10. 04. 1975 р. н.
316. Бадик Галина Дмитрівна — 22. 02. 1979 р. н.
317. Бадик Василь Дмитрович — 04. 12. 1999 р. н.
318. Волошин Дмитро Антонович — 30. 09. 1952 р. н.
319. Волошин Марія Василівна — 08. 03. 1959 р. н.
320. Мельничук Наталія Дмитрівна — 11. 10. 1981 р. н.
321. Мельничук Микола Іванович — 21. 12. 1974 р. н.
322. Черешнюк Марія Василівна — 04. 11. 1956 р. н.
323. Черешнюк Василь Миколайович — 04. 08. 1985 р. н.
324. Лютак Ганна Дмитрівна — 22. 07. 1916 р. н.
325. Онищук Марія Ярославівна — 17. 10. 1969 р. н.
326. Кудрянов Мирослав Васильович — 19. 01. 1988 р. н.
327. Онищук Юрій Васильович — 05. 05. 2000 р. н.
328. Угрин Василь Іванович — 10. 09. 1933 р. н.
329. Угрин Василина Іванівна — 15. 03. 1941 р. н.
330. Угрин Іван Васильович — 13. 07. 1970 р. н.
331. Угрин Надія Іванівна — 24. 12. 1975 р. н.
332. Угрин Василь Іванович — 15. 09. 1994 р. н.
333. Угрин Віталій Іванович — 23. 08. 1999 р. н.
334. Плугаторик Іван Олексійович — 27. 05. 1930 р. н.
335. Плугаторик Ганна Василівна — 10. 08. 1933 р. н.
336. Плугаторик Михайло Іванович — 19. 02. 1962 р. н.
337. Плугаторик Катерина Степанівна — 13. 08. 1963 р. н.
338. Угрин Ганна Михайлівна — 01. 02. 1985 р. н.
339. Плугаторик Іван Михайлович — 29. 01. 1987 р. н.
340. Плугаторик Михайло Михайлович — 16. 08. 1989 р. н.

341. Плугаторик Наталія Михайлівна — 18. 04. 1991 р. н.
342. Мік Параска Миколаївна — 31. 10. 1928 р. н.
343. Мік Тарас Миколайович — 04. 05. 1956 р. н.
344. Ковблюк Степан Іванович — 02. 05. 1930 р. н.
345. Ковблюк Марія Іванівна — 14. 05. 1929 р. н.
346. Гафтоник Петро Васильович — 10. 09. 1936 р. н.
347. Гафтоник Марія Михайлівна — 03. 11. 1929 р. н.
348. Ковблюк Олена Іванівна — 16. 11. 1928 р. н.
349. Ковблюк Іван Степанович — 28. 06. 1955 р. н.
350. Угрин Онуфрій Петрович — 27. 07. 1937 р. н.
351. Угрин Ганна Дмитрівна — 11. 09. 1935 р. н.
352. Угрин Петро Онуфрійович — 18. 11. 1974 р. н.
353. Угрин Михайло Онуфрійович — 18. 11. 1974 р. н.
354. Угрин Ярослава Дмитрівна — 17. 01. 1976 р. н.
355. Угрин Дмитро Михайлович — 14. 04. 1997 р. н.
356. Табачнюк Василь Федорович — 10. 07. 1956 р. н.
357. Табачнюк Марія Василівна — 10. 01. 1960 р. н.
358. Табачнюк Дмитро Васильович — 14. 04. 1982 р. н.
359. Табачнюк Василь Васильович — 18. 10. 1983 р. н.
360. Табачнюк Марія Василівна — 06. 09. 1987 р. н.
361. Табачнюк Роман Васильович — 04. 01. 1990 р. н.
362. Табачнюк Леся Василівна — 17. 11. 1996 р. н.
363. Ковблюк Іван Васильович — 15. 07. 1955 р. н.
364. Кудрянов Іван Георгійович — 10. 05. 1930 р. н.
365. Кудрянова Євдокія Іванівна — 12. 01. 1932 р. н.
366. Пішак Григорій Миколайович — 20. 01. 1965 р. н.
367. Пішак Микола Миколайович — 09. 07. 1969 р. н.
368. Марковський Юрій Васильович — 21. 02. 1913 р. н.
369. Марковський Василь Юрійович — 16. 02. 1957 р. н.
370. Марковська Богдана Іванівна — 26. 02. 1963 р. н.
371. Марковська Катерина Василівна — 26. 11. 1992 р. н.
372. Марковська Марія Василівна — 12. 06. 1995 р. н.
373. Грищук Ганна Миколаївна — 05. 05. 1959 р. н.
374. Грищук Марія Дмитрівна — 16. 07. 1988 р. н.
375. Грищук Надія Дмитрівна — 16. 10. 1992 р. н.
376. Угрин Ганна Василівна — 22. 03. 1930 р. н.
377. Угрин Василь Миколайович — 01. 05. 1950 р. н.

378. Угрин Ганна Дмитрівна — 14. 03. 1955 р. н.
379. Угрин Ігор Васильович — 30. 05. 1980 р. н.
380. Угрин Марія Василівна — 21. 04. 1975 р. н.
381. Угрин Степан Михайлович — 29. 07. 1970 р. н.
382. Угрин Василь Степанович — 28. 09. 1993 р. н.
383. Угрин Михайло Степанович — 17. 03. 1997 р. н.
384. Сливчук Марія Іванівна — 08. 08. 1928 р. н.
385. Василюк Іван Дмитрович — 01. 03. 1960 р. н.
386. Василюк Наталія Михайлівна — 28. 01. 1963 р. н.
387. Василюк Олександра Іванівна — 24. 07. 1986 р. н.
388. Василюк Марія Іванівна — 15. 07. 1989 р. н.
389. Василюк Михайло Іванович — 26. 11. 1992 р. н.
390. Василюк Наталія Іванівна — 22. 05. 1995 р. н.
391. Василюк Ігор Іванович — 08. 02. 2000 р. н.
392. Харук Микола Васильович — 02. 01. 1951 р. н.
393. Харук Ганна Михайлівна — 08. 07. 1948 р. н.
394. Анатійчук Ганна Дмитрівна — 07. 06. 1928 р. н.
395. Угрин Степан Іванович — 14. 05. 1946 р. н.
396. Угрин Марія Миколаївна — 26. 07. 1951 р. н.
397. Угрин Микола Степанович — 01. 02. 1972 р. н.
398. Угрин Іван Степанович — 25. 01. 1976 р. н.
399. Угрин Наталія Степанівна — 20. 07. 1978 р. н.
400. Угрин Микола Миколайович — 21. 08. 1995 р. н.
401. Дімброва Микола Іванович — 24. 04. 1930 р. н.
402. Дімброва Ірина Петрівна — 10. 03. 1935 р. н.
403. Осипенко Ігор Юхимович — 02. 12. 1962 р. н.
404. Осипенко Марія Миколаївна — 08. 03. 1967 р. н.
405. Осипенко Ігор Ігоревич — 23. 11. 1990 р. н.
406. Осипенко Марія Ігорівна — 06. 04. 1994 р. н.
407. Угрин Дмитро Васильович — 15. 02. 1930 р. н.
408. Угрин Ганна Василівна — 26. 09. 1927 р. н.
409. Стефанець Марія Петрівна — 28. 10. 1928 р. н.
410. Боднарюк Іван Олексійович — 10. 02. 1952 р. н.
411. Боднарюк Марія Іванівна — 26. 04. 1957 р. н.
412. Кушнірук Лариса Іванівна — 12. 07. 1985 р. н.
413. Кушнірук Сергій Миколайович — 01. 09. 1982 р. н.
414. Попович Василь Степанович — 28. 08. 1931 р. н.

415. Попович Марія Іванівна — 23. 09. 1936 р. н.
416. Волошин Антон Іванович — 22. 02. 1926 р. н.
417. Волошин Анастасія Степанівна — 13. 08. 1928 р. н.
418. Волошин Іван Антонович — 27. 07. 1954 р. н.
419. Волошин Наталія Василівна — 16. 05. 1959 р. н.
420. Остап'юк Ганна Іванівна — 18. 06. 1980 р. н.
421. Волошин Анатолій Іванович — 20. 12. 1981 р. н.
422. Волошин Наталія Іванівна — 16. 02. 1992 р. н.
423. Остап'юк Михайло Васильович — 04. 11. 1975 р. н.
424. Остап'юк Аліна Михайлівна — 13. 07. 1999 р. н.
425. Волошин Ганна Миколаївна — 26. 02. 1927 р. н.
426. Волошин Михайло Петрович — 07. 10. 1955 р. н.
427. Волошин Степан Михайлович — 01. 01. 1929 р. н.
428. Волошин Євдокія Миколаївна — 07. 12. 1931 р. н.
429. Бадик Ярослав Іванович — 29. 09. 1949 р. н.
430. Бадик Параска Василівна — 06. 11. 1949 р. н.
431. Бадик Іван Ярославович — 05. 09. 1977 р. н.
432. Бадик Микола Ярославович — 01. 11. 1983 р. н.
433. Касіян Михайло Васильович — 14. 05. 1957 р. н.
434. Касіян Ганна Андріївна — 28. 03. 1959 р. н.
435. Касіян Василь Михайлович — 03. 11. 1980 р. н.
436. Касіян Ярослав Михайлович — 23. 01. 1982 р. н.
437. Касіян Микола Михайлович — 26. 05. 1986 р. н.
438. Захарія Василь Тимофійович — 30. 11. 1957 р. н.
439. Захарія Марія Дмитрівна — 02. 04. 1958 р. н.
440. Захарія Василь Васильович — 02. 01. 1987 р. н.
441. Ковблюк Параска Михайлівна — 16. 01. 1935 р. н.
442. Пішак Михайло Васильович — 10. 03. 1957 р. н.
443. Пішак Ганна Дмитрівна — 25. 02. 1963 р. н.
444. Пішак Наталія Олександрівна — 22. 04. 1986 р. н.
445. Пішак Василь Миколайович — 28. 08. 1981 р. н.
446. Ковблюк Дмитро Петрович — 07. 08. 1958 р. н.
447. Ковблюк Параска Василівна — 20. 06. 1963 р. н.
448. Ковблюк Світлана Дмитрівна — 25. 12. 1982 р. н.
449. Ковблюк Василь Дмитрович — 24. 10. 1991 р. н.
450. Марковська Марія Іванівна — 16. 03. 1964 р. н.
451. Марковський Василь Антонович — 02. 11. 1958 р. н.

452. Марковський Михайло Васильович – 20. 11. 1987 р. н.
453. Марковський Іван Васильович – 30. 07. 1989 р. н.
454. Марковська Наталія Василівна – 09. 11. 1991 р. н.
455. Марковський Василь Васильович – 21. 08. 1993 р. н.
456. Широкоступенко Людмила Степанівна – 21. 01. 1954 р. н.
457. Патран Олександр Ярославович – 27. 01. 1963 р. н.
458. Патран Ганна Василівна – 12. 03. 1968 р. н.
459. Патран Ольга Олександрівна – 16. 04. 1987 р. н.
460. Патран Василь Олександрович – 10. 09. 1988 р. н.
461. Патран Руслан Олександрович – 03. 12. 1990 р. н.
462. Патран Марія Олександрівна – 19. 07. 1992 р. н.
463. Грейчак Микола Андрійович – 10. 11. 1958 р. н.
464. Грейчак Ганна Степанівна – 14. 04. 1963 р. н.
465. Грейчак Марія Миколаївна – 10. 08. 1983 р. н.
466. Грейчак Наталія Миколаївна – 07. 06. 1987 р. н.
467. Грейчак Іван Миколайович – 06. 07. 1996 р. н.
468. Гузік Василь Іванович – 27. 02. 1960 р. н.
469. Данильчук Василь Юрійович – 06. 03. 1970 р. н.
470. Данильчук Марія Василівна – 19. 08. 1972 р. н.
471. Данильчук Юрій Васильович – 16. 11. 1991 р. н.
472. Данильчук Наталія Василівна – 01. 08. 1993 р. н.
473. Ворсуляк Михайло Семенович – 10. 10. 1955 р. н.
474. Ворсуляк Марія Миколаївна – 21. 10. 1957 р. н.
475. Мартинюк Марія Михайлівна – 02. 11. 1976 р. н.
476. Ворсуляк Галина Михайлівна – 22. 09. 1989 р. н.
477. Мартинюк Іван Іванович – 25. 09. 1975 р. н.
478. Мартинюк Михайло Іванович – 15. 05. 1996 р. н.
479. Ковблюк Василь Степанович – 14. 08. 1954 р. н.
480. Ковблюк Ганна Володимирівна – 29. 02. 1955 р. н.
481. Ковблюк Олександр Васильович – 03. 05. 1976 р. н.
482. Ковблюк Олександра Василівна – 18. 03. 1984 р. н.
483. Лютак Василь Іванович – 02. 06. 1940 р. н.
484. Лютак Василина Дмитрівна – 20. 10. 1940 р. н.
485. Лютак Іван Васильович – 23. 06. 1970 р. н.
486. Лютак Світлана Василівна – 08. 10. 1977 р. н.
487. Лютак Василь Іванович – 06. 12. 1995 р. н.
488. Лютак Дмитро Іванович – 04. 01. 2000 р. н.

489. Кнігініцький Іван Андрійович — 15. 10. 1922 р. н.
490. Кнігініцька Марія Петрівна — 03. 03. 1925 р. н.
491. Кнігініцький Михайло Іванович — 21. 11. 1966 р. н.
492. Деляр Ганна Петрівна — 18. 03. 1920 р. н.
493. Вуйців Мирослав Іванович — 27. 07. 1987 р. н.
494. Муринюк Василь Юрійович — 17. 09. 1942 р. н.
495. Муринюк Василина Миколаївна — 25. 03. 1932 р. н.
496. Касіян Василь Степанович — 11. 02. 1951 р. н.
497. Касіян Ганна Адамівна — 24. 12. 1951 р. н.
498. Муринюк Василь Васильович — 02. 03. 1962 р. н.
499. Муринюк Марія Петрівна — 09. 07. 1963 р. н.
500. Ковблюк Петро Васильович — 12. 08. 1944 р. н.
501. Ковблюк Ганна Олексіївна — 19. 11. 1944 р. н.
502. Ковблюк Галина Петрівна — 19. 10. 1984 р. н.
503. Попович Іван Миколайович — 10. 09. 1940 р. н.
504. Попович Наталія Петрівна — 02. 08. 1947 р. н.
505. Теремчук Мирослав Петрович — 13. 02. 1967 р. н.
506. Теремчук Галина Іванівна — 10. 06. 1969 р. н.
507. Теремчук Наталія Мирославівна — 28. 10. 1990 р. н.
508. Теремчук Ігор Мирославович — 03. 10. 1993 р. н.
509. Тичинський Іван Васильович — 20. 01. 1941 р. н.
510. Сивків Василь Іванович — 14. 06. 1969 р. н.
511. Сивків Марія Іванівна — 15. 08. 1969 р. н.
512. Сивків Роман Васильович — 17. 06. 1989 р. н.
513. Сивків Василь Васильович — 23. 02. 1993 р. н.
514. Сивків Богдан Васильович — 05. 09. 1998 р. н.
515. Угрин Микола Дмитрович — 02. 10. 1963 р. н.
516. Угрин Василь Петрович — 17. 05. 1941 р. н.
517. Угрин Наталія Миколаївна — 17. 04. 1942 р. н.
518. Бадик Ганна Василівна — 06. 11. 1924 р. н.
519. Балайчук Олександра Іванівна — 19. 09. 1975 р. н.
520. Синогубик Михайло Ярославович — 18. 01. 1995 р. н.
521. Угрин Микола Дмитрович — 17. 10. 1940 р. н.
522. Угрин Ганна Юріївна — 12. 12. 1940 р. н.
523. Угрин Дмитро Миколайович — 10. 07. 1968 р. н.
524. Угрин Ярослав Миколайович — 19. 04. 1975 р. н.
525. Сливчук Василь Дмитрович — 06. 10. 1929 р. н.

526. Сливчук Ганна Миколаївна — 22. 04. 1935 р. н.
527. Касіян Іван Васильович — 02. 06. 1938 р. н.
528. Касіян Ганна Іванівна — 26. 09. 1937 р. н.
529. Касіян Петро Іванович — 20. 04. 1968 р. н.
530. Касіян Ганна Іванівна — 27. 01. 1967 р. н.
531. Яремієк Іван Ярославович — 05. 08. 1989 р. н.
532. Касіян Ігор Петрович — 21. 07. 1994 р. н.
533. Касіян Андрій Петрович — 20. 08. 1997 р. н.
534. Ковблюк Марія Михайлівна — 01. 03. 1936 р. н.
535. Касіян Михайло Михайлович — 11. 03. 1983 р. н.
536. Мохорук Василина Петрівна — 07. 08. 1911 р. н.
537. Макулович Василь Іванович — 27. 07. 1932 р. н.
538. Харук Марія Миколаївна — 16. 04. 1925 р. н.
539. Харук Микола Михайлович — 12. 01. 1957 р. н.
540. Харук Галина Петрівна — 24. 09. 1963 р. н.
541. Харук Микола Миколайович — 22. 08. 1983 р. н.
542. Харук Михайло Миколайович — 22. 11. 1986 р. н.
543. Харук Ілля Миколайович — 02. 08. 1991 р. н.
544. Харук Іван Миколайович — 08. 02. 1996 р. н.
545. Сливчук Марія Іванівна — 10. 05. 1939 р. н.
546. Сливчук Іван Дмитрович — 23. 02. 1967 р. н.
547. Сливчук Дмитро Іванович — 02. 11. 1998 р. н.
548. Угрин Ганна Петрівна — 27. 03. 1919 р. н.
549. Угрин Іван Іванович — 21. 10. 1955 р. н.
550. Угрин Марія Василівна — 06. 04. 1955 р. н.
551. Боднарчук Ганна Іванівна — 12. 03. 1982 р. н.
552. Боднарчук Василь Леонідович — 29. 04. 1983 р. н.
553. Угрин Михайло Іванович — 11. 02. 1927 р. н.
554. Угрин Анастасія Іванівна — 13. 01. 1932 р. н.
555. Угрин Михайло Васильович — 04. 01. 1948 р. н.
556. Угрин Ганна Михайлівна — 28. 09. 1953 р. н.
557. Никифоруk Іван Петрович — 27. 05. 1971 р. н.
558. Никифоруk Марія Михайлівна — 28. 03. 1973 р. н.
559. Никифоруk Надія Іванівна — 11. 10. 1992 р. н.
560. Никифоруk Олександр Іванович — 13. 09. 1997 р. н.
561. Сенюк Микола Васильович — 08. 10. 1935 р. н.
562. Сенюк Олена Василівна — 31. 03. 1936 р. н.

563. Угрин Олена Михайлівна — 10. 07. 1934 р. н.
564. Угрин Михайло Васильович — 26. 05. 1965 р. н.
565. Угрин Людмила Петрівна — 28. 10. 1967 р. н.
566. Угрин Ірина Михайлівна — 01. 01. 1987 р. н.
567. Угрин Олександр Михайлович — 12. 08. 1993 р. н.
568. Гришук Михайло Танасійович — 28. 05. 1938 р. н.
569. Гришук Марія Іванівна — 03. 06. 1940 р. н.
570. Гришук Іван Михайлович — 18. 06. 1964 р. н.
571. Гришук Марія Богданівна — 03. 03. 1972 р. н.
572. Гришук Ольга Іванівна — 08. 02. 1995 р. н.
573. Гузієк Ганна Миколаївна — 13. 07. 1926 р. н.
574. Бигар Микола Васильович — 19. 08. 1956 р. н.
575. Бигар Наталія Дмитрівна — 21. 05. 1959 р. н.
576. Муринюк Олександра Миколаївна — 09. 01. 1981 р. н.
577. Бигар Микола Миколайович — 20. 09. 1983 р. н.
578. Бигар Андрій Миколайович — 06. 12. 1986 р. н.
579. Муринюк Андрій Петрович — 25. 02. 1978 р. н.
580. Муринюк Юлія Андріївна — 13. 08. 2000 р. н.
581. Андріюк Дмитро Васильович — 03. 10. 1950 р. н.
582. Андріюк Марія Михайлівна — 25. 09. 1949 р. н.
583. Андріюк Мирослав Дмитрович — 10. 01. 1982 р. н.
584. Сливчук Ганна Дмитрівна — 15. 04. 1930 р. н.
585. Сливчук Ганна Олексіївна — 09. 04. 1922 р. н.
586. Василик Степан Михайлович — 09. 05. 1946 р. н.
587. Василик Марія Василівна — 20. 03. 1951 р. н.
588. Василик Іван Степанович — 06. 07. 1975 р. н.
589. Василик Ганна Степанівна — 19. 03. 1978 р. н.
590. Василик Петро Степанович — 11. 07. 1979 р. н.
591. Василик Микола Степанович — 14. 09. 1987 р. н.
592. Гришук Параска Іванівна — 31. 08. 1931 р. н.
593. Волошин Михайло Антонович — 10. 03. 1949 р. н.
594. Волошин Марія Іванівна — 05. 10. 1943 р. н.
595. Василик Дмитро Миколайович — 22. 10. 1964 р. н.
596. Василик Наталія Василівна — 21. 09. 1974 р. н.
597. Василик Галина Дмитрівна — 23. 10. 1993 р. н.
598. Василик Мар'яна Дмитрівна — 17. 09. 1996 р. н.
599. Василик Ярослав Іванович — 05. 03. 1965 р. н.

600. Василик Ганна Андріївна — 04. 02. 1969 р. н.
601. Василик Марія Ярославівна — 08. 04. 1990 р. н.
602. Василик Іван Ярославович — 31. 07. 1991 р. н.
603. Ковблюк Ганна Юріївна — 14. 11. 1921 р. н.
604. Лютак Дмитро Васильович — 30. 07. 1966 р. н.
605. Лютак Ганна Іванівна — 07. 04. 1968 р. н.
606. Лютак Василь Дмитрович — 01. 02. 1986 р. н.
607. Лютак Оксана Дмитрівна — 25. 11 1988 р. н.
608. Сливчук Ганна Василівна — 18. 03. 1952 р. н.
609. Мохорук Микола Іванович — 27. 01. 1973 р. н.
610. Мохорук Наталія Василівна — 13. 01. 1979 р. н.
611. Мохорук Марія Миколаївна — 04. 01. 2000 р. н.
612. Федорук Іван Васильович — 11. 09. 1937 р. н.
613. Федорук Василь Іванович — 09. 08. 1976 р. н.
614. Федорук Ганна Василівна — 17. 04. 1979 р. н.
615. Федорук Марія Василівна — 22. 07. 2000 р. н.
616. Врубель Андрій Йосипович — 15. 02. 1943 р. н.
617. Врубель Ганна Семенівна — 02. 10. 1949 р. н.
618. Врубель Михайло Андрійович — 26. 02. 1971 р. н.
619. Врубель Микола Андрійович — 24. 09. 1978 р. н.
620. Сливчук Василь Дмитрович — 06. 06. 1951 р. н.
621. Сливчук Ганна Іванівна — 07. 01. 1958 р. н.
622. Сливчук Іван Васильович — 16. 05 1979 р. н.
623. Сливчук Анастасія Іванівна — 13. 04. 1979 р. н.
624. Сливчук Василь Іванович — 16. 12. 2000 р. н.
625. Марковський Василь Петрович — 07. 11. 1952 р. н.
626. Марковська Марія Іванівна — 28. 05. 1955 р. н.
627. Марковський Іван Васильович — 14. 06. 1987 р. н.
628. Ковблюк Іван Іванович — 05. 04. 1947 р. н.
629. Ковблюк Параска Петрівна — 22. 05. 1950 р. н.
630. Луканюк Іван Дмитрович — 12. 03. 1950 р. н.
631. Луканюк Ганна Михайлівна — 04. 05. 1955 р. н.
632. Луканюк Михайло Іванович — 22. 06. 1979 р. н.
633. Луканюк Наталія Ярославівна — 04. 03 1981 р. н.
634. Луканюк Іван Михайлович — 27. 10. 2001 р. н.
635. Марковський Микола Іванович — 01. 06. 1931 р. н.
636. Угрин Микола Васильович — 16. 06. 1981 р. н.

637. Крижанівський Богдан Андрійович — 04. 08. 1946 р. н.
638. Крижанівська Олена Василівна — 05. 05. 1949 р. н.
639. Крижанівський Василь Богданович — 04. 06. 1981 р. н.
640. Сливчук Степан Дмитрович — 26. 08. 1963 р. н.
641. Сливчук Василина Петрівна — 30. 04. 1971 р. н.
642. Сливчук Сергій Степанович — 16. 02. 1991 р. н.
643. Сливчук Михайло Степанович — 11. 11. 1994 р. н.
644. Карпушенко Василь Іванович — 20. 09. 1949 р. н.
645. Бажан Михайло Миколайович — 13. 06. 1971 р. н.
646. Бажан Надія Василівна — 06. 10. 1975 р. н.
647. Бажан Василь Михайлович — 14. 08. 1994 р. н.
648. Василик Степан Іванович — 10. 08. 1950 р. н.
649. Василик Ганна Михайлівна — 08. 02. 1955 р. н.
650. Василик Марія Степанівна — 08. 08. 1984 р. н.
651. Мохорук Володимир Михайлович — 22. 09. 1969 р. н.
652. Мохорук Леся Степанівна — 16. 07. 1974 р. н.
653. Мохорук Ганна Володимирівна — 07. 06. 1994 р. н.
654. Мохорук Степан Володимирович — 28. 03. 2000 р. н.
655. Кантимир Степан Іванович — 29. 11. 1959 р. н.
656. Кантимир Марія Іванівна — 28. 08. 1966 р. н.
657. Кантимир Іван Степанович — 09. 05. 1985 р. н.
658. Кантимир Василь Степанович — 15. 10. 1989 р. н.
659. Василик Петро Андрійович — 07. 01. 1948 р. н.
660. Василик Параска Григорівна — 15. 01. 1951 р. н.
661. Василик Андрій Петрович — 30. 09. 1975 р. н.
662. Василик Ганна Андріївна — 22. 09. 1982 р. н.
663. Стрийський Євген Степанович — 27. 07. 1933 р. н.
664. Стрийська Євдокія Петрівна — 05. 10. 1936 р. н.
665. Чижевський Михайло Миколайович — 17. 03. 1961 р. н.
666. Чижевська Ганна Євгенівна — 01. 07. 1961 р. н.
667. Сливчук Марія Михайлівна — 06. 06. 1984 р. н.
668. Чижевський Михайло Михайлович — 16. 04. 1991 р. н.
669. Чижевський Микола Михайлович — 16. 12. 1994 р. н.
670. Мартинюк Ганна Петрівна — 01. 12. 1946 р. н.
671. Никифорук Анастасія Юріївна — 14. 03. 1911 р. н.
672. Дичка Василь Миколайович — 10. 01. 1978 р. н.
673. Дичка Галина Василівна — 10. 02. 1982 р. н.

674. Дичка Іван Васильович — 12. 10. 2000 р. н.
675. Стусяк Параска Іванівна — 16. 04. 1920 р. н.
676. Стусяк Микола Васильович — 28. 05. 1958 р. н.
677. Стусяк Василина Михайлівна — 07. 07. 1962 р. н.
678. Стусяк Наталія Миколаївна — 05. 01. 1989 р. н.
679. Книгиницька Марія Петрівна — 07. 06. 1925 р. н.
680. Книгиницький Петро Васильович — 01. 06. 1954 р. н.
681. Книгиницька Марія Іванівна — 10. 07. 1959 р. н.
682. Бирзул Наталія Петрівна — 09. 12. 1979 р. н.
683. Бирзул Світлана Іванівна — 17. 03. 1998 р. н.
684. Бирзул Петро Іванович — 02. 05. 1999 р. н.
685. Марковська Софія Іванівна — 22. 07. 1927 р. н.
686. Гавель Марія Петрівна — 13. 04. 1929 р. н.
687. Гаврюк Ганна Степанівна — 09. 12. 1936 р. н.
688. Гаврюк Микола Іванович — 19. 12. 1975 р. н.
689. Сульженко Юрій Миколайович — 27. 11. 1972 р. н.
690. Сульженко Людмила Іванівна — 24. 03. 1974 р. н.
691. Сульженко Микола Юрійович — 31. 10. 1994 р. н.
692. Сульженко Іван Юрійович — 11. 06. 1998 р. н.
693. Никифорок Олексій Миколайович — 10. 02. 1934 р. н.
694. Никифорок Ганна Василівна — 14. 10. 1941 р. н.
695. Сливчук Марія Петрівна — 01. 02. 1927 р. н.
696. Сливчук Параска Василівна — 14. 12. 1958 р. н.
697. Баб'юк Федір Іванович — 17. 01. 1924 р. н.
698. Баб'юк Ганна Миколаївна — 24. 08. 1931 р. н.
699. Баб'юк Іван Федорович — 13. 03. 1961 р. н.
700. Баб'юк Марія Миколаївна — 23. 10. 1965 р. н.
701. Баб'юк Галина Іванівна — 06. 09. 1984 р. н.
702. Баб'юк Мирослава Іванівна — 29. 12. 1988 р. н.
703. Баб'юк Іван Іванович — 26. 09. 1990 р. н.
704. Марковський Дмитро Васильович — 13. 10. 1975 р. н.
705. Марковська Світлана Василівна — 11. 03. 1980 р. н.
706. Марковська Ірина Дмитрівна — 23. 02. 2000 р. н.
707. Скрипник Василь Петрович — 18. 08. 1969 р. н.
708. Скрипник Євдокія Андріївна — 17. 03. 1971 р. н.
709. Скрипник Марія Василівна — 26. 01. 1991 р. н.
710. Скрипник Галина Василівна — 02. 12. 1992 р. н.

711. Скрипник Михайло Васильович — 15. 09. 1996 р. н.
712. Сливчук Іван Васильович — 12. 06. 1967 р. н.
713. Сливчук Галина Володимирівна — 10. 10. 1966 р. н.
714. Сливчук Ганна Іванівна — 05. 01. 1996 р. н.
715. Никифорок Василь Андрійович — 20. 06. 1969 р. н.
716. Никифорок Ганна Ярославівна — 23. 11. 1977 р. н.
717. Никифорок Андрій Васильович — 28. 03. 1996 р. н.
718. Никифорок Петро Васильович — 12. 07. 1999 р. н.
719. Мельничук Ганна Михайлівна — 05. 08. 1925 р. н.
720. Кантимир Ганна Василівна — 06. 07. 1942 р. н.
721. Кантимир Марія Андріївна — 25. 08. 1962 р. н.
722. Кантимир Євдокія Іванівна — 06. 05. 1908 р. н.
723. Ковблюк Михайло Іванович — 18. 03. 1971 р. н.
724. Ковблюк Галина Іванівна — 12. 04. 1971 р. н.
725. Ковблюк Іван Михайлович — 20. 05. 1991 р. н.
726. Ковблюк Віталій Михайлович — 28. 02. 1996 р. н.
727. Ковблюк Марія Іванівна — 21. 07. 1960 р. н.
728. Ковблюк Микола Васильович — 10. 07. 1952 р. н.
729. Ковблюк Василь Миколайович — 11. 04. 1982 р. н.
730. Данильчук Ганна Миколаївна — 17. 08. 1983 р. н.
731. Луканюк Михайло Дмитрович — 06. 11. 1956 р. н.
732. Луканюк Ганна Петрівна — 01. 07. 1961 р. н.
733. Луканюк Дмитро Михайлович — 20. 09. 1979 р. н.
734. Луканюк Ольга Михайлівна — 25. 09. 1982 р. н.
735. Василик Іван Васильович — 07. 07. 1966 р. н.
736. Василик Ольга Зіновіївна — 12. 09. 1966 р. н.
737. Василик Володимир Іванович — 11. 10. 1989 р. н.
738. Василик Ганна Іванівна — 29. 11. 1990 р. н.
739. Марковський Іван Андрійович — 29. 08. 1940 р. н.
740. Марковська Марія Михайлівна — 02. 01. 1947 р. н.
741. Никифорок Наталія Іванівна — 10. 11. 1973 р. н.
742. Никифорок Христина Миколаївна — 04. 05. 1995 р. н.
743. Никифорок Іван Миколайович — 26. 07. 2000 р. н.
744. Никифорок Микола Іванович — 29. 09. 1969 р. н.
745. Бадик Юрій Дмитрович — 12. 06. 1932 р. н.
746. Бадик Ганна Василівна — 11. 03. 1942 р. н.
747. Мохорук Ганна Іванівна — 17. 05. 1923 р. н.

748. Сливчук Ганна Семенівна — 01. 09. 1919 р. н.
749. Гузіїк Іван Васильович — 18. 10. 1953 р. н.
750. Гузіїк Ганна Дмитрівна — 10. 11. 1960 р. н.
751. Сливчук Галина Іванівна — 01. 08. 1982 р. н.
752. Сливчук Христина Миколаївна — 25. 04. 1999 р. н.
753. Сливчук Микола Іванович — 03. 10. 1975 р. н.
754. Франтик Олена Іванівна — 17. 07. 1935 р. н.
755. Сливчук Микола Дмитрович — 29. 04. 1959 р. н.
756. Сливчук Світлана Іванівна — 15. 04. 1964 р. н.
757. Сливчук Наталія Миколаївна — 26. 04. 1983 р. н.
758. Сливчук Марина Миколаївна — 07. 08. 1990 р. н.
759. Сливчук Іван Олексійович — 23. 08. 1964 р. н.
760. Сливчук Васирина Іванівна — 14. 01. 1968 р. н.
761. Сливчук Ярослав Іванович — 22. 08. 1990 р. н.
762. Сливчук Михайло Іванович — 16. 11. 1991 р. н.
763. Черешнюк Іван Миколайович — 31. 03. 1942 р. н.
764. Черешнюк Ганна Петрівна — 05. 02. 1949 р. н.
765. Черешнюк Петро Іванович — 07. 08. 1979 р. н.
766. Сливчук Ганна Іванівна — 22. 08. 1917 р. н.
767. Бойків Наталія Дмитрівна — 01. 02. 1962 р. н.
768. Гришук Василь Іванович — 05. 10. 1982 р. н.
769. Бойків Михайло Васильович — 13. 11. 1993 р. н.
770. Пішак Василь Михайлович — 05. 11. 1932 р. н.
771. Пішак Ганна Василівна — 08. 12. 1936 р. н.
772. Пішак Іван Васильович — 05. 05. 1864 р. н.
773. Пішак Ольга Анатоліївна — 18. 02. 1963 р. н.
774. Пішак Вікторія Іванівна — 11. 12. 1982 р. н.
775. Пішак Віталій Іванович — 08. 03. 1988 р. н.
776. Мохорук Палагна Василівна — 27. 02. 1925 р. н.
777. Федорук Ярослав Васильович — 19. 11. 1943 р. н.
778. Федорук Олена Дмитрівна — 03. 01. 1949 р. н.
779. Федорук Василь Ярославович — 01. 12. 1973 р. н.
780. Федорук Уляна Іванівна — 24. 10. 1979 р. н.
781. Федорук Ярослав Васильович — 12. 06. 1998 р. н.
782. Сливчук Іван Петрович — 06. 08. 1933 р. н.
783. Сливчук Васирина Антонівна — 10. 08. 1930 р. н.
784. Мельничук Іван Михайлович — 16. 01. 1963 р. н.

785. Мельничук Ганна Іванівна — 03. 09. 1966 р. н.
786. Мельничук Параска Іванівна — 21. 06. 1989 р. н.
787. Данильчук Андрій Васильович — 08. 05. 1931 р. н.
788. Данильчук Олена Прокопівна — 12. 01 1936 р. н.
789. Данильчук Василь Андрійович — 26. 01. 1959 р. н.
790. Данильчук Наталія Семенівна — 20. 03. 1965 р. н.
791. Данильчук Іван Васильович — 09. 08. 1987 р. н.
792. Кушнірук Василь Григорович — 30. 08. 1938 р. н.
793. Кушнірук Марія Михайлівна — 26. 08. 1946 р. н.
794. Холівчук Оксана Василівна — 25. 09. 1982 р. н.
795. Угрин Михайло Васильович — 16. 10. 1970 р. н.
796. Угрин Ганна Василівна — 25. 07. 1976 р. н.
797. Угрин Марія Михайлівна — 13. 08. 1995 р. н.
798. Угрин Наталія Михайлівна — 10. 08. 1999 р. н.
799. Мельничук Василь Михайлович — 23. 11. 1958 р. н.
800. Мельничук Галина Іванівна — 23. 05. 1965 р. н.
801. Мельничук Наталія Василівна — 16. 07 1989 р. н.
802. Михайлюк Петро Михайлович — 22. 07. 1965 р. н.
803. Михайлюк Ганна Танасіївна — 30. 03. 1969 р. н.
804. Михайлюк Марія Петрівна — 27. 03. 1989 р. н.
805. Михайлюк Ігор Петрівна — 31. 05. 1996 р. н.
806. Мохорук Василина Михайлівна — 01. 04. 1924 р. н.
807. Мохорук Іван Петрович — 11. 03. 1947 р. н.
808. Мохорук Марія Дмитрівна — 23. 03. 1947 р. н.
809. Мохорук Дмитро Іванович — 23. 06. 1977 р. н.
810. Мохорук Микола Іванович — 18. 12. 1988 р. н.
811. Угрин Ганна Іванівна — 02. 03. 1969 р. н.
812. Угрин Ігор Богданович — 17. 12. 1989 р. н.
813. Вуйців Володимир Онуфрійович — 22. 03. 1931 р. н.
814. Вуйців Марія Романівна — 14. 09. 1933 р. н.
815. Вуйців Микола Миколайович — 19. 12. 1986 р. н.
816. Вуйців Микола Володимирович — 18. 05 1963 р. н.
817. Шевчук Микола Михайлович — 25. 06. 1944 р. н.
818. Шевчук Параска Онуфріївна — 21. 09. 1951 р. н.
819. Шевчук Іван Миколайович — 22. 12. 1981 р. н.
820. Мохорук Дмитро Михайлович — 18. 01. 1972 р. н.
821. Великоча Ганна Степанівна — 24. 11. 1919 р. н.

822. Великочий Петро Григорович — 08. 06. 1955 р. н.
823. Великоча Марія Дмитрівна — 11. 02. 1962 р. н.
824. Бадик Ганна Петрівна — 25. 09. 1982 р. н.
825. Великочий Василь Петрович — 12. 01. 1985 р. н.
826. Великоча Маруяна Петрівна — 19. 07. 1990 р. н.
827. Мохорук Михайло Петрович — 02. 01. 1936 р. н.
828. Мохорук Ганна Василівна — 01. 03. 1944 р. н.
829. Мохорук Василь Михайлович — 14. 08. 1962 р. н.
830. Мохорук Ганна Василівна — 16. 04. 1965 р. н.
831. Мохорук Михайло Васильович — 14. 05. 1986 р. н.
832. Мохорук Марія Василівна — 06. 09. 1989 р. н.
833. Василик Василь Михайлович — 10. 08. 1939 р. н.
834. Мельничук Іван Васильович — 06. 05. 1943 р. н.
835. Мельничук Євдокія Михайлівна — 12. 01. 1953 р. н.
836. Мельничук Марія Іванівна — 19. 10. 1978 р. н.
837. Мельничук Іван Іванович — 28. 06. 1985 р. н.
838. Мельничук Ігор Степанович — 10. 03. 1978 р. н.
839. Никифорук Марія Василівна — 25. 07. 1931 р. н.
840. Сливчук Микола Васильович — 06. 12. 1984 р. н.
841. Якубуяк Ганна Миколаївна — 31. 01. 1942 р. н.
842. Якубуяк Василь Степанович — 17. 05. 1965 р. н.
843. Федорук Василь Степанович — 14. 08. 1940 р. н.
844. Федорук Марія Онуфріївна — 20. 06. 1949 р. н.
845. Мурмилик Параска Петрівна — 24. 04. 1930 р. н.
846. Мохорук Марія Андріївна — 30. 03. 1943 р. н.
847. Кречун Марта Іванівна — 21. 05. 1968 р. н.
848. Кнігніцька Марія Ярославівна — 21. 03. 1987 р. н.
849. Кречун Василь Пилипович — 21. 03. 1967 р. н.
850. Кречун Ольга Василівна — 19. 08. 1991 р. н.
851. Кречун Микола Васильович — 19. 12. 1994 р. н.
852. Кречун Надія Василівна — 03. 07. 1996 р. н.
853. Лютак Дмитро Васильович — 14. 01. 1971 р. н.
854. Лютак Марія Михайлівна — 25. 08. 1976 р. н.
855. Лютак Василь Дмитрович — 25. 09. 1999 р. н.
856. Попович Степан Дмитрович — 15. 02. 1956 р. н.
857. Попович Галина Василівна — 09. 03. 1962 р. н.
858. Попович Марія Степанівна — 02. 08. 1980 р. н.

859. Попович Наталія Степанівна — 28. 01 1983 р. н.
860. Угрин Марія Миколаївна — 14. 03. 1929 р. н.
861. Сопотик Андрій Іванович — 05. 11. 1938 р. н.
862. Сопотик Параска Олексіївна — 27. 01. 1947 р. н.
863. Гультай Семен Васильович — 02. 05. 1933 р. н.
864. Гультай Параска Іванівна — 17. 10. 1940 р. н.
865. Пішак Ганна Антонівна — 04. 04. 1948 р. н.
866. Пішак Іван Степанович — 01. 05. 1970 р. н.
867. Угрин Микола Васильович — 23. 07. 1952 р. н.
868. Угрин Ганна Дмитрівна — 25. 09. 1955 р. н.
869. Угрин Василь Миколайович — 07. 09. 1978 р. н.
870. Угрин Тетяна Миколаївна — 10. 07. 1980 р. н.
871. Угрин Микола Васильович — 30. 06. 2000 р. н.
872. Волошин Василь Миколайович — 08. 06. 1918 р. н.
873. Волошин Олена Дмитрівна — 18. 12. 1929 р. н.
874. Мельничук Василь Степанович — 15. 05. 1969 р. н.
875. Мельничук Галина Петрівна — 21. 04. 1976 р. н.
876. Мельничук Тарас Васильович — 22. 02. 1995 р. н.
877. Мельничук Назар Васильович — 22. 03. 1997 р. н.
878. Гришук Василь Миколайович — 22. 06. 1916 р. н.
879. Гришук Параска Василівна — 12. 10 1911 р. н.
880. Тофан Дмитро Андрійович — 20. 09. 1970 р. н.
881. Тофан Наталія Михайлівна — 07. 09. 1975 р. н.
882. Тофан Василь Дмитрович — 03. 10. 1993 р. н.
883. Тофан Микола Дмитрович — 14. 05. 1995 р. н.
884. Мохорук Василь Миколайович — 31. 01 1959 р. н.
885. Мохорук Марія Василівна — 24. 06. 1964 р. н.
886. Федорук Василь Васильович — 16. 03. 1972 р. н.
887. Федорук Марія Михайлівна — 24. 12. 1972 р. н.
888. Федорук Мар'яна Василівна — 24. 08. 1993 р. н.
889. Федорук Василь Васильович — 09. 12. 1994 р. н.
890. Федорук Іван Васильович — 11. 02. 1999 р. н.
891. Федорук Наталія Василівна — 06. 02. 1992 р. н.
892. Мельничук Ганна Іванівна — 16. 02. 1931 р. н.
893. Кисилиця Ігор Іванович — 24. 05. 1962 р. н.
894. Кисилиця Ганна Іванівна — 23. 09. 1965 р. н.
895. Кисилиця Мар'яна Ігорівна — 31. 07. 1990 р. н.

896. Кисилиця Світлана Ігорівна — 04. 07. 1997 р. н.
897. Кантимир Іван Іванович — 08. 08. 1943 р. н.
898. Кантимир Василина Василівна — 02. 07. 1952 р. н.
899. Кантимир Іван Іванович — 10. 01. 1984 р. н.
900. Сливчук Ярослав Васильович — 22. 04. 1955 р. н.
901. Сливчук Марія Семенівна — 30. 08. 1960 р. н.
902. Сливчук Василь Ярославович — 28. 04. 1981 р. н.
903. Угрин Ярослав Іванович — 03. 07. 1974 р. н.
904. Угрин Галина Ярославівна — 29. 05. 1979 р. н.
905. Угрин Ганна Ярославівна — 13. 08. 1999 р. н.
906. Деляр Петро Миколайович — 10. 02. 1922 р. н.
907. Деляр Параска Іванівна — 17. 11. 1925 р. н.
908. Візінський Степан Гнатович — 18. 04. 1966 р. н.
909. Візінська Марія Семенівна — 15. 07. 1969 р. н.
910. Візінський Василь Степанович — 07. 03. 1989 р. н.
911. Візінський Михайло Степанович — 21. 11. 1992 р. н.
912. Візінський Іван Степанович — 27. 01. 1997 р. н.
913. Візінський Мирослав Степанович — 29. 06. 1999 р. н.
914. Касіян Василина Савківна — 09. 10. 1914 р. н.
915. Кантимир Марія Іванівна — 18. 08. 1923 р. н.
916. Остап'юк Василь Михайлович — 30. 10. 1944 р. н.
917. Остап'юк Ганна Іванівна — 01. 01. 1951 р. н.
918. Остап'юк Василь Васильович — 04. 01. 1977 р. н.
919. Остап'юк Марія Василівна — 29. 06. 1980 р. н.
920. Романюк Василина Федорівна — 19. 06. 1938 р. н.
921. Сливчук Василь Олексійович — 25. 09. 1930 р. н.
922. Сливчук Ганна Миколаївна — 22. 09. 1930 р. н.
923. Бачинська Василина Іванівна — 15. 09. 1929 р. н.
924. Чупрун Іван Михайлович — 12. 02. 1940 р. н.
925. Чупрун Марія Степанівна — 10. 07. 1940 р. н.
926. Сливчук Параска Андріївна — 08. 09. 1908 р. н.
927. Грищук Василь Онуфрійович — 06. 03. 1930 р. н.
928. Грищук Марія Василівна — 08. 02. 1933 р. н.
929. Бадик Євдокія Дмитрівна — 04. 02. 1923 р. н.
930. Грушинський Василь Степанович — 05. 11. 1974 р. н.
931. Грушинська Галина Дмитрівна — 14. 12. 1979 р. н.
932. Грушинський Михайло Васильович — 24. 08. 1997 р. н.

933. Грушинська Марія Василівна — 17. 12. 1999 р. н.
934. Волошин Михайло Григорович — 21. 11. 1954 р. н.
935. Волошин Ганна Антонівна — 11. 06. 1959 р. н.
936. Бадик Марія Михайлівна — 15. 08. 1979 р. н.
937. Волошин Леся Михайлівна — 05. 09. 1982 р. н.
938. Бадик Галина Василівна — 07. 12. 2000 р. н.
939. Бадик Василь Ярославович — 08. 03. 1974 р. н.
940. Марковський Микола Дмитрович — 18. 09. 1959 р. н.
941. Марковська Галина Василівна — 16. 08. 1960 р. н.
942. Марковський Сергій Миколайович — 06. 03. 1980 р. н.
943. Марковський Олександр Миколайович — 06. 04. 1983 р. н.
944. Гузік Іван Васильович — 01. 01. 1932 р. н.
945. Никифорок Сергій Петрович — 02. 09. 1966 р. н.
946. Никифорок Олександра Іванівна — 09. 01. 1967 р. н.
947. Никифорок Олександр Сергійович — 24. 04. 1990 р. н.
948. Гузік Ганна Дмитрівна — 16. 12. 1938 р. н.
949. Федорук Іван Васильович — 06. 07. 1958 р. н.
950. Федорук Василь Іванович — 03. 03. 1992 р. н.
951. Федорук Євгенія Василівна — 27. 09. 1960 р. н.
952. Мохорук Ганна Михайлівна — 03. 08. 1913 р. н.
953. Федолрук Марія Петрівна — 21. 03. 1934 р. н.
954. Пішак Дмитро Танасійович — 01. 04. 1951 р. н.
955. Пішак Ганна Дмитрівна — 17. 02. 1955 р. н.
956. Ковблюк Параска Василівна — 20. 01. 1945 р. н.
957. Андрейчук Федір Васильович — 11. 03. 1927 р. н.
958. Андрейчук Василина Василівна — 12. 11. 1933 р. н.
959. Мурмилик Іван Васильович — 16. 11. 1934 р. н.
960. Мурмилик Євдокія Семенівна — 30. 11. 1929 р. н.
961. Мурмилик Василь Іванович — 26. 06. 1967 р. н.
962. Мурмилик Галина Ярославівна — 22. 07. 1972 р. н.
963. Мурмилик Іванна Василівна — 05. 07. 1991 р. н.
964. Мурмилик Христина Василівна — 19. 12. 1997 р. н.
965. Грищук Василь Михайлович — 02. 01. 1957 р. н.
966. Грищук Параска Олексіївна — 18. 01. 1958 р. н.
967. Грищук Марія Василівна — 31. 08. 1987 р. н.
968. Ковблюк Андрій Іванович — 18. 01. 1932 р. н.
969. Ковблюк Параска Андріївна — 05. 05 1938 р. н.

970. Ковблюк Іван Андрійович — 02. 05. 1965 р. н.
971. Ковблюк Петро Іванович — 10. 08. 1942 р. н.
972. Ковблюк Марія Василівна — 02. 01. 1950 р. н.
973. Ковблюк Іван Петрович — 24. 03. 1968 р. н.
974. Гришук Євдокія Антонівна — 18. 12. 1920 р. н.
975. Сливчук Микола Олексійович — 03. 08. 1936 р. н.
976. Сливчук Параска Дмитрівна — 21. 12. 1938 р. н.
977. Ковблюк Дмитро Михайлович — 27. 11. 1958 р. н.
978. Ковблюк Євгенія Петрівна — 06. 09. 1967 р. н.
979. Ковблюк Михайло Дмитрович — 08. 10. 1986 р. н.
980. Ковблюк Маруяна Дмитрівна — 08. 04. 1989 р. н.
981. Угрин Микола Іванович — 13. 02. 1958 р. н.
982. Ковблюк Олена Антонівна — 28. 08. 1916 р. н.
983. Ковблюк Марія Федорівна — 12. 07. 1912 р. н.
984. Гришук Марія Степанівна — 11. 11. 1956 р. н.
985. Гришук Володимир Іванович — 07. 11. 1979 р. н.
986. Гришук Сергій Іванович — 03. 06. 1984 р. н.
987. Гришук Марія Іванівна — 08. 01. 1987 р. н.
988. Василик Ярослав Дмитрович — 25. 07. 1944 р. н.
989. Василик Марія Андріївна — 15. 01. 1945 р. н.
990. Кантими́р Іван Дмитрович — 20. 05. 1969 р. н.
991. Грейчак Андрій Павлович — 25. 01. 1932 р. н.
992. Грейчак Марія Іванівна — 05. 07. 1929 р. н.
993. Сенюк Ганна Андріївна — 20. 12. 1960 р. н.
994. Сенюк Іван Сергійович — 07. 09. 1982 р. н.
995. Сенюк Андрій Сергійович — 27. 05. 1984 р. н.
996. Сенюк Марія Сергіївна — 30. 09. 1985 р. н.
997. Сенюк Наталія Сергіївна — 20. 08. 1987 р. н.
998. Сенюк Галина Сергіївна — 05. 09. 1991 р. н.
999. Сенюк Дмитро Сергійович — 12. 08. 1993 р. н.
1000. Мохорук Василина Федорівна — 14. 08. 1932 р. н.
1001. Пługаторик Ганна Олексіївна — 09. 04. 1933 р. н.
1002. Бойчук Олена Григорівна — 25. 08. 1932 р. н.
1003. Бойчук Марія Василівна — 28. 11. 1965 р. н.
1004. Гришук Ольга Іванівна — 11. 08. 1984 р. н.
1005. Гришук Ганна Іванівна — 28. 04. 1990 р. н.
1006. Бойчук Василь Васильович — 22. 03. 1994 р. н.

1007. Великоча Параска Онусфріївна — 23. 08. 1928 р. н.
1008. Великочий Андрій Миколайович — 30. 11. 1976 р. н.
1009. Домброва Василь Миколайович — 03. 01. 1964 р. н.
1010. Домброва Марія Ярославівна — 18. 05. 1968 р. н.
1011. Домброва Марія Василівна — 06. 06. 1990 р. н.
1012. Муринюк Параска Петрівна — 02. 01. 1923 р. н.
1013. Муринюк Михайло Миколайович — 10. 06. 1951 р. н.
1014. Муринюк Ганна Іллівна — 03. 01. 1955 р. н.
1015. Муринюк Наталія Михайлівна — 12. 09. 1981 р. н.
1016. Сливчук Марія Дмитрівна — 15. 01. 1950 р. н.
1017. Сливчук Тетяна Іванівна — 06. 03. 1970 р. н.
1018. Сливчук Дмитро Іванович — 28. 02. 1971 р. н.
1019. Сливчук Галина Ярославівна — 01. 11. 1976 р. н.
1020. Сливчук Іван Дмитрович — 31. 01. 1996 р. н.
1021. Угрин Марія Олексіївна — 01. 01. 1943 р. н.
1022. Мельничук Олександра Іванівна — 02. 12. 1976 р. н.
1023. Мельничук Михайло Іванович — 12. 08. 1972 р. н.
1024. Мельничук Іван Михайлович — 08. 04. 1997 р. н.
1025. Кривуцик Ганна Михайлівна — 21. 07. 1968 р. н.
1026. Кривуцик Василь Андрійович — 09. 08. 1965 р. н.
1027. Кривуцик Марія Василівна — 29. 09. 1988 р. н.
1028. Кривуцик Микола Васильович — 12. 04. 1991 р. н.
1029. Пішак Ганна Михайлівна — 07. 12. 1931 р. н.
1030. Вуйців Наталія Іванівна — 06. 12. 1966 р. н.
1031. Вуйців Марія Миколаївна — 12. 09. 1989 р. н.
1032. Пішак Іван Михайлович — 10. 06. 1934 р. н.
1033. Пішак Марія Василівна — 18. 03. 1941 р. н.
1034. Пішак Михайло Іванович — 08. 09. 1967 р. н.
1035. Пішак Василь Іванович — 19. 05. 1972 р. н.
1036. Пішак Марія Іванівна — 28. 04. 1982 р. н.
1037. Волошин Марія Іванівна — 21. 07. 1955 р. н.
1038. Ковблюк Дмитро Васильович — 18. 10. 1941 р. н.
1039. Ковблюк Василина Петрівна — 12. 05. 1946 р. н.
1040. Мельничук Андрій Іванович — 13. 07. 1957 р. н.
1041. Гришук Олексій Іванович — 15. 02. 1922 р. н.
1042. Сопотик Ярослав Андрійович — 19. 11. 1978 р. н.
1043. Никифороук Олена Миколаївна — 20. 05. 1947 р. н.

1044. Сливчук Іван Романович — 23. 11. 1965 р. н.
1045. Федорук Анастасія Андріївна — 01. 03. 1959 р. н.
1046. Федорук Андрій Степанович — 30. 11. 1978 р. н.
1047. Муринюк Василь Михайлович — 23. 08. 1990 р. н.
1048. Муринюк Михайло Васильович — 28. 08. 1968 р. н.
1049. Муринюк Марія Іванівна — 08. 03. 1972 р. н.
1050. Муринюк Іван Михайлович — 10. 02. 1995 р. н.
1051. Тофан Марія Андріївна — 01. 02. 1925 р. н.
1052. Василик Василь Григорович — 22. 04. 1962 р. н.
1053. Перегінська Ганна Ярославівна — 06. 01. 1958 р. н.
1054. Василик Григорій Васильович — 06. 01. 1986 р. н.
1055. Василик Віктор Васильович — 02. 05. 1989 р. н.
1056. Василик Андрій Васильович — 25. 09. 1995 р. н.
1057. Гришук Василина Іванівна — 12. 08. 1934 р. н.
1058. Гришук Іван Михайлович — 28. 05. 1967 р. н.
1059. Гришук Наталія Андріївна — 16. 12. 1972 р. н.
1060. Гришук Оксана Іванівна — 08. 04. 1993 р. н.
1061. Гришук Олексій Онуфрійович — 12. 08. 1932 р. н.
1062. Гришук Ганна Іванівна — 04. 11. 1933 р. н.
1063. Никифорок Василь Іванович — 10. 01. 1925 р. н.
1064. Бигар Марія Дмитрівна — 31. 05. 1931 р. н.
1065. Бигар Дмитро Васильович — 13. 07. 1959 р. н.
1066. Бигар Ганна Степанівна — 01. 01. 1967 р. н.
1067. Бигар Марія Дмитрівна — 16. 09. 1983 р. н.
1068. Бигар Надія Дмитрівна — 28. 07. 1988 р. н.
1069. Сливчук Василь Петрович — 26. 04. 1935 р. н.
1070. Сливчук Василина Іванівна — 28. 03. 1936 р. н.
1071. Дідушко Василь Олексійович — 26. 08. 1934 р. н.
1072. Дідушко Василина Іванівна — 07. 07. 1935 р. н.
1073. Сливчук Семен Петрович — 17. 02. 1936 р. н.
1074. Сливчук Янка Євгенівна — 02. 07. 1932 р. н.
1075. Данильчук Андрій Васильович — 25. 07. 1983 р. н.
1076. Лесюк Марія Петрівна — 19. 02. 1935 р. н.
1077. Волошин Михайло Васильович — 15. 10. 1935 р. н.
1078. Волошин Ганна Іванівна — 09. 07. 1936 р. н.
1079. Волошин Василь Михайлович — 01. 02. 1964 р. н.
1080. Волошин Галина Іванівна — 25. 12. 1965 р. н.

1081. Волошин Оксана Василівна — 05. 05. 1987 р. н.
1082. Волошин Марґяна Василівна — 05. 12. 1989 р. н.
1083. Волошин Наталія Василівна — 21. 03. 1992 р. н.
1084. Стрийський Микола Євгенович — 25. 12. 1927 р. н.
1085. Стрийська Василина Василівна — 03. 08. 1935 р. н.
1086. Мохорук Петро Іванович — 18. 12. 1967 р. н.
1087. Мохорук Марія Миколаївна — 25. 07. 1970 р. н.
1088. Мохорук Інна Петрівна — 11. 08. 1990 р. н.
1089. Марковський Степан Петрович — 22. 08. 1922 р. н.
1090. Марковська Олена Петрівна — 14. 06. 1924 р. н.
1091. Марковська Ольга Танасіївна — 18. 04. 1981 р. н.
1092. Марковський Василь Іванович — 01. 09. 1982 р. н.
1093. Гузіїк Василь Федорович — 23. 12. 1927 р. н.
1094. Гузіїк Микола Васильович — 05. 06. 1961 р. н.
1095. Угрин Марія Андріївна — 01. 05. 1936 р. н.
1096. Матіск Ганна Миколаївна — 11. 08. 1963 р. н.
1097. Матіск Марія Василівна — 05. 09. 1989 р. н.
1098. Василик Ганна Іванівна — 08. 09. 1932 р. н.
1099. Марковська Ганна Іванівна — 02. 06. 1928 р. н.
1100. Марковський Анатолій Васильович — 23. 08. 1985 р. н.
1101. Марковський Михайло Андрійович — 09. 04. 1927 р. н.
1102. Марковська Марія Василівна — 15. 06. 1936 р. н.
1103. Гришук Іван Танасійович — 01. 01. 1951 р. н.
1104. Гришук Ганна Михайлівна — 01. 06. 1957 р. н.
1105. Гришук Михайло Іванович — 06. 04. 1984 р. н.
1106. Сопотик Параска Іванівна — 29. 12. 1934 р. н.
1107. Марковський Микола Петрович — 23. 01. 1959 р. н.
1108. Марковська Ганна Іванівна — 26. 10. 1961 р. н.
1109. Марковський Іван Миколайович — 11. 04. 1983 р. н.
1110. Василик Параска Петрівна — 20. 07. 1922 р. н.
1111. Мохорук Олена Степанівна — 20. 10. 1942 р. н.
1112. Мохорук Василь Іванович — 14. 01. 1966 р. н.
1113. Ворсуляк Наталія Іванівна — 01. 04. 1974 р. н.
1114. Ворсуляк Іван Миколайович — 08. 06. 1995 р. н.
1115. Гришук Федір Іванович — 19. 05. 1968 р. н.
1116. Гришук Олександра Михайлівна — 24. 08. 1976 р. н.
1117. Гришук Наталія Федорівна — 16. 04. 1996 р. н.

1118. Грищук Микола Іванович — 02. 01. 1961 р. н.
1119. Романюк Ганна Семенівна — 10. 09. 1950 р. н.
1120. Пішак Наталія Миколаївна — 05. 08. 1973 р. н.
1121. Пішак Василь Дмитрович — 06. 11 1970 р. н.
1122. Пішак Галина Василівна — 24. 01. 1998 р. н.
1123. Сопотик Олена Федорівна — 03. 07. 1932 р. н.
1124. Сопотик Василь Іванович — 17. 05. 1955 р. н.
1125. Грищук Танасій Іванович — 01. 01. 1930 р. н.
1126. Грищук Євдокія Василівна — 12. 12. 1931 р. н.
1127. Сопотик Параска Петрівна — 23. 07. 1927 р. н.
1128. Сопотик Василь Степанович — 10. 05. 1949 р. н.
1129. Сопотик Марія Андріївна — 15. 09. 1954 р. н.
1130. Мельничук Василь Іванович — 14. 01. 1971 р. н.
1131. Мельничук Олександра Василівна — 16. 03. 1976 р. н.
1132. Мельничук Іван Васильович — 07. 12. 1995 р. н.
1133. Угрин Євдокія Іванівна — 30. 11. 1912 р. н.
1134. Угрин Василь Іванович — 20. 04. 1949 р. н.
1135. Угрин Параска Миколаївна — 07. 06. 1955 р. н.
1136. Угрин Іван Васильович — 12. 09. 1978 р. н.
1137. Угрин Василь Васильович — 19. 06. 1982 р. н.
1138. Угрин Володимир Васильович — 19. 06. 1982 р. н.
1139. Візінська Ганна Петрівна — 14. 02. 1929 р. н.
1140. Грищук Іван Миколайович — 11. 02. 1945 р. н.
1141. Грищук Марія Михайлівна — 22. 02. 1950 р. н.
1142. Грищук Михайло Іванович — 09. 02. 1980 р. н.
1143. Угрин Марія Іванівна — 30. 11. 1924 р. н.
1144. Мохорук Микола Дмитрович — 22. 09. 1977 р. н.
1145. Луканюк Ольга Іванівна — 24. 11. 1927 р. н.
1146. Луканюк Ярослав Васильович — 05. 04. 1963 р. н.
1147. Гнидко Марія Танасіївна — 27. 11. 1955 р. н.
1148. Кантимир Галина Іванівна — 08. 03. 1978 р. н.
1149. Грищук Леся Іванівна — 04. 02. 1981 р. н.
1150. Гринюк Андрій Іванович — 20. —7. 1996 р. н.
1151. Грищук Дмитро Михайлович — 29. 07. 1977 р. н.
1152. Сливчук Василь Іванович — 01. 07. 1972 р. н.
1153. Василик Дмитро Степанович — 07. 11. 1973 р. н.
1154. Василик Галина Петрівна — 22. 01. 1978 р. н.
1155. Василик Петро Дмитрович — 31. 08. 1997 р. н.

1156. Василик Марія Дмитрівна — 29. 05. 1999 р. н.
1157. Никифорук Василь Михайлович — 24. 09. 1965 р. н.
1158. Никифорук Марія Миколаївна — 18. 07. 1969 р. н.
1159. Никифорук Михайло Васильович — 28. 03. 1989 р. н.
1160. Никифорук Марія Василівна — 17. 10. 1991 р. н.
1161. Пішак Степан Васильович — 01. 08. 1933 р. н.
1162. Пішак Марія Андріївна — 10. 12. 1940 р. н.
1163. Ольхова Марія Миколаївна — 25. 12. 1926 р. н.
1164. Марковська Ганна Михайлівна — 22. 03. 1920 р. н.
1165. Шевчук Андрій Михайлович — 14. 08. 1937 р. н.
1166. Шевчук Марія Андріївна — 19. 06. 1946 р. н.
1167. Бадик Ганна Андріївна — 28. 06. 1948 р. н.
1168. Мельничук Ганна Михайлівна — 02. 12. 1977 р. н.
1169. Бадик Дмитро Михайлович — 15. 01. 1982 р. н.
1170. Бадик Іван Михайлович — 19. 05. 1983 р. н.
1171. Мельничук Дмитро Васильович — 29. 01. 1977 р.н.
1172. Федорук Василь Степанович — 08. 08. 1930 р. н.
1173. Романюк Василина Миколаївна — 14. 06. 1934 р. н.
1174. Никифорук Василь Іванович — 06. 01. 1979 р. н.
1175. Никифорук Іван Васильович — 12. 01. 1952 р.н.
1176. Никифорук Марія Іванівна — 06. 09. 1954 р. н.
1177. Никифорук Світлана Іванівна — 05. 10. 1983 р. н.
1178. Сливчук Василь Іванович — 28. 11. 1933 р. н.
1179. Сливчук Галина Іванівна — 20. 05. 1937 р. н.
1180. Чупрун Василина Миколаївна — 27. 11. 1927 р. н.
1181. Чупрун Микола Михайлович — 20. 06. 1956 р. н.
1182. Чупрун Марія Михайлівна — 19. 01. 1960 р. н.
1183. Чупрун Михайло Миколайович — 17. 05. 1979 р. н.
1184. Чупрун Микола Миколайович — 14. 11. 1981 р.н.
1185. Касіян Варвара Кирилівна — 10. 11. 1910 р. н.
1186. Шологон Степан Іванович — 15. 06. 1969 р. н.
1187. Шологон Марія Іванівна — 13. 09. 1974 р. н.
1188. Шологон Василь Степанович — 14. 01. 1994 р. н.
1189. Шологон Ольга Степанівна — 26. 01. 1999 р.н.
1190. Угрин Василь Іванович — 12. 06. 1930 р. н.
1191. Угрин Параска Іванівна — 12. 07. 1935 р. н.
1192. Харук Марія Петрівна — 11. 06. 1925 р. н.
1193. Маланчук Іван Михайлович — 12. 02. 1986 р.н.

1194. Чупрун Іван Миколайович — 19. 08. 1924 р. н.
1195. Чупрун Параска Василівна — 11. 11. 1925 р. н.
1196. Грищук Микола Степанович — 17. 05. 1942 р. н.
1197. Грищук Параска Іванівна — 01. 10. 1946 р. н.
1198. Пішак Григорій Михайлович — 18. 12. 1935 р. н.
1199. Пішак Ганна Миколаївна — 28. 09. 1936 р. н.
1200. Черешнюк Василь Іванович — 16. 09. 1969 р. н.
1201. Черешнюк Наталія Григорівна — 23. 06. 1976 р. н.
1202. Черешнюк Микола Васильович — 29. 05. 1998 р. н.
1203. Пішак Ганна Дмитрівна — 20. 07. 1920 р. н.
1204. Чупрун Михайло Іванович — 06. 05. 1970 р. н.
1205. Чупрун Тетяна Григорівна — 06. 04. 1974 р. н.
1206. Чупрун Іван Михайлович — 02. 11. 1994 р. н.
1207. Чупрун Василь Михайлович — 25. 06. 1998 р. н.
1208. Сенюк Палагна Дмитрівна — 04. 11. 1926 р. н.
1209. Сенюк Параска Дмитрівна — 09. 12. 1954 р. н.
1210. Угрин Іван Миколайович — 07. 11. 1921 р. н.
1211. Угрин Олена Іванівна — 21. 11. 1924 р. н.
1212. Тимчук Степан Іванович — 17. 02. 1956 р. н.
1213. Тимчук Марія Іванівна — 16. 08. 1962 р. н.
1214. Тимчук Іван Степанович — 25. 04. 1980 р. н.
1215. Никифорок Ганна Петрівна — 05. 05. 1931 р. н.
1216. Данильчук Юрій Васильович — 29. 08. 1946 р. н.
1217. Данильчук Марія Степанівна — 21. 05. 1949 р. н.
1218. Сливчук Михайло Васильович — 27. 11. 1971 р. н.
1219. Сливчук Марія Петрівна — 18. 03. 1978 р. н.
1220. Сливчук Василь Михайлович — 16. 04. 1995 р. н.
1221. Сливчук Петро Михайлович — 11. 04. 1997 р. н.
1222. Андріюк Василь Петрович — 23. 06. 1976 р. н.
1223. Андріюк Олександра Дмитрівна — 25. 05. 1984 р. н.
1224. Андріюк Петро Васильович — 05. 01. 1953 р. н.
1225. Андріюк Ганна Василівна — 01. 02. 1957 р. н.
1226. Андріюк Михайло Петрович — 16. 07. 1982 р. н.
1227. Грищук Іван Михайлович — 25. 05. 1914 р. н.
1228. Бадик Іван Ярославович — 01. 06. 1980 р. н.
1229. Харук Ганна Миколаївна — 15. 01. 1928 р. н.
1230. Мацько Василина Василівна — 09. 10. 1944 р. н.
1231. Угрин Микола Васильович — 31. 08. 1960 р. н.

1232. Угрин Ганна Андріївна — 10. 10. 1962 р. н.
1233. Угрин Василь Миколайович — 29. 07. 1982 р. н.
1234. Угрин Андрій Миколайович — 23. 04. 1984 р. н.
1235. Угрин Віталій Миколайович — 16. 07. 1989 р. н.
1236. Угрин Марія Миколаївна — 19. 02. 1992 р. н.
1237. Угрин Сергій Миколайович — 31. 07. 1995 р. н.
1238. Сливчук Ганна Антонівна — 15. 12. 1915 р. н.
1239. Касіян Василь Іванович — 21. 08. 1963 р. н.
1240. Касіян Галина Андріївна — 11. 07. 1965 р. н.
1241. Касіян Марія Василівна — 04. 09. 1985 р. н.
1242. Касіян Іван Васильович — 27. 05. 1988 р. н.
1243. Сенюк Василина Василівна — 19. 06. 1922 р. н.
1244. Сенюк Дмитро Васильович — 26. 04. 1942 р. н.
1245. Цвілинюк Параска Василівна — 13. 10. 1939 р. н.
1246. Угрин Марія Іванівна — 05. 05. 1925 р. н.
1247. Сливчук Параска Василівна — 18. 02. 1929 р. н.
1248. Василюк Оксана Іванівна — 14. 03. 1984 р. н.
1249. Угрин Іван Васильович — 21. 07. 1964 р. н.
1250. Угрин Марія Андріївна — 04. 07. 1968 р. н.
1251. Угрин Андрій Іванович — 13. 02. 1988 р. н.
1252. Угрин Василь Іванович — 11. 09. 1991 р. н.
1253. Сливчук Микола Васильович — 27. 01. 1978 р. н.
1254. Томащук Іван Миколайович — 09. 12. 1932 р. н.
1255. Томащук Параска Василівна — 04. 06. 1938 р. н.
1256. Никифорок Ганна Михайлівна — 10. 11. 1937 р. н.
1257. Мельничук Дмитро Миколайович — 24. 10. 1979 р. н.
1258. Мельничук Леся Миколаївна — 03. 05. 1986 р. н.
1259. Сливчук Василина Михайлівна — 09. 03. 1937 р. н.
1260. Костюк Михайло Федорович — 21. 10. 1961 р. н.
1261. Костюк Марія Іванівна — 21. 02. 1967 р. н.
1262. Костюк Наталія Михайлівна — 14. 02. 1989 р. н.
1263. Костюк Іван Михайлович — 23. 12. 1992 р. н.
1264. Никифорок Марія Іванівна — 10. 02. 1923 р. н.
1265. Никифорок Андрій Іванович — 15. 09. 1967 р. н.
1266. Никифорок Марія Михайлівна — 04. 03. 1873 р. н.
1267. Никифорок Ганна Андріївна — 09. 08. 1994 р. н.
1268. Никифорок Іван Андрійович — 09. 06. 1998 р. н.
1269. Марковський Василь Михайлович — 21. 05. 1964 р. н.

1270. Никифорок Іван Андрійович — 10. 02. 1940 р. н.
1271. Никифорок Ганна Василівна — 26. 09. 1949 р. н.
1272. Никифорок Параска Петрівна — 24. 10. 1925 р. н.
1273. Никифорок Петро Іванович — 01. 01. 1947 р. н.
1274. Якуб'як Параска Іванівна — 08. 08. 1924 р. н.
1275. Якуб'як Ганна Василівна — 17. 07. 1963 р. н.
1276. Якуб'як Галина Дмитрівна — 08. 12. 1993 р. н.
1277. Якуб'як Мар'яна Дмитрівна — 10. 10. 1995 р. н.
1278. Гордашко Ганна Іванівна — 20. 11. 1922 р. н.
1279. Марковський Вячеслав Іванович — 08. 04. 1967 р. н.
1280. Гришук Ганна Іванівна — 06. 09. 1921 р. н.
1281. Гришук Іван Федорович — 18. 05. 1955 р. н.
1282. Сливчук Олександра Андріївна — 04. 08. 1969 р. н.
1283. Сливчук Інна Іванівна — 26. 07. 1990 р. н.
1284. Сливчук Віта Іванівна — 06. 04. 1998 р. н.
1285. Мохорук Петро Михайлович — 21. 06. 1958 р. н.
1286. Мохорук Галина Миколаївна — 08. 10. 1964 р. н.
1287. Мохорук Микола Петрович — 27. 10. 1985 р. н.
1288. Мохорук Василь Петрович — 12. 01. 1991 р. н.
1289. Мохорук Василина Миколаївна — 19. 11. 1921 р. н.
1290. Мохорук Микола Васильович — 11. 07. 1988 р. н.
1291. Мохорук Василь Миколайович — 20. 01. 1963 р. н.
1292. Мохорук Марія Михайлівна — 18. 12. 1868 р. н.
1293. Мохорук Михайло Васильович — 28. 04. 1991 р. н.
1294. Малиновський Михайло Васильович — 27. 10. 1943 р. н.
1295. Малиновська Параска Іванівна — 30. 10. 1949 р. н.
1296. Гришук Дмитро Михайлович — 22. 05. 1922 р. н.
1297. Гришук Емілія Іванівна — 02. 02. 1927 р. н.
1298. Гришук Ганна Володимирівна — 01. 05. 1962 р. н.
1299. Гришук Михайло Васильович — 27. 02. 1986 р. н.
1300. Гришук Володимир Васильович — 22. 07. 1989 р. н.
1301. Сливчук Ганна Дмитрівна — 22. 04. 1927 р. н.
1302. Никифорок Микола Андрійович — 03. 07. 1965 р. н.
1303. Никифорок Галина Іванівна — 03. 08. 1969 р. н.
1304. Никифорок Назарій Миколайович — 15. 07. 1990 р. н.
1305. Никифорок Тарас Миколайович — 31. 03. 1996 р. н.
1306. Никифорок Леся Миколаївна — 31. 03. 1996 р. н.

1307. Сливчук Микола Іванович — 15. 08. 1939 р. н.
1308. Сливчук Марія Василівна — 20. 09. 1947 р. н.
1309. Марковська Параска Онуфрїївна — 09. 06. 1909 р. н.
1310. Сливчук Марія Іванівна — 11. 03 1941 р. н.
1311. Сливчук Микола Васильович — 19. 01. 1959 р. н.
1312. Сливчук Василь Миколайович — 22. 06. 1932 р. н.
1313. Дїдушко Марія Миколаївна — 07. 08. 1927 р. н.
1314. Бабух Степан Васильович — 13. 02. 1951 р. н.
1315. Бабух Марія Миколаївна — 03. 01. 1956 р. н.
1316. Бабух Дмитро Степанович — 10. 06. 1979 р. н.
1317. Бабух Василь Степанович — 15. 12. 1986 р. н.
1318. Попович Михайло Степанович — 03. 03. 1946 р. н.
1319. Попович Ганна Михайлівна — 08. 07. 1953 р. н.
1320. Попович Мирослав Михайлович — 10. 06. 1982 р. н.
1321. Тофан Василь Дмитрович — 07. 04. 1933 р. н.
1322. Тофан Ганна Василівна — 21. 07. 1932 р. н.
1323. Попович Олексій Степанович — 02. 03. 1929 р. н.
1324. Попович Параска Танасїївна — 05. 06. 1931 р. н.
1325. Бойко Олексій Назарович — 27. 03. 1947 р. н.
1326. Бойко Василина Петрівна — 03. 04. 1949 р. н.
1327. Бойко Віктор Олексійович — 22. 02. 1982 р. н.
1328. Гордашко Андрій Васильович — 07. 04. 1939 р. н.
1329. Гордашко Марія Василівна — 25. 05. 1944 р. н.
1330. Пішак Андрій Васильович — 18. 04. 1937 р. н.
1331. Пішак Василина Михайлівна — 11. 07. 1928 р. н.
1332. Борисовець Микола Кузьмич — 17. 03. 1946 р. н.
1333. Борисовець Марія Андрїївна — 11. 05. 1959 р. н.
1334. Борисовець Андрій Миколайович — 21. 05. 1984 р. н.
1335. Пішак Марія Василівна — 09. 06. 1927 р. н.
1336. Федорук Параска Миколаївна — 16. 05. 1924 р. н.
1337. Гришук Ганна Іванівна — 05. 02. 1941 р. н.
1338. Гришук Ганна Василівна — 21. 04. 1928 р. н.
1339. Гришук Іван Онуфрїйович — 03. 07. 1961 р. н.
1340. Гришук Ганна Танасїївна — 18. 11. 1963 р. н.
1341. Гришук Василь Іванович — 17. 08. 1986 р. н.
1342. Гришук Оксана Іванівна — 03. 04. 1988 р. н.
1343. Гришук Марія Іванівна — 06. 09. 1989 р. н.

1344. Гришук Наталія Іванівна — 24. 10. 1991 р. н.
1345. Гришук Степан Іванович — 04. 01. 1995 р. н.
1346. Сливчук Микола Васильович — 08. 02. 1992 р. н.
1347. Ковблюк Василь Дмитрович — 02. 05. 1969 р. н.
1348. Ковблюк Параска Іванівна — 31. 08. 1972 р. н.
1349. Ковблюк Дмитро Васильович — 03. 01. 1992 р. н.
1350. Ковблюк Галина Василівна — 31. 10. 1998 р. н.
1351. Мельничук Степан Іванович — 20. 02. 1947 р. н.
1352. Мельничук Марія Василівна — 10. 02. 1950 р. н.
1353. Мельничук Василь Андрійович — 23. 02. 1918 р. н.
1354. Мельничук Микола Васильович — 02. 06. 1947 р. н.
1355. Мельничук Параска Дмитрівна — 07. 01. 1955 р. н.
1356. Мельничук Василь Миколайович — 04. 07. 1972 р. н.
1357. Мельничук Ольга Олександрівна — 15. 01. 1977 р. н.
1358. Мельничук Леся Василівна — 24. 04. 1995 р. н.
1359. Мельничук Микола Васильович — 21. 08. 1998 р. н.
1360. Волошин Ганна Семенівна — 15. 02. 1924 р. н.
1361. Сливчук Ганна Дмитрівна — 12. 05. 1940 р. н.
1362. Гришук Михайло Іванович — 11. 11. 1909 р. н.
1363. Мохорук Параска Михайлівна — 26. 03. 1947 р. н.
1364. Мохорук Микола Іванович — 13. 12. 1940 р. н.
1365. Мохорук Ганна Миколаївна — 11. 03. 1986 р. н.
1366. Угрин Ганна Дмитрівна — 29. 10. 1942 р. н.
1367. Угрин Василь Дмитрович — 03. 05. 1937 р. н.
1368. Єремчук Марія Вікторівна — 16. 09. 1991 р. н.
1369. Сливчук Василь Петрович — 24. 02. 1927 р. н.
1370. Сливчук Євгенія Дмитрівна — 14. 06. 1929 р. н.
1371. Гришук Степан Танасійович — 01. 02. 1941 р. н.
1372. Гришук Ганна Дмитрівна — 14. 03. 1944 р. н.
1373. Гришук Михайло Степанович — 05. 02. 1976 р. н.
1374. Лесюк Галина Степанівна — 11. 06. 1970 р. н.
1375. Лесюк Ігор Володимирович — 11. 04. 1989 р. н.
1376. Лесюк Галина Володимирівна — 23. 05. 1992 р. н.
1377. Лесюк Христина Володимирівна — 15. 03. 1994 р. н.
1378. Гришук Любов Василівна — 10. 05. 1981 р. н.
1379. Василишин Анастасія Тимофіївна — 18. 10. 1919 р. н.
1380. Кшивак Роман Станіславович — 10. 02. 1943 р. н.

1381. Сливчук Микола Васильович — 10. 02. 1931 р. н.
1382. Сливчук Марія Василівна — 10. 08. 1932 р. н.
1383. Грищук Михайло Михайлович — 24. 03. 1973 р. н.
1384. Грищук Михайло Онуфрійович — 18. 11. 1935 р. н.
1385. Грищук Марія Дмитрівна — 12. 09. 1937 р. н.
1386. Шевчук Галина Михайлівна — 18. 03. 1968 р. н.
1387. Рибчинський Андрій Михайлович — 02. 11. 1988 р. н.
1388. Рибчинська Олександра Михайлівна — 01. 01. 1991 р. н.
1389. Угрин Григорій Михайлович — 05. 03. 1929 р. н.
1390. Угрин Марія Василівна — 13. 05. 1936 р. н.
1391. Мурмилик Василь Дмитрович — 03. 11 1931 р. н.
1392. Мурмилик Михайло Васильович — 08. 11. 1968 р. н.
1393. Мохорук Марія Дмитрівна — 08. 04. 1921 р. н.
1394. Мурмилик Ольга Василівна — 04. 02. 1976 р. н.
1395. Мурмилик Марія Михайлівна — 02. 07. 1995 р. н.
1396. Бадик Петро Іванович — 04. 05. 1954 р. н.
1397. Бадик Наталія Василівна — 13. 02. 1956 р. н.
1398. Бадик Марія Петрівна — 04. 05. 1978 р. н.
1399. Бадик Іван Петрович — 09. 09. 1979 р. н.
1400. Бадик Леся Петрівна — 08. 11. 1983 р. н.
1401. Угрин Микола Дмитрович — 02. 10. 1963 р. н.
1402. Угрин Галина Василівна — 30. 11 1964 р. н.
1403. Угрин Лілія Миколаївна — 26. 10. 1987 р. н.
1404. Угрин Дмитро Миколайович — 17. 08. 1990 р. н.
1405. Григорчук Палагна Миколаївна — 28. 02. 1930 р. н.
1406. Вербіцький Олексій Степанович — 14. 09. 1957 р. н.
1407. Вербіцька Наталія Василівна — 28. 07. 1961 р. н.
1408. Чупрун Оксана Олексіївна — 19. 12. 1982 р. н.
1409. Вербіцький Василь Олексійович — 26. 01. 1986 р. н.
1410. Вербіцький Сергій Володимирович — 22. 07. 1986 р. н.
1411. Герасимова Ганна Василівна — 24. 02. 1959 р. н.
1412. Грушинська Маргарита Володимирівна — 24. 11. 1981 р. н.
1413. Герасимова Лілія Володимирівна — 10. 08. 1983 р. н.
1414. Герасимова Мар'яна Володимирівна — 04. 10. 1987 р. н.
1415. Грушинський Микола Степанович — 13. 04. 1978 р. н.
1416. Никифорук Євдокія Семенівна — 27. 07. 1921 р. н.
1417. Мохорук Параска Григорівна — 19. 01. 1947 р. н.

1418. Мохорук Марія Михайлівна — 07. 09. 1975 р. н.
1419. Мохорук Василь Михайлович — 08. 09. 1970 р. н.
1420. Мохорук Михайло Васильович — 19. 09. 1994 р. н.
1421. Мохорук Світлана Василівна — 07. 08. 1998 р. н.
1422. Ворсуляк Марія Іванівна — 20. 07. 1924 р. н.
1423. Ворсуляк Микола Михайлович — 27. 03. 1974 р. н.
1424. Василюк Ніна Іванівна — 19. 03. 1983 р.н.
1425. Угрин Євгенія Іванівна — 01. 01. 1940 р.н.
1426. Угрин Михайло Васильович — 05. 09. 1972 р. н.
1427. Угрин Галина Степанівна — 12. 09. 1979 р. н.
1428. Угрин Степан Михайлович — 17. 09. 1997 р. н.
1429. Угрин Лілія Михайлівна — 04. 04. 1999 р. н.
1430. Дідух Марія Миколаївна — 01. 01. 1941 р. н.
1431. Ленько Марія Василівна — 18. 06. 1973 р. н.
1432. Ленько Марія Іванівна — 24. 10. 1991 р. н.
1433. Ленько Наталія Іванівна — 21. 01. 1993 р. н.
1434. Сухолитка Юлія Миколаївна — 01. 10. 1996 р. н.
1435. Ковблюк Василина Миколаївна — 28. 12. 1936 р. н.
1436. Никифорок Олена Іванівна — 31. 05. 1931 р. н.
1437. Никифорок Ганна Михайлівна — 06. 07. 1972 р. н.
1438. Никифорок Василь Іванович — 28. 01. 1991 р. н.
1439. Никифорок Віталій Іванович — 29. 05. 1993 р. н.
1440. Ковблюк Марія Миколаївна — 14. 08. 1966 р. н.
1441. Ковблюк Микола Михайлович — 29. 04. 1965 р. н.
1442. Ковблюк Михайло Миколайович — 01. 06. 1989 р. н.
1443. Ковблюк Микола Миколайович — 21. 02. 1992 р. н.
1444. Угрин Катерина Дмитрівна — 16. 03. 1919 р. н.
1445. Ковблюк Василь Петрович — 27. 05. 1975 р. н.
1446. Никифорок Іван Дмитрович — 29. 01. 1950 р. н.
1447. Никифорок Наталія Іванівна — 29. 06. 1956 р. н.
1448. Никифорок Ганна Іванівна — 19. 07. 1977 р. н.
1449. Бадик Ярослав Іванович — 15. 08. 1950 р. н.
1450. Бадик Параска Іванівна — 13. 07. 1952 р. н.
1451. Бадик Василь Ярославович — 16. 08. 1974 р. н.
1452. Бадик Галина Дмитрівна — 14. 01. 1980 р. н.
1453. Парховська Олена Миколаївна — 07. 09. 1944 р. н.
1454. Парховський Ярослав Михайлович — 22. 09. 1975 р. н.

1455. Парховська Надія Іванівна — 22. 11. 1978 р. н.
1456. Парховська Юлія Ярославівна — 16. 11. 1999 р. н.
1457. Макулович Марія Василівна — 01. 03. 1960 р. н.
1458. Макулович Василь Васильович — 14. 03. 1957 р. н.
1459. Макулович Любомир Васильович — 24. 04. 1980 р. н.
1460. Перегінська Галина Василівна — 31. 07. 1983 р. н.
1461. Перегінський Василь Федорович — 20. 05. 1976 р. н.
1462. Бадик Василь Іванович — 29. 08. 1947 р. н.
1463. Бадик Параска Дмитрівна — 06. 05. 1949 р. н.
1464. Малиновський Василь Михайлович — 23. 05. 1967 р. н.
1465. Малиновська Галина Василівна — 22. 08. 1970 р. н.
1466. Малиновська Віта Василівна — 06. 10. 1989 р. н.
1467. Касіян Степан Васильович — 24. 02. 1928 р. н.
1468. Касіян Ганна Семенівна — 05. 08. 1948 р. н.
1469. Мельничук Василь Іванович — 18. 08. 1953 р. н.
1470. Мельничук Марія Дмитрівна — 17. 08. 1956 р. н.
1471. Мохорук Наталія Василівна — 06. 07. 1980 р. н.
1472. Мохорук Михайло Михайлович — 26. 03. 1974 р. н.
1473. Мохорук Василь Михайлович — 10. 08. 1999 р. н.
1474. Лютак Іван Васильович — 14. 04. 1963 р. н.
1475. Лютак Галина Василівна — 12. 11. 1967 р. н.
1476. Лютак Марія Іванівна — 21. 09. 1987 р. н.
1477. Лютак Василь Іванович — 07. 12. 1989 р. н.
1478. Дімброва Марія Іванівна — 14. 01. 1923 р. н.
1479. Касіян Степан Степанович — 30. 07. 1981 р. н.
1480. Угрин Михайло Іванович — 18. 02. 1947 р. н.
1481. Угрин Марія Василівна — 09. 01. 1957 р. н.
1482. Угрин Іван Михайлович — 20. 01. 1978 р. н.
1483. Бойко Наталія Михайлівна — 22. 08. 1982 р. н.
1484. Бойко Олексій Олексійович — 15. 02. 1978 р. н.
1485. Марковський Дмитро Іванович — 16. 06. 1929 р. н.
1486. Марковська Олена Олексіївна — 30. 03. 1933 р. н.
1487. Марковський Олексій Антонович — 10. 04. 1938 р. н.
1488. Марковська Параска Миколаївна — 22. 06. 1940 р. н.
1489. Марковський Ярослав Олексійович — 06. 12. 1966 р. н.
1490. Марковська Галина Миколаївна — 04. 05. 1969 р. н.
1491. Марковська Неля Ярославівна — 14. 04. 1990 р. н.

1492. Марковський Іван Ярославович — 03. 07. 1991 р. н.
1493. Мохорук Марія Данилівна — 25. 09. 1928 р. н.
1494. Мохорук Танасій Миколайович — 13. 05. 1948 р. н.
1495. Мохорук Ганна Миколаївна — 21. 08. 1957 р. н.
1496. Мохорук Микола Танасійович — 02. 05. 1975 р. н.
1497. Мохорук Марія Танасіївна — 05. 07. 1977 р. н.
1498. Сливчук Марія Іванівна — 02. 11. 1930 р. н.
1499. Шилан Марія Василівна — 21. 10. 1951 р. н.
1500. Федорук Марія Семенівна — 14. 02. 1922 р. н.
1501. Федорук Параска Андріївна — 20. 01. 1948 р. н.
1502. Муринюк Петро Миколайович — 26. 02. 1955 р. н.
1503. Муринюк Ганна Андріївна — 30. 08. 1959 р. н.
1504. Муринюк Микола Петрович — 06. 02. 1980 р. н.
1505. Муринюк Марія Василівна — 16. 05. 1985 р. н.
1506. Марковська Олена Василівна — 24. 11. 1925 р. н.
1507. Марковська Наталія Миколаївна — 18. 06. 1978 р. н.
1508. Марковський Іван Миколайович — 30. 12. 1982 р. н.
1509. Никифорук Семен Миколайович — 08. 06. 1931 р. н.
1510. Никифорук Наталія Олексіївна — 03. 07. 1930 р. н.
1511. Никифорук Микола Семенович — 27. 12. 1956 р. н.
1512. Угрин Дмитро Петрович — 03. 04. 1911 р. н.
1513. Мельничук Василь Михайлович — 10. 01. 1961 р. н.
1514. Мельничук Ганна Андріївна — 24. 04. 1965 р. н.
1515. Мельничук Михайло Васильович — 24. 02. 1985 р. н.
1516. Мельничук Андрій Васильович — 17. 06. 1986 р. н.
1517. Мельничук Дмитро Васильович — 02. 08. 1990 р. н.
1518. Мельничук Михайло Васильович — 24. 01. 1936 р. н.
1519. Мельничук Марія Дмитрівна — 20. 11. 1942 р. н.
1520. Никифорук Андрій Дмитрович — 15. 05. 1945 р. н.
1521. Никифорук Марія Федорівна — 20. 05. 1949 р. н.
1522. Сливчук Василина Миколаївна — 20. 11. 1918 р. н.
1523. Угрин Марія Василівна — 28. 01. 1936 р. н.
1524. Мельничук Степан Васильович — 27. 09. 1953 р. н.
1525. Мельничук Ганна Дмитрівна — 04. 01. 1958 р. н.
1526. Василишин Олександра Степанівна — 03. 08. 1984 р. н.
1527. Василишин Василь Миколайович — 15. 09. 1976 р. н.
1528. Угрин Василь Іванович — 10. 05. 1945 р. н.

1529. Угрин Ганна Іванівна — 21. 03. 1952 р. н.
1530. Угрин Оксана Василівна — 09. 03. 1985 р. н.
1531. Марковський Микола Васильович — 13. 10. 1940 р. н.
1532. Марковська Марія Василівна — 12. 07. 1946 р. н.
1533. Марковська Світлана Миколаївна — 24. 04. 1977 р. н.
1534. Марковська Олександра Миколаївна — 08. 03. 1979 р. н.
1535. Марковський Микола Миколайович — 19. 11. 1980 р. н.
1536. Мохорук Ганна Іванівна — 12. 08. 1936 р. н.
1537. Угрин Марія Михайлівна — 09. 04. 1961 р. н.
1538. Угрин Михайло Ярославович — 30. 11. 1981 р. н.
1539. Угрин Дмитро Ярославович — 11. 11. 1983 р. н.
1540. Угрин Ольга Ярославівна — 09. 08. 1986 р. н.
1541. Угрин Ірина Василівна — 28. 07. 1951 р. н.
1542. Синогубик Василь Іванович — 10. 08. 1940 р. н.
1543. Синогубик Анастасія Михайлівна — 02. 03. 1933 р. н.
1544. Синогубик Василь Васильович — 02. 01. 1962 р. н.
1545. Синогубик Галина Василівна — 17. 08. 1965 р. н.
1546. Синогубик Ігор Васильович — 31. 10. 1985 р. н.
1547. Синогубик Віктор Васильович — 15. 04. 1987 р. н.
1548. Мохорук Марія Юріївна — 07. 02. 1919 р. н.
1549. Андріюк Ганна Петрівна — 02. 01. 1928 р. н.
1550. Ватаманюк Іван Іванович — 03. 01. 1966 р. н.
1551. Ватаманюк Наталія Василівна — 21. 07. 1959 р. н.
1552. Ватаманюк Петро Іванович — 20. 07. 1988 р. н.
1553. Угрин Василь Миколайович — 08. 12. 1982 р. н.
1554. Молочко Іван Володимирович — 19. 09. 1961 р. н.
1555. Молочко Марія Василівна — 05. 09. 1967 р. н.
1556. Молочко Володимир Іванович — 03. 10. 1984 р. н.
1557. Молочко Іван Іванович — 23. 08. 1986 р. н.
1558. Молочко Світлана Іванівна — 07. 12. 1992 р. н.
1559. Молочко Ганна Іванівна — 19. 12. 1999 р. н.
1560. Сливчук Параска Савківна — 11. 03. 1910 р. н.
1561. Борис Марія Іванівна — 25. 12. 1942 р. н.
1562. Сливчук Параска Василівна — 06. 01. 1911 р. н.
1563. Сливчук Микола Васильович — 06. 10. 1938 р. н.
1564. Сливчук Ганна Іванівна — 24. 08. 1938 р. н.
1565. Василик Параска Дмитрівна — 27. 10. 1915 р. н.

1566. Вуйців Петро Євстахійович — 22. 07. 1964 р. н.
1567. Вуйців Надія Іванівна — 01. 01. 1968 р. н.
1568. Вуйців Євстахій Онуфрійович — 24. 01. 1933 р. н.
1569. Вуйців Олена Іванівна — 18. 07. 1938 р. н.
1570. Вуйців Марія Петрівна — 31. 08. 1987 р. н.
1571. Вуйців Ольга Петрівна — 10. 04. 1993 р. н.
1572. Сливчук Василь Миколайович — 06. 10. 1963 р. н.
1573. Сливчук Марія Михайлівна — 18. 05. 1965 р. н.
1574. Сливчук Микола Васильович — 04. 10. 1985 р. н.
1575. Сливчук Михайло Васильович — 27. 09. 1987 р. н.
1576. Никифорук Василина Онуфрїївна — 04. 01. 1918 р. н.
1577. Ковблюк Марія Василівна — 27. 03. 1940 р. н.
1578. Ковблюк Василь Іванович — 02. 05. 1960 р. н.
1579. Ковблюк Марія Степанівна — 24. 08. 1965 р. н.
1580. Мохорук Ганна Василівна — 01. 01. 1985 р. н.
1581. Ковблюк Марія Василівна — 10. 08. 1986 р. н.
1582. Ковблюк Іван Васильович — 20. 01. 1989 р. н.
1583. Мохорук Петро Дмитрович — 21. 01. 1979 р. н.
1584. Сливчук Микола Васильович — 14. 12. 1939 р. н.
1585. Сливчук Василина Дмитрівна — 15. 07. 1944 р. н.
1586. Остапуок Євдокія Василівна — 09. 09. 1921 р. н.
1587. Процюк Іван Дмитрович — 01. 08. 1949 р. н.
1588. Процюк Марія Михайлівна — 03. 06. 1956 р. н.
1589. Процюк Василь Іванович — 04. 04. 1982 р. н.
1590. Сливчук Михайло Іванович — 08. 10. 1954 р. н.
1591. Сливчук Ганна Романівна — 16. 09. 1956 р. н.
1592. Гринюк Олександра Михайлівна — 28. 05. 1981 р. н.
1593. Сливчук Любомир Михайлович — 02. 04. 1975 р. н.
1594. Кантимир Василь Андрійович — 01. 11. 1965 р. н.
1595. Кантимир Галина Андрїївна — 04. 07. 1967 р. н.
1596. Кантимир Світлана Василівна — 06. 10. 1989 р. н.
1597. Кантимир Андрій Васильович — 14. 05. 1993 р. н.
1598. Михайлюк Ганна Григорівна — 12. 06. 1971 р. н.
1599. Михайлюк Григорій Михайлович — 05. 10. 1972 р. н.
1600. Михайлюк Галина Григорівна — 26. 04. 1996 р. н.
1601. Пішак Ігор Степанович — 01. 01. 1973 р. н.
1602. Пішак Марія Михайлівна — 27. 02. 1980 р. н.

1603. Никифорок Василина Михайлівна — 24. 08. 1929 р. н.
1604. Никифорок Ганна Василівна — 17. 01. 1949 р. н.
1605. Пішак Євдокія Іванівна — 07. 08. 1919 р. н.
1606. Мохорук Дмитро Іванович — 13. 09. 1934 р. н.
1607. Мохорук Ганна Степанівна — 18. 05. 1944 р. н.
1608. Кривуцик Василь Іванович — 16. 08. 1925 р. н.
1609. Марковський Іван Михайлович — 04. 02. 1955 р. н.
1610. Марковська Марія Іванівна — 12. 12. 1934 р. н.
1611. Марковська Дарія Антонівна — 26. 07. 1965 р. н.
1612. Марковський Михайло Іванович — 11. 11. 1986 р. н.
1613. Марковська Марія Іванівна — 02. 12. 1996 р. н.
1614. Марковська Галина Іванівна — 02. 12. 1996 р. н.
1615. Никифорок Василь Іванович — 30. 12. 1974 р. н.
1616. Никифорок Галина Василівна — 13. 10. 1977 р. н.
1617. Никифорок Іван Миколайович — 26. 08. 1943 р. н.
1618. Никифорок Ганна Петрівна — 01. 05. 1941 р. н.
1619. Никифорок Галина Іванівна — 13. 02. 1977 р. н.
1620. Мохорук Дмитро Петрович — 10. 07. 1944 р. н.
1621. Дідушко Марія Дмитрівна — 14. 05. 1975 р. н.
1622. Дідушко Ярослав Васильович — 20. 01. 1972 р. н.
1623. Дідушко Дмитро Ярославович — 09. 04. 1997 р. н.
1624. Дідушко Іван Ярославович — 17. 07. 1998 р. н.
1625. Василик Параска Петрівна — 14. 02. 1923 р. н.
1626. Мельничук Олександра Степанівна — 03. 02. 1981 р. н.
1627. Мельничук Дмитро Степанович — 01. 02. 1979 р. н.
1628. Василик Степан Андрійович — 21. 11. 1954 р. н.
1629. Василик Ганна Василівна — 01. 01. 1957 р. н.
1630. Василик Оксана Степанівна — 03. 03. 1985 р. н.
1631. Василик Ольга Степанівна — 28. 04. 1986 р. н.
1632. Мохорук Михайло Миколайович — 25. 10. 1968 р. н.
1633. Мохорук Ганна Василівна — 08. 03. 1974 р. н.
1634. Гришук Іван Іванович — 23. 12. 1951 р. н.
1635. Сливчук Марія Степанівна — 30. 11. 1939 р. н.
1636. Варемчук Ярослав Мирославович — 01. 03. 1946 р. н.
1637. Варемчук Параска Дмитрівна — 01. 02. 1947 р. н.
1638. Сливчук Марія Миколаївна — 10. 03. 1929 р. н.
1639. Угрин Дмитро Васильович — 03. 09. 1960 р. н.

1640. Угрин Марія Дмитрівна — 27. 04. 1960 р. н.
1641. Угрин Василь Дмитрович — 03. 09. 1980 р. н.
1642. Угрин Микола Дмитрович — 09. 07. 1982 р. н.
1643. Лесюк Ярослав Миколайович — 10. 02. 1949 р. н.
1644. Лесюк Василина Дмитрівна — 19. 01. 1952 р. н.
1645. Сливчук Марія Ярославівна — 10. 08. 1975 р. н.
1646. Сливчук Назар Любомирович — 11. 10. 1999 р. н.
1647. Дідушко Марія Василівна — 12. 11. 1937 р. н.
1648. Дідушко Василь Петрович — 30. 09. 1974 р. н.
1649. Дідушко Марія Іванівна — 06. 06. 1980 р. н.
1650. Дідушко Іван Васильович — 20. 07. 1998 р. н.
1651. Дідушко Юлія Василівна — 09. 03. 2000 р. н.
1652. Процик Дмитро Миколайович — 08. 03. 1931 р. н.
1653. Процик Марія Михайлівна — 02. 11. 1935 р. н.
1654. Угрин Ганна Іванівна — 28. 03. 1925 р. н.
1655. Угрин Іван Іванович — 11. 07. 1953 р. н.
1656. Марковська Марія Василівна — 14. 11. 1923 р. н.
1657. Бигарук Михайло Васильович — 03. 10. 1923 р. н.
1658. Бигарук Василь Михайлович — 17. 02. 1949 р. н.
1669. Медвійчук Григорій Миколайович — 10. 08. 1933 р. н.
1660. Медвійчук Олена Петрівна — 15. 02. 1933 р. н.
1661. Якуб'як Степан Степанович — 14. 10. 1971 р. н.
1662. Якуб'як Ганна Григорівна — 28. 10. 1973 р. н.
1663. Якуб'як Іван Степанович — 16. 02. 1990 р. н.
1664. Якуб'як Тетяна Степанівна — 14. 06. 1991 р. н.
1665. Сливчук Дмитро Васильович — 01. 07. 1961 р. н.
1666. Сливчук Наталія Антонівна — 26. 07. 1965 р. н.
1667. Сливчук Марія Дмитрівна — 16. 01. 1983 р. н.
1668. Сливчук Галина Дмитрівна — 11. 07. 1987 р. н.
1669. Сливчук Василь Дмитрович — 09. 01. 1990 р. н.
1670. Мохорук Ганна Миколаївна — 15. 11. 1933 р. н.
1671. Мохорук Микола Андрійович — 16. 08. 1962 р. н.
1672. Мохорук Ганна Василівна — 25. 08. 1968 р. н.
1673. Мохорук Олександра Миколаївна — 20. 10. 1987 р. н.
1674. Мохорук Марія Миколаївна — 11. 08. 1990 р. н.
1675. Мохорук Галина Миколаївна — 06. 07. 1994 р. н.
1676. Мохорук Ольга Миколаївна — 19. 08. 2000 р. н.

1677. Василик Параска Миколаївна — 20. 03. 1920 р. н.
1678. Мохорук Марія Петрівна — 11. 11. 1919 р. н.
1679. Василик Ганна Миколаївна — 11. 10. 1931 р. н.
1680. Попович Ярослав Олексійович — 01. 04. 1962 р. н.
1681. Стусяк Василь Миколайович — 25. 02. 1983 р. н.
1682. Бадик Євдокія Петрівна — 05. 05. 1929 р. н.
1683. Попович Марія Іванівна — 20. 09. 1928 р. н.
1684. Попович Дмитро Степанович — 21. 04. 1984 р. н.
1685. Поповкіна Галина Вікторівна — 17. 01. 1982 р. н.
1686. Угрин Олена Іванівна — 16. 11. 1948 р. н.
1687. Василик Іван Васильович — 22. 04. 1931 р. н.
1688. Василик Параска Василівна — 05. 01. 1937 р. н.
1689. Мохорук Ганна Петрівна — 19. 08. 1919 р. н.
1690. Угрин Микола Михайлович — 09. 05. 1960 р. н.
1691. Угрин Михайло Миколайович — 23. 04. 1984 р. н.
1692. Угрин Ганна Миколаївна — 04. 07. 1988 р. н.
1693. Лесюк Марія Василівна — 05. 10. 1936 р. н.
1694. Пішак Петро Іванович — 12. 11. 1941 р. н.
1695. Пішак Ганна Василівна — 07. 07. 1952 р. н.
1696. Пішак Іван Петрович — 17. 10. 1973 р. н.
1697. Пішак Михайло Іванович — 01. 08. 1930 р. н.
1698. Пішак Параска Іванівна — 02. 03. 1935 р. н.
1699. Угрин Олена Василівна — 06. 07. 1920 р. н.
1700. Угрин Марія Василівна — 25. 09. 1966 р. н.
1701. Мохорук Василь Миколайович — 13. 10. 1971 р. н.
1702. Мохорук Ганна Іванівна — 02. 06. 1973 р. н.
1703. Мохорук Оксана Василівна — 15. 06. 1995 р. н.
1704. Мохорук Христина Василівна — 05. 08. 1998 р. н.
1705. Попович Олексій Миколайович — 10. 05. 1933 р. н.
1706. Попович Марія Михайлівна — 12. 06. 1932 р. н.
1707. Попович Микола Олексійович — 14. 07. 1963 р. н.
1708. Попович Галина Мирославівна — 14. 06. 1972 р. н.
1709. Попович Олексій Миколайович — 03. 09. 1993 р. н.
1710. Попович Микола Миколайович — 05. 06. 1995 р. н.
1711. Попович Дмитро Миколайович — 12. 11. 1998 р. н.
1712. Гришук Дмитро Михайлович — 30. 11. 1935 р. н.
1713. Гришук Марія Миколаївна — 03. 10. 1935 р. н.

1714. Карпушенко Марія Василівна — 20. 08. 1949 р. н.
1715. Дирба Марія Іванівна — 03. 02. 1932 р. н.
1716. Мохорук Михайло Іванович — 18. 02. 1939 р. н.
1717. Мохорук Оріся Юріївна — 06. 09. 1950 р. н.
1718. Мохорук Іван Михайлович — 18. 11. 1972 р. н.
1719. Мохорук Марія Іванівна — 21. 05. 1980 р. н.
1720. Мохорук Назарій Іванович — 24. 10. 2000 р. н.
1721. Мохорук Михайло Степанович — 23. 10. 1928 р. н.
1722. Муринюк Іван Васильович — 12. 09. 1935 р. н.
1723. Муринюк Марія Іванівна — 20. 02. 1936 р. н.
1724. Сенюк Ганна Василівна — 02. 06. 1923 р. н.
1725. Абрамик Степан Іванович — 08. 05. 1943 р. н.
1726. Абрамик Олена Василівна — 20. 10. 1944 р. н.
1727. Романюк Галина Степанівна — 26. 07. 1974 р. н.
1728. Абрамик Василь Степанович — 23. 02. 1980 р. н.
1729. Романюк Іванна Василівна — 07. 07. 1994 р. н.
1730. Романюк Степан Васильович — 24. 03. 1997 р. н.
1731. Ковблюк Іван Дмитрович — 27. 07. 1974 р. н.
1732. Василик Олена Семенівна — 02. 08. 1906 р. н.
1733. Василик Василь Іванович — 01. 05. 1939 р. н.
1734. Марковська Ганна Семенівна — 05. 04. 1921 р. н.
1735. Марковський Василь Григорович — 12. 11. 1940 р. н.
1736. Никифоруk Іван Васильович — 31. 08. 1967 р. н.
1737. Никифоруk Іван Васильович — 20. 01. 1928 р. н.
1738. Никифоруk Параска Василівна — 14. 01. 1935 р. н.
1739. Сливчук Марія Іванівна — 03. 02. 1953 р. н.
1740. Гришук Василь Миколайович — 09. 06. 1964 р. н.
1741. Гришук Анастасія Василівна — 14. 04. 1972 р. н.
1742. Гришук Микола Васильович — 08. 02. 1990 р. н.
1743. Гришук Василь Васильович — 25. 09. 1991 р. н.
1744. Гришук Марія Василівна — 10. 08. 1997 р. н.
1745. Гришук Ганна Миколаївна — 13. 11. 1932 р. н.
1746. Шевчук Ганна Іванівна — 17. 01. 1915 р. н.
1747. Натальський Валерій Михайлович — 05. 08. 1972 р. н.
1748. Натальська Марія Василівна — 02. 06. 1975 р. н.
1749. Натальський Дмитро Валерійович — 24. 12. 1995 р. н.
1750. Натальський Михайло Валерійович — 24. 07. 1999 р. н.
1751. Василик Параска Іванівна — 19. 01. 1922 р. н.

1752. Василик Іван Михайлович – 29. 07. 1943 р. н.
1753. Василик Марія Григорівна – 20. 09. 1948 р. н.
1754. Василик Григорій Іванович – 26. 07. 1973 р. н.
1755. Сливчук Петро Дмитрович – 02. 01. 1953 р. н.
1756. Сливчук Наталія Миколаївна – 09. 02. 1958 р. н.
1757. Сливчук Дмитро Петрович – 17. 11. 1975 р. н.
1758. Сливчук Микола Петрович – 31. 08. 1980 р. н.
1759. Сливчук Світлана Петрівна – 08. 12. 1986 р. н.
1760. Сливчук Олена Петрівна – 27. 05. 1985 р. н.
1761. Сливчук Вадим Дмитрович – 16. 08. 2000 р. н.
1762. Мохорук Іван Петрович – 30. 12. 1946 р. н.
1763. Мохорук Ганна Миколаївна – 08. 10. 1952 р. н.
1764. Мохорук Василь Іванович – 12. 05. 1984 р. н.
1765. Сливчук Ганна Іванівна – 10. 02. 1922 р. н.
1766. Сливчук Василь Григорович – 15. 04. 1977 р. н.
1767. Марковська Марія Петрівна – 09. 03. 1932 р. н.
1768. Марковський Василь Степанович – 17. 09. 1983 р. н.
1769. Ковблюк Марія Миколаївна – 06. 08. 1909 р. н.
1770. Угрин Василь Іванович – 13. 02. 1953 р. н.
1771. Абрамик Іван Степанович – 17. 07. 1966 р. н.
1772. Мішкова Наталія Василівна – 21. 03. 1970 р. н.
1773. Мішкова Марина Юрївна – 18. 12. 1988 р. н.
1774. Мішкова Яна Юрївна – 23. 10. 1991 р. н.
1775. Мохорук Василь Іванович – 23. 03. 1944 р. н.
1776. Мохорук Василина Михайлівна – 25. 05. 1950 р. н.
1777. Мохорук Іван Васильович – 07. 07. 1969 р. н.
1778. Мохорук Марія Михайлівна – 22. 08. 1976 р. н.
1779. Мохорук Віта Іванівна – 19. 07. 1998 р. н.
1780. Никифорук Михайло Васильович – 05. 08. 1934 р. н.
1781. Никифорук Параска Петрівна – 05. 05. 1942 р. н.
1782. Тимчук Параска Степанівна – 01. 08. 1927 р. н.
1783. Тимчук Марія Дмитрівна – 02. 12. 1968 р. н.
1784. Тимчук Галина Ярославівна – 13. 07. 1988 р. н.
1785. Тимчук Іван Ярославович – 18. 07. 1991 р. н.
1786. Харук Андрій Петрович – 15. 03. 1926 р. н.
1787. Харук Ганна Іванівна – 09. 12. 1934 р. н.
1788. Харук Олена Андріївна – 18. 05. 1964 р. н.
1789. Сливчук Іван Григорович – 01. 06. 1947 р. н.

1790. Сливчук Василина Петрівна — 09. 03. 1952 р. н.
1791. Сливчук Ольга Іванівна — 22. 09. 1973 р. н.
1792. Мандзюк Марія Іванівна — 10. 06. 1976 р. н.
1793. Мандзюк Мирослава Степанівна — 04. 09. 1995 р. н.
1794. Мандзюк Степан Васильович — 09. 01. 1972 р. н.
1795. Гавель Марія Дмитрівна — 13. 01. 1942 р. н.
1796. Рогулько Анастасія Тимофіївна — 18. 07. 1926 р. н.
1797. Драган Олександр Якович — 27. 04. 1955 р. н.
1798. Драган Марія Іванівна — 13. 04. 1958 р. н.
1799. Угрин Лідія Олександрівна — 03. 05. 1982 р. н.
1800. Угрин Іван Васильович — 06. 09. 1972 р. н.
1801. Угрин Олександр Іванович — 04. 11. 2000 р. н.
1802. Тимчук Ярослав Іванович — 31. 07. 1965 р. н.
1803. Угрин Степан Миколайович — 27. 01. 1938 р. н.
1804. Угрин Михайло Степанович — 08. 10. 1975 р. н.
1805. Угрин Дмитро Степанович — 18. 04. 1978 р. н.
1806. Угрин Василина Іванівна — 14. 01. 1979 р. н.
1807. Угрин Степан Михайлович — 01. 01. 1998 р. н.
1808. Никифорок Ганна Василівна — 12. 11. 1928 р. н.
1809. Федорук Ярослав Сергійович — 10. 04. 1949 р. н.
1810. Угрин Ганна Ярославівна — 06. 12. 1973 р. н.
1811. Угрин Василь Миколайович — 21. 01. 1972 р. н.
1812. Угрин Микола Васильович — 23. 06. 1993 р. н.
1813. Угрин Іванна Василівна — 13. 01. 1997 р. н.
1814. Угрин Софія Антонівна — 16. 02. 1930 р. н.
1815. Федорук Олена Дмитрівна — 22. 02. 1955 р. н.
1816. Федорук Ігор Ярославович — 16. 09. 1976 р. н.
1817. Василик Іван Дмитрович — 27. 06. 1949 р. н.
1818. Василик Олена Олексіївна — 13. 02. 1959 р. н.
1819. Василик Дмитро Іванович — 30. 04. 1981 р. н.
1820. Василик Марія Іванівна — 15. 10. 1983 р. н.
1821. Мохорук Степан Васильович — 13. 10. 1951 р. н.
1822. Мохорук Марія Іванівна — 27. 10. 1957 р. н.
1823. Мохорук Василь Степанович — 24. 11. 1978 р. н.
1824. Бадик Андрій Михайлович — 01. 01. 1970 р. н.
1825. Бадик Надія Степанівна — 01. 08. 1975 р. н.
1826. Бадик Степан Андрійович — 23. 09. 1994 р. н.
1827. Бадик Ганна Андріївна — 04. 05. 1996 р. н.

1828. Вуйців Михайло Онуфрійович — 15. 11. 1927 р. н.
1829. Великочий Тарас Григорович — 08. 07. 1955 р. н.
1830. Великоча Марія Григорівна — 14. 01. 1958 р. н.
1831. Великоча Тетяна Тарасівна — 01. 08. 1984 р. н.
1832. Великоча Леся Тарасівна — 18. 07. 1990 р. н.
1833. Бадик Михайло Васильович — 15. 03. 1930 р. н.
1834. Бадик Параска Дмитрівна — 05. 06. 1936 р. н.
1835. Томащук Марія Федорівна — 26. 01. 1926 р. н.
1836. Пішак Параска Василівна — 30. 08. 1921 р. н.
1837. Пішак Дмитро Васильович — 28. 08. 1943 р. н.
1838. Пішак Ганна Андріївна — 24. 05. 1952 р. н.
1839. Пішак Андрій Дмитрович — 17. 12. 1973 р. н.
1840. Пішак Іван Дмитрович — 14. 08. 1980 р. н.
1841. Пішак Марія Василівна — 17. 07. 1979 р. н.
1842. Пішак Ганна Андріївна — 02. 12. 2000 р. н.
1843. Грищук Василь Степанович — 04. 05. 1936 р. н.
1844. Грищук Марія Іванівна — 10. 05. 1942 р. н.
1845. Угрин Василь Іванович — 22. 09. 1948 р. н.
1846. Угрин Марія Богданівна — 23. 01. 1952 р. н.
1847. Василик Ганна Василівна — 28. 04. 1976 р. н.
1848. Василик Михайло Іванович — 05. 08. 1970 р. н.
1849. Василик Василь Михайлович — 04. 05. 1996 р. н.
1850. Андрейчук Параска Василівна — 23. 01. 1951 р. н.
1851. Паюк Марія Ярославівна — 29. 08. 1971 р. н.
1852. Паюк Галина Василівна — 30. 09. 1991 р. н.
1853. Паюк Сергій Васильович — 14. 07. 1994 р. н.
1854. Андрейчук Василь Ярославович — 14. 01. 1980 р. н.
1855. Никифорок Дмитро Іванович — 13. 08. 1952 р. н.
1856. Никифорок Марія Миколаївна — 17. 02. 1961 р. н.
1857. Никифорок Петро Дмитрович — 12. 07. 1980 р. н.
1858. Мохорук Наталія Дмитрівна — 25. 04. 1986 р. н.
1859. Мохорук Марія Василівна — 10. 10. 1943 р. н.
1860. Мохорук Іван Миколайович — 05. 08. 1965 р. н.
1861. Мохорук Марія Ярославівна — 11. 03. 1971 р. н.
1862. Мохорук Микола Іванович — 31. 08. 1991 р. н.
1863. Мохорук Ольга Іванівна — 25. 03. 1996 р. н.
1864. Дідушко Іван Васильович — 01. 01. 1963 р. н.
1865. Дідушко Наталія Іванівна — 19. 05. 1970 р. н.

1866. Дідушко Іван Іванович — 19. 02. 1989 р. н.
1867. Дідушко Марина Іванівна — 31. 07. 1990 р. н.
1868. Дідушко Степан Васильович — 11. 07. 1959 р. н.
1869. Угрин Микола Васильович — 10. 03. 1928 р. н.
1870. Угрин Василь Миколайович — 24. 02. 1958 р. н.
1871. Угрин Ганна Іванівна — 30. 12. 1963 р. н.
1872. Угрин Василь Васильович — 07. 04. 1985 р. н.
1873. Угрин Микола Васильович — 11. 05. 1990 р. н.
1874. Угрин Василь Миколайович — 01. 09. 1941 р. н.
1875. Угрин Параска Михайлівна — 02. 01. 1944 р. н.
1876. Угрин Наталія Василівна — 17. 07. 1983 р. н.
1877. Никифорук Михайло Дмитрович — 12. 09. 1953 р. н.
1878. Никифорук Марія Дмитрівна — 18. 08. 1957 р. н.
1879. Никифорук Іван Михайлович — 22. 10. 1979 р. н.
1880. Никифорук Наталія Михайлівна — 07. 06. 1985 р. н.
1881. Мохорук Іван Михайлович — 06. 11. 1941 р. н.
1882. Мохорук Марія Василівна — 02. 01. 1943 р. н.
1883. Мохорук Василь Іванович — 02. 10. 1969 р. н.
1884. Мохорук Марія Степанівна — 30. 10. 1976 р. н.
1885. Мохорук Світлана Василівна — 23. 07. 1994 р. н.
1886. Мохорук Ірина Василівна — 08. 06. 1996 р. н.
1887. Попович Марія Олексіївна — 28. 02. 1957 р. н.
1888. Сопотик Галина Василівна — 22. 05. 1981 р. н.
1889. Сопотик Олександра Василівна — 27. 10. 1986 р. н.
1890. Сливчук Олена Миколаївна — 13. 04. 1942 р. н.
1891. Сторощук Параска Василівна — 28. 11. 1933 р. н.
1892. Стефурак Євген Михайлович — 19. 02. 1934 р. н.
1893. Стефурак Параска Дмитрівна — 22. 11. 1940 р. н.
1894. Стефурак Степан Євгенович — 22. 09. 1964 р. н.
1895. Стефурак Світлана Василівна — 14. 02. 1973 р. н.
1896. Стефурак Євген Степанович — 18. 08. 1991 р. н.
1897. Стефурак Василь Степанович — 22. 09. 1993 р. н.
1898. Стефурак Степан Степанович — 04. 08. 1995 р. н.
1899. Мохорук Андрій Іванович — 09. 02. 1959 р. н.
1900. Мохорук Ганна Степанівна — 30. 07. 1961 р. н.
1901. Мохорук Ольга Андріївна — 29. 11. 1984 р. н.
1902. Мохорук Іван Андрійович — 10. 03. 1993 р. н.
1903. Гришук Ганна Миколаївна — 16. 08. 1910 р. н.

1904. Грищук Василь Степанович — 14. 01. 1941 р. н.
1905. Грищук Марія Василівна — 21. 09. 1972 р. н.
1906. Грищук Василь Юхимович — 29. 11. 1972 р. н.
1907. Грищук Мар'яна Василівна — 25. 12. 1994 р. н.
1908. Грищук Галина Василівна — 19. 03. 1998 р. н.
1909. Кривуцик Анастасія Василівна — 02. 11. 1932 р. н.
1910. Курилюк Параска Андріївна — 06. 01. 1955 р. н.
1911. Кривуцик Віталій Вікторович — 09. 05. 1974 р. н.
1912. Курилюк Ростислав Євгенович — 04. 09. 1986 р. н.
1913. Кривуцик Галина Василівна — 21. 06. 1977 р. н.
1914. Кривуцик Надія Віталіївна — 07. 06. 1999 р. н.
1915. Кривуцик Іван Васильович — 10. 02. 1947 р. н.
1916. Кривуцик Ганна Іванівна — 20. 10. 1954 р. н.
1917. Вагіль Марія Іванівна — 04. 09. 1976 р. н.
1918. Кривуцик Ольга Іванівна — 26. 05. 1988 р. н.
1919. Вагіль Микола Ігорович — 20. 04. 1975 р. н.
1920. Вагіль Надія Миколаївна — 30. 05. 1999 р. н.
1921. Мельничук Михайло Ількович — 07. 02. 1938 р. н.
1922. Мельничук Параска Дмитрівна — 25. 09. 1938 р. н.
1923. Мельничук Дмитро Михайлович — 28. 11. 1968 р. н.
1924. Василик Михайло Степанович — 18. 09. 1972 р. н.
1925. Василик Тетяна Іванівна — 11. 08. 1975 р. н.
1926. Василик Марія Михайлівна — 03. 04. 1996 р. н.
1927. Федорук Василь Миколайович — 01. 02. 1911 р. н.
1928. Шевчук Михайло Васильович — 24. 12. 1978 р. н.
1929. Шевчук Микола Васильович — 21. 08. 1980 р. н.
1930. Шевчук Василь Михайлович — 20. 03. 1951 р. н.
1931. Шевчук Марія Василівна — 05. 05. 1959 р. н.
1932. Грищук Іван Миколайович — 16. 09. 1964 р. н.
1933. Грищук Марія Василівна — 17. 01. 1967 р. н.
1934. Грищук Іванна Іванівна — 05. 07. 1990 р. н.
1935. Грищук Микола Іванович — 15. 10. 1993 р. н.
1936. Великочий Микола Михайлович — 19. 03. 1954 р. н.
1937. Великоча Наталія Миколаївна — 01. 03. 1953 р. н.
1938. Грищук Ганна Петрівна — 14. 07. 1933 р. н.
1939. Дзівізінська Ганна Василівна — 23. 02. 1933 р. н.
1940. Голота Анатолій Васильович — 10. 09. 1937 р. н.
1941. Мурмилик Ганна Дмитрівна — 18. 10. 1924 р. н.

1942. Мурмилик Дмитро Васильович – 28. 10. 1963 р. н.
1943. Мурмилик Наталія Григорівна – 22. 07. 1964 р. н.
1944. Мурмилик Оксана Дмитрівна – 23. 09. 1994 р. н.
1945. Макулович Параска Петрівна – 02. 08. 1931 р. н.
1946. Скотаренко Наталія Іванівна – 28. 04. 1982 р. н.
1947. Скотаренко Сергій Вікторович – 27. 04. 1976 р. н.
1948. Макулович Іван Михайлович – 25. 09. 1950 р. н.
1949. Макулович Ольга Григорівна – 12. 05. 1962 р. н.
1950. Ковблюк Микола Дмитрович – 24. 02. 1964 р. н.
1951. Ковблюк Марія Миколаївна – 24. 03. 1969 р. н.
1952. Ковблюк Надія Миколаївна – 09. 10. 1991 р. н.
1953. Ковблюк Ольга Миколаївна – 09. 11. 1996 р. н.
1954. Сливчук Василь Іванович – 24. 09. 1959 р. н.
1955. Сливчук Ганна Олексіївна – 13. 04. 1967 р. н.
1956. Сливчук Олександра Василівна – 07. 07. 1986 р. н.
1957. Ковблюк Олена Михайлівна – 18. 12. 1951 р. н.
1958. Федорук Степан Васильович – 14. 09. 1936 р. н.
1959. Федорук Марія Василівна – 21. 01. 1939 р. н.
1960. Федорук Василь Степанович – 02. 05. 1976 р. н.
1961. Мохорук Михайло Петрович – 29. 10. 1932 р. н.
1962. Мохорук Марія Іванівна – 10. 10. 1932 р. н.
1963. Мохорук Іван Михайлович – 29. 02. 1968 р. н.
1964. Мохорук Ганна Ярославівна – 13. 02. 1974 р. н.
1965. Мохорук Марія Іванівна – 06. 01. 1991 р. н.
1966. Мохорук Микола Іванович – 11. 05. 1993 р. н.
1967. Никифорук Марія Юріївна – 06. 06. 1932 р. н.
1968. Никифорук Іван Васильович – 15. 06. 1963 р. н.
1969. Никифорук Галина Іванівна – 27. 01. 1966 р. н.
1970. Никифорук Марія Іванівна – 12. 09. 1985 р. н.
1971. Никифорук Леся Іванівна – 21. 08. 1988 р. н.
1972. Никифорук Христина Іванівна – 09. 01. 1999 р. н.
1973. Сливчук Марія Іванівна – 22. 06. 1919 р. н.
1974. Сливчук Василь Григорович – 10. 02. 1941 р. н.
1975. Сливчук Параска Іванівна – 10. 11. 1942 р. н.
1976. Сливчук Григорій Васильович – 30. 05. 1965 р. н.
1977. Сливчук Марія Василівна – 21. 11. 1970 р. н.
1978. Сливчук Василь Григорович – 15. 01. 1991 р. н.
1979. Сливчук Михайло Григорович – 14. 11. 1992 р. н.

1980. Вуйців Євгенія Онуфріївна — 17. 03. 1924 р. н.
1981. Якуб'юк Степан Васильович — 04. 01. 1946 р. н.
1982. Якуб'юк Микола Степанович — 29. 04. 1969 р. н.
1983. Великоча Наталія Степанівна — 04. 01. 1977 р. н.
1984. Радомський Віктор Петрович — 22. 11. 1993 р. н.
1985. Радомський Василь Петрович — 01. 08. 1995 р. н.
1986. Радомська Іванна Петрівна — 25. 06. 1999 р. н.
1987. Бадик Іван Дмитрович — 13. 07. 1928 р. н.
1988. Бадик Марія Петрівна — 05. 12. 1929 р. н.
1989. Мохорук Ярослав Миколайович — 05. 04. 1967 р. н.
1990. Мохорук Марія Ярославівна — 04. 08. 1971 р. н.
1991. Мохорук Ярослав Ярославович — 10. 07. 1994 р. н.
1992. Сливчук Михайло Михайлович — 05. 07. 1976 р. н.
1993. Сливчук Григорій Васильович — 10. 08. 1948 р. н.
1994. Сливчук Ганна Антонівна — 28. 03. 1955 р. н.
1995. Сливчук Ігор Григорович — 25. 03. 1981 р. н.
1996. Кантимир Марія Григорівна — 08. 09. 1975 р. н.
1997. Кантимир Василь Іванович — 27. 08. 1970 р. н.
1998. Кантимир Мирослав Васильович — 20. 08. 1993 р. н.
1999. Кантимир Сергій Васильович — 13. 03. 1995 р. н.
2000. Кантимир Михайло Васильович — 11. 11 1999 р. н.
2001. Марковський Степан Васильович — 09. 01. 1961 р. н.
2002. Марковська Наталія Іванівна — 11. 02. 1965 р. н.
2003. Марковська Галина Степанівна — 03. 08. 1986 р. н.
2004. Марковська Марія Степанівна — 14. 05. 1990 р. н.
2005. Сливчук Дмитро Васильович — 13. 02. 1935 р. н.
2006. Сливчук Марія Петрівна — 06. 09. 1940 р. н.
2007. Борис Михайло Семенович — 19. 03. 1934 р. н.
2008. Баб'юк Михайло Федорович — 04. 01. 1954 р. н.
2009. Баб'юк Параска Петрівна — 05. 07. 1954 р. н.
2010. Мельничук Ганна Михайлівна — 17. 03. 1975 р. н.
2011. Мельничук Марія Дмитрівна — 02. 09. 1993 р. н.
2012. Лукавецька Марія Танасіївна — 18. 09. 1936 р. н.
2013. Лукавецький Роман Іванович — 08. 10. 1941 р. н.
2014. Тофан Ганна Василівна — 04. 07. 1946 р. н.
2015. Тофан Василь Андрійович — 05. 01. 1966 р. н.
2016. Тофан Ганна Василівна — 09. 12. 1967 р. н.
2017. Тофан Андрій Васильович — 21. 04. 1988 р. н.

2018. Тофан Василь Васильович — 07. 06. 1992 р. н.
2019. Тофан Дмитро Васильович — 07. 06. 1992 р. н.
2020. Никифорок Раїса Андріївна — 26. 08. 1947 р. н.
2021. Касян Ярослав Васильович — 16. 04. 1972 р. н.
2022. Касян Галина Петрівна — 21. 01. 1977 р. н.
2023. Касян Марія Ярославівна — 19. 09. 1995 р. н.
2024. Касян Олександр Ярославович — 16. 11. 1998 р. н.
2025. Угрин Юрій Григорович — 03. 12. 1927 р. н.
2026. Угрин Марія Миколаївна — 11. 11. 1924 р. н.
2027. Шологон Іван Онуфрійович — 27. 02. 1945 р. н.
2028. Шологон Ганна Дмитрівна — 10. 02. 1952 р. н.
2029. Шологон Ігор Іванович — 24. 06. 1977 р. н.
2030. Шологон Марія Іванівна — 29. 03. 1985 р. н.
2031. Василик Марія Василівна — 20. 06. 1942 р. н.
2032. Василик Василь Михайлович — 21. 04. 1965 р. н.
2033. Василик Марія Василівна — 18. 08. 1970 р. н.
2034. Василик Андрій Васильович — 23. 11. 1986 р. н.
2035. Василик Леся Василівна — 27. 02. 1990 р. н.
2036. Бигар Василь Володимирович — 22. 07. 1966 р. н.
2037. Бигар Галина Михайлівна — 22. 07. 1975 р. н.
2038. Бигар Володимир Васильович — 26. 04. 1992 р. н.
2039. Бигар Михайло Васильович — 09. 06. 1994 р. н.
2040. Гордашко Петро Федорович — 16. 05. 1940 р. н.
2041. Гордашко Марія Степанівна — 18. 10. 1940 р. н.
2042. Вержак Наталія Петрівна — 31. 08. 1980 р. н.
2043. Вержак Марія Миколаївна — 03. 02. 2000 р. н.
2044. Пасенюк Роман Миколайович — 19. 02. 1938 р. н.
2045. Пасенюк Марія Антонівна — 12. 02. 1953 р. н.
2046. Мельничук Дмитро Михайлович — 17. 01. 1968 р. н.
2047. Мельничук Олена Василівна — 03. 08. 1971 р. н.
2048. Мельничук Іван Дмитрович — 20. 01. 1990 р. н.
2049. Мельничук Марія Дмитрівна — 30. 03. 1993 р. н.
2050. Кантимир Наталія Дмитрівна — 24. 01. 1985 р. н.
2051. Кантимир Михайло Іванович — 19. 11. 1981 р. н.
2052. Волошин Степан Антонович — 14. 03. 1957 р. н.
2053. Гришук Олена Дмитрівна — 20. 10. 1935 р. н.
2054. Патран Наталія Олександрівна — 22. 04. 1986 р. н.
2055. Василик Ганна Миколаївна — 14. 08. 1942 р. н.

2056. Луканюк Дмитро Іванович — 07. 11. 1919 р. н.
 2057. Луканюк Олена Романівна — 06. 11. 1922 р. н.
 2058. Сливчук Світлана Іванівна — 21. 09. 1968 р. н.
 2059. Сливчук Валентина Михайлівна — 18. 06. 1989 р. н.
 2060. Сливчук Тетяна Михайлівна — 21. 09. 1991 р. н.
 2061. Сливчук Іван Михайлович — 18. 01. 1997 р. н.
 2062. Ковблюк Василь Петрович — 30. 10. 1972 р. н.
 2063. Тофан Дмитро Васильович — 01. 06. 1964 р. н.
 2064. Тофан Ольга Касьянівна — 19. 02. 1968 р. н.
 2065. Тофан Марія Дмитрівна — 22. 08. 1988 р. н.
 2066. Тофан Галина Дмитрівна — 31. 03. 1992 р. н.
 2067. Сливчук Микола Іванович — 09. 12. 1931 р. н.
 2068. Сливчук Марія Василівна — 07. 01. 1931 р. н.
 2069. Сливчук Василь Миколайович — 24. 12. 1963 р. н.
 2070. Сливчук Марія Василівна — 18. 11. 1968 р. н.
 2071. Шевчук Галина Василівна — 10. 07. 1984 р. н.
 2072. Якуб'юк Ганна Степанівна — 06. 01. 1921 р. н.
 2073. Тофан Андрій Дмитрович — 07. 04. 1941 р. н.

ХАРАКТЕРИСТИКА МЕТРИКАЛЬНИХ ДАНИХ

У 2000 році в селі проживало 2073 мешканці. З них: людей жіночої статі — 1077, чоловічої — 996.

Якщо взяти по прізвищах, то маємо таку картину:

Угринів було	190	Сульженків	— 4
Сливчуків	— 172	Кисилиців	— 4
Мохоруків	— 135	Мішкових	— 3
Грищуків	— 114	Процюків	— 3
Никифоруків	— 104	Ватаманюків	— 3
Ковблюків	— 82	Леньків	— 3
Василиків	— 75	Герасимових	— 3
Марковських	— 74	Борисовців	— 3
Мельничуків	— 60	Домбрових	— 3
Бадиків	— 50	Дімбрових	— 3
Пішаків	— 50	Томашуків	— 3
Федоруків	— 43	Кудрянових	— 3
Поповичів	— 41	Бойчуків	— 3
Волошинів	— 36	Грицюків	— 3

Кантимирів — 32	Остап'юків — 3
Касянів — 28	Захаріїв — 3
Тофанів — 24	Кнігініцьких — 3
Мурмиликів — 22	Крижанівських — 3
Дідушків — 22	Бажанів — 3
Сенюків — 22	Дичків — 3
Муринюків — 21	Бирзулів — 3
Великочих — 20	Мандзюків — 3
Лютаків — 20	Вагілів — 3
Вуйцівих — 16	Радомських — 3
Сопотиків — 16	Медвійчуків — 2
Шологонів — 16	Бигаруків — 2
Луканюків — 15	Проциків — 2
Харуків — 14	Варемчуків — 2
Чупрунів — 14	Рибчинських — 2
Данильчуків — 13	Матієків — 2
Бигарів — 13	Гавучаків — 2
Якуб'яків — 13	Боднарюків — 2
Баб'юків — 12	Онищуків — 2
Кривуциків — 12	Міків — 2
Стрийських — 12	Гафтоників — 2
Шевчуків — 12	Драганів — 2
Лесюків — 11	Курилюків — 2
Плугаторики — 11	Скотаренків — 2
Синогубиків — 11	Лукавецьких — 2
Гузіїків — 10	Вержаків — 2
Андріюків — 9	Пасенюків — 2
Василинюків — 9	Боднарчуків — 2
Макуловичів — 8	Гавелів — 2
Черешнюків — 8	Гаврюків — 2
Тимчуків — 8	Бойківих — 2
Візінських — 7	Гультаїв — 2
Стефанюків — 7	Карпушенків — 2
Василишиних — 7	Борисів — 2
Паюків — 7	Маротчаків — 1
Табачнюків — 7	Дирбів — 1
Михайлюків — 7	Поповкіних — 1
Грейчаків — 7	Шиланів — 1

Патранів — 7	Сухолитких — 1
Стефураків — 7	Дідухів — 1
Ворсуляків — 7	Григорчуків — 1
Романюків — 6	Кшиваків — 1
Грушинських — 6	Єремчуків — 1
Юрійчуків — 6	Гнидків — 1
Молочків — 6	Ольхових — 1
Костюків — 6	Маланчуків — 1
Малиновських — 5	Мацьків — 1
Бойків — 5	Цвілинюків — 1
Делярів — 5	Неп'юків — 1
Анатійчуків — 5	Гуцуляків — 1
Сивківих — 5	Грицяків — 1
Стусяків — 5	Головацьких — 1
Скрипників — 5	Романишиних — 1
Кречунів — 5	Бужорів — 1
Остап'юків — 5	Кіндрачуків — 1
Гордашків — 5	Матовичів — 1
Кушніруків — 4	Візінських — 1
Натальських — 4	Томенчуків — 1
Абрамиків — 4	Стефанців — 1
Парховських — 4	Широкоступенків — 1
Вербіцьких — 4	Тичинських — 1
Бабухів — 4	Балайчуків — 1
Андрейчуків — 4	Яремісків — 1
Гринюків — 4	Франтиків — 1
Перегінських — 4	Холівчуків — 1
Полянських — 4	Кнігніцьких — 1
Книгиницьких — 4	Бачинських — 1
Осіпенків — 4	Рогульків — 1
Мартинюків — 4	Сторощуків — 1
Теремчуків — 4	Дзівізінських — 1
Врубелів — 4	Голотів — 1
Чижевських — 4	

Скільки і яких імен? Вгадайте!

Марій — 307
Ганн — 218

Василів — 222
Іванів — 174

Галин — 83	Михайлів — 117
Парасок — 80	Микол — 111
Наталій — 74	Дмитрів — 77
Василин — 40	Степанів — 46
Олен — 36	Андріїв — 37
Ольг — 27	Петрів — 33
Олександр — 23	Ярославів — 33
Євдокій — 19	Ігорів — 18
Світлан — 16	Олексіїв — 11
Оксан — 14	Сергіїв — 11
Надій — 17	Олександрів — 10
Лесь — 12	Мирославів — 10
Анастасій — 11	Володимирів — 9
Мар'ян — 11	Романів — 9
Христин — 7	Григоріїв — 9
Тетян — 7	Юріїв — 7
Іванн — 6	Віталіїв — 7
Ірин — 5	Вікторів — 5
Євгеній — 5	Любомирів — 4
Мирослав — 4	Анатоліїв — 4
Марин — 4	Тарасів — 4
Катерин — 4	Назаріїв — 4
Юль — 4	Федорів — 3
Інн — 3	Семенів — 3
Людмил — 3	Євгенів — 3
Палагн — 3	Антонів — 2
Лілій — 3	Богданів — 2
Віт — 3	Танасіїв — 2
Люб — 2	Іллів — 1
Емілій — 2	Олегів — 1
Софій — 2	Онуфріїв — 1
Янок — 2	Русланів — 1
Дан — 1	Євстахіїв — 1
Руслан — 1	Вячеславів — 1
Ларис — 1	Валеріїв — 1
Ярослав — 1	Вадимів — 1
Богдан — 1	Ростиславів — 1
Алін — 1	

Улян— 1
Март — 1
Дарій— 1
Маргарит — 1
Варвар — 1
Нін — 1
Нель — 1
Орись— 1
Лідій — 1
Раїс — 1
Валентин — 1

Як нас величають (по батькові):

Жінки і дівчата	Чоловіки і хлопці
Василівних — 226	Васильовичів — 223
Іванівних — 224	Івановичів — 186
Миколаївних — 102	Михайловичів — 119
Дмитрівних — 101	Миколайовичів — 110
Михайлівних — 91	Степановичів — 75
Петрівних — 71	Дмитровичів — 63
Степанівних — 53	Петровичів — 45
Андріївних — 42	Ярославовичів — 30
Ярославівних — 25	Андрійовичів — 25
Семенівних — 15	Олексійовичів — 14
Григорівних—14	Григоровичів — 13
Олексіївних — 13	Онуфрійовичів — 10
Антонівних — 13	Танасійовичів — 7
Федорівних — 12	Федоровичів — 6
Володимирівних — 11	Антоновичів — 6
Юріївних — 9	Володимировичів — 6
Танасіївних — 7	Юрійовичів — 5
Онуфріївних — 6	Сергійовичів — 5
Романівних — 6	Федоровичів — 4
Олександрівних — 6	Євгеновичів — 4
Сергіївних — 3	Мирославовичів — 4
Олександрівних — 2	Олександровичів — 3
Ігорівних — 2	Вікторовичів — 3
Мирославівних — 2	Ігоревичів — 3

Євгенівних — 2	Романовичів — 3
Богданівних — 2	Семеновичів — 3
Савківних — 2	Юхимовичів — 2
Вікторівних — 2	Богдановичів — 2
Тимофіївних — 2	Валерійовичів — 2
Тарасівних — 2	Георгійовичів — 1
Несторівних — 1	Тимофійовичів — 1
Адамівних — 1	Леонідовичів — 1
Зіновіївних — 1	Йосиповичів — 1
Анатоліївних — 1	Пилиповичів — 1
Іллівних — 1	Гнатовичів — 1
Кирилівних — 1	Павловичів — 1
Данилівних — 1	Назаровичів — 1
Віталіївних — 1	Євстахійовичів — 1
Касьянівних — 1	Ільковичів — 1

Кількість жителів по роках:

1906 — 1	1930 — 25	1954 — 17	1978 — 29
1907 — 0	1931 — 31	1955 — 33	1979 — 33
1908 — 2	1932 — 28	1956 — 18	1980 — 34
1909 — 3	1933 — 30	1957 — 22	1981 — 27
1910 — 3	1934 — 18	1958 — 25	1982 — 38
1911 — 6	1935 — 26	1959 — 33	1983 — 30
1912 — 2	1936 — 31	1960 — 22	1984 — 26
1913 — 3	1937 — 13	1961 — 20	1985 — 28
1914 — 3	1938 — 19	1962 — 20	1986 — 35
1915 — 4	1939 — 14	1963 — 35	1987 — 31
1916 — 3	1940 — 29	1964 — 27	1988 — 27
1917 — 1	1941 — 19	1965 — 38	1989 — 37
1918 — 4	1942 — 24	1966 — 20	1990 — 36
1919 — 10	1943 — 18	1967 — 33	1991 — 44
1920 — 7	1944 — 18	1968 — 29	1992 — 33
1921 — 13	1945 — 6	1969 — 29	1993 — 32
1922 — 13	1946 — 16	1970 — 28	1994 — 30
1923 — 14	1947 — 23	1971 — 18	1995 — 32
1924 — 14	1948 — 15	1972 — 35	1996 — 32
1925 — 17	1949 — 29	1973 — 22	1997 — 24
1926 — 7	1950 — 19	1974 — 31	1998 — 30

1927 – 23	1951 – 21	1975 – 35	1999 – 27
1928 – 24	1952 – 21	1976 – 33	2000 – 23
1929 – 24	1953 – 16	1977 – 22	

Наші старожили, яким у 2000 році сповнилося 90 і більше років:

Василик Олена Семенівна
Кантимир Євдокія Іванівна
Сливчук Параска Андріївна
Марковська Параска Онуфріївна
Грищук Михайло Іванович
Ковблюк Марія Миколаївна
Сливчук Параска Савківна
Грищук Ганна Миколаївна
Касіян Варвара Кирилівна

— Кількість народжень по днях:

1 – 92	11 – 62	21 – 72
2 – 81	12 – 71	22 – 72
3 – 65	13 – 55	23 – 56
4 – 61	14 – 84	24 – 64
5 – 67	15 – 61	25 – 61
6 – 79	16 – 76	26 – 56
7 – 65	17 – 62	27 – 60
8 – 73	18 – 75	28 – 60
9 – 67	19 – 64	29 – 49
10 – 111	20 – 70	30 – 49
31 – 33		

Тільки одна Ковблюк Ганна Володимирівна народилася 29. 02. 1955 року і має можливість святкувати свій день народження тільки один раз у чотири роки.

Народження помісячно:

В січні – 226	травні – 171	вересні – 179
лютому – 178	червні – 152	жовтні – 154
березні – 173	липні – 194	листопаді – 167
квітні – 150	серпні – 218	грудні – 111

Найбільше народилося у січні і серпні.

Як бачимо, найбільше імен в селі є — Марія, Ганна, Галина, Параска, Наталія, Василина, Василь, Іван, Михайло, Микола і т.д. Звичайно це є давні імена. Але такі імена, як Параска, Палагна, Варвара, Василина, Олена, Євдокія, Яким, Танасій, Онуфрій, Данило, Семен, Ілько(лаш) сьогодні вже не в моді. Молоді люди їх відкидають. Натомість в селі появились нові імена: Леся, Олександра, Мар'яна, Світлана, Вікторія, Інна, Лілія, Віталій, Ігор, Віктор, Сергій, Ростислав, Вадим та інші. Колись молоді господарі імена давали насамперед, якщо дитина народжувалася на свято або близько такого свята, то в честь святого, потім в честь своїх матерів, бабусь, сестер. Тепер стараються дати таке ім'я дитині, яких є мало в селі, або взагалі не має.

Так все-таки, чим приваблює ще й тепер молодих батьків таке древнє єврейське ім'я, як Марія і інші. Чи всі знають значення і походження цих імен?

ЗНАЧЕННЯ І ПОХОДЖЕННЯ ЖІНОЧИХ ІМЕН

— Марія — сумна (у перекладі з єврейського).

Зодіак імені — Діва. Планета — Прозерпіна. Колір імені — сизий. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — васильок.- Покровитель імені — голубка. Камінь талісман — алмаз.

Ніжні форми: Марійка, Марічка, Маруся.

Ім'я і характер: Марія — людина незвичайної душевної теплоти. Це краща подруга, яку тільки можна побажати. Вона володіє рідкісною спосібністю до самопожертви, вона, як ніхто здатна прожити життя в чоловікові, дітях, друзях, любимих книгах. Її кредо: "Мені всіх жаль. Я всім повинна допомогти!"

Марія рідкісно розумна і схильна до філософії, вона екстрасенс, психоаналітик, ворожка, знахарка, добра чарівниця — у неї завжди є підвищений, майже зверхлюдський дар, який вона рідко в собі розвиває. Марія елегантна, красива, прекрасна господиня.

Ім'я в історії і літературі: Марія — Пресвята Діва в Назареті, Богородиця, мати Ісуса Христа.

— Ганна — благодать (древнє єврейське).

Зодіак імені — Діва. Планета — Прозерпіна. Колір імені — червоний. Сприятливе дерево — рябіна. Заповітна рослина — розова айстра. Покровитель імені — заєць. Камінь-талісман — жіночий рубін.

Ніжна форма імені: Ганя, Гану, Гануся, Ганька.

Ім'я і характер: Ганна — велика піклувальниця. Вона подібна на жваву пташку, яка безперестанно звиває гніздечко, де би не находилася: дома чи на роботі. Майбутній чоловік Ганни — щасливий чоловік. І він, і діти, і внуки стануть предметом її невпинних турбот. А зраду коханого Ганна не переносить може навіть покінчити життя самогубством.

Ганна акуратна, уважна, жаліслива — і жертвна натура.

Ім'я в історії і літературі: серед багатьох Ганн — королеви, імператриці, красуні, мучениці, починаючи від Ганни — матері Пресвятої Діви і закінчуючи Ганною Ахматовою, першою поетесою на нашій планеті.

Дочка київського князя Ярослава Мудрого — Анна вийшла заміж за французького короля Генріха I. Після його смерті Анна декілька років управляла Францією, як регент. Розказують, що королева Анна, приїхавши у Францію, привезла з собою так зване Реймське Євангеліє (написане кирилицею), на якому після цього присягали під час коронації всі французькі королі.

— Галина — спокійна, безтурботна (грецьке).

Зодіак імені — Овен. Планета — Сонце. Колір імені — малиновий. Сприятливе дерево — сосна. Заповітна рослина — душистий горошок. Покровитель імені — галка. Камінь-талісман — гранат.

Ніжна форма імені: Галюся, Галинка, Галя.

Ім'я і характер: Галину відрізняє впевненість, з якою вона йде по вибраному шляху і з якого їй неможливо збити. Вона вміє вийти із самої важкої ситуації дякуючи своєму працелюбству, привітності і вмінню бути милим приятелем. Галина швидка і точна в своїх діях, однаково дуже імпульсивна і чуйна — легко захоплюється, а потім уже буває пізно... Любов до дітей, до чоловіків — її велика слабкість. Галина сильний організатор, взагалі людина “заводна” і дуже добра. В неї не має навиків мститися.

Як правило, жінки з таким ім'ям або дуже говірливі, що не зупинити, або мовчуні такі, що слова не витягнеш. Третнього не дано.

Ім'я в історії та літературі: Свята мучениця Галина разом з іншими мучениками померла за віру Христову у 258 році. З того часу на місці їх катувань б'є джерело чистої води.

— Параска (Пракседа) — п'ятниця (грецьке).

Зодіак імені — Скорпіон. Планета — Плутон. Колір імені — темно-бордовий. Сприятливе дерево — ракита. Заповітна рослина — льон. Покровитель імені — лисиця. Камінь-талісман — малахіт.

Ніжні форми імені: Парася, Пасюня, Парасочка.

Ім'я і характеристика: Параска справляє враження постійного задоволення життям, здається, що вона в світі з собою і з людьми. Однак це враження обманливе. Параска дуже ранима людина, незначна образа може заставити її замкнутися в собі, стати похмурою. Тоді потребується багато зусиль і такту, щоб вивести її з цього стану. Параска дуже вірна своїм друзям, близьким, родичам. Не потерпить не тільки злих слів, навіть жартів в її адресу. Це пристрастна жінка, однолюбка і дуже ревнива. Але поряд з нею і в її домі завжди затишно, тепло і чисто. Вона володіє надприродною здатністю робити людям приємне.

Ім'я в історії і літературі: Свята Великомучениця Парасковея названа П'ятницею, поширювала віру Христову серед язичників свого міста Уконії і помагала бідним, старцям.

— Наталія — рідна (латин.)

Зодіак імені — Діва. Планета — Меркурій. Колір імені — червоний. Сприятливе дерево — аралій. Заповітна рослина — кровохлібка. Покровитель імені — жук-плавунець. Камінь-талісман — кровавик.

Ніжні форми імені: Таля Наталя, Наталі, Наташа, Наташка, Туся.

Ім'я і характер: В школі Наталія відвідує театральний або танцювальний гурток, любить загородні походи, лижні прогулки всім класом. Як правило вона весела і доброзичлива, але деколи впадає в сум і журбу. Справа в тім, що носії цього імені дуже образливі і не скоро приходять в нормальний стан.

Наталія рідко вибирає собі професію зв'язану з фізичною працею. Її більше притягає громадська діяльність, медицина, бібліотечна справа, вчительство. В сімейному житті Наталія всі сили зосереджує на вихованні дітей. А відносини з чоловіком не завжди безхмарні, але навіть, якщо Наталія неправа, вона ніколи ні за що не вибачається.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Наталія, дружина Святого мученика Адріана, втішала і розвеселяла свого чоловіка під час його мучеництва за віру Христову, після чого він помер. Наталія померла пізніше там же у Візантії.

— Василина — царствуюча (грець.)

Зодіак імені — Діва. Планета — Меркурій. Колір імені — синій. Сприятливе дерево — ясень. Заповітна рослина — васильок. Покровитель імені — голубка. Камінь-талісман — аметист.

Ніжні форми імені: Сюня, Василюк.

Ім'я і характер: Василина — ім'я об'ємисте, епічне. Ця особа — втілення суворості і моральності. В юності її девіз: “Умру, але без любові не поцілую!” І далі вона зразок культурності. Не виключено, що деякі Василини так і живуть самотньо, не створивши своєї сім'ї.

Деколи Василина володіє майже зверх природньою інтуїцією — але самій її це приносить мало користі.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Василина дев'яти років від роду пережила багато мук за віру Христову, але залишилася живою і померла своєю смертю в 309 році. Дуже часто зустрічається в російських казках і билинах, але як Василиса.

— Олена, Єлена — світла (грець.)

Зодіак імені — Близнята. Планета — Меркурій. Колір імені — сіро-голубий. Сприятливе дерево — ясен. Заповітна рослина — айстра. Покровитель імені — олень. Камінь-талісман — халцедон.

Ніжні форми імені: Олюся, Оленка, Йленка.

Ім'я і характер: Олена швидка, розумна і дотепна, сердечна — правда ненадовго. Англійці називають Олену “леді щиросердечність”. Вона й справді дуже довірлива, деколи до простоти, однак назавжди замикає своє серце для людини, яка перетворила її довірливість у зло. Її основний ворог — немислиме ліниство. Боротьба з цим пороком — мотор її життєвої енергії. Олена дуже влюблива, але, знайшовши свого єдиного, береже себе в своїй жертвній любові. Дуже цінує мир і спокій.

Ім'я в історії і літературі: 326 року рівноапостольна цариця Єлена, приїхала до Єрусалиму і знайшла Хрест Господа Ісуса Христа на Голгофі, на якому Його було розп'ято. Побудувала багато церков. Помагала бідним.

— Ольга — свята (др.сканд.)

Зодіак імені — Рак. Планета — Місяць. Колір імені — жовтий. Сприятливе дерево — ясень. Заповітна рослина — лютикові. Покровитель імені — Сова. Камінь-талісман — янтар.

Ніжні форми імені: Олюня, Олюнька, Оля, Олька, Олечка.

Ім'я і характер: От що писав про них великий російський філософ П. Флоренський про носіїв цього імені: "Ольги звичайно мають риси лица і фігуру значні і скоріше красиві, але тонкі. В них дихає сила майже нежіноча. По крайній мірі по теперішнім поняттям... Розум їх — також сильний, вище середнього і притому не формальний, і не відвертий, а дуже гнучко — пристосовується до обставин і знаходить найбільш вірний шлях в досягненні бажаного". Вона не терпить, коли їй дають поради, а до тих, хто знає що-небудь гірше від неї, відноситься з погордою. В цьому проявляється обмеженість її характеру. Їй характерні лицемірство. Дуже люб'язна з вищестоящими, а з залежними від неї людьми частенько веде себе зневажливо. Ольга вірна жінка, однак жінки з цим іменем традиційно рахуються холоднуватими. Ігри сердець не для них.

Ім'я в історії і літературі. Рівноапостольна княгиня Ольга — княгиня Київської Русі.

— Олександра, Леся — смілива захисниця (грець.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Марс. Колір імені — сріблито-сірий. Сприятливе дерево — кипарис. Заповітна рослина — гортензія. Покровитель імені — дог. Камінь-талісман — авантюрин.

Ніжні форми імені: Олесья, Леся, Саша, Шура, Шурочка.

Ім'я і характер: Олександра все життя старається робити вигляд, що їй все на світі байдуже. Ніби сторонячись свого "чоловічого імені", вона старається бути особливо жіночною, елегантною, загадковою — і це їй вдається непогано. Мало є таких красивих імен як це. В Олександрі не має ніяких бойових якостей. Вона зговірлива, своєю усмішкою може полагодити будь-який конфлікт. В неї багато друзів, вірніше приятелів, але душу свою вона оберігає в недоторканості навіть від своїх близьких. Господиня з неї нікудишня: витерти крихти хліба зі стола чи пиліюку з меблів для неї велика проблема. Зате прикрасити кімнати буквально без нічого, приготувати унікальне блюдо, без грошей пошити прекрасний костюм — для неї це запросто. Олександра, Леся вся — фантазія і загадка.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця цариця Олександра, жінка царя — мучителя християн. Бачила муки святого великомученика Георгія, того що переміг, і вірувала в Ісуса Христа. За це була віддана на муки і померла в тюрмі в 314 році.

— Євдокія — благоволення (грець.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Юпітер. Колір імені — синій. Сприятливе дерево — іва. Заповітна рослина — фіалка. Покровитель імені — тюлень. Камінь-талісман — бірюза.

Ніжні форми імені: Доця, Доцька, Доцуня, Дуся.

Ім'я і характер: У Євдокії характер надійний і не дуже дратівливий. Вона дуже цікава і цілеспрямована, ошадлива і часто заздрить, продумує кожний свій крок. В ній сильно розвинуто почуття справедливості. Викривши кого небудь у брехні, дуже переживає це як велике потрясіння.

— Євдокія — дуже домашня жінка, для неї не має більш приємного заняття, чим обживати свій дім і про кого небудь турбуватися. Вона дуже добра людина і здатна всім все прощати.

Ім'я в історії і літературі: Преподобна мучениця Євдокія спочатку вела гріховне життя. Потім звернулася до Христа. 56 років пробула в монастирі і померла від мук в 152 році.

— Надія — надія (ст. слов'ян.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Сатурн. Колір імені — оранжевий. Сприятливе дерево — клен. Заповітна рослина — календула. Покровитель імені — їжак. Камінь-талісман — коралл.

Ніжні форми імені: Надя, Надюша, Надька.

Ім'я і характер: В характері Надії переплітаються — майже чоловіча твердість, розрахунок, меркантильність, холоднувата скритість — і підвищена емоційність, пристрастність, великодушність, щедрість, здатність сприймати все близько до серця, постійна готовність до сліз і схильність до авантур. Вона, звичайно, людина настрою. Від цього сполучення поведінка Надії часто буває непередбачуваною. При тому що більш надійної і відповідальної людини знайти неможливо. Взагалі чесна праця — її стихія. Вона випереджає суперників влюбій справі, за яку б не взялася. Вона завжди виглядає прекрасно, смак у неї винятковий і дуже вмілі руки.

Надія, як ніхто інший, володіє здатністю жити життям своїх дітей. Подорослішавши, вони якраз безсовісно цим користаються, бо Надія неможе сказати "ні!", лише тому, що вона їх дуже і дуже любить.

Ім'я в історії і літературі: Надія одна із трьох сестер (Віра, Надія і Любов), яких було страчено за Христову віру в Римі на очах матері Софії в 137 році.

— Світлана — світла, чиста (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Нептун. Колір імені — голубий. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — лілія. Покровитель імені — заєць-біляк. Камінь-талісман — гірський хрусталь.

Ніжні форми імені: Света, Светочка.

Ім'я і характер: Світлана — лід і вогонь, цілковиті протиріччя. Доброта до людей і рідкісне вміння робити їм боляче, настійливість, рішучість і невміння в самі важливі моменти життя взяти судьбу в свої руки. Світлана самостійна і трудолюбива, дипломатична, добра, але любить командувати. Дуже піклується про свою сім'ю, ідеальна жінка і мама.

— Оксана, Ксеня — чужоземка, гостя (грець.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Сатурн. Колір імені — сріблясто-сірий. Сприятливе дерево — кіпарис. Заповітна рослина — безсмертник. Покровитель імені — кролик. Камінь-талісман — халцедон.

Ніжні форми імені: Ксюша, Оксанка.

Ім'я і характер: Оксана чуйна, сприйнятлива, гнівлива. Але це виняткове ім'я ставить на свого носія яскравий відбиток. Вона завжди виділяється із будь-якого товариства якоюсь дивовижною таємничістю. Однак слабою жінкою її не назвеш. У великих колективах Оксані перебувати протипоказано: рано чи пізно в боротьбі за справедливість може схопитися з ким-небудь насмерть, і розчарована інертністю товаришів по роботі, надовго замкнеться в собі. Наприклад, в редакції журналу або адвокатській конторі Оксана для всіх є любимою, незрозумілим чином вона нейтралізує всі конфлікти в таких колективах. В сім'ї Оксани лад і любов, єдина причина протиріч з чоловіком — кому і як виховувати дітей.

Ім'я в історії і літературі: Святу мученицю Оксану після тяжких катувань спалили на вогнищі за віру Христову.

— Анастасія, Настя — воскрешаюча (грець.)

Зодіак імені — Скорпіон. Планета — Плутон. Колір імені — темно-зелений. Сприятливе дерево — жасмін. Заповітна рослина — орхідея. Покровитель імені — сіамський кіт. Камінь-талісман — малахіт.

Ніжні форми імені: Настуня, Настунечка.

Ім'я та характер: Настя — втілення чарівності, витонченості, переміни настрою, уважності, готовності до любові або відчуження. Її відрізняє тонкий душевний настрій, безпомилкова інтуїція. Вона здатна пророкувати, відчути майбутнє, передбачати події. При цьому у Насті переважно сильний аналітичний розум, що вона може загнати в куток самих сильних мислителів. Одна біда — вона лінива і холодна. Ніхто, крім неї самої і найбільш близьких людей, для неї не існують.

Ім'я в історії і літературі: Свята преподобна мучениця Анастасія, римлянка. Сиротою виховувалася в монастирі недалеко Риму. Маючи двадцять років від роду, після тяжких мук за віру Христову у III ст., їй відтяли голову.

Дочка Київського князя Ярослава Мудрого, Анастасія, вийшла заміж за угорського короля Андрія.

— Мар'яна, Маріанна — сумна красуня (др.єврейсь.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Сатурн. Колір імені — зелений. Сприятливе дерево — клен. Заповітна рослина — георгіна. Покровитель імені — павлін. Камінь-талісман — зелена мима.

Ніжні форми імені: Мар'янка.

Ім'я і характер: Мар'яна майже створена для веселощів і задоволення. Вона збуджує будь-який колектив, організовуючи відвідування театрів, концертів, новорічних вогників. Чоловіки, які поряд з нею працюють, від неї сходять з розуму, але з принципу любовних романів на роботі вона не заводить. Зате на стороні здатна зустрічатися з трьома-чотирма залицяльниками зразу і кожний нічого не підозріває в її підступності. Навіть уже заміжня, Мар'яна час від часу назначає побачення кому-небудь із своїх вірних друзів. Просто, щоб вплинути на чоловіка, не дати йому, як мовиться, охолонути до неї.

Ім'я в історії і літературі: Свята Мар'яна, сестра Святого Апостола Филипа, по смерті брата, проповідувала Святе Євангеліє в Ликаонії. Там же і померла.

— Ірина, Ярина, Іра, Орися — мир (грець.).

Зодіак імені — Телець. Планета — Венера. Колір імені — блідно-голубий. Сприятливе дерево — каштан. Заповітна рослина — ландиш. Покровитель імені — сова. Камінь-талісман — опал.

Ніжні форми імені: Іринка, Іруся, Яринка.

Ім'я і характер: Ірина росте боязливою, покірною дівчинкою. Найбільше всього боїться псів і хлопчиків. Вчиться добре, відвідує різні гуртки, любить плескатися в воді. Її цікавлять споглядальні науки: географія, астрономія, ботаніка, біологія. Не виключено, що вона може стати лікарем, адвокатом, політиком.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Ірина і її сестри — Агапія і Хлонія благочестиві християнки. У IV віці після катувань померли за віру Христову.

— Тетяна — упоряджениця (лат.)

Зодіак імені — Козеріг. Планета — Марс. Колір імені — багрянний. Сприятливе дерево — в'яз. Заповітна рослина — конюшина. Покровитель імені — суслик. Камінь-талісман — рубін.

Ніжні форми імені: Таня, Танюша, Танечка.

Ім'я і характер: Тетяна вперта, владна, цілеспрямована, не терпить заперечень, деколи деспотична. Не сентиментальна, абсолютно не кмітлива, хоча вважає себе такою. Дуже суб'єктивна. Володіє прекрасною діловою хваткою. Розум гострий, потенція особистості колосальна. Живе за принципом: "Ліпше синиця в руці, чим журавель в небі!"

Відносини з чоловіками, як правило ускладнені тим, що в кожному із них Тетяна бачить можливого коханця, а то і свого чоловіка. Якщо відносини між ними не складаються, починає ненавидіти такого вибраного.

Ім'я в історії і літературі: Святу мученицю Тетяну відзначає церква 25 січня.

— Мирослава — прославляюча мир (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Стрілець. Планета — Юпітер. Колір імені — багровий. Сприятливе дерево — граб. Заповітна рослина — червона гвоздика. Покровитель імені — беркут. Камінь-талісман — карбункул.

Ніжні форми імені: Мирося, Міра.

Ім'я і характер: Мирослава не любить відступів від загальноприйнятих правил. З неохотою сходить з прямої, протоптаної і перевіреної дороги. До всього нового відноситься з осторогою. Вона дуже порядочна людина, мила, приємна, надійна. Прекрасний порадник. Як правило, володіє сильним інтелектом і інтуїцією.

— Марина — морська (лат.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Місяць. Колір імені — морська хвиля. Сприятливе дерево — тальник. Заповітна рослина — лілія. Покровитель імені — морський коник. Камінь-талісман — перламутр.

Ніжні форми імені: Маринка, Маринця.

Ім'я та характер: Марина дуже горда, поривиста, але гнівається ненадовго. Не любить вмішуватися в чужі справи, в плітки і сварки. Їй стає своїх проблем. На роботі вона віддається сповна, а також вимагає цього від своїх підлеглих. Заставити змінити її думку про будь-яку людину майже неможливо.

В особистому житті Марині рідко везе. На чоловіка вона покладає дуже великі надії, а коли він їх не оправдує, тоді мстить, як неудачнику, заводячи любовний роман на стороні. Проте вона ідеальна мама і бабка.

Ім'я в історії і літературі: Свята великомучениця Марина — дочка язичного жреця, була навчена віри Христової своєю кормилицею. В III столітті у 15 років після катування за віру Христову їй відрізали голову.

— Катерина — чиста, непорочна (грец.).

Знак Зодіака — Стрілець. Планета — Юпітер. Колір імені — синій. Сприятливе дерево — кедр. Заповітна рослина — лотос. Покровитель імені — терміт. Камінь-талісман — хризоліт.

Ніжні форми імені: Катя, Катруся.

Ім'я та характер: Катерина внутрішньо стривожена якоюсь міфічністю своєю неповноцінністю і в усьому хоче перевершити інших. В рідкісній запасливості і домовитості до екстравагантності в одезі і поступках. В дружбі і любові вона шукає перш за все надійності, можливості знайти віру в собі і душевну рівновагу.

Ім'я в історії і літературі: Свята великомучениця Катерина була дівчиною княжого роду і була досить грамотною. Прийняла святе хрещення після чудесного видіння у вісні Богоматері з маленьким Ісусом. Після цього Катерина сміливо виступала проти царя-язичника за переслідування ним християн. Перетерпіла великі муки за віру Христову і була у IV віці обезглавлена. Присутні при цій страті увірвали і собі в Христа і мученицьки померли: Свята цариця Августа — жінка царя-язичника, Порфирій — полководець, і ще двісті воїнів.

Катерина II — імператриця всієї Русі, ввійшла в історію України, як деспот українського народу. Безпідставно зруйнувала Запорізьку Січ — твердиню українського козацтва.

— Юлія — липнева (лат.)

Зодіак імені — Лев. Планета — Сонце. Колір імені — світло-жовтий. Сприятливе дерево — дуб. Заповітна рослина — соняшник. Покровитель імені — стрикоза. Камінь-талісман — янтар.

Ніжні форми імені: Юлька, Юленька.

Ім'я і характер: Юлія мудра і ніжна зовнішньо. Однак характер капризний. Дуже захоплена всім фантастичним і зверх природнім. Дуже добродушна, схильна до благодійництва. Любить ділитися з іншими. Дуже добре вміє звинувачувати в своїх проблемах кого хоч, тільки не себе. В неї не має ніякого почуття відповідальності. Юля створена для послухання і при доброму впливі може багато дечого досягнути. Її особа переповнена фантазіями і в неї є потреба у твердій волі.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Юлія в числі інших дівчат-мучениць після тортур за віру Христову була втоплена в озері. Святий Федот повитягав тіла мучениць і поховав. Але язичники відкопали тіла мучениць і спалили на вогнищі.

Євгенія — благородна (грець.).

Зодіак імені — Козеріг. Планета — Марс. Колір імені — темно-зелений. Сприятливе дерево — піхта. Заповітна рослина — чортополох. Покровитель імені — гірська коза. Камінь-талісман — ізумруд.

Ніжні форми імені: Євгенка, Ґеня, Ґенуся, Женя.

Ім'я і характер: Євгенія дуже вперта і часто гнівається. Її характерна якась старомодна моральна суворість, і це притягає прихильників до довгого залицяння. Вона дуже пунктуальна, економна, живе із запасом. Прекрасна, турботлива господиня. У неї суворі смаки, вишукано-елегантний вигляд. Трохи скучнувата, зате вірна і надійна.

Ім'я в історії і літературі: Свята преподобна мучениця Євгенія — діва-римлянка знатного роду. Спочатку була язичницею. Потім почала вірити в Ісуса Христа і таємно від родичів в чоловічій одежі пішла служити в чоловічий монастир, де вела суворе життя. Деякий час навіть була ігуменією монастиря. Перетерпіла багато мук за віру Христову, і в III віці була обезглавлена.

— Вікторія, Віта — перемога, переможниця (лат.).

Зодіак імені — Водолій. Планета — Уран. Колір імені — фіолетовий. Сприятливе дерево — кедр. Заповітна рослина — мімоза. Покровитель імені — джміль. Камінь-талісман — лазурит.

Ніжні форми імені: Віка, Віктуса.

Ім'я і характер: В житті Вікторії вирішальну роль грає протиборство з чоловіками. Вона кидає їм виклик і на роботі, і вдома — родичам, чоловікові.

Постійно заявляє про приниження представниць прекрасної статі зі сторони некультурних мужиків, про рівноправність жінок, необхідності ширше брати участь в політичному житті. І що характерно: всі з Вікторією погоджуються, всі їй співчують, але більш нічого. Лише досягнувши зрілих років, Вікторія признає, як багато втратила в кращі свої роки від своїх колишніх суспільних пристрастей. І в кінці звертає прихильний погляд на свою сім'ю. Лише, якщо до того часу вона ще збереглася.

Ім'я в історії і літературі: Вікторія — в римській міфології є Богинею перемоги.

— Інна, Іванна — бурхлива (лат.).

Зодіак імені — Телець. Планета — Місяць. Колір імені — лимонний. Сприятливе дерево — лимон. Заповітна рослина — квітка лимонного дерева. Покровитель імені — дінго. Камінь-талісман — опал.

Ніжні форми імені: Інночка, Іннуся, Інуля, Іванка, Івася.

Ім'я і характер: Інна — дама з важким характером. З однієї сторони, вона запальна і нетерпляча, а з другої честолюбива, підозріла. А головне — владолюбива. Якщо носій цього імені вибивається хоча б у малі начальники, в такому колективі починаються змови, плітки, боротьба двох, трьох, чотирьох груп одна проти одної. Ніщо не заставить Інну признати свою неправоту, вона буде стояти, як скеля. Велика удача, якщо Інна вибрала собі творчу дорогу, — тут на неї чекає, як правило, успіх.

— Лілія — біла квітка (лат.).

Зодіак імені — Водолій. Планета — Нептун. Колір імені — білий. Сприятливе дерево — тальник. Заповітна рослина — лілія. Покровитель імені — водяна змія. Камінь-талісман — жемчуг.

Ніжні форми імені: Ліля, Лілька, Лілечка, Лія.

Ім'я і характер: Лілія чудово вміє прикидатися, вигадувати, мудрувати. Їй прикинутися хворою або сказати, що вона недавно вернулася із мандрівки в Африку, це всеодно, що раз плюнути, як кажуть у народі. В той час вона дуже сумнівається в достовірності подібних розповідей своїх співбесідників. Деколи навіть може їх висміяти.

Щодо вибору чоловіка Лілія відноситься дуже серйозно. Однак їй, як правило, не везе, у всякому разі, в першому шлюбі. Чоловік, котрий здавався таким надійним, з радістю перекладає на її плечі всі сімейні проблеми. Наша турботлива Лілія везе цей віз, лиш деколи дозволяє собі обуритися..., щоби потім знову покійно нести свою ношу.

— Люба — любима (ст.слов'ян.).

Зодіак імені — Ваги. Планета — Сатурн. Колір імені — темно-голубий. Сприятливе дерево — липа. Заповітна рослина — любисток. Покровитель імені — богомол. Камінь-талісман — лазурит.

Ніжні форми імені: Любка, Любочка.

Ім'я і характер: Люба зовні миловидна, встидлива, усміхнена. Однак у неї по чоловічому сильна воля і міцний гострий розум. Вона неординарна особистість. Люба любить показати себе — в ділі, в розмові, і в сварці. Досить конфліктна, якщо зачепити її особистий інтерес. А взагалі вона дуже надійна і компанійська особа. Може запалитися до того, що втрачає голову. Ще може втратити розум через любов. Як правило, Люба — однолюбка. Їй не дуже везе в цьому, якщо вона віддає своє серце лише одному. Краще любити в міру, але цього Люба не може.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Любов, яка мала від роду дев'ять років, і її сестри: Віра — дванадцять років та Надія — десять років, після тяжких катувань за віру Христову, на очах своєї матері Святої Софії, були обезглавлені.

— Емілія — облеслива (грець.)

Зодіак імені — Рак. Планета — Уран. Колір імені — синій. Сприятливе дерево — жимолость. Заповітна рослина — душистий горошок. Покровитель імені — медуза. Камінь-талісман — аквамарин.

Ніжні форми імені: Міля, Мілька.

Ім'я і характер: Мілька завжди сміливо діє проти всякої несправедливості. Вона скептик, але її критичний розум, відчуття гумору і незаперечне величання її духу рятують її від дрібниць. Вона не любить шумних зборищ. В області почуттів здається холодною, але ця думка обманлива. Не дивлячись на всі ці недостатки, в ній присутні і всі благородні риси людської натури. Емілія вживчива, вірна, чесна, володіє високорозвинутим почуттям обов'язку.

Скромна, прекрасно зберігає секрети, але своїх тайн нікому не довіряє.

— Лариса — чайка (лат.), солодка (грець.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Сонце. Колір імені — оранжевий. Сприятливе дерево — глід. Заповітна рослина — квітка глоду. Покровитель імені — баран. Камінь-талісман — авантюрин.

Ніжні форми: Лариска, Ларися, Лора, Ларуся.

Ім'я і характер: Лариса розумна, прониклива і не прощає нікому, особливо чоловікам їх слабостей. Її зауваження гострі, колючі і спричиняють багато недругів. Лариса здатна пірвати відносини з коханим навіть якщо він всього лиш надоїдає їй харкотінням у сні. На щастя в дорослі роки Лариса стає більш терплячою, і тоді проявляються її кращі риси характеру: милосердя, любов до дітей, причому не тільки до своїх. Набуває здатності миттєво приймати вірні рішення.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Лариса серед інших християн постраждала в Готії в IV віці. Всі вони були спалені язичниками в церкві під час церковної служби.

— Людмила — мила людям (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — бежевий. Сприятливе дерево — горішник. Заповітна рослина — хризантема. Покровитель імені — персидський кіт. Камінь-талісман — жовтий сапфір.

Ім'я і характер: Людмила — дуже темпераментна жінка, яка із почуття вродженої рівноваги (до цього прагне все життя) намагається здаватися скромницею. Вона любить товариство, вміє завойовувати людей. Правда, її тонкий нюх завжди має пам'ятну ціль. Людмила дуже конкретна і практична людина. У неї сильний аналітичний розум, гостра інтуїція. Однак Людмила рідко віддається поривам свого жіночого серця: "благородна стихія" — не її стихія. Її розумова нату-

ра постійно бажає живого харчу. Людмила багато читає, потребує постійного товариства. Любить ходити в гості, і приймати гостей. Їй неохідне захоочення, захоплення, одобрення, в усьому удача. Вона ненавидить перешкоди і страждає від критики. Тому Людмила — організуюча сила, центр своєї сім'ї, прекрасна господиня, мати і жінка. Тут її царство, її стихія, тут сцена, на якій завжди грає головну роль. У неї відмінний смак, вишукані привички.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Людмила — княгиня Чесьська, була охрещена святим Мефодієм просвітителем слов'ян. Людмила поширювала віру Христову в Чехії, виховавши в благочесті свого внука святого Вячеслава. В 927 році була вбита своєю невісткою.

— Богдана, Дана — дана Богом, божественна (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Лев. Планета — сонце. Колір імені — пурпурний. Сприятливе дерево — кедр. Заповітна рослина — шипшина. Покровитель імені — лебідь. Камінь-талісман — рубін.

Ніжна форма імені: Богданка, Дана.

Ім'я і характер: Богдана — сильна особа, активна, добра. Доброта її носить дійовий, творчий характер. Те, що під її яркою зовнішністю і вічній готовності до дій, ховається ранима і чуйна натура, знають тільки близькі люди.

— Марта — володарка (др.єврей.)

Знак зодіака — Близнята. Планета — Меркурій. Колір імені — оранжевий. Сприятливе дерево — каштан. Заповітна рослина — ромашка. Покровитель імені — Божа коровка. Камінь-талісман — гранат.

Ніжні форми імені: Мартуся, Марточка.

Ім'я і характер: Буває, що людей вводить у блуд слово "арфа", яке чути в цьому імені. До того носії цього імені вміють бути витонченими і ввічливими. Но рано чи пізно проявляються головні риси: рішучість, безпощадність до тих, що не слухаються. Заради благополуччя своїх близьких і дальших родичів Марта не зупиниться ні перед чим.

Чоловік, звичайно, в неї в підлеглості, він виконавець її намірів і замислів. Між іншим перед чужими людьми Марта може навіть поступитися де в чому своєму чоловікові, для неї ця людська оцінка

цього багато значить.

Ім'я в історії і літературі: Свята Марта і її сестра Марія — рідні сестри святого Лазаря воскресшого Ісусом Христом. Сестри помагали братові в проповідуванні святого Євангелія. Померли в I віці.

— Ніна — цариця (ассир.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Уран. Колір імені — ліловий. Сприятливе дерево — кипарис. Заповітна рослина — фіалка. Покровитель імені — філін. Камінь-талісман — циркон.

Ніжні форми імені: Ніночка, Нінка, Нінель.

Ім'я і характер: Ніна уособлення самостійності. В дитинстві, погравши з подружками у дворі, вона всі свої іграшки несе додому — всі до одної, і ніколи не бере чужих. В школі списати в неї контрольну неможливо, але і сама за підказкою не звернеться. Навіть із малої стипендії чи зарплати старається зробити подарунки близьким людям. На роботі її люблять за правильні судження і надійність. Не відлякує товаришів по роботі навіть деяка її холоднуватість.

Ніна створена для сімейного життя. Вірна своєму чоловікові, хоча признає його слабості.

— Руслана — левиця (тюркськ.)

Зодіак імені — Лев. Планета — Сонце. Колір імені — золотистий. Сприятливе дерево — платан. Заповітна рослина — кульбаба. Покровитель імені — лев. Камінь-талісман — авантюрин.

Ніжні форми імені: Русланка, Руся.

Ім'я і характеристика: Руслана від природи наділена доброю пам'яттю і красою, трохи жіночністю, що робить її непереможною для представників сильної статі, які самі наділені твердим характером і холоднуватим розрахунком.

Якраз з допомогою мудрого, рішучого чоловіка вона добивається непоганих успіхів у житті. Особливо Руслану приваблюють нагороди, дипломи, премії, високі звання і зв'язані з цим блага. Заради справедливості треба сказати, що все це Руслана одержує заслужено.

Руслана уникає конфліктів, завжди знає, як себе вести з начальством і підлеглими. Не дай Боже ненароком образити Руслану — вона надовго затаїть зло, а відомстить тайно так, що і комар носа не підточить. Але в цілому це добра і весела жінка.

— Аліна — життєва сила (др. єврей.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Юпітер. Колір імені — морська хвиля. Сприятливе дерево — іва. Заповітна рослина — мімоза. Покровитель імені — пелікан. Камінь-талісман — ізумруд.

Ніжні форми імені: Алінка, Аля, Ліна

Ім'я і характер: Спілкування необхідне Аліні, як повітря. Вона весела, говірлива і всім цікавиться. Нестримно рветься до назначеної мети. Якщо мета зникає, то знаходить собі нову ціль. Вона дуже нервова і сильно реагує, як на добре, так і на погане. Це дуже діяльна жінка. Для повного щастя Аліні потрібні великі успіхи і гостра інтуїція, яка багато їй допомагає.

— Дарія, Одарка — сильна, переможниця (грець.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Марс. Колір імені — світло-червоний. Сприятливе дерево — рябіна. Заповітна рослина — анемон. Покровитель імені — комар. Камінь-талісман — кровавик.

Ніжні форми імені: Даруся, Даринка, Одарочка.

Ім'я і характер: Одарка дуже кмітлива, все в житті ловить на льоту. І хоча їй не стає впертості і працелюбності, життя її складається досить вдало. У неї прекрасний смак. Велика фантазія. Вона гостра на язик, швидко закохується, дуже має тонке відчуття. Любить вмішуватися у всякі гострі ситуації. Дуже яскрава особистість.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Дарія, наречена святого мученика Хризанфа, охрещена ним у віру Христову і протерпівши великі муки померла у III віці.

— Раїса — легка (грець.)

Зодіак імені — Діва. Планета — Меркурій. Колір імені — сизий. Сприятливе дерево — сосна. Заповітна рослина — тюльпан. Покровитель імені — жайворонок. Камінь-талісман — сапфір.

Ніжні форми імені: Рая, Раїсочка, Раїчка.

Ім'я і характер: Рая — дуже сильна натура. В її характері багато чоловічих рис. Вона дуже швидка і ніким, і нічим некерована, крім своїх поглядів і особистих інтересів чи вигод. Ніякому чужому впливові не піддається. Зате дуже любить екзаменувати на інших свою владу. Вимоглива до себе і до оточуючих. Раїса дуже працелюбна, завжди добивається своєї цілі. Сфера її діяльності і інтересів дуже обширна. Ні в яку інтуїцію не вірить, рахує її несумісною з інтелектом

і здоровим глуздом. Вона може бути товаришем, якщо це не перечить її інтересам

Нестримна в гніві, мстива — але наскільки ж розумна і талантлива, що навіть недруги, стиснувши зуби, прощають їй її гріхи.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Раїса після мучеництва за віру Христову була обезглавлена.

— Лідія, Ліда — азіатка, жителька Лідії — так називалася в древності невелика місцевість у Малій Азії (грець.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Сонце. Колір імені — темно-синій. Сприятливе дерево — піхта. Заповітна рослина — гортензія. Покровитель імені — свиристель. Камінь-талісман — аквамарин.

Ніжні форми імені: Лідуся, Лідочка.

Ім'я і характер: Лідія — дама обачлива, перехитрити її неможливо. Перш чим почати будь-яку справу, вона наведе десятки довідок, порадиться з розумними людьми, яким вона довіряє. Так що невдача виключена. Зневага до високопарних висловлювань. Старається мати добрих сусідів.

Зовнішньо вона холодна і консервативна, часом навіть відлякує цим чоловіків. Її вибраному треба переконатися, що “залізна леді” в даному випадку — небільше чим міф. Лідія чуйна, любить домашніх тварин, особливо мисливських псів і прекрасно готує.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Лідія із чоловіком, дітьми і своєю прислугою була приречена на муки і смерть у II віці за віру Христову.

— Палагна — морська (грець.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — морська хвиля. Сприятливе дерево — верба. Заповітна рослина — лілія. Покровитель імені — медуза. Камінь-талісман — жемчужина.

Ніжні форми імені: Палагночка, Поля.

Ім'я і характер: Палагна — дуже приваблива і особлива жінка. В ній завжди відчувається щось потайне. Дуже чутлива, різко реагує на неприємні запахи. Як ніхто інший, може дуже радіти від незначних справ. Палагна зовнішньо лагідна, однако дуже діловита, рішуча і добре знає, що їй потрібно. Ніколи нікому нічого не нав'язує, поскільки в ній розвинуте почуття поваги до людей. Ніколи не має намірів командувати.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Палагна Тарсійська походила із багатого роду. За віру Христову після тяжких мук у III столітті в Римі була спалена у мідному быку.

— Софія — мудра (грець.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Сатурн. Колір імені — темно-голубий. Прихильне дерево — липа. Заповітна рослина — любисток. Покровитель імені — богомол. Камінь-талісман — лазурит.

Ніжні форми імені: Софійка, Соня, Сонечко, Софа, Софочка.

Ім'я і характер: Софія в одночасі і активна і флегматична. Однак не любить нічого, що вирішується довго. Здатна за кілька хвилин розв'язати здавалось би не вирішену проблему. Хоче все вивідати в житті, не любить залишатися в тіні. Буває дуже відкрита. Однак чужу сповідь вислухає уважно, навіть може дати цінну пораду. Любить навколо себе велику компанію приятелів. Невдачі з колії її не вибивають, а якщо і так Софія ніколи цього не покаже. Тому що любить бути на висоті. Вона розумна і більш довіряє своїй аналітичній здатності чим інтуїції. Дуже потребує любові і перш за все в постійних любовних признаннях. Дуже гостинна, любить сім'ю, помішана на любові до чоловіка і дітей.

Ім'я в історії і літературі: Свята мучениця Софія померла від горя на могилі своїх трьох неповнолітніх дочок святих мучениць Віри, Надії і Любові, на третій день після їх страти за віру Христову в Римі.

ЗНАЧЕННЯ І ПОХОДЖЕННЯ ЧОЛОВІЧИХ ІМЕН

— Василь — царюючий (грець.)

Зодіак імені — Козерог. Планета — Сатурн. Колір імені — синій. Прихильне дерево — в'яз. Заповітна рослина — чортополох. Покровитель імені — кобра. Камінь-талісман — гранат.

Ніжні форми імені: Василько, Вася, Васюньо, Сюньо.

Ім'я і характер: Василь — саме поширене ім'я в Топорівцях. Василь — чоловік світлий. Щоби не робив, все робить на славу. Його важко вивести із себе, він спокійний, деколи флегматичний. Але з людьми відкритий, доброзичливий. З кожним знаходить спільну мову. Активним Василя не назвеш, він чоловік консервативний, рахує, щоб події йшли своїм порядком. Дякуючи добре розвинутій інтуїції, йому вдається відчутти зв'язок, здавалось би цілком різних явищ — і прекрасно враховувати їх.

У Василя сильна воля, він здатний недопустити нерозважливі дії інших. Рідко приймає рішення вмішуватися в справи інших. Ще одна характерна риса Василя — міцний зв'язок з природою, а це означає, що він тонко чуйна натура.

Ім'я в історії і літературі: 14 січня святкуємо свято Василя Великого, архієпископа Кесарійського, захисника православної віри від еретиків. Відомий наш письменник Василь Стефаник.

— Іван, Йоан — милость Божа (др.єврей.)

Зодіак імені — Стрілець. Планета — Сонце. Колір імені — білий. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — ромашка. Покровитель імені — кінь. Камінь-талісман — алмаз.

Ніжні форми імені: Івась, Йвась, Іванко, Ваня.

Ім'я і характер: Іван — одне із самих поширених імен на Україні і в Топорівцях. Воно відображає: велике багатство, вдачу, надлишок життєвих сил. Іван — багатостороння натура. Відкритий, відзивчивий, завжди приходиться на допомогу. Веселий в компаніях, щедрий. Дім його завжди відкритий, як і його серце. Іван відноситься до людей просто, він усім довіряє і нікому ненав'язується. Дуже любить жінку і дітей, але деколи кидає погляд на тимчасову симпатію. Головне — перемога!

Ім'я в історії і літературі: Іван Предтеча або Хреститель — охрестив Ісуса Христа в Йордані. Святі: Апостол Ісуса Христа — Йоан, Іван Златоустий, Іван Богослов. Російський кровавий цар Іван Грозний. Іван Мазепа — гетьман України, який боровся за незалежність України. Письменники: Іван Франко, Іван Семанюк (Марко Черемшина).

— Михайло — подібний Богу (др.єврей.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Сатурн. Колір імені — морська хвиля. Сприятливе дерево — липа. Заповітна рослина — ягоди. Покровитель імені — ведмідь. Камінь-талісман — зелена яшма.

Ніжні форми імені: Михайлик, Місьо, Місько, Місьоньо, Міша.

Ім'я і характер: Михайло — ім'я дуже розповсюджене в світі, і в Топорівцях. По словосполученню воно нагадує ніби спокій, мир в сім'ї. Але є такий парадокс: Михайло з дитинства непосидючий, б'ється із своїми ровесниками, смільчак. Багато цих імен можна зустріти серед льотчиків, рятувальників, азартних ігравців... і бешкетників. Дехто

з них мають потяг до спиртного. У Михайлів вроджена пристрасть до встановлення сімейного миру, виправленню чужих недомог. Обожнює давати комусь поради і вмішуватися в чужі справи. Люди відчують його доброту і тягнуться до нього, тому він ніколи не відчуває самотності. В гніві його важко зупинити, особливо коли він переконаний, що бореться за справедливість.

Ім'я в історії і літературі: Михаїл — Святий Архистратиг. Михайло Грушевський — перший президент УНР, відомий історик. Михайло Коцюбинський, Михайло Булгаков — письменники. Михайло Кузов — великий російський полководець.

— Микола — переможець народів (грець.)

Зодіак імені — Стрілець. Планета — Юпітер. Колір імені — голубий. Сприятливе дерево — ясень. Заповітна рослина — гладіолус. Покровитель імені — кінь. Камінь-талісман — сапфір.

Ніжні форми імені: Коцьо, Николка, Колюнчик, Коля.

Ім'я і характер: Микола є темний коник. Ніколи не знаєш про що він думає і що робить. Миколу відрізняє велике самообладання, яке пояснюється просто: в житті існує чимало речей здатних по-справжньому зачепити його холоднувате серце. Микола добре виконує життєві умови, дивлячись на життя мовби зі сторони, деколи навіть з погордою. Це немилосердний аналітик, який вдає, що він простий і дружлюбний. Між іншим він так, як і всі люди прагне любові і піклування про тих, хто добрий до нього. Завжди відповідає ніжністю і вірністю.

Ім'я в історії і літературі: Святий Миколай-Угодник — чудотворець, архієпископ Мерлікійський. З дитинства і до останніх своїх днів вів суворе подвижницьке життя. Ревно захищав православну віру від єретиків. Любимець дітей, покровитель запорізьких козаків. Письменники Микола Бажан, Микола Гоголь.

Російські царі Микола I і Микола II.

— Дмитро — належить Диметрі (грець.)

Зодіак імені — Скорпіон. Планета — Сатурн. Колір імені — пурпуровий. Сприятливе дерево — рябіна. Заповітна рослина — хризантема. Покровитель імені — морж. Камінь-талісман — лазурит.

Ніжні форми імені: Дмитрик, Митрик, Митруньо, Діма, Митя.

Ім'я і характер: Дмитро — чоловік впертий, врльовий, запальний і вибуховий. Дуже товариський, вірний дружбі, але з ним важко.

Розумний, наполегливий, винахідливий, але часто його думки далекі від реального життя. Він не доб'ється життєвих успіхів, якщо буде багато говорити.

Дмитро не вміє себе обмежувати ні в чому. Вони сміливі, швидко закохуються, але можуть відійти.

Ім'я в історії і літературі: Димитрій Солунський (Мироточець) — святий великомученик за віру Христову.

— Степан — вінок (грець.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Сонце. Колір імені — кармінний. Сприятливе дерево — рябіна. Заповітна рослина — душистий горошок. Покровитель імені — тарпан. Камінь-талісман — авантюрин.

Нижні форми імені: Степанко, Штефко, Стьопа.

Ім'я і характер: Основні риси Степана — спостережливість, організаторські здібності, реалістичність. У нього конкретний і реалістичний розум. Він любить керувати і значно менше бути підлеглим комусь. Має вплив на близьких і нерідко користується своїм впливом. Майстер в управлінні людьми. Його вимоги такі великі, як і любов та дружба, котрі він щедро роздає.

До нього треба відноситися терпеливо і тоді Степан зуміє бути дуже вірним. Степан володіє гумором, що часто рятує його в моменти життєвого розчарування.

Ім'я в історії і літературі: Святий Апостол-первомученик і архидиякон Стефан один із перших послідовників Ісуса Христа був укаменованний за містом за віру Христову.

Степан Разін — організатор і керівник селянського повстання в Росії проти гнобителів.

— Андрій — мужній (грець.)

Зодіак імені — Рак. Планета — Уран. Колір імені — бузковий. Сприятливе дерево — ялина. Заповітна рослина — анемон. Покровитель імені — очеретяний кіт. Камінь-талісман — аметист.

Нижні форми імені: Андрійко, Андрусь.

Ім'я і характер: Андрій іде в життєві граючись і усміхаючись. Справа в тому, що він завжди такий, якого хочуть бачити ті, що живуть з ним: ласкавий син, вірний друг, гаряче любимий, відмінний студент або працівник, найвідповідальніший глава сім'ї.

Причому він всім здається простішим чим є насправді. Наприклад, жінка може при ньому загравати з іншими чоловіками, а він робить вигляд, що це йому не шкодить. А в дійсності він дуже великодушний, добрий і любить приносити людям радість в будь-якій формі. Між іншим, коли знайомий стає його противником, Андрій зразу відвертається від нього. Сердити Андрія не треба — може скінчитися недобре.

Ім'я в історії і літературі: Андрій першим відізвався на заклик Ісуса Христа іти за ним, за що називають Андрієм Первозванним. В Росії на честь Андрія був прийнятий Андріївський прапор і орден Андрія Первозванного. Другим нагородженим цим орденом був український гетьман Іван Мазепа.

— Ярослав — сильний і славний (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Лев. Планета — Сонце. Колір імені — розовий. Сприятливе дерево — Дуб. Заповітна рослина — кропива. Покровитель імені — фазан. Камінь-талісман — янтар.

Ніжні форми імені: Славко, Славчик, Славуньо, Слава.

Ім'я і характер: Ярослав, як правило, росте любимчиком у баби і діда, обережний від дійсних і надуманих проблем. Це створює йому проблеми в школі, в інституті, де з нього сміються за в'ялість і нерішучість. Проте на третьому десятку років Ярослав ніби народжується наново. Він стає запальним, починає володіти елементами тиранії і навіть деколи це поширюється на своїх членів сім'ї. Тонке відчуття з'єднується у нього із жорстокістю.

До законних шлюбів Ярослав не дуже схильний. Часто одружується вимушено, коли вже діватися нема куди. Ці тирані чогось користуються великою любов'ю своїх жінок, яких вони не здатні зробити щасливими.

Ім'я в історії і літературі: Ярослав — це княже ім'я. Його носили шістнадцять князів починаючи від Київського князя Ярослава Мудрого (1019-1054 р. р.).

— Петро — камінь (грець.)

Зодіак імені — Рак. Планета — Місяць. Колір імені — зелений. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — любка-нічниця. Покровитель імені — рак-самітник. Камінь-талісман — ізумруд.

Ніжні форми імені: Петрик, Петрусь, Петруньо, Пецьо, Петя.

Ім'я і характер: Петро поволі починає, але напористий, розсудливий, послухний. Він часто дозволяє недооцінювати себе, експлуатувати, одержувати менше, на що заслуговує. Це чоловік чуйний і емоційно вразливий. Він завжди мріє про ідеальну, особливу любов, дружбу, досягнення своїх цілей, а потім часто витає в небесах. Цей романтик, однак, може бути тираном, власником і тонким месником. Петро не жорстокий, однак не впустить момент дати здачу противнику — хоча би для того, щоби все в цьому життю розставити на свої місця. Петро взагалі любить порядок.

Ім'я в історії і літературі: Апостол Петро побудував одну із перших церков. Це було в Римі і був першим римським єпископом.

— Ігор — войовничий (др.сканд.)

Зодіак імені — Близнята. Планета — Марс. Колір імені — сіро-глубий. Сприятливе дерево — граб. Заповітна рослина — маргаритка. Покровитель імені — снігур. Камінь-талісман — берил.

Ніжні форми імені: Ігорчик, Ігорьок.

Ім'я і характер: Ігор дуже самолюбивий. Більш всього він боїться попасти в смішне становище і від того з дитинства весь час ніби дивиться в невидиме для інших дзеркало: Чи пристойно він виглядає.

Турбота про своє здоров'я змушує його займатися спортом. Серед них є багато чемпіонів. Розумний, впертий, сторониться від дурних впливів. Ігор старається добиватися всього самотужки і рідко звертається за допомогою родичів і друзів. Він терпеливий, працелюбний, але до певної межі. Може збитися з шляху і нічого не досягти в життю, не дивлячись на великі здібності. Фантазії його далекі від реального життя. Він легкий на підйом і якщо в нього настрої прекрасні, важко знайти приємнішого чоловіка.

Ім'я в історії і літературі: Ігор Святославович (1151.1202 р.р.) — князь Київської Русі.

— Сергій — ясний (лат.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — жемчужно-сірий. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — вереск. Покровитель імені — заєць-русак. Камінь-талісман — жемчуг.

Ніжні форми імені: Сергійко, Серьожка, Сєрий.

Ім'я та характер: Сергій дуже обдарований. Недаром серед Сергіїв

так багато музикантів, мистецтвознавців, художників, письменників, лікарів. Сергій не бажає лідерства, старається обходитися без сторонньої допомоги, але і сам не з охотою допомагає близьким людям. Він, безумовно, державник, інтереси держави ставить вище особистих. Але вважає діяти в одиночку, так як в колективі його недолюблюють за повчання і прямоту.

Ім'я в історії і літературі: Преподобний Сергій Валаамський — чудотворець, засновник Валаамського монастиря на Ладозькому озері.

— Олексій — захисник (грець.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Нептун. Колір імені — зеленуватий. Сприятливе дерево — тополя. Заповітна рослина — омела. Покровитель імені — лось. Камінь-талісман — лазурит.

Ніжні форми імені: Олесь, Олексійчик, Олюсь, Лесик.

Ім'я та характер: Олексій добрий до людей з самого дитинства. Дуже старанний. І чим би не займався, добивається високої ефективності. Помагає йому в цьому честолюбство. Але якщо ця риса в нього відсутня, то часто стає лінивим, і він в той момент може бути зовсім іншим.

Олексій володіє творчими даними, у нього сильна інтуїція. На Олексія можна покласти у важливих справах. Це дозволяє йому бути щасливим у сімейному житті. Має вроджену бредливість. Про своїх дітей більше піклується чим сам за себе. Дуже прив'язаний до свого батька. Олексій — одне із найбільш поширених імен на Україні. Його носили царі, полководці, патріархи.

— Олександр — захисник людей (грець.)

Зодіак імені — Телець. Планета — Венера. Колір імені — голубий. Благоприємне дерево — каштан. Заповітна рослина — гладіолус. Покровитель імені — бик. Камінь-талісман — олександрит.

Ніжні форми імені: Саша, Сяньо, Шура, Шурка.

Ім'я та характер: Олександр наскільки заглиблений у себе, що весь час думає втекти від дійсності, ховаючись глибоко в своїй підсвідомості. Або якщо стає сили, часто хоче переінакшити те що має, переробити по-своєму, причому не зупиняючись, поки не наломить дров.

Олександр артистичний, завжди мовби грає якусь життєву роль, з нетерпінням чекаючи моменту, коли можна стати самим собою. На його здивування такого моменту ніколи не може наступити, так як доля завжди виносить Олександра на шкуру течію життя. Він завжди думає про любов, але нікого не любить. Жінкам з ним важко.

Ім'я в історії і літературі: Олександр Македонський став царем Македонії в 336 р. до н.е. на півночі Греції. Йому тоді було 20 років. А через 13 років став наймогутнішим повелителем у світі. Ім'я Олександр носили: князі, царі, королі, імператори, а також Суворов, Пушкін, Блок, Дюма.

— Мирослав — це той, що прославляє світ (ст. слов'ян.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Сонце. Колір імені — світло-червоний. Благоприсмне дерево — рябіна. Заповітна рослина — кіпрей. Покровитель імені — марал. Камінь-талісман — хіастоліт.

Ніжні форми імені: Мирось, Мирон, Слава, Миросько.

Ім'я і характер: Мирослав заповзятий, дратівливий, честолюбний і впертий. Бажання завжди настояти на своєму, деколи може перейти в нього у деспотизм. Мирослав погано піддається впливам інших людей. У нього діяльний розум, творча енергія не знає меж.

Ім'я в історії і літературі зустрічається рідко.

— Григорій — бадьорій (грець.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Сатурн. Колір імені — сньо-зелений. Благоприсмне дерево — кипарис. Заповітна рослина — нарцис. Покровитель імені — тигр. Камінь-талісман — граніт.

Ніжні форми імені: Грицько, Гриць, Грицуньо, Гриша.

Ім'я та характер: Григорій — забіяка і грубіян. Не в силі стримати своїх емоцій. В дитинстві його супроводжують синці і шишки. Але дає всім здачу, хто його ображає. Дуже хоробрий, він один може заставити втікати групу людей, не боячись за своє життя. Ця гарячковість деколи мішає Григорію, він весь час має ворогів, але найбільше має вірних друзів. Стається так, що він роками бідує, але настає момент і Григорій скоріше всіх ходить в переможця.

У сім'ї Григорій тихше води, нижче трави. Любить вслух читати дітям книжки, вирізати дерев'яні фігурки.

Богом призначена йому ревнива жінка і тоді Григорій впадає в

істерику: б'є посуду, кидається важкими предметами. Прийшовши до тям, просить пробачення і запевнює, що більше цього не буде. Але це до наступного скандалу.

Ім'я в історії і літературі: Святий Григорій Ніський, брат святого Василя Великого. Захищав православну віру від єретиків.

— Володимир — властивин світу (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — зелений. Прихильне дерево — клен. Заповітна рослина — вереск. Покровитель імені — олень. Камінь-талісман — зелена яшма.

Ніжні форми імені: Володя, Вовка, Вовочка.

Ім'я і характер: Володимир любить все знати, сприйнятливий до знань, володіє прекрасною пам'яттю. По характеру він лідер і дуже любить кидатися у всякі нові починання. Правда, він скрупульозно все обдумує і прораховує, а це виходить, що це все зроблено на ентузіазмі або під впливом пориву. Володимир активний, дипломатичний, володіє блискавичною реакцією. Закоханий. Його увагу, як правило цікавлять особливі жінки. Якщо він сильно закохався, то вірний своїй любові на все життя.

Ім'я в історії і літературі: Святий рівноапостольний великий князь київський Володимир, який охрестив Русь.

— Роман — римлянин (лат.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Сатурн. Колір імені — ліловий. Сприятливе дерево — тополя. Заповітна рослина — фіалка. Покровитель імені — бабочка-парусник. Камінь-талісман — аметист.

Ніжні форми імені: Ромчик, Ромко, Рома.

Ім'я і характер: Роман з дитинства і до повноліття часто хворіє. Із-за цього, привикнувши до самотності і постійній опіці родичів, він відчуває труднощі в товаристві в юнацькі роки. Обережний, скритий, душевно ранимий, він здатний захопитися інтересними справами, але ненадовго. Однак досягнувши зрілих років, Роман стає зовсім іншим чоловіком: діяльним, життєрадісним, далекоглядним. Навіть схильний до ризику.

Вибравши собі наречену, Роман довго з нею гуляє, по секрету вивчає її родовід (щоб нащадки були здоровими). Однак діти в нього народжуються хворобливими. Життєве коло, коротко сказати, замикається.

Ім'я в історії і літературі: Святий мученик Роман разом із своїм товаришем постраждав у 297 році в Сирії. За осуд язичницьких поглядів їх піддали тяжким катуванням, а потім повісили на дереві, прибивши цвяхами їм голови.

— Віталій — життєвий (лат.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Меркурій. Колір імені — фіолетовий. Прихильне дерево — тополя. Заповітна рослина — фіалка. Покровитель імені — тигр. Камінь-талісман — сапфір.

Ніжні форми імені: Вітя, Віталик, Віталя, В'єтоль.

Ім'я і характер: Чого Віталій захоче, те в життю і одержить, бо доля до нього дуже доброзичлива. Доля завжди підкидає йому вигравальні карти, і задача лише в тім, щоб ними скористатися. Що й робить Віталій з великим успіхом. Він веселий, гострий на язик, доброзичливий і дружелюбний. Зовнішньо дуже щедрий. (Внутрішньо скоріше всього скупуватий, але стидається цієї риси і весь час намагається позбавитись від неї. Доречі сказати, Віталій взагалі вміє змінити будь-яку рису свого характеру, — якщо сильно постаріється, а головне, якщо він цього захоче).

Віталій любить добре поїсти і випити, повеселитися в компанії, великий прихильник жіночих сердець, але як і більшість чоловіків, чиє ім'я починається на Вік- і Віт-, безсильний перед владою розумної і сильної жінки (особливо коли її сильно любить). Вона може перетворити його у "Ваньку-встаньку". Тоді йому прийдеться забути своїх друзів, свою популярність і лишити свою улюблену справу. Але в нього достатньо сили, волі й розуму це перебути і почати життя наново. Привабливість, чарівність і працелюбство його завжди при ньому, а це його головні козири до досягнення успіхів у життю.

Ім'я в історії і літературі: Віталій — святий мученик. Він разом із матір'ю і шістьма братами був закатований за Христа в Римі у 164 році.

— Юрій — землероб (грець.)

Зодіак імені — Стрілець. Планета — Юпітер. Колір імені — голубий. Сприятливе дерево — тополя. Заповітна рослина — ландиш. Покровитель імені — білий бик. Камінь-талісман — ізумруд.

Ніжні форми імені: Юра, Юрочка, Юрчик, Юрасик.

Ім'я і характер: Юрій спокійний, благородний, стриманий, розсудливий. У нього надзвичайне самовладання. Однак при цьому присутні манери артистичності. Він взагалі актор по натурі. Життя для нього — сцена. Люди — глядацький зал. Юрій — філософ і воїн в одній особі, дуже завзятий, сміливий, здатний досягнути в житті багато дечого. В любові йому довго не везе. До жінок відноситься з іронією і з недовірою, однак, зустрівши свою єдину, він уже не відступить від неї. Особливо, якщо і вона не буде ловити гав, адже Юрій — людина непередбачена. За ним потрібний постійний контроль.

Ім'я в історії і літературі: Святий великомученик Юрій — воїн, той, що здобуває перемогу. Під час гоніння на християн об'явив себе послідовником Христа. Викривав царя-язичника в нечесності і після тяжких мук у 303 році йому відтяли голову.

Юрій Гагарін (1934-1968 р.р.) — перший космонавт у світі.

— Назар — присвячений Богу (др.єврей.)

Зодіак імені — Близнята. Планета — Меркурій. Колір імені — оранжевий. Сприятливе дерево — береза. Заповітна рослина — азалія. Покровитель імені — тапір. Камінь-талісман — хризопраз.

Ніжні форми імені: Назарчик.

Ім'я і характер: Назар — світла, войовнича, суперечлива натура. Його тягне до спокійного життя своєю багатою господаркою, і в той же час у ньому є щось буйне, майже дике, яке не піддається умовлянням. Цим то і притягає Назар до себе жінок, які бачать в ньому сильного чоловіка, повелителя.

Ім'я в історії і літературі: У Тараса Шевченка написана п'єса “Назар Стодоля”, в якій головну роль грає той же таки Назар.

— Анатолій — східний (грець.)

Зодіак імені — Телець. Планета — Місяць. Колір імені — жовтий. Благоприємне дерево — фігове. Заповітна рослина — фіалка. Покровитель імені — ягуар. Камінь-талісман — агат.

Ніжні форми імені: Толя, Толік.

Ім'я і характер: Анатолій — нервовий, збуджений чоловік. Гостро реагує на все, як і його покровитель — ягуар. Його натура вічна загадка — ніколи не знаєш, чого від нього чекати.

Внутрішнє життя Анатолія багате і впорядковане. Якщо вмішується

в чужі справи, то не сумнівається в успіху — так як воля його є такою сильною, що межує із впертістю. Не може представити себе переможеним. Анатолій пристосовується до обставин при умові, що легко підкорить ці обставини собі.

— Євген — благородний (грець.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Венера. Колір імені — блідо-голубий. Сприятливе дерево — липа. Заповітна рослина — незабудка. Покровитель імені — перловиця. Камінь-талісман — жемчуг.

Нижні форми імені: Євгенчик, Геньо, Генік.

Ім'я і характер: Як і у всіх чоловіків, чиє ім'я має ще й жіночу форму, у Євгена присутні сила і слабкість. Причому сила дісталась його зовнішності, а слабкість характеру. Саме, що є сильне в його слабкості — це впертість. Вона рушійна сила характеру Євгена і дозволяє цьому душевному чоловікові досягати деколи немалих висот в житті. Проте Євген працелюб, але в душі тільки й чекає, щоб ця робота скоріше закінчилась.

Він дуже влюбливий і терпить від цього багато неприємностей. Поруч нього буде доброю жінка, яка зрозуміє його характер. Взагалі це милий, добрий, приємний в товаристві чоловік.

Ім'я в історії і літературі: Святий мученик Євген-воїн, під час гоніння на християн у III віці об'явив себе послідовником Христа і в честь цього загинув мученицькою смертю.

Євген Онегін — пушкінський літературний герой.

— Федір, Теодор — дар Божий (грець.)

Зодіак імені — Скорпіон. Планета — Плутон. Колір імені — жовтий. Сприятливе дерево — горіх. Заповітна рослина — півонія. Покровитель імені — майський жук. Камінь-талісман — топаз.

Нижні форми імені: Федя, Федірко, Фідько.

Ім'я і характер: Для федора головне в житті — дружба. Він ставить її вище інших почуттів. Саме велика радість для нього — радість спілкування. Федір уважний співбесідник, завжди готовий терпеливо вислуховувати чужу думку. При цьому обожає по поводу і без powodu давати поради від усієї душі. Гніватися на нього неможливо, так як за версту видно, що його основна риса — людяність.

Ім'я в історії і літературі: Святий великомученик Федір Тирон-воїн — новобранець. Під час гоніння на християн в IV столітті

прийняв Христову віру і спалив один язичний храм, за що, після великих мук, був спалений на вогнищі.

— Семен — почутий (др.єврей.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Сатурн. Колір імені — зелений. Сприятливе дерево — ясен. Заповітна рослина — овес. Покровитель імені — сорока. Камінь-талісман — ізумруд.

Ніжні форми імені: Семенко, Сень.

Ім'я і характер: Семен з дитинства мало говорить. Спочатку це навіть тривожить його родичів. Він допитливий, розглядає бабочок, ящірок, деколи на уроках задає недоречні питання про будову машин, тварин і небес. Любить книжки з історії і мандрівки. Професію вибирає рідкісну. Наприклад, єгиптологом або вулканологом. Веде щоденник. Буває, що все життя збирає рідкісні книги.

Відносини з жінками у Семена доволі складні. Він не прощає образ і помилок. Так що в старості живе самотньо. Він має багато друзів. Семен завжди прийде на допомогу у важку хвилину, але не обмине без повчання.

Ім'я в історії і літературі: Святий старець Симеон зустрів Богодитину в Єрусалимському храмі. Цей день в народі називають Стрітеним Господнім.

— Ілля, Ілько — віруючий, кріпость Господня (др. єврей.)

Зодіак імені — Марс. Планета — Сонце. Колір імені — світло-червоний. Сприятливе дерево — в'яз. Заповітна рослина — васильок. Покровитель імені — соловейко. Камінь-талісман — алмаз.

Ніжні форми імені: Ілько, Ілаш, Ілашко.

Ім'я і характер: Ілля — добрий господар з дитинства. У нього розвинуте почуття власності: улюблена справа, улюблена гра його. Він організовує їх і як би несе відповідальність за їх результати. По натурі: добрий, незлобний, прямий, відкритий чоловік. Деколи по не зрозумілих причинах запалюється, свариться. Тоді його важко втихомирити. Він не любить фантазувати — вважає конкретні результати.

Ілля благородний чоловік, дуже вірний сім'ї. Може потрапити під дурний вплив своїх товаришів, але ненадовго. Ілля завжди бажає справжньої любові. Стриманість, холодні відносини і зневага для нього не виносимі. Він проявляє гарячковість, але скоро відходить і

картає себе за нестриманість. При всіх своїх вадах, вміє тримати своє серце в порядку. Спочатку звіє гніздечко, а потім приведе туди свою любовиму.

Ім'я в історії і літературі: Святий пророк Ілля — один із найвеличніших пророків старого завіту.

Ілля Муромець — богатир. Ілля Рєпін — великий і визначний художник.

— Олег — священний (др. сканд.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — темно-голубий. Сприятливе дерево — горішник. Заповітна рослина — камалія. Покровитель імені — полоз. Камінь-талісман — жемчуг.

Ніжні форми імені: Олежик.

Ім'я і характер: Олег народжується з почуттям зверхності над людьми. Це почуття йому деколи невдається придавити в собі, що шкодить йому в товаристві. Це практик, романтик. Він напористий, впевнений в собі, уважний і дуже працьовитий. Для того, щоб настояти на своєму, доходить до занудства. Здатний на цьому праведному шляху нажити собі багато ворогів. Він утискувач, дуже любить гроші. Будучи зразковим сім'янином, деколи не проти використати свій тонкий нюх на стороні. З ним треба бути уважним, бо в нього на першому плані особисті інтереси. Якщо заради них треба піти на підступність і навіть зраду — Олег не зупиниться ні перед чим.

Ім'я в історії і літературі: Святий Благочинний князь Олег Брянський, монах заснованого ним Брянського монастиря в XIII столітті.

Олег — перший князь Київський.

— Танасій — воскреслий (грець.)

Зодіак імені — Водолій. Планета — Венера. Колір імені — оранжевий. Благоприємне дерево — жасмін. Заповітна рослина — ландиш. Покровитель імені — теля. Камінь-талісман — есмеральд.

Ніжні форми імені: Танасик, Танаско.

Ім'я і характер: Танасій — людина дуже тонкої натури. Дуже ранимий. Здається в нього весь час напружуються нерви. Але це не значить, звичайно, що він з ранку до вечора плаче або істерично кричить. Просто так хворобливо ніхто не сприймає недосконалість оточуючого середовища. Хоча і радіти його красою і гармонією

ніхто так не вміє, як Танасій.

Ім'я в історії і літературі зустрічається рідко.

— Богдан — даний Богом (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Овен. Планета — Марс. Колір імені — зелений. Прихильне дерево — лавр. Заповітна рослина — безсмертник. Покровитель імені — вампір. Камінь-талісман — зелений мармур.

Ніжні форми імені: Богданчик, Данчик, Даня.

Ім'я і характер: Богдан зовнішньо — врівноважений, володіє собою. Проте в ньому сильні тваринні інстинкти. Він цінить товариство людей з невеликим інтелектом і якимось психологічними відхиленнями. Йому стає розуміння і любові, щоб бути щасливим. В будь-яких випадках від нього важко дочекатися вибуху емоцій. Він живе за принципом: навіщо нервуватися і злитися, якщо і так нічого не зміниться. Між іншим у Богдана практичний розум, при найменшій можливості вийти із скрутною ситуації. Він не спішиться з честю виходити із неприємного становища.

Ім'я в історії і літературі: Богдан Хмельницький — полководець, гетьман України.

— Антон — противник (грець.)

Зодіак імені — лев. Планета — сонце. Колір імені — жовтий. Прихильне дерево — клен. Заповітна рослина — часник. Покровитель імені — гепард. Камінь-талісман — гранат.

Ніжні форми імені: Антосик, Антось.

Ім'я і характер: Антон не встряває ні в які авантюрни і сумнівні справи, поки все не вияснить. Він об'єктивний. Здатний до самопожертви, хоча йому бракує сміливості і віри в свої сили. Антон часто сам не знає, що хоче, або не може ясно висловити свої бажання. Тому не належить до тих людей, що займають високі посади. Справа в тому, що він довго думає, тягне перш чим прийняти якесь важливе рішення. Якщо прийме, то зовсім інше. В компанії Антон деколи тримається на віддалі, але вірний товариш. Дуже чуйний до невдач.

Ім'я в історії і літературі: Святий юнак Антоній-воїн, коли бачив, як страчували святого великомученика Георгія, який одержав перемогу, то зразу повірив у Христа. За те його, після страшних катувань у 303 році спалили на вогнищі. Російський письменник Антон Чехов.

— Онуфрій — священний бугай, подібний Богу (грець.)

Зодіак імені — Близнята. Планета — Прозерпина. Колір імені — бірюзовий. Прихильне дерево — граб. Заповітна рослина — дзвіночок. Покровитель імені — хамелеон. Камінь-талісман — бірюза.

Ніжні форми імені: Онуфрик, Онуфрійко, Онуфрійчик.

Ім'я і характер: Онуфрій — творець, робітний. Ще хлопчиком вже майструє санки, візочки, лагодить і розбирає старі механізми. Коли стане дорослим, то може стати інженером, будівничим. Обгрунтованість, неспішність, цілеспрямованість забезпечують Онуфрію життєві успіхи. В любові він постійний, надійний, думає про сім'ю і не відказує на труднощі. Однак в старші роки стає сварливим. Проте доказано, що Онуфрії є довгожителлями.

Ім'я в історії і літературі трапляється рідко.

— Вадим — симпатичний сварливий (ст. слов'ян.)

Зодіак імені — Телець. Планета — Місяць. Колір імені — лимонно-жовтий.. Прихильне дерево — горіх. Заповітна рослина — георгіна. Покровитель імені — віл. Камінь-талісман — бірюза.

Ніжні форми імені: Вадік, Вадимко.

Ім'я і характер: Загадка особистості Вадима деколи пояснюється суперечливістю тлумачення його імені. Чим може притягати людей баламут у сварках. Справа в тому, що Вадим — натура специфічна, він легко вгадує людські думки і поступки, і сам підвладний бурхливим пристрастям. Прекрасний аналітик, він набагато вперед може передбачити свої дії, може потерпіти і невдачі із-за дуже азартної гри.

В юності Вадиму приходиться вибирати життєвий шлях після довгих і болісних коливань. Він забагато володіє талантами. Ці сумніви переслідують Вадима все життя. Тому він рідко досягає вершин своїх можливостей. На жінок це ім'я діє інтригуюче, тому любовні пригоди Вадима деколи закінчуються трагічно.

Ім'я в історії і літературі: Преподобний мученик Вадим, архимандрит, потерпів за віру Христову у 376 році.

— Тарас — бентежник (грець.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Уран. Колір імені — червоний. Сприятливе дерево — в'яз. Заповітна рослина — водозбір. Покровитель імені — карась. Камінь-талісман — топаз.

Ніжні форми імені: Тарасик.

Ім'я і характер: Тарас з ранніх років вірить у свою зірку. Готується до великих звершень. Лише набагато пізніше він зрозуміє, що для великих справ потрібні важливі часи. Він тяжко переживає ці моменти. Крашій шлях для носіїв цих імен — вибрати військову службу, стати рятувальником або лікарем.

Дружину вибирає, як правило тендітну дівчину, сентиментальну, яка все життя мріє про неземне блаженство в любові. На старості Тарас стає чудакуватим, побожним, розшукує своїх друзів дитинства, яких вже багато не має в живих.

Ім'я в історії і літературі: Святий Тарас, патріарх Константинопольський, за благочестиве життя і ревність за православну віру, із царських сановників був назначений патріархом. Помагав бідним, побудував багато монастирів.

Тарас Григорович Шевченко — геніальний пророк нашої нації.

Тарас Бульба — герой твору Миколи Гоголя.

— Євстахій — стійкий (грець.)

Зодіак імені — Ваги, Планета — Сатурн. Колір імені — лимонно-зелений.

Сприятливе дерево — верба. Заповітна рослина — білий мак. Покровитель імені — жирафа. Камінь-талісман — топаз.

Ніжні форми імені: Стась, Стах.

Ім'я і характер: Євстахій дуже інтелігентний, спостережливий, здатний до логічного мислення. У нього аналітичний склад розуму. За яку б справу не брався, робить її добре, інакше просто не вміє. Він постійно бажає самоудосконалюватися, але Євстахію це не під силу.

Ім'я в історії і літературі: Святий великомученик Євстахій, полководець римський. За віру Христову, його разом із жінкою і синами вкинули в розпеченого мідного бика. Там усі загинули мученицькою смертю.

— Валерій — сильний, здоровий (лат.)

Зодіак імені — Скорпіон. Планета — Плутон. Колір імені — жовтий. Прихильне дерево — каштан. Заповітна рослина — півонія. Покровитель імені — жук-скарабій. Камінь-талісман — малахіт.

Ніжні форми імені: Валерка, Валера, Валя.

Ім'я і характер: Валерій наполегливий і хоробрий. Він легко за-

войовує повагу в колективі і стає його лідером. Володіє ясністю розуму і холоднокровністю. Не дивлячись на спокусу зі сторони жінок, він ніколи не зрадить дружину. Дуже прив'язаний до сім'ї.

Ім'я в історії і літературі: Святий мученик Валерій Севастійський в числі інших сорока мучеників за віру Христову, після тяжких мук і тортур був голим опущений під лід в озеро.

— Вячеслав — найславніший (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Ваги. Планета — Венера. Колір імені — блідо-золотистий. Сприятливе дерево — дикий горіх. Заповітна рослина — вереск. Покровитель імені — буйвол. Камінь-талісман — топаз.

Ніжні форми імені: Вячек, Славік.

Ім'я і характер: Вячеслав — сильний працівник і терпеливець. З дитинства привчає себе не користуватися чиею небудь допомогою. Не признає ніякі поради. Це одинокий бігун на довгу дистанцію в ціле життя.

Власне самоудосконалення — це його девіз. Носії цього імені люблять вчити іноземні мови, ходять ранками в басейн, не вживають алкоголю. Вони вперті, честолюбиві, але як правило не бажають бути великими керівниками.

У сімейному житті Вячеславу не везе. З першою жінкою не знайде спільної мови, бо вона вважатиме його тираном. Зате з другою — в них буде повна гармонія.

Ім'я в історії і літературі: Святий Вячеслав, князь чеський, сподобався Богу своєю роботою про поширення Христової віри в Чехії. За любов до церковної молитви, милосердя, був убитий в 10-му столітті своїм братом Болеславом на порозі церкви, коли йшов до ранішньої молитви.

— Ростислав — зростаюча слава (ст.слов'ян.)

Зодіак імені — Риби. Планета — Венера. Колір імені — сірий-стальний. Сприятливе дерево — сосна. Заповітна рослина — незабудка. Покровитель імені — щука. Камінь-талісман — жемчуг.

Ніжні форми імені: Ростик.

Ім'я і характер: Ростислав вже своїм ім'ям, як би зобов'язаний подавати великі надії, йти вгору по сходах успіхів. У шкільні і студентські роки, звичайно, так і стається. Завдяки працьовитості він рахується у відмінниках, а, отримавши диплом, знаходить роботу по

душі, переважно в сфері мистецтва або бізнесу. Але прижитися в колективі Ростиславу буває важко. Він дуже владолюбний і не ховає своїх амбіцій. До того всього схильний до підступності. В гостях скоро хмеліє, багато говорить, і може проговоритися навіть в деяких секретах.

Ростислави великі картярі, ігроки по бігу. Як правило їх супроводжує вдача. Як не парадоксально, але Ростислави бувають великими воєначальниками.

Ім'я в історії і літературі: Благовірний князь київський Ростислав, внук Мономаха, був дуже миролюбивим. У Смоленську побудував багато церков.

ІНШІ ІСТОРІЇ

Хочете вірте, хочете — ні!
Коли краще одружуватися?
У січні - рано повдовіти
У лютому- жити в сімейній злагоді
У березні - жити на чужині
У квітні- зазнати зради у власному домі
У травні - щастя буде перемінним
У червні - медовий місяць триватиме усе життя.
У липні - збереже про своє життя кисло-солодкі спомини
У серпні- чоловік буде коханим і другом
У вересні - тихе і спокійне життя.
У жовтні- життя буде трудним і важким
У листопаді-дуже багате життя.
У грудні - зорі кохання щороку сятимуть все яскравіше.
(Із календаря “Дамський світ” 1912 року)

Скажи мені, як тебе звати?
Вважають, що про характер людини кажуть і її ініціали. Якщо вірити таким дослідженням на цю тему, то літери означають:

- А- сила та влада
- Б- здатність до великих почуттів
- В- непостійність, відсутність систематичності
- Г- таємничість
- Д- товариськість, вміння притягувати людей

Е- пошук психологічної рівноваги
Є- вміння мобілізуватися
Ж- невпевненість
З- схильність до сумнівів, матеріальні труднощі
І- вразливість, напруження
К- великі запити і нервозність у їх досягненні
Л- дріб'язковість, логіка, велика винахідливість
М- працелюбство і педантичність
Н- велика енергія та творчі амбіції
О- велика емоційність
П- скромність, дистанція, але й самотність
Р- постійне напруження, сильна емоційність
С- часті депресії, пригніченість, нервозність
Т- безкінечні пошуки, гонитва за ідеалом
У- переляк, інтуїція
Ф- ніжність
Х- сексуальні проблеми
Ц- схильність до зовнішнього вияву внутрішніх переживань
Ч- вірність
Ш- ревності, безкомпромісність
Щ- мстивість, розвинені інтелектуальні здібності
Ю- великі амбіції, відсутність систематичності
Я- інтелігентність, творчі здібності

Як Ви спите?

Виявляється, можна вгадати характер людини по тій позі, в якій вона звичайно спить. Французький психолог П'єр Давійо, вивчаючи різні пози людей під час сну, дійшов висновку, що:

— ті, хто спить на животі, незадоволені, як правило, своєю професією.

— ті, хто спить на спині — сильні особистості й повністю задоволені своїм життям.

— ті, хто спить зігнувшись або притиснувши до себе подушку, схильні до нудного настрою і потребують ніжності.

— ті, що укриваються ковдрою з головою, частіше від інших похмурі песимісти. А Ви?

СХІДНИЙ ГОРОСКОП (японський, китайський)

Мавпа	Півень	Собака	Кабан	Щур	Віл	Тигр	Кролик	Дракон	Змія	Кінь	Вівця
			(свиня)		(бик)	(кіт)					(коза)
1920	1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930	1931
1932	1933	1934	1935	1936	1937	1938	1939	1940	1941	1942	1943
1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953	1954	1955
1956	1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967
1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979
1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991
1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003
2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027
2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	2035	2036	2037	2038	2039
2040	2041	2042	2043	2044	2045	2046	2047	2048	2049	2050	

— Рік мавпи — це саме ненадійні і суперечливі люди. Розумні, спритні, винахідливі, оригінальні і легко вирішують самі складні проблеми. Майже немає такого поля діяльності, де б вони не могли розвернутися. Однак їх легко відговорити і переконати. Вони хочуть все зробити тут же в цю хвилину. Сама легка перешкода може зіпсувати їм настрій, перекреслити їх плани. Більшість з них відрізняються нерішучістю. Це темпераментні і своєвільні люди (запальні, гарячі), але скоро відходять. Вміють приймати рішення, володіють здоровим глуздом.

В рік мавпи народилися: О.Македонський, Леонардо да Вінчі, Дж.Бруно, І. Кожедуб, О. Коллонтай, О. Герцен, Є. Лигачов, К. Рокоссовський, Г. Чичерін, О. Денікін, Нестор Махно, Чемберлен.

— Рік півня — глибокі (мислителі) і обдаровані особистості. Люблять роботу і віддані своїй роботі. Стараються виконати будь-які зобов'язання, які їм навіть не під силу. Дуже переживають при невдачах. Деколи трохи ексцентричні, не зразу знаходять контакт з людьми, які їх оточують. Завжди впевнені в своїй правоті, і деколи дійсно бувають праві. Досить часто ці люди самотні і замкнуті. Хоч вони і можуть переконувати, що вони рішучі, але насправді — боязливі, несміливі, нерішучі, сором'язливі. Плани, які вони виношують, ніколи не виконуються. В них бувають різкі підйоми і також різкі спади

особистих почуттів. У житті періоди удач чергуються з періодами невдач. Вони можуть бути егоїстичними, але й надзвичайно прямодушними і здібні на відчайдушні і сміливі дії.

В рік Півня народилися: І. Геббельс, Олександр І, О. Суворов, І. Конєв, К. Мерецьков, І. Баграмян, Б. Монтгомері, В. Даль, Сократ, Я. Свердлов, О. Колчак, А. Громико.

— Рік Собаки — ці люди володіють найкращими людськими рисами: вірні, чесні, викликають довір'я тим, що можуть берегти тайни. Однак трохи егоїстичні, ексцентричні і дуже впertі. До багатства не виявляють особливої уваги, але гроші в них є завжди. Можуть бути емоційно холодними, нетовариськими. Дивляться на все критично, відомі гострим язиком.. Знають, за що борються, виступають завжди за справедливість. Доводять почату справу до кінця і завжди перемагають. Із них виходять прекрасні керівники.

У рік Собаки народилися: Ціцерон, Т. Шевченко, Вольтер, А. Дюма, Г. Мопассан, В. Гюго, Е. Ремарк, М. Лермонтов, М. Карамзін, М. Салтиков-Шчедрін, Е. Тельман, О. Твардовський, В. Лебєдєв-Кумач, І. Папанін, У. Черчілль, С. Орджонікідзе, П. Століпін.

— Рік Свині (Кабана) — цих людей відрізняють хоробрість і здатність до самопожертви. Все за що беруться, роблять з повною віддачею сил. Визнають тільки прямий шлях, і ніколи не відступають. Дуже чесні і хоробрі люди. З іншими людьми сходяться важко, але своїм небагатьом друзям вірні до кінця свого життя. Ніколи не залишають друзів у біді.

Небагатослівні, але дуже цікаві, багато читають, добре інформовані. Бувають запальні, але не люблять сварок і прирікання. Добрі і уважні до любимих і знайомих, хоча їх сімейні справи не завжди йдуть гладко. Завжди стараються ліквідувати всі конфлікти і не допускають до довгих сварок. Які би складні проблеми перед ними не виникали, ніколи не опускають рук. Характерні впливи короткохвилинних поривів.

В рік Свині народилися: Д. Рокфеллер, М. Калінін, Т. Живков, Р. Рейган, К. Черненко, Г. Алієв, В. Ярузельський, Ф. Канаріс, М. Паскаль, Чингіз-хан, Бісмарк, Вернадський, Дейнека, М. Келдиш, А. Луначарський, Джон Рід, Е. Хемінгуей.

— Рік Щура — народжені під цим знаком володіють приємною зовнішністю, привабливі, цілеспрямовані, працелюбні, стараються весь час до примноження багатства. Ощадливі, люблять економити гроші. Забути про ощадливість вони можуть лише при захопленні чимось. Щедрі тільки з тими кого люблять. Акуратні до педантичності. В багатьох випадках нелогічні. Честолюбиві. Як правило, досягають великих успіхів і добиваються свого. Не вміють зберігати зовнішнє самовладання, легко впадають у гнів. Переважно чесні і відкриті, але володіють рисами пліткувати.

В рік Щура народилися: У. Шекспір, Петро I, Жюль Верн, Джек Лондон, Лев Толстой, М. Чернишевський, Л. Файєрбах, М. Усаковський, А. Туполев, М. Глінка, Еміль Золя, Кім-Ір-Сем, Я. Кадар, Д. Кунаєв, М. Бухарін, М. Торез, М. Литвинов, Г. Гімлер, М. Борман, Х. Гудеріан.

— Рік Бика (Вола) — ці люди терпеливі, небагатослівні, викликають велике довір'я. Однак деколи вони можуть бути ексцентричні, легко виходять із себе. В цей час їх треба остерігатися — гнів Бика не має меж. Звичайно малослівні, мало говорять, тільки в момент захоплення бувають красномовні. Володіють переважними розумовими і фізичними даними. Вважаються людьми легкого характеру, але при цьому часто проявляють впертість, не люблять заперечень. Деякі із них дивляться на любов, як на спорт, що веде до непорозуміння з близькими.

В рік Вола народилися: І. Сеченов, І. Крилов, М. Кутузов, Б. Наполеон, О. Аракчєєв, Г. Гусак, Ж. Клемансо, О. Покришкін, Ф. Дзержинський, В. Ніколаєва-Терешкова, С. Михалков, Симон Петлюра, А. Гітлер.

— Рік Тигра — люди цього знаку дуже чутливі, схильні до роздумів і дуже нервові. Звичайно користуються повагою, але часто вступають у конфлікти із старшими або начальством. Нерідко приймають нерозважені і неправильні рішення. Деколи приходять до правильних рішень, але запізно. В цілому це мужні і сильні люди і їх, як правило, оцінюють по достоїнству.

В рік Тигра народилися: М. Робесп'єр, Д. Донський, І. Грозний, К. Маркс, В. Ногін, П. Кропоткін, Л. Бетховен, Д. Ейзенхауер, Хо-Ші-Мін, Магомет, Шарль де Голь, П. Врангель, В. Молотов, Ю. Андропов, К. Мазуров, М. Суслов.

— Рік Кролика (Кота) — ці люди володіють світлою індивідуальністю, талановиті і честолюбні. Доброчесний, витриманий, відрізняється бездоганим смаком. Викликає загальне захоплення і довір'я. Матеріальні умови складаються добре. Ці люди люблять деколи попліткувати, але при цьому досить тактовні і не злі. Ніжні до тих, кого люблять, але до близьких родичів прив'язані мало. Майже ніколи не сердяться, володіють прекрасними діловими якостями. Добросовісні і вірні обов'язкові, хоч деколи бувають педантичними, деколи проявляють схильність до меланхолії. З них могли б вийти прекрасні гравці, але вони рідко грають будучи людьми консервативними і обережними.

В рік Кроля народилися: Ю. Пілсудський, Й. Сталін, Б. Савинков, У. Гарріман, І. Курчатова, А. Ейнштейн, А. Гречко, С. Вавілов, К. Сімонов, В. Жуковський, Ю. Фучек, Д. Гарібальді, А. Сміт.

— Рік Дракона — люди цього знаку володіють прекрасним здоров'ям, енергійні, легко сердяться, деколи вперті і грізні. Чесні, емоційні, рішучі, на них можна покластися. Відрізняються самовіллям. Відкриті і їх думки завжди обгрунтовані. Вони спосібні, не люблять позичати грошей і виступати перед людьми. Мають нахил до м'якосердечності і часто дозволяють іншим взяти над собою верх, але ненадовго. Вони скоро звільняються від своїх блудних кроків. Одружуються, як правило в ранньому віці, або не роблять цього ніколи. Користуються любов'ю людей, які їх оточують.

В рік Дракона народилися: Ж.-Ж. Руссо, Ф. Енгельс, Г. Плеханов, цар Микола I, цар Микола II, Б. Шоу, П. Неруда, М. Шолохов, М. Горький, Ю. Цеденбал, Е. Шеварнадзе, Броз Тіто, А. Косигін, Д. Карбишев, А. Гайдар.

— Рік Змії — ці люди складні, від народження наділені мудрістю, мало говорять. Їх справи завжди йдуть добре, часто бувають скупими. Деколи егоїстичні, пихаті. Однак, можуть проявляти активну участь серед своїх менш удачних товаришів. Часто перегинають палицю, не вірячи порадам інших, орієнтуються тільки на себе. Рішучі і цілеспрямовані характери, гостро переживають свої невдачі. Зовнішньо спокійні, але рішучі натури. Як завжди відрізняються зовнішньою і внутрішньою привабливістю, що при деякій легковажності веде до сімейних ускладнень.

В рік Змії народилися: А. Радищев, М. Некрасов, І. Гете, Ф. Достоєвський, В. Маяковський, А. Керенський, А. Лінкольн, К Ворошилов, І. Ріббентроп, П. Тольятті, К. Цеткін, Мао-Цзе-Дун, В. Ульянов.

— Рік Коня — ці люди дуже популярні. Володіють веселим характером, вміють рахувати гроші. Розумні, проникливі, хоча деколи багато говорять. Талантливі, все їм вдається, звертають на себе увагу дуже помітною одежею або невимушеною поведінкою.

Самовпевнені, знають собі ціну і небайдужі, особливо чоловіки до жінок. Мають здатність про все забувати, якщо хтось зачепив їх особисті почуття.

У все, що до них відноситься, вкладають максимум сили і страждання за виключенням службових обов'язків. Люблять розваги і великі зборища. Обожають бути в центрі подій. Дуже незалежні і рідко прислухаються до порад, при цьому поступають по власному наміру.

В рік Коня народилися: Л. Корнілов, Г. Трумен, Ф. Рузвельт, В. Ленін, М. Хрущов, Л. Брежнєв, М. Чаушеску, Й. Антонеску, О. Довженко, А. Міцкевич, Г. Дімітров, П. Демічев, П. Машеров, І. Ньютон.

Рік Вівці (Кози) — люди цього знаку наділені даними в галузі прекрасного мистецтва. На перший погляд, у них все виходить краще чим у інших. Але часто бувають безпорадні в життю, так як встидливі і здатні до песимізму. Нерішучі, майже не приймають самостійних рішень. Як правило вони дуже віруючі. Вождів з них не буває. Вони не відрізняються красномовством, але свої переконання відстоюють і люблять свою справу. Грошей переважно мають багато, цінять вигоду з ними зв'язану. Розсудливі, м'які, доброзичливі, володіють добрим смаком.

В рік Вівці (Кози) народилися: Г. Потьомкін, К. Лібкнехт, Л. Каменєв, М. Булганін, Р. Зорге, А. Мікоян, Х. Колумб, Архімед, Мікеланджело, Сервантес, А. Чехов, Муссоліні, О. Пушкін, С. Будьонний, О. Толстой, М. Горбачов.

ЛЮБОВ, ШЛЮБИ, РОЗЛУЧЕННЯ

Вище висвітлено Східний гороскоп не дарма. В Топорівцях, як і по всій Україні, та і в світі — багато розлучень. Молоді люди знайомляться між собою, закохуються, закінчується це зговориною, потім весіллям. До цього моменту такі всі добрі, такі гарні, який майбутній

зять приємний, яка гарна невістка, а яка розумна (розуму би стало на десятох міністрів). А свати! Та що там говорити! Відгуляли весілля і на тобі! Зять нікудишній. Невістка така дурна, як її мама. А свати? Аби їх шлях трафив!

А Східний гороскоп дає роз'яснення в якійсь мірі — знайомитися, любитися, кохатися всім можна, але брати шлюб не всім, бо!

Чоловік — МАВПА

Жінка

Щур — Саме краще сполучення. Жінка-Щур буде обожнювати Мавпу і вони будуть щасливі

Бик — Любить Мавпу, а вона досить розумна, щоби без утрати вийти із цього сімейного конгломерату.

Тигр — Не зовсім спокійно. Мавпа може завертати Тигром.

Кіт — Мила сім'я при умові, якщо Мавпа не стане дуже плодovитою.

Дракон — Можна. Мавпа — прекрасна комедіянтка. В ній багато зачарованості.

Він, як завжди, буде розчарований, але не покаже цього.

Змія — Можна..., якщо Змія цього хоче...Все залежить від Мавпи і від Бога.

Кінь — Ні! Коню потрібні дійсні гарячі почуття. Він ненавидить спритність і хитрість в любові.

Коза — Якщо у Мавпи є гроші, то чому ні? Коза Мавпу розважає

Мавпа — Дійсні співучасники. Можуть піти далеко.

Півень — Мавпа може підсміюватися над Півнем все життя, а він навіть не замітить. Це головне.

Собака — Не рекомендується. Собака буде мучитися. Вона велика ідеалістка.

Свиня — Можливо. Дуже легко одурманити Свиню. Але Мавпа не має бажання. Вона просто поважає Свиню.

ПІВЕНЬ

Щур — Вони будуть жити бідно.

Бик — Це було би прекрасно, якщо би у пихатого Півня не було бажання командувати. Необхідно стримуватися.

Тигр — Ні. Жінка-Тигр не переносить зверхності Півня і буде відноситися до нього несправедливо.

Кіт — Ні в якому разі. Кіт у відчаї від верховенства Півня, навіть

незначного.

Дракон — Так. Якщо у жінки блискуча репутація і Півень скористається з цього.

Змія — Чому би й ні? Вони досить добре доповняють одне одного, а у Змії досить розуму, щоби не втратити себе.

Кінь — Ні! Він втече від неї. Для неї любов — серйозна річ.

Коза — Ні! Коза могла би жити любов'ю і чистим повітрям, але робота не її справа. Вид працьовитого Півня втомить її.

Мавпа — Вона зможе багато витягнути з Півня, але він буде нещасливий, а Мавпа — незадоволеною.

Півень — Неможливе спільне життя, вічні сімейні сцени забезпечені.

Собака — Ні! Пес погано переносить зверхність. Вона буде досить цинічною.

Свиня — Дуже агресивний Півень замучить Свиню. Вони не підходять одне одному.

СОБАКА

Щур — Чому би ні? Щур принесе сентиментальність і реалізм.

Бик — Важко, але можна. Якщо жінка Бик задоволена керівництвом в домі.

Тигр — Добре, але трохи по-дурному. У нього не буде щоденного почуття.

Кіт — Добре. Жінка — Кіт буде добрим радником. Вона принесе Псові свою вірність і дома буде спокій.

Дракон — Ні! Пес не той чоловік, щоби сліпо чим-небудь захоплювався. У нього інші справи.

Змія — В крайньому випадку. Якщо Змія не дуже вимоглива.

Кінь — Так. Пес посвятить себе своїм справам. Всі будуть задоволені.

Коза — Ні! У кого першого наступить нервова депресія?

Мавпа — Можливо. Але дуже стримано, проблематично, так як вони обоє трохи циніки. В них не має ілюзій у відношенні інших.

Півень — В крайньому випадку. Але жінці треба організувати вечора-зустрічі з прийомом для друзів і все може бути добре

Пес — Так. Але будучи зовсім безкорисними, вони можуть мати фінансові неприємності.

Свиня — Добре. Веселість Свині урівноважить Собаку. Вони обоє великодушні, і Свиня часто буває багатою.

СВИНЯ

- Щур — Добре. Вони будуть щасливі і Щур не буде проявляти себе досить агресивно.
- Бик — Гм! Свиня буде шукати на стороні задоволення, яке вона не зможе знайти вдома. Тоді в нього будуть неприємності.
- Тигр — Чому би ні?. Тигр навмисно не буде зловживати добротою Свині.
- Кіт — Все було би добре, якби Кіт любив розбещеність. Але Свиня буде шукати втіхи таким способом, що Кіт не знайде поводу для незадоволення.
- Дракон — Так. Але Свиня буде дуже слугувати Дракону. То буде не добре для неї.
- Змія — Бідна Свиня! Вона буде заморожена. Її вже не стане на вільний жарт.
- Кінь — Свиня буде страждати від егоїзму Коня, страсть якого вона не зможе задовільнити.
- Коза — Так як у Свині завжди багато грошей, Коза буде щасливою. Скільки треба часу, щоб її вкоротати?
- Мавпа — Чому би ні? Мавпа поважає Свиню.
- Півень — Свиня терпелива, дуже поблажлива. Союз можливий.
- Собака — Добре. Любов закладена на взаєморозумінні і повазі.
- Свиня — Добрий союз. Взаємні поступки. Вони добре будуть жити вдвох.

ЩУР

- Щур — Два Щури ніжно люблять одне одного.
- Бик — Міцний шлюб. Жінка буде тримати чоловіка під каблуком, але вірна і реалістична. Зможе зробити чоловіка щасливим.
- Тигр — Без майбутнього. Тигр думає за великі речі, а Щур сидить на місці і мішає Тигрові..
- Кіт — Хоч Кіт спокійний, але в нього завжди є спокуса з'їсти Щура. Від шлюбу краще втриматися.
- Дракон — Можна. Дракон любить, щоби йому підлещували. А хто може це найкраще зробити, як не закоханий Щур.
- Змія — Вона буде щаслива. Але, будучи часто невірною, принесе нещастя Щуру.
- Кінь — Страсть до почуттів сильних. Розлучення. Трохи, що не злочин. Ніколи!
- Коза — З гріхом пополювині. Якщо портфель Щура добре наповнений,

Коза буде задоволена, але Щур поведінкою Кози — ніколи.
Мавпа — Буде щаслива з Щуром. Щур зачарований Мавпою і все буде її прощати.
Півень — Гм! Щур терпеливий, і хоч Півень базікало, у нього все-таки є свої переваги.
Собака — Інтересно. Все може пройти добре, хоч Щур не буде часто вдома.
Свиня — Добре. Щур і Свиня можуть бути удвох щасливими.

БИК

Щур — Сто раз так! Все спокійно. Щур може сильно любити.
Бик — Матеріалісти і консерватори. Будуть дуже слухатися своїх родичів, їхніх порад.
Тигр — Спільне життя неможливе. Бик знищить Тигра. Тигр буде нещасливим.
Кіт — Все може бути. Вони не дуже підходяща пара. Але Кіт терпеливий, дипломатичний.
Дракон — Конфлікт. Дракон любить блищати, а Бик по своїй натурі не довіряє всьому тому, що блищить.
Змія — Якщо Змії вдасться обдурити Бика про свої позашлюбні відносини, то все може бути добре. Вона буде старатися це зробити. Але якщо Бик розкусить...
Кінь — Важко. Вони не розуміють одне одного. Кінь незалежний і темпераментний буде боятися Бика. Буде страждати.
Коза — Бик не переносить фантазій і за будь-яку ціну не хоче носити роги. Вони не будуть щасливі.
Мавпа — Бик не любить Мавпу. Вона піде на ряд уступок, але все одно буде мучитися.
Півень — Повна згода. Півень буде спокійно гоноровито утверджуватися в своїй сім'ї.
Собака — Складність. Собака — революціонер, Бик — консерватор. У них різні погляди на життя.
Свиня — Свиня все перенесе, але не суворе поводження. В спільних відносинах вона знайде сили віддати.

ТИГР

Щур — Гм! Якщо Щур дозволить Тигру пускатися в пригоди, ніхто не помішає тому, щоб вони святкували брильянтове весілля.

- Бик — Ні в якому разі. Тигр буде знищений. Тигрові треба остерігатися такого шлюбу.
- Тигр — Якщо в них і є згода, всеодно спільне життя не рекомендується.
- Кіт — Натягнуті відносини. Але вони розуміють одне одного. Кіт може протистояти Тигру. Проте він знайде можливість посміятися над Тигром.
- Дракон — Дві сили. Дракон буде корисний Тигрові своєю розсудливістю і обережністю.
- Змія — Ніколи! Повне і безнадійне незрозуміння між собою. Мудрість і ентузіазм не сумісні.
- Кінь — Добре. Кінь може задовільнити Тигрову черезмірну гарячковість, і залишитися незалежним. Тигр зайнятий...
- Коза — Погано. В момент гнівного спалаху Тигр буде шукати Козу, щоб з'їсти.
- Мавпа — Важко, але можливо, якщо Тигр буде шукати пригоди, Мавпа може його зачарувати.
- Півень — Тигр стане вище над Півнем. Півень не зможе зайняти своє місце в сім'ї, і не буде знати, як йому бути.
- Собака — Все буде добре. Вони будуть разом сповідувати одні і ті ж ідеї. Разом будуть боротися з труднощами. При цьому навіть забудуть про любов.
- Свиня — Розуміє і поважає Тигра. Тигр ризикує втомити її. Свині необхідно захищатися.

КРІЛИК (КІТ)

- Щур — Вічно буде в загрозі, бо Кіт завжди буде намагатися його знищити.
- Бик — Може бути... Але Кіт знущається над тими, хто хоче ним командувати.
- Тигр — Важко. Тигр в даному випадку має складний характер, але й Кіт є спритним... і любить посміятися над ким-небудь.
- Кіт — Можна, якщо в них не має дітей.
- Дракон — В крайнім випадку. Якщо Дракону не стане скучно в кутку біля вогню.
- Змія — Вони будуть разом споглядати. І ці двоє будуть із задоволенням споглядати одне одного.
- Кінь — Можливо, якщо Кінь не втомиться. Але Кіт може зрозуміти Коня.

Коза — Добре. Кіт любить фантазії Кози. Артистичність їх зближує.
Мавпа — Забавна, але часто за рахунок інших. Вони будуть веселитися разом.

Півень — Кіт погано переносить Півня в своєму домі. Півень буде створювати сцени. Півню захочеться бачити більше світа.

Собака — Все буде добре, якщо не почнеться війна. Всяка справа, якому Собака буде вірна, зробить життя Кота нестерпним...

Свиня — Добре. Дуже добре, якщо Свиня не буде займатися гульнею.

ДРАКОН

Щур — Добре. Щур буде користний Дракону і Дракон буде Щурові вдячний.

Бик — Ні! Вічний конфлікт із-за влади. І ще — Дракону буде скучно.

Тигр — Так. Не дивлячись на зіткнення. Дракон зможе вплинути на Тигра, який буде слухати його поради, навіть якщо вони погані.

Кіт — Дуже добрий союз. Світські якості і дипломатія Кота будуть тішити пихатість Дракона.

Дракон — Фейєрверк! Вони будуть вічними конкурентами.

Змія — Дуже добрий союз. Дракон буде гордитися зачарованою Змією, навіть якщо її чари будуть поширюватися не тільки на нього.

Кінь — Все добре. Лише би це було довго.

Коза — Може бути щаслива. Але вона тільки буде помагати Дракону, але й буде мішати. Але її це всеодно.

Мавпа — Добре! Мавпа завжди буде прекрасним радником, для дуже довірливого Дракона. Дракон в свою чергу, відплатить Мавпі надійним захистом.

Півень — Добре. Півень скористається успіхами Дракона, щоб приуспіти самому.

Собака — Велика реалістка і бачить Дракона таким, яким він є.

Свиня — Так. Вона може розіграти своє захоплення і задоволення Драконом.

ЗМІЯ

Щур — Можна піддатися цьому ризику, але в крайньому випадку. Щур сліпо прив'язується.

Бик — Так. Змія залишить владу Бик у і завжди буде скромною.
Тигр — У них не має нічого спільного. Лише можна задавати собі питання: як вони сподобалися одне одному?
Кіт — Так! Звичайно... в домашніх тапочках (блаженство для Змії біля вогню).
Дракон — Важко! Гордий Дракон хоче, щоб його обожнювали і бігали навколо нього. Не хоче жити закутий.
Змія — Дуже добре: жарти, всякі пригоди, завжди нейтралізують одне одного.
Кінь — Влюблений Кінь вірний. Якщо розлюбить, то залишить. Невірна Змія залишиться одна. Вони будуть нещасливі.
Коза — Коза порозумнішає, якщо Змія дуже багата. Але скільки історій і всяких пригод!
Мавпа — Лише благий розум може спасти такий союз.
Півень — Нормально. Вони разом будуть розуміти одне одного.
Собака — Змія може жити своїм життям, так як Собака прив'язана, то нічого не побачить.
Свиня — Свиня може прийти до трагічного фінішу — її просто задуть.

КІНЬ

Щур — Ні! Забагато емоцій і може закінчитися недобре.
Бик — Бик хоче влади. А Кінь — егоїст і незалежний. Він може піти.
Тигр — Можна. Якщо Тигр знайде “велику справу”, яку треба захистити. Кінь буде спокійно жити своїм життям.
Кіт — Дуже добре! Кіт залишиться вдома, в теплі, оточений друзями. Котові цього досить.
Дракон — Ні! Кінь надзвичайно егоїстичний. А Дракон вимагає, щоб його поважали і, щоб у нього був успіх.
Змія — Якщо Змія задоволена... у неї досить для цього розуму.
Кінь — Дві пристрасні натури будуть врятовані особистим егоїзмом.
Коза — Добре. Вони ніколи разом не будуть скучати. В Коня досить буде проблем, щоб залишитися любимим, і Коза буде спокійна.
Мавпа — Не бажано... Вони ніколи не зрозуміють одне одного.
Півень — В крайньому випадку. Але не завжди. Півень буде мучитися.
Собака — Так. Зайнята своїми ідеями Собака дасть Коневі неза-

лежність. Крім того Собака ніколи не буде ревнувати.
Свиня — Дуже егоїстичний. Кінь буде зловживати довір'ям Свині.
Кінь зробить Свиню нещасною.

ВІВЦЯ (КОЗА)

Щур — Бр-р-р... Неможливо представити. Не пробуйте. Ваша зацікавленість буде покарана.

Бик — Погано. Закінчиться тим, що Бик вижене з дому Козу. Без жалю.

Тигр— Йой! Дев'ять проти десяти, що Тигр запросто розправиться з Козою.

Кіт — Можна. В даному випадку Кіт дуже успішний. Вони можуть бути друзями навіть без великої любові.

Дракон — Ні в якому разі! Дракон має бажання, щоб його звеличували і сам бажає звеличення.

Змія — Важко. Можна застрягнути. Мудрість не врятує Змію.

Кінь — Не рекомендується. Тим паче, якщо Кінь бідний. Коли Кінь має багато грошей і всякого добра, то їм усміхається щастя.

Коза — Богема! За що будуть жити? Хіба з надії на багатого мецената.

Мавпа — Буде вона настільки божевільною, щоб вважати міцним союз із Козою.

Півень— Не рекомендується. Вони були би нещасливі, навіть якщо в них є райдужні плани.

Собака — Ні! Це було би дуже сумно. Собака дуже песимістична.

Свиня — Свиня добре переносить Козу, якщо Коза не виходить за рамки. В протилежному випадку Свиня не поступиться.

А Ви що думаєте?

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗДВИГ (1989-2000 р. р.)

Уже в кінці 1989 року пішло патріотичне піднесення серед народу. Цьому передувала політика Генерального секретаря ЦК КПРС Михайла Горбачова про перебудову суспільства. Тому що так далі йти не могло. Почала падати економіка країни, погіршилась дисципліна на виробництві — у промисловості та в сільському господарстві. В повітрі витали передчуття якихось змін у країні. Цим скористалися патріотичні сили в кількох братніх країнах. Особливо цим пройнялися прибалти. Вони почали відверто виступати про вихід зі складу СРСР. По всій Західній Україні розпочалися стихійні мітинги, на яких гостро засуджувалася політика Комуністичної партії Радянського Союзу.

12-15 березня 1990 року відбувся позачерговий з'їзд народних депутатів, який вніс зміни до Конституції СРСР. З'їзд виклав ст.ст.6 і 7 у новій редакції. Статті закріплювали в країні багатопартійність і скасували керівну і спрямовуючу роль Комуністичної партії. 15 березня 1990 року з'їзд народних депутатів СРСР обрав Президента. В цей час в наших краях проходили вибори до місцевих рад народних депутатів. На хвилі патріотичного піднесення в трьох областях Західної України — Івано-Франківській, Львівській і Тернопільській до обласних рад були обрані демократичні сили. Це третій національний здвиг у житті галичан.

Незабаром обласна сесія прийняла рішення про гімн України “Ще не вмерла Україна” і синьо-жовтий прапор, який повсюди вивісили на видних місцях. Це ще дужче підняло патріотичне піднесення серед населення. Мітинги, віча відбувалися майже щодня. Почали лунати заклики про ліквідацію колгоспів. Усіх голів колгоспів і директорів радгоспів, підприємств охрестили червоними. На виробництві впала дисципліна. На обласній сесії було прийнято рішення про паювання землі. На таку справу ще не було відповідного законодавства. Зробилася революційна ситуація, коли верхи не могли, а низи не хотіли.

18 серпня 1991 року в Москві був створений Державний комітет з надзвичайного стану (ГКЧП) з наміром здійснити державний переворот.

30 серпня 1991 року під тиском патріотичної громадськості був прийнятий Указ Президії Верховної Ради України “ що діяльність Компартії України була заборонена... у зв'язку з державним переворотом 19-21 серпня 1991 року, відповідно до якого керівництво Компартії України своїми діями підтримало цей переворот і тим сприяло його здійсненню на території України”.

У вересні 1991 року Городенківський райком Компартії України припинив свою діяльність. Радянська система за короткий час була відкинута, як непотрібна нікому. Комуністам скрізь на вічах і мітингах кричали “Ганьба!” Найголовніше в цій історії, що кричали і ті, які мали велику матеріальну і духовну підтримку саме від радянської влади.

Незабаром колгоспи, більшість невеликих державних підприємств розтягнули, розікрали. Землю розпаювали. Спочатку добре її обробляли, але зі зростанням цін на бензин, дизпаливо, послуги поле запустили. На полях засіялися бур'яни. Поля здичавіли. Колишні працівники колгоспних полів і робітники державних підприємств почали масово виїжджати на роботи за кордон — до Польщі, Чехії, Греції, Італії, Іспанії, Португалії. Дітей виховують їхні батьки. Багато людей пішло у бізнес.

Молоді легко ввійшли у нове життя. Але у старшого покоління витає ностальгія за радянським стилем життям. Так, як наші батьки не могли привикнути до нового радянського життя, їм снилася і марилося у вві сні приватна власність, своє поле, так теперішньому старшому поколінню сниться життя за радянської влади.

Правда, тепер більшість людей цікавляться політичними процесами в країні. Слідкують за роботою Верховної ради, беруть активну участь у різного роду виборах. Скрізь на весіллях, навіть на похоронах іде жвава розмова про роботу окремих політиків, державних діячів, чого не було раніше.

Козацький кіш. Справа на коні кошовий – Михайло Угрин

Учні Топорівської середньої школи. 2007 рік

Перший Президент України Леонід Кравчук на прийомі у керуючого українськими кредитовими банками США п. Мирона Баб'юка. Посередині сидить колишній житель с. Топорівці – п. Теодор Баб'юк

Коли у 2004 році відбулася фальсифікація із виборами Президента, у Києві на площі Незалежності почалася Помаранчева революція. В ній брали участь і окремі активісти із Топорівців:

Бадик	Василь	Ярославович
Василик	Григорій	Іванович
Великочий	Тарас	Григорович
Волошин	Марія	Василівна
Гавучак	Іван	Михайлович
Ковблюк	Іван	Олександрович
Кривуцик	Василь	Андрійович
Мельничук	Степан	Іванович
Мельничук	Василь	Степанович
Мохорук	Микола	Дмитрович
Мохорук	Микола	Дмитрович
Муринюк	Марія	Іванівна
Муринюк	Михайло	Васильович
Мурмилик	Михайло	Васильович
Мурмилик	Василь	Іванович
Мурмилик	Галина	Ярославівна
Парховська	Олена	Миколаївна
Пішак	Іван	Петрович
Синогубик	Василь	Васильович
Синогубик	Василь	Іванович
Скотаренко	Сергій	Вікторович
Сливчук	Олександра	Андріївна
Сливчук	Іван	Романови
Сопотик	Ярослав	Михайлович
Сопотик	Оксана	Володимирівна
Стефурак	Євген	Михайлович
Тимчук	Марія	Дмитрівна
Тимчук	Ярослав	Іванович
Угрин	Ігор	Васильович
Угрин	Василь	Михайлович
Угрин	Степан	Михайлович
Угрин	Михайло	Михайлович
Федорук	Василь	Степанович
Якуб'як	Микола	Степанович

Студенти,
які навчалися у різних учбових закладах

Василик	Ольга	Степанівна
Грищук	Михайло	Васильович
Грищук	Василь	Іванович
Лютак	Василь	Дмитрович
Марковський	Михайло	Іванович
Мельничук	Андрій	Васильович
Мельничук	Іван	Іванович
Мохорук	Михайло	Васильович
Сопотик	Олександра	Василівна
Угрин	Василь	Миколайович
Угрин	Василь	Васильович
Угрин	Володимир	Васильович
Федорук	Марина	Іванівна

ДЖЕРЕЛА І ЛІТЕРАТУРА
ЧАСТИНА ПЕРША
КНИГА ПАМ'ЯТІ

Возз'єднання чи окупація?

1. Газета Коломийщини “Червоний прапор”. №1. 01. 10 1939 р.
2. Так само. №2. 02.10.1939 р.
3. Так само. №3. 04.10.1939 р.
4. Так само. №4. 06.10.1939 р.
5. Так само. №6. 10.10.1939 р.
6. Андріїшин С. Коломия 1939-1940 р. р. Коломия, 2003. Ст.83.
7. Газ. “Червоний прапор”. №18. 24.10.1939 р.
8. ДАІФО. Ф. П-12, оп.1.
9. Так само.
10. Андріїшин С. Коломия 1939-1940 р. р. Коломия, 2003. Ст.109.
11. Так само. Ст.155.
12. Так само. Ст.139.
13. Так само. Ст.141.
14. ДАІФО. Партархів. Ф.12-П, оп.1, спр.5.

Німецька окупація.

1. ДАІФО. Ф.909, оп.1, спр.420.
2. Никифорок В. Городенщина. II том. Нью-Йорк – Вінніпег – Городенка, 2002. Ст.63.
3. Так само. Ст. 64.
4. ДАІФО. Ф.Р-1020, оп.1, спр. 4.

Тернистий шлях.

1. Георгій Санников. Велика охота. Москва, 2002. Ст 10-11.
2. Так само. Ст.201.

ЧАСТИНА ДРУГА
ІСНУВАННЯ ЧИ ЖИТТЯ?

Перші владні кроки

Роль сільської ради

1. ДАІФО.Ф. 12-П, оп.1, спр.9.
2. ДАІФО. Ф. Р-1020, оп.1, спр.8.

3. ДАІФО. Ф. Р-1020, оп.1, спр.19.
4. ДАІФО. Ф. Р-1020, оп.1, спр.16.
5. ДАІФО. Ф. Р-1020, оп.1, спр.22.
6. ДАІФО. Ф. 12-П, оп.1, спр.104.

Колективізація села.

1. ДАІФО. Ф. Р-1020, оп.1, спр.321.
2. ДАІФО. Ф. 12-П, оп.1, спр.107.
3. ДАІФО. Ф. 1, оп.102, спр.2138.
4. ДАІФО. Ф.12-П, оп.1, спр.142.
5. ДАІФО. Ф.12-П, оп.1, спр.309.

Церква і релігія.

1. ДАІФО. Ф. 388сч., оп.2, спр.32.
2. ДАІФО. Ф. Р-388сч., оп.2, спр.9.
3. ДАІФО. Ф. 389, оп.2, спр.331.
4. ДАІФО. Ф. Р-389сч., оп.2, спр.39.
5. ДАІФО. Ф. Р-388, оп.2, спр.139.
6. ДАІФО. Ф.388, оп.2, спр.133.

Населення та його склад

1. Грушко Є., Медведєв Ю. Енциклопедія російських імен. — Москва, 2001.
2. Гумун Л., Наумкіна Н., Деревягіна І. Зірки і доли. — Кострома, 2000.

ПРО АВТОРА

Мохорук Дмитро Іванович народився в селі Топорівці на Городенківщині Івано-Франківської області. Після закінчення середньої школи продовжив навчання у Кіцманському зооветеринарному технікумі на Буковині, потім у Львівському зооветеринарному інституті за спеціальністю “зоотехнія”.

Майже всю свою трудову діяльність провів на Снятинщині Івано-Франківської області — головний зоотехнік колгоспу, секретар партійної організації та заступник голови колгоспу, голова колгоспу, директор племптахорадгоспу.

Вийшовши на пенсію, почав здійснювати свою заповітну мрію ще з дитинства — вияв любові до історії, краєзнавства та літературознавства.

Дмитро Мохорук — автор трьох томів історико-краєзнавчого та етнографічного збірника «Село моє Топорівці», романів “Скарби мудрості” та “Терпіння” із задуманої тетралогії “Тяжкий хрест”, роману-хроніки “Птах щастя” із задуманої дилогії “Роде мій красний”, повістей “Зів’ялі ружі”, “Аудієнція”, Народний месник”, драми “Кришавий світанок”.

Четвертий том історико-краєзнавчого та етнографічного збірника “Село моє Топорівці” — продовження літопису села Топорівці. В цьому творі автор знайомить своїх читачів із книгою пам’яті, як налагоджувалося сільське життя після війни, як проходила примусова колективізація, як розвивалася духовність, освіта, культура та побут.

Дмитро Мохорук — член Національної спілки журналістів України, член Всеукраїнської спілки краєзнавців, лауреат літературно-мистецької премії імені Марка Черемшини.

ЗМІСТ
ЧАСТИНА ПЕРША
КНИГА ПАМ'ЯТІ

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЧИ ОКУПАЦІЯ.....	6
Прихід визволителів.....	6
Духовність перед війною.....	17
Освітній розвиток.....	18
НІМЕЦЬКА ОКУПАЦІЯ.....	20
Життя в страху.....	20
Доля сільських жидів.....	22
Служба у “Бавдінсті”.....	25
Відправка “Остербайтерів”.....	27
Культурно-просвітницька робота.....	30
Участь топорівчан у створенні дивізії СС “Галичина”.....	36
ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ.....	41
Становлення підпілля ОУН.....	41
Мобілізація на фронт.....	45
Мартиролог учасників Великої Вітчизняної війни.....	45
Ех-х-х-х! Ви долі людські!!!.....	76
Національний здвиг.....	80
Члени ОУН-Б.....	82
Члени ОУН-М.....	92
Воїни УПА.....	95
Симпатика ОУН-УПА.....	111
Вивезені до Сибіру, як куркулі.....	129
На території села заарештували.....	129
На території села загинули.....	133
Перелік жителів в яких були (бункери, криївки, схрони).....	141
Список станичних.....	142
Список зв'язкових і постійних кур'єрів.....	142
Жертви владного і повстанського терору.....	143
Жертви владного терору в тюрмах, сибірських таборах і спецпоселеннях.....	143

ЧАСТИНА ДРУГА
ІСНУВАННЯ ЧИ ЖИТТЯ?

ПЕРШІ ВЛАДНІ КРОКИ.....	150
Роль сільської ради.....	150

Роль районної преси.....	153
КОЛЕКТИВІЗАЦІЯ.....	159
Створення земельних громад.....	159
Весела придибанка. Оповідання.....	159
Баб'ячий бунт чи повстання. Новела.....	162
Створення колгоспу.....	165
Об'єднання колгоспів.....	167
Нелегка ноша.....	168
Бригадирі.....	168
Завідуючі фермами.....	169
Ланкові.....	169
ШКІЛЬНИЦТВО ТА УСПІХИ В ОСВІТІ.....	172
Перші кроки. Комплектація кадрами.....	172
Реорганізація шкільної системи.....	175
Досягнення школи.....	178
РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ І ПОБУТУ.....	185
Відновлення роботи сільського клубу.....	185
Сільська бібліотека.....	186
Що нам дала радянська влада?.....	187
ЦЕРКВА І РЕЛІГІЯ.....	189
Ліквідація греко-католицької церкви.....	189
Православна церковна громада.....	193
Нове насильство над церковною релігійною громадою.....	195
Відновлення реєстрації релігійної громади.....	201
Релігійна громада євангельських християн баптистів.....	203
НАСЕЛЕННЯ ТА ЙОГО СКЛАД.....	212
Сільські родини.....	212
Метричальна книга народжень.....	213
Характеристика метричальних даних.....	269
Значення і походження жіночих імен.....	276
Значення і походження чоловічих імен.....	294
Інші історії.....	312
Східний гороскоп (японський, китайський).....	314
Любов, шлюби, розлучення.....	318
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗДВИГ (1989-2000р. р.).....	327

Науково-популярне видання

Дмитро Мохорук

СЕЛО МОЄ ТОПОРІВЦІ

ІСТОРИКО-КРАЄЗНАВЧИЙ
ТА ЕТНОГРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК

ТОМ ЧЕТВЕРТИЙ

"Лисаний Камінь"

Косів

2007

Видрукувано в МП "Евріка"

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 10

м. Косів, вул. Незалежності, 28

тел. 2-24-91, тел-факс 4-51-69

Літературний редактор *Омелян Лупул*

Комп'ютерний набір *Лілія Борейко*

Верстка *Віталій Стефурак*

Підписано до друку 21.11.07. Формат 60x90\16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Замовне 228